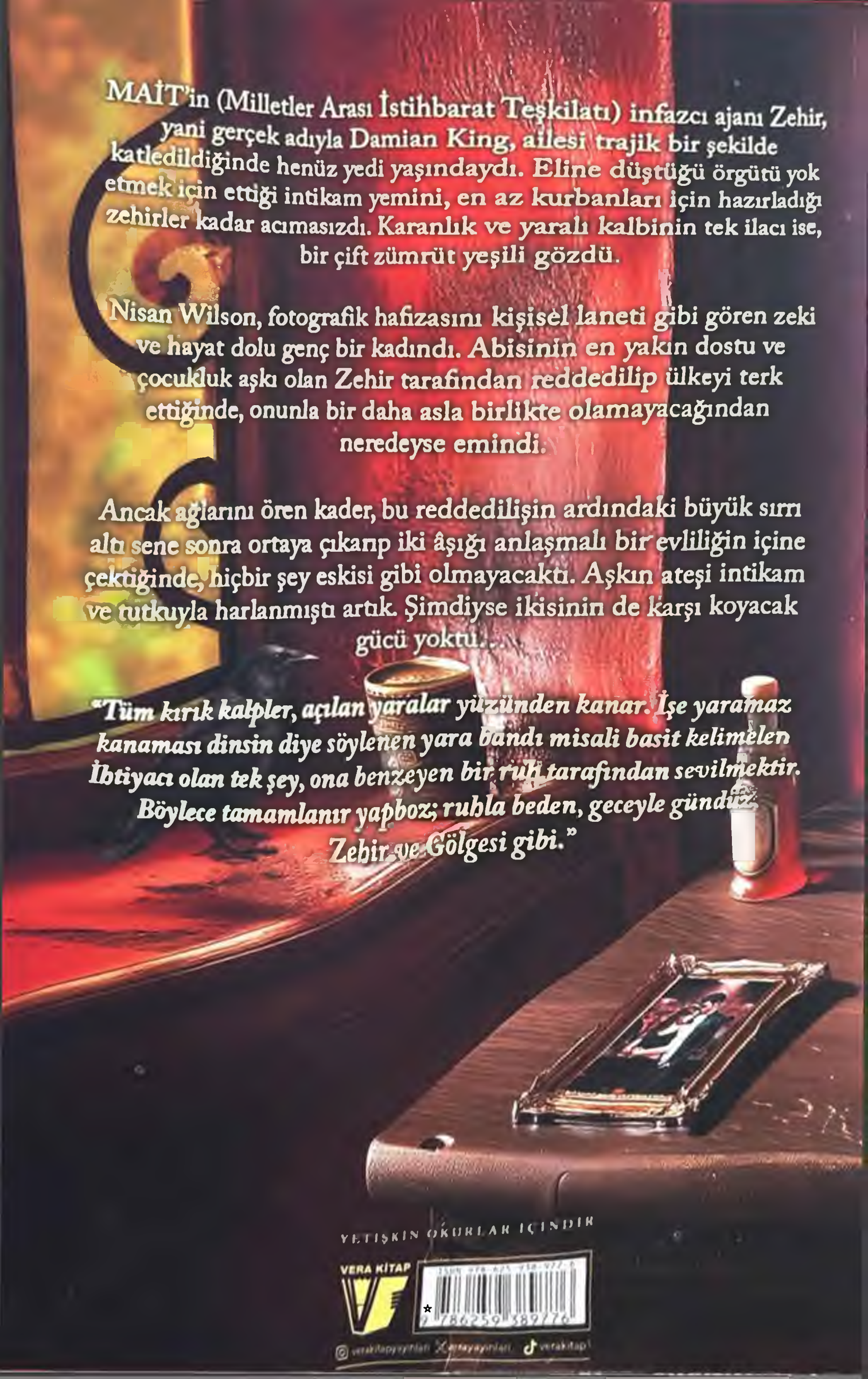
MAİT SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

ZEHİRLİ GÖLGE

BUŞRA BATÇIK

MAİT'in (Milletler Arası İstihbarat Teşkilatı) infazcı ajanı Zehir, yani gerçek adıyla Damian King, ailesi trajik bir şekilde katledildiğinde henüz yedi yaşındaydı. Eline düştüğü örgütü yok etmek için ettiği intikam yemini, en az kurbanları için hazırladığı zehirler kadar acımasızdı. Karanlık ve yaralı kalbinin tek ilacı ise, bir çift zümrüt yeşili gözdü.

Nisan Wilson, fotografik hafızasını kişisel laneti gibi gören zeki ve hayat dolu genç bir kadındı. Abisinin en yakın dostu ve çocukluk aşkı olan Zehir tarafından reddedilip ülkeyi terk ettiğinde, onunla bir daha asla birlikte olamayacağından neredeyse emindi.

Ancak ağlarını ören kader, bu reddedilişin ardındaki büyük sırrı altı sene sonra ortaya çıkarıp iki âşığı anlaşmalı bir evliliğin içine çektiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Aşkın ateşi intikam ve tutkuyla harlanmıştı artık. Şimdiyse ikisinin de karşı koyacak gücü yoktu...

"Tüm kırık kalpler, açılan yaralar yüzünden kanar. İşe yaramaz kanaması dinsin diye söylenen yara bandı misali basit kelimelen İhtiyacı olan tek şey, ona benzeyen bir ruh tarafından sevilmektir. Böylece tamamlanır yapboz; ruhla beden, geceyle gündüz. Zehir ve Gölgesi gibi."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

VERA KİTAP

ISBN 978-625-418-977-6
9 786259 389776

verakitapyayınları verakitap

"Peşinden koşmamı mı istiyordu? Koşacaktım. Sırlarımı, karanlığımın sebebini öğrenmek mi istiyordu? Anlatacaktım. Her birini, tek tek, yavaşça ve zamanı geldikçe öğrenecekti. Çünkü bu saatten sonra hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Çünkü bu uğurda ölmemi istese dahi geri adım atmayacaktım. Onsuzluğun uğursuz geceleriyle daha fazla baş etmektense, kendi zehirlerimde boğulmayı tercih ederdim."

ZEHİRLİ GÖLGE - 1

BUŞRA BALÇIK

Genel Yayın Yönetmeni : Buşra Balçık
Redaksiyon : Betül Özcan
Son Okuma : Ayşe Rana Kaya
Kapak Tasarım : Zebartdesign
Sayfa Tasarım : Şeyma Çebi
Baskı Hazırlık : Fatma İrem Erol

Türü : Türk Roman
Kitap No : 5

1. Baskı: Kasım 2025
ISBN: 978-625-93897-7-6

Yayınevi Sertifika No: 81245

©Buşra Balçık
©Vera Basım Yayım Dağıtım

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap
Vera Basım Yayım Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı: 21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

MAİT SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

ZEHİRLİ GÖLGE

BUŞRA BALÇIK

Duzenleme
Ny.ozlem

ÇALMA LİSTESİ

TÜRKÇE / İNGİLİZCE

TENİ TENİME – SENA ŞENER

ISLANSIN – DOLU KADEHİ TERS TUT

İŞİM OLMAZ – TARKAN

MAYIN TARLASI – ŞEBNEM FERAH

TUTAMIYORUM ZAMANI – KENAN DOĞULU

ARA BENİ LÜTFEN – KENAN DOĞULU

HER ŞEY SENSİN – YALIN

UZAKTAN – GÖKSEL

MESAFE – SERDAR ORTAÇ

MECBURUM – GÖKSEL İPEKÇİ

KARDAN ADAM – GÜLŞEN

Bİ' TEK BEN ANLARIM – KÖFN

*

ALL OF ME – JOHN LEGEND

ONE AND ONLY – ADELE

MERCY – SHAWN MENDES

SCARS – JAMES BAY

CATCH ME – DEMI LOVATO

SLIDE AWAY – MILEY CYRUS

BAD DREAMS – TEDDY SWIMS

MIRRORS – JUSTIN TIMBERLAKE

PRISONER – RAPHAEL LAKE

HOLD ON – CHORD OVERSTREET

BONUS ŞARKILAR:

ESPRESSO - SABRINA CARPENTER

ZEHİR - MANİFEST

Hoş geldin, Küçük Gölge. Hikâyemi ve sevdiğim kadın için yaptıklarımı okumadan önce, yazarımın notuna ufacık bir göz atmanı isteyeceğim. Şimdi lütfen, o güzel ellerinle sayfayı çevir ve oku. Sonra zaten benimsin.

-Zehir.

YAZAR NOTU/UYARI

Herkese selamlar! Zehir'in de söylediği gibi, birkaç konuya değinmek istiyorum.

Öncelikle hikâyenin bir süre geçmiş - gelecek şeklinde ilerleyeceğini belirtelim. Geçmiş kısımlarımız çok olmamakla birlikte, hikâyenin oturması açısından gerekli. Geçmiş sahneler ilahi bakış açısıyla yazıldı. Güncel kısımlar ise kahraman bakış açısıyla yazıldı. Kafanız karışmayacak, merak etmeyin.

Kitabın yetişkin bir kurgu olduğunu, argo, küfür, detaylı ve açık +18 sahneler içerdiği gibi tetikleyici unsurlar barındırabileceğini de söylemek istiyorum. Her şeyi doğru yapan karakterlerle karşılaşmayacaksınız. Ama biri bir şey yaptıysa, mutlaka sebebi olduğunu da unutmayın; keyifli okumalar dilerim. Şimdi sizi tekrar Zehir Bey'e emanet edip gidiyorum...

GİRİŞ – ZEHİR

"Kanın, sudan daha yoğun olduğu söylenir. Bizi tanımlayan, birbirimize bağlayan ve lanetleyen odur. Kan bağı kimileri için zenginlik ve ayrıcalıklı bir hayat demektir. Kimileri içinse kölelikle dolu bir hayat..." -Karanlık Gölgeler / Barnabas Collins

FRANSA, PARİS – 1999

Yağmurun kalın damlaları penceresinin camını şiddetle dövüyordu. Damlaların sesi öyle sert ve gök gürültüsünün çığlığı öyle kuvvetliydi ki, küçücük odasında sanki deprem oluyordu. Bu korkunç ses sanki onun için büyük bir yıkımın, korkunç bir felaketin başlangıcı gibiydi.

Sımsıkı kapattığı gözlerini açıp başına çektiği yorganı usulca araladı. Cam hâlâ sarsılmaya, küçücük kalbinin göğsünü dövdüğü gibi pencereyi hırpalamaya devam ediyordu. Derin bir nefes alıp

Ninova

kendi kendini telkin edercesine başını sallarken annesinin sözlerini anımsadı.

"Sen artık 7 yaşındasın. Tıpkı daha önce de söylediğim gibi, kocaman adam oluyorsun. Şiddetli bir yağmurun ve gök gürültüsünün sesi seni yenemez."

Her kelimeyi annesinin sesiyle duyarken, yumruklarını sıkıp göğsünü şişirip derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Evet, büyümüştü. Evet, yağmur onu korkutmamalıydı. Ama yine de... Bu sefer sanki bir şeyler farklıydı. Korku tanıdık bir duygu olsa da ilk kez tüm gerçekliğiyle onu pençelerinin arasına almıştı. Öyle ki, babasının eğer yemeğini yemezse onu alıp götüreceğini söylediği canavardan bile daha korkunçtu şu peşini bırakmayan uslanmaz yağmur damlaları. Sonra birden, hiç beklemediği bir anda şiddetli bir gürültü daha duydu. Ancak bu sefer kulaklarının işittiği ses, göğü delip geçen su kütlesinden değil de evin içinden aşağıdan bir yerlerden geliyordu.

Bam. Bam. Bam.

Neyin nesiydi bu? Daha önce duyduklarına benzemiyordu. Kapının çarpılma sesi böyle olmazdı. Kaşları çatılırken minik zihninin sınırlarını zorlamaya başladı. Babası, eğer bir gün buna benzer bir ses duyarsa saklanması gerektiğini söylemişti. Hatta eğer yapabiliyorsa kaçmasını, koşarak uzaklaşmasını tembih etmişti. Ancak minik zihni, -eğer buradan çıkarsa- az önce hissettiği korkunun yemek yemediği için onu götürmeye gelecek olan canavardan çok daha dehşet verici bir versiyonuyla karşılaşacağını biliyordu. Hayır, kesinlikle kaçamazdı. Hem *yedi yaşında kocaman bir adam* olsa bile ayakları onu bir noktaya kadar taşıyabilirdi.

Bacaklarını yatağından aşağı sarkıtıp patlamaların ardından gelen seslere kulak kesildi. Babası biriyle kavga ediyordu. Gür sesini daha önce de bağırırken duymuştu fakat bu seferki farklıydı. Babası neredeyse yalvarıyordu.

"İstediğiniz benim, onlar değil! Tanrı şahidim olsun, bu işin

sonu sizin için iyi bitmez! İstediğiniz her şeyi yaptım!"

Tehditlerinin altında yatan o yakarışı ve korkuyu yedi yaşında olmasına rağmen anlıyordu; çünkü bahsettiği duygular onun da yakın arkadaşlarıydı. Babası aklının daima *zehir* gibi çalıştığını, isyanını ve yakarışlarını bakışlarıyla haykırdığını söylerdi. Akıllı olduğunu bilmesine rağmen korkularının onu gerçek bir insan yaptığını, bir gün büyüdüğünde ona kalkan oluşturacaklarını ve bırak gök gürültüsünü, onu her türlü kötülükten koruyacaklarını söylerdi.

"Çünkü korktuğun zaman daha güçlü olursun, evlat. Çünkü korku sadece güçlü insanların ateşini harlar, onlar için yaratılmıştır. Korkunun üzerine gitmezsen gerçekten korkusuz olmayı asla başaramazsın."

Tıpkı annesi gibi, babasının kelimeleri de sesinin gür tınısıyla kazınmıştı zihnine. Korkusuz olmanın zamanıydı artık onun için. Penceresine değen yağmur damlalarının şiddeti hâlâ aynı olsa da artık onları aynı şekilde duymuyordu. Sesler artık bir canavar değildi.

Bam!

Odasının parke zeminine adım attığında tekrar duymuştu bu sesi. Artık neye ait olduğunu biliyordu. Babasının *'duyduğun anda korkusuz ol, kendini koru ve saklan,'* dediği sesi tanımlayan bir imge belirmişti gözlerinin önünde. Ciğerlerini tekrar derin bir nefesle doldurup, tıpkı bir kedinin zarafetiyle sessizce odasını arşınladı. Zayıf bir çocuktu, ince bedeni her zaman bir yerlere kolaylıkla sığardı fakat boyu uzundu. Öyle ki yaşıtları her zaman onun kardeşi gibi görünürdü. Bu durum sık sık moralini bozsa da elbet bir gün bununla övünebileceğini biliyordu.

Dolabının hemen yanma ulaştığında oyalanmadan dizlerinin üzerine çöküp parke zeminin hafifçe oynayan kısmını uyuşmak üzere olan elleriyle kaldırdı. Burası babasının onun için hazırladığı dar ama onun sığabileceği kadar geniş ve bir o kadar uzun bir bölmeydi. Birinin normal şartlarda buraya sığması mümkün

değildir demişti babası. Ancak bir gün buraya ihtiyaç duyabileceğini, o gün geldiğinde bunu anlayacağını da eklemişti.

Sıcak bir nefes boğazından kurtulduğunda titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

Korkusuz ol.

Korkunun üzerine gittikçe güçleneceksin.

İnce bedenini nazikçe o küçük bölmeye yerleştirirken aklında pek çok soru vardı. Parke zemini üzerine kapatıp odayı aydınlatan şimşeklerin ışığını kenardaki deliklerden seyrederken, soruların bazılarını kendince cevaplamıştı aslında zihni.

Biliyordu.

Babasını artık göremeyeceğini biliyordu. O kaçması gereken sesin babasını ondan aldığını biliyordu. Bir de yağmura eşlik eden gök gürültüsünden mi korkmuştu?

Odasının kapısı aniden açıldığında, içeriye girenleri göremese de ayak seslerinden en az üç kişi olduklarını da biliyordu. *Burada değil, onu bulamazsınız* diye yalvaran ve hatta ağlamaktan neredeyse anlaşılmayacak kadar çatallaşmış sesin annesine ait olduğunu da biliyordu. Bu soruların cevapları vardı.

Gözleri deliklerin her bir noktasına doğru kayarken annesini görebilmek için içten içe yalvardı tanrıya. *Lütfen* dedi içinden, o ses annemi almasa olmaz mıydı? Hem daha bana en sevdiğim cevizli keklerden yapacaktı ve birlikte kuleye gidecektik. *Eyfel kulesine...*

"Demek burada değil," dedi tanımadığı kalın bir ses.

Başını hafifçe yana eğdiğinde, baktığı küçük delikten siyah bir çift asker botunu aydınlattı şimşeklerin ışığı. Onu takip eden bir diğer ışık ise annesinin çıplak ayaklarına değdi. Bembeyaz teni şimşeğin soluk mavisiyle daha da soğumuştu sanki. O bir saniyelik anda bile düşündü, üşümüyor muydu annesi? Ona her zaman sıkı giyinmesini söylerdi.

Bir damla yaş gözünün kenarından süzüldüğünde hıçkırma-

mak için tuttu nefesini.

Kurtulmayı diledi.

Annesini kurtarabilmeyi diledi.

Çünkü babası artık onları kurtaramazdı. Fakat ne *noel* zamanıydı dileklerinin kabul görmesi için ne de onun dilekleri diğer oğlanlarınki gibi oyuncak arabalardan ibaretti.

"Madem öyle," dedi o asla unutmayacağı, kalın ama kırçıllı ses. "Sizi yaşatmanın da bir anlamı yok, Bayan King. Kocanıza cehennemde selamlarımızı iletin."

Bam!

Ses bu sefer çok yakındaydı, patlamanın ardında bıraktığı o kurşuni kokuyu duyabileceği kadar yakınındaydı hem de. Öyle ki kulaklarında çınlamış, dişlerinin kamaşmasına sebep olmuştu. Bilincinin kıyılarına tutunup bağırmamak için küçük çenesini sıkarken üzerindeki zemine bir beden yığıldı. Korku dolu bir nefes dudaklarının arasından kaçtığında, vücudunu durmak bilmeyen bir titreme esir aldı. Çarpmanın şiddetiyle zemin yerinden biraz oynamış ama yine de açılmamıştı. Kirpiklerini kaldırıp küçük delikten bakmaya hemen cesaret edemedi. Görmeyi beklediği şeyi unutabileceğini düşünmüyordu minik ama *zehir* gibi çalışan aklı. Bakışları karanlıkta güçlükle gördüğü, bir sarmaşık gibi birbirine kenetlenmiş sımsıkı parmaklarında sabit kaldı bu yüzden.

"Evi arayın!" dedi o ses yine. Onu mu arıyorlardı? Ondan başkası kalmamıştı gerçi... Bunu çok iyi biliyordu.

Başka bir gözyaşı damlası bu sefer diğer yanağından süzülüp kulağına doğru aktı. Islak kirpiklerini kırpıştırırken burnuna bir su damlamıştı. Başka bir gözyaşı mıydı? Hayır, yatarken burnuna doğru akamazdı ki... Peki, yağmur? Bildiği kadarıyla evlerinin çatısında bir delik yoktu.

Pıt.

Aynı damladan bir tane daha bu sefer dudaklarına değdiğinde dilini yavaşça çıkarıp ürkekçe tadına baktı. Yüzü buruşurken ağ-

zındaki paslı demirin tadıyla midesi bulanmıştı.

Neydi bu?

Bu sorunun cevabını da biliyordu aslında. Babasına odun keserken yardım etmek istediğinde, yarılan avucundaki kanın tadı da böyleydi. Duyuları ve bilinci parçaları tek tek birleştirirken çocuk aklı patlamak üzereydi sanki. Cesaretinin son kırıntılarına doğru uzanarak bakışlarını kaldırıp yorgun gözkapaklarına direndi. Bir şimşek daha odayı aydınlattığında ince ama uzun delikten kanın sahibini gördü.

O çok sevdiği koyu kahverengi, neredeyse siyaha çalan saçlarının bir teli delikten ona doğru sarkıyor, başından akan kan tıpkı az önceki gibi burnuna ve dudaklarına doğru ince ince sızıyordu.

Annesi.

Ona iyi bir çocuk olmayı öğreten, sahip olduğu en kıymetli sevginin sahibi.

Annesi.

Korku tekrar bir canavar gibi üzerine çullandığında bu sefer pençelerinden kaçamadı. Sarsıla sarsıla ağlarken boğazından bir çığlık koptu. Kimsesiz mi kalmıştı? Sahip olduğu o kısa süreli anılar her bir yanını sararken sıkıştığı küçücük yerde tepindi. Annesi ve babası olmayan çocukların yeri yurdu olur muydu? Tek başlarına nasıl yaşarlardı? Anneleri onları sevmeden, babaları onları korumadan nasıl hayatta kalırlardı?

"Saklanmanın canı cehenneme!" diye bağrındı içinden.

Annesi böyle dediğini duysa çok kızardı. Ancak artık annesi yoktu. Onu sevecek, onu koruyacak, hatta ona kızacak kimsesi yoktu.

Yalnızdı.

Bir çığlık daha attığında, annesinin bedeninin ne zaman kaldırıldığını ya da zeminin üzerinden hangi ara çekildiğini hiç anlamamıştı. Saklandığı o küçücük yerden nasıl çekip çıkarıldığını,

yüzünün neredeyse tamamının hangi zaman diliminde annesinin kanıyla boyandığını da bilmiyordu...

Odasının loş ışığı artık şimşeğin soluk gölgesini maskeleyerek tepesini aydınlatıyor, siyah botlu kalın sesli adam tam karşısında dururken iki adam da onu sıkıca kollarından tutuyordu. Babası yanılmıştı. Korku bir canavar suretinde gelmiyordu. Canavarlar korkunun arkasına saklanıp insan gibi görünüyorlardı. Başını dimdik kaldırıp gözlerini bir kez bile kırpmadan baktı karşısındaki canavara. Adamın gözleri bir kar maskesinin ardında gizlenmiş karanlık birer girdap gibiydi. İçlerine düşenin asla çıkamayacağına dair bir söz veriyordu sanki. Ruhuna işledi çocuğun o karanlık bakışlar, geri dönülmez bir parçasını bıraktığı bu evdeki tüm canavarlardan daha korkunçtu.

Ama o korkusuz olacaktı. Güçlü olacaktı. Kimsesizliğinin ilk saatlerinde mecbur kalmıştı yasını içine gömmeye ve korkusuna sımsıkı tutunup gücünü içine çekmeye.

"Demek küçük King sensin. Adın ne, çocuk?"

Adın ne?

Annesinin sesini anımsadı tekrar.

Damian King.

Sen babanın adını, onun başarısını çok daha ileriye götürmek için taşıyorsun. Zeki bir adamın, aklı zehir gibi çalışan oğlusun sen. En iyisi olmak, adaletin terazisini dengelemek için bu isimle doğdun. Unutma oğlum, isimler bizim kaderimizdir. Kaderimiz de bizim seçimlerimiz. Gerçekte olduğumuz kişiyi ve kimliğimizi bildiğimiz sürece, bir sonraki adımda kim olmak istediğimizi seçebiliriz. Olmak istediğin adamı iyi seç.

Gerçekte kim olduğunu biliyordu.

Hayatta kalmak için ne yapması gerektiğini de.

Seçmesi gereken yeni kimliğini de.

Yaşayacaklarını, hatta tıpkı ailesi gibi ölümün gelebileceğini de.

Zihnindeki unutulmaz anılar havuzundan bir tanesini çekip aldı. Daha iki gün önce evlerinin girişinde bir fare ölüsü bulmuştu. Babasına sorduğunda, farenin zehirle öldüğünü söylemişti ona. Her zehir ölümcül müdür diye sorduğunda ise babası hiç unutamayacağı bir cevap vermişti; *Her zehir ölümcüldür fakat akıllı ellerde ölmekten de beter edebilir, oğlum. Kimisi günlerce, kimisi saniyeler içerisinde, kimisi ise hiç beklemediğin bir anda etkisini gösterir. Kurtulmak için ihtiyacın olan panzehre ya da kusursuz bir zekâya sahip değilsen ölüm kaçınılmazdır. Bu yüzden dikkat et... Dikkat et ki, zehir gibi aklın seni dönüşü olmayan zehirlerden korusun.*

"Ben..." Kuru boğazına takılan gözyaşları bir yumruya dönüşüp midesine oturduğunda yutkundu. "Ben, *Zehir*." Başını sallayıp kollarını sıkıca tutan adamlara rağmen sırtını dikleştirdi. Gözleri donuklaşırken bir daha akıtmama yemini ettiği gözyaşları korkuyla sindi. "Adım Zehir."

Canavarlar aslında sadece iyilik maskesi takardı. Biri düşse yerini bir diğeri alırdı. Bunu çok küçük yaşta öğrenmişti Zehir. Ancak onun taktıkları canavarlarınkine benzemeyecekti. O, iyiliğini kötülükle maskeleyecek, kendi adaletini sağlamadan ve zehrini akıtıp intikamını almadan bu dünyayı terk etmeyecekti.

Böylece içinden bir yemin etti, sessiz bir söz dudaklarından döküldü; *Bir gün*, dedi. Her şey bittiğinde, bir gün sadece Damian olacağım. Ta ki Zehir'in bu dünyadan alacağı kalmayana, soracağı hesaplar bitene kadar.

I

YİNE SEN, YENİDEN SEN

ARALIK 2024
WASHINGTON DC / SEATTLE

NİSAN

Bıraktığım gibiydi.

Her şey altı sene önce arkama bakmadan, kırık bir kalp ve bir avuç kendine verilmiş sözle çekip gittiğim gün bıraktığım gibiydi. Tıpkı adım gibi, Nisan ayının yağmurlu bir gününde terk etmiştim burayı. Göğsüme çöreklenen, boğazıma tıpkı bir yumru gibi oturup ruhumu esir alan tüm duygulara rağmen dimdik bir sırt, kahkaha taşıyan dudaklar ve sert adımlarla çıkıp gitmiştim.

O günden beri nasıl her şey en ince ayrıntısına kadar aynı kalabilmişti? Ben kendimi bulmaya çalışırken burası da geçmişi yanında mı taşımıştı?

Ninova

Devasa kapıların önünden araba yoluna doğru uzanan beyaz ve parlak mermerden yapılmış merdivenler, girişin iki yanına yerleştirilmiş tıpkı bir tapınağı andıran uzun sütunlar, geniş ve altın süslemeli ahşap kapılar... Bu malikâneye, büyüdüğüm yere, evime dair ne varsa hiç değişmemişti. Bahçedeki orkideler bile aynıydı; yaklaşık on iki senelik ömürlerinin yarısında yeniden çiçeklenip büyümüşlerdi sadece.

Arabadan inip mermer zemine adım attığım anda öylece donup kalmıştım. Sanki bir çift görünmez el, ayak bileklerime tıpkı bir kelepçe gibi yapışmıştı. Evimin, koşarak oynadığım bahçenin üzerinden ayıramadığım bakışlarım hiçbir şeyi unutmayan hafızama meydan okurcasına yeni bir şeyler aramaya başlamıştı çoktan. Benden sonra değişen, değişmesini dilediğim ufak detaylar... Ancak her şey aynıydı.

Peki ya o?

Kelimeler birer çakıl taşı gibi zihnimin pencerelerine çarpıp göğsümdeki yumuşak zemine düştüğünde derin bir nefes aldım. Çünkü aynı kalan bunca hatıranın ve dünyevi görüntünün yanında, onun artık bambaşka bir adam olduğunu biliyordum.

Muhtemelen hâlâ somurtuyordu. Belki de hâlâ başımı belaya soktuğumda olduğu gibi burnundan soluyor, etrafa zarar vermemek için yumruklarını sinirle sıkıp tekrar açıyordu. Onu bana bakarken her yakaladığımda, gözlerini sanki bir hata yapmış gibi hızla kaçırıp kaşlarını da çatıyor olabilirdi...

Dev malikâne kapılarının çıkardığı o tiz ses, rüzgârın uğultusunu ve düşüncelerimi bölerek kulaklarıma dolmuştu. Bildiğim en iyi şeyi yaparak dudaklarıma ukala bir gülümseme yerleştirdim; çünkü Steve'in, her şeyden çok özlediğim abimin o kapıların ardında beni beklediğini biliyordum. Babam da beni karşılamak için erken gelmişti muhtemelen.

Eve gerçekten dönmek, pek çok yaşanmışlığa tekrar merhaba demekti... Ve yine yaşanmayanlar için buruk bir tebessümün de

eşlikçisiydi.

Merdivenleri koşar adım tırmanırken bileklerime dokunan pardösümün rüzgârdan açılan bağına, uzun çizmelerimin sivri topuklarına ve soğuk havanın temine batan dikenlerine aldırmadan savruldum. Tek istediğim abimin güvenli kollarını tekrar etrafımda hissetmekti. Küçük bir kız çocuğu, hatta on sekiz, on dokuz yaşlarında genç bir kızken bile kendimi en güvende hissettiğim yer abimin kollarıydı.

Ve bir de *onun...*

Kapıdan içeriye kendimi ne ara attım, abim ne ara kollarını etrafıma dolayıp beni geniş gövdesine bastırdı en ufak fikrim yoktu. Ancak işte olmuştu, tekrar buradaydım. Malikânenin soğuk ama bir o kadar tanıdık havası tüm anılarımla birlikte etrafımda sessiz adımlarla koşuşturuyordu. Hepsi beni farklı bir yöne çekmek isterken abime daha sıkı tutundum.

Göğsünden ince bir gülümseme koptuğu sırada saçımı öptü. "Evine hoş geldin, April."

Erkeksi ama şefkatli ses tonundan, adımın Amerika sınırları içerisindeki versiyonunu duymak aynı ince gülümsemeyle omuzlarımı titretti. *April...* Yağmurlu bir Nisan gecesinin fırtınalı saatlerinde doğmuştum abimin söylediğine göre. Nisan ismini seviyorum ancak aynı anlamı taşımasına rağmen April adından hiçbir zaman pek hoşlanmamıştım.

"Nisan'da anlaşalım mı, canım abim? Türkiye'de Nisan gibi hissederek altı sene yaşadım. Buranın soğuk havası gibi April da soğuk hissettiriyor bana."

Kollarının arasından çıkıp ellerine uzanarak onları sıkıca tuttum. Abim başını öne eğip yanaklarının her çizgisine yerleşen geniş gülümsemesiyle yüzümü incelerken beni onaylayarak başını salladı. Benimkiyle neredeyse aynı tondaki zümrüt yeşili gözleri ısınırken, "İyi misin, canım?" diye sordu.

Başımı sallayıp aldığım derin nefesin ardından kelimeler tekrar yardımıma koştu. "Tahmininden daha çok. Eve dönmek güzel ama

Ninova

hayatını doyasıya yaşayan Nisan'ı geride bırakmak pek değil."

Omuz silkip dudaklarımı muzipçe büzdüğümde abim başını geriye yatırıp gür bir kahkaha attı. "Sanki hiçbir zaman o kız olmamışsın gibi... Sen her zaman bu evin düşesiydin. Olabildiğince özgürdün. Adını hangi dilde telaffuz edersek edelim, sen hep o hayat dolu ve ne olursa olsun gülmeyi başaran deli kızdın."

Elleri yukarıya doğru kayıp parmakları kollarımı kavradığında kaşlarımı sahte bir öfkeyle çattım. "Ne yani, sen bana hep şımarıktın mı demek istiyorsun?"

"Değil miydin? Zehir'le kaç defa arkanı topladığımızı bilmiyorum. Özellikle on sekiz yaşından sonra seni zapt etmek biraz zordu," dedi yüzüne yayılan aynı sahtelikteki kızgınlıkla.

Zehir'le... Bu lakap bir külçe gibi üzerime çökmüştü yine. Teşkilatın, özel *zehirleriyle* can alan ajanı... Onu altı senedir görmemiştim. Abim üniversitenin ikinci senesinde İstanbul'a beni ziyaret etmek için gelmişti ama o... hiçbir zaman kapımda belirmemiş, benimle iletişime geçmemişti.

Onu suçlamam mantıksızdı gerçi, reddedilmenin kalp ağrısıyla arkamı dönüp çıkıp gitmeden yirmi dört saat önce açıkça belli etmiştim bir daha onu görmek istemediğimi. Doğum günümden bir hafta sonra, on dokuz yaşındayken olmuştu gidişim ve kederli gözlerinde binlerce itiraz belirse de tek kelime etmeden sadece başını sallamakla yetinmişti. Yine de içten içe beklemiştim. Ona duyduğum derin ve imkânsız duyguların gitgide büyürken umut etmeden duramamıştım. Ancak onun sessiz adımları benim rotama bir kez bile düşmemiş, yolları sokaklarıma hiçbir zaman uğramamıştı.

Abimin ellerinden kurtulup omuzlarıma kadar düşen pardösümü çıkarırken ona kocaman sırıttım. Çünkü bir felaketle savaşmanın en kolay yolu, ona size zarar veremeyeceğini göstermekten geçerdi.

"Umuyorum ki sana o kızı aratmam, sevgili abim," dedim

Ninova

etrafımızda koşuşturan çalışan furyasına kısa bir bakış atarak. Malikâneye dair pek bir şey değişmemişti elbette; fakat az önce pardösümü alıp valizlerimi taşıyan çalışanların çoğu farklıydı. İçlerinde en tanıdık gelen yüz, oyun arkadaşım ve en yakın dostum Greta'ya aitti.

Steve, bir elini omzuma atarak beni çift taraflı geniş merdivenlere doğru yönlendirdi. "Başımın belası olmaya devam edeceğinden hiç şüphem yoktu zaten." Sesine dokunan kinaye fazla tanıdıktı. Gülerek haklılığını onaylarken bir elimi beline doladım.

Derin bir nefes alıp evimde olmanın verdiği huzuru içime çekerken fark etmiştim her bir detayı düşündüğümden daha fazla özlediğimi. Annem sayesinde taşıdığım Türk kanım, her zaman İstanbul'u tercih etse de varlığımın bir diğer yarısı buraya aitti; bu malikânenin taş duvarlarına, Seattle'ın soğuk rüzgârlarına, geceleri can bulan eğlenceli sokaklarına, abimin güvenli kollarına ve kalbimi kıran adamın bal rengi bakışlarına...

Attığımız her adım bir başka anıyı yanında getiriyordu. Geride bıraktığıma inandığım tüm yaşanmışlıkların hayaleti sarmıştı dört bir yanımı. Sol tarafımdaki merdivenden koşarak indiğim, abimle Zehir'in deliler gibi beni aradığı günün görüntüleri aniden zihnimde canlandı. Onları sinir etmekten öyle büyük keyif almış, kuralları çiğnemekten o kadar haz duymuştum ki içten içe yandığımı kimse görmemişti. Bu yüzden, ben de zihnimin köşelerindeki o bodrum katı gibi gereksiz eşyaların süpürüldüğü odaya sığınmıştım. Çoğu zaman unuturduk oradaki eskimeye yüz tutmuş ıvır zıvırları. Kırıklarımı, kırgınlıklarımı, içimi kemirip duran bitmek bilmez şüphelere eşlik eden boşlukları oraya süpürmüştüm.

Kendi odama doğru ilerlemeden önce duraksadım. Zehir'in odasının kapısı açıktı, bu eski ama heybetli malikânenin en istenmeyen yerini o seçmişti. On dört yaşında bir çocuk olmasına rağmen, bu odanın ruhu olduğunu söyleyerek evlat edinildiği evde kendine bir sığınak bulmuştu.

Aralık kapıdan duvarların dökülmüş kırmızı sıvasına, eski ahşap masasına, üzerinde duran birkaç zehir şişesine ve uzun ince şamdanlarıyla birlikte her zaman bir şeyler karaladığı eski defterine baktım. Ama nefesimi kesen şey, duvarından sarkan sarmaşıklar olmuştu. Buradan çıkıp gitmeden sadece birkaç gün önce o sarmaşıkları duvarına ben asmış, bu odaya çok yakışacağını söyleyip onlara dokunmaması için yalvarmıştım.

Dokunmamıştı.

"İyi misin, canım?" Abim aslında nereye baktığımı, neden böyle iç çekerek gözlerimi oradan ayıramadığımı biliyordu. Sadece sessiz kalmayı seçmişti her zamanki gibi.

"Evet, iyiyim."

Burnundan hafif bir soluk verip başını yana eğdi. "Hadi biraz dinlen, seninle konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Kaşlarımı kaldırıp yüzüne baktım. "Böyle bir şey söyleyip hadi biraz dinlen diyemezsin. Meraktan çatlayacağımı biliyorsun. Mesele nedir?" Kollarımı göğsümde birleştirirken ağırlığımı sol ayağıma verdim.

"Önce dinlensen daha iyi olur," dedi huzursuzca kıpırdanarak.

"Biz neyi zamanında yaptık ki? Beni çağırmanın sadece özlemden olmadığını biliyorum. Bu yüzden, beni dinlenme bahanesiyle oyalamak yerine dökül bakalım."

Steve bir elini omzuma atıp beni tekrar merdivenlere yönlendirirken iç çekti. "O zaman salona geçelim, madem duymak istiyorsun benden günah gitti."

Merdivenlerin tam ortasında kalan geniş kapılar açıldığında olduğum yerde donup kaldım. Malikânenin her bir köşesinde gördüğüm aşinalığın aksine, bu heybetli salondaki her şey birer yabancıydı artık. Mobilyalar, perdeler, geniş yemek masası... Hiçbiri bıraktığım gibi değildi. Etrafımda koşturan anılar bu sefer odanın yeni ambiyansıyla büyük bir anlaşmazlığa tutuşmuştu.

Modern koltuklar, şık ve fütüristik bir yemek masası, biraz ileriye yerleştirilmiş mini barın hemen yanındaki bilardo masası,

mobilyalarla uyumlu havalı avizeler... Buraya dair her şey malikânenin geri kalanıyla zıtlaşıyordu. Zihnim bu farklılığı irdelerken tanıdık gelen tek bir şeye değdi gözlerim; şömine ve üzerindeki aile fotoğraflarımız.

"Burada biraz değişiklik yaptık. Mobilyaların ne kadar eski olduğunu hatırlarsın. Zehir eskitme tarzını sevse de bir şeylerin değişme vakti gelmişti," dedi abim geniş ve modern koltuklardan birine otururken. Üzerindeki koyu gri takım elbiseyle koltuğun tonu o kadar aynıydı ki, sanki oraya aitmiş gibi görünüyordu.

"Anlaşılan koltuk takımlarıyla uyumlu giyinmek yeni hobin," deyip gülerek yanına oturdum. "Neredeyse bir bütün gibi görünüyorsunuz."

Steve gözlerini devirip bana doğru uzandı, parmakları saçımın ucunu yakalayıp hafifçe çektiğinde ona ters ters baktım. Saçımı çekmek, koltuk takımlarıyla uyumlu giyinmekten daha çok sevdiği bir hobiydi.

"Bazı alışkanlıklar değişmez, sevgili kardeşim."

Başımı tatlı tatlı salladım. "Bu konuda hemfikiriz, yine de benim ne kadar intikamcı olduğumu unutmamanı tavsiye ederim."

Cevabı Steve'den bekliyordum ancak kelimeler onun dudaklarından dökülmemişti. Kalbimin en hassas odasına sakladığım adama aitti duyularımı harekete geçiren ses.

"Unutmak ne mümkün. Tırnakların her zaman sivriydi, *Küçük Gölge,*" dedi sanki yıllar sonra beni ilk kez görmüyormuş gibi.

Başımı çevirip ona bakmadan önce her kelimeyi sindirmeyi, kendimi ona hazırlamak için çılgınlığa sürüklenen kalbimin sakinleşmesini bekledim.

Bana yine Küçük Gölge demişti. Onun tarafından özel bir isme sahip olmak eskiden bana kendimi ulaşılmaz, hatta kusursuz hissettirirdi. *Küçük bir gölge* olarak gördüğü o kızın, onun için herkesten farklı olduğunu bilmek çocuk kalbimin sevgilerin en safiyla dolmasına ve ruhumun dinlenmesine sebep olurdu.

Tanıdık kelimelerine inat, eskisinden daha karanlık sesindeki Fransız aksanı onu ilk tanıdığım zamankinden daha duruydu. Oysaki istediği zaman gerçek bir Amerikan gibi konuşabildiğini çok iyi biliyordum. Her koşulda tenimi ürpertmesi çok başka bir mevzuydu elbette. Kim olduğunu bilsem de onu bana gösterdiği kadar tanıyordum. Öte yandan benden uzak tuttuğu gölgelerle kaplı tarafına biraz da olsa dokunabilmek için her şeyi yapmıştım, üstelik başarısızlığın tadını defalarca almış olmama rağmen.

Cesaretimin sessizce uzanan ellerini tutup ciğerlerime çektiğim derin bir soluğun ardından başımı kapıya, varlığıyla tüm salonu tükettiği yere doğru çevirdim.

Of...

Gerçekten... Ne bekliyordum ki? Mağaradan çıkmış ilk insanlara dönüşmesini mi? Elbette eskisinden çok daha iyi görünecekti. Tabii ki geçen yıllara rağmen gözlerime değen bakışları beni yerle bir edecekti. Bu adama dair herhangi bir şey ne zaman kötü olmuştu sanki? Yıllardır biriktirdiğim öfke kalbimin köşelerine güçlükle tutunurken varlığını tüm dikkatimle içime çekmeden edemedim.

Arkamı dönüp uzaklaştığım adamla hem aynı hem de ondan çok farklıydı. Özgüvenli ve sarsılmaz duruşu çok daha baskın, etrafına yaydığı tehlikeli hava parmaklarıyla sizi yakalamak üzereymiş gibi daha yoğundu. Onu baştan ayağa süzmek, özellikle de bunu abimin önünde yapmak eskiden olsa ödümü koparırdı; fakat onu yıllardır görmemiş olmanın bahanesi arkasına sığınılacak geçerli bir sebepti. Özlediğim için ya da sesini duymak her ne kadar reddetsem de bana kendimi tekrar tamamlanmış hissettirdiği için değil, sadece onu uzun süredir görmediğim için... *Evet.* Bu geçerli bir bahaneydi.

Ruhuma musallat olan fırtınanın tek bir rüzgârını bile yüzüme yansıtmadan ona en can alıcı gülümsememle baktım.

"Sana da merhaba, *Zehir.*" Sesim beklediğimden güçlüydü,

ona gerçek ismiyle hitap etme şerefine sahip nadir insanlardan olsam da damarına basmak daha cazipti. "Bir şeyleri unutmamış olman beni mutlu etti. Çünkü gelecek günlerde ihtiyacın olacak."

Tek kaşımı kaldırıp sessizce meydan okudum. Dudaklarını teğet geçen tebessümün ardından kalbim teklediğinde bakışlarımı hızla kaçırdım. *Kahrolası adam.* Ne kadar zaman geçerse geçsin en büyük felaketim yine onun gülümsemesiydi. Hiçbir meydan okumanın etkisi yoktu. Satrançtaki vezirin, kralı için parçalara ayrılması gibi bir şeydi bu. Savaşa girer ama kendi için değil, onun için ölürdü.

Bakışlarımın kıyısından odanın içerisinde sert ama sakin adımlarla ilerleyişini izledim. Deri ceketini çıkarıp kaskıyla birlikte tam karşımızdaki tekli koltuğa bıraktığında, kollarını boyayan yeni mürekkep izlerine takıldı gözlerim. Yeni dövmeler, yeni yaşanmışlıklar demekti. Benden sonra kaç hikâyenin ana karakteri olmuştu? Kaç kişinin kâbusuna, kaç kadının rüyasına dönüşmüştü? Kimlere *zehir*, kimlere *panzehir* olmuştu? Cevapları öğrenmem mümkün müydü?

"Aldığımız karardan emin miyiz? Çünkü ikimizi de uykumuzda öldüreceğine dair kuvvetli bir his var içimde," dedi koltuğun kenarına yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne atarken. Bana bakmayı reddediyordu. Sırf hislerini görmemem için her zaman reddederdi zaten.

Aldığımız karardan kastı, muhtemelen şu konuşulması için ısrarcı olduğum meseleydi. Yüzüme yerleşmesine izin verdiğim şüpheyle abime doğru döndüm. Bakışlarındaki tedirginlik bana duymak üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Neler dönüyordu?

"Eve döneli maksimum yarım saat oldu." Steve'e, yukarıdaki kısa sohbetimize ithafen imalı bir bakış attım. "Bana hangi karardan bahsettiğinizi açıklamak ister misiniz?" Zehir'e daha fazla bakıp kendimi kaybetmemek için odağımı abimde tutmaya

devam ettim. "Ayrıca, babam nerede? Ciddi konuların vazgeçilmez adamı olmasından ayrı olarak, beni görmek için gelmeyecek miydi?"

"Babam bize yarın katılacak, Nisan," dedi abim uzanıp sol elimi avucunun içine almadan önce. Çatılan kaşlarımla kusursuz bir uyum içinde olan kısık bakışlarım, elimi saran parmaklarına kaydı. Nisan demişti ayrıca... Bunları küçükken de sık sık yapardı. Ne zaman hoşuma gitmeyeceğini bildiği bir şey söyleyecek ya da yapacak olsa, ilk taktiği bu olurdu. Beni sakinleştirebileceğini, delirip ortalığı birbirine katmadan önce tutabileceğini düşünürdü.

Elimi avucundan hızla çekip oturmanın verdiği durgunluğu reddederek ayağa kalktım.

"İkinizden biri konuşsa iyi olur. Beni ürkütüyorsunuz."

Kollarımı göğsümde bağlarken elbisemin eteği olmasını istediğimden biraz fazla yukarı çıkmıştı. Zehir'in bakışları, çizmelerimle eteğim arasında kalan çıplak tenime kısa bir an değip aynı hızla tekrar yüzüme geri döndü. Sertçe yutkunurken âdemelması hareketlendi, az önceki tebessümü artık dudaklarını teğet geçmiyordu; tam bir kontrol talep edercesine yanaklarına doğru yayılmıştı.

"Sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi yapayım, Steve?" Duruşunu hiç bozmamış olması bana ne kadar soğukkanlı bir ajan olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı. Elini kana bulamayan, ona özel zehirleriyle can alan *infazcı ajan*...

"Canım, lütfen delirmeden önce her şeyi dikkatle dinleyeceğine dair söz ver. Biliyorum, eve adım atar atmaz bunu konuşacak olmamız can sıkıcı ama... Of! Bu yüzden biraz dinlenmeni istemiştim." Durup nefeslendi, abimin yumuşayan sesi tüm o belalı teşkilat yöneticisi görüntüsüyle tezat oluşturuyordu.

Bu söylediğinin işleri daha da kötüleştirdiğine dair bir fikri var mıydı acaba?

"Biliyorsun ki..." dedi oturduğu yerden kalkıp geniş, fütüristik masanın üzerinde duran purosunu almaya giderken. "*MAİT* için

gizlilik en önemli kuraldır. Hiçbir ajanın ya da yöneticinin gerçek kimliği bilinmez. Bunun için alınması gereken önlemler olduğu gibi, beklenmedik gelişmeler sonucu plan değişikliğine de gidilebilir." Purosunu yakıp derin bir nefes çekerken bakışları kısa süreliğine Zehir'e kaydı.

MAİT'in işleme şeklini elbette biliyordum. *Milletler Arası İstihbarat Teşkilatı,* CIA tarafından kurulan, kirli işlerin çözülmesi için koşulsuz infaz emirlerinin verildiği bir alt koldu. Varlığı neredeyse hiç bilinmediği gibi ajanları da bambaşka kimliklerle dolaşırdı.

Abimin adı Steve'di ancak teşkilatta bile onu sadece Kuzgun diye bilirlerdi. İsmini zikretmek cesaret isterdi. Saha tarafına fazla çıkmaması, onu işin beyin kısmında daha aktif kılıyordu. Diğer yandan Zehir... onun gerçek adını teşkilat dışında bilen kişi sayısı abiminkine kıyasla yok denecek kadar azdı. Kimsenin dilinden Damian ismi dökülmezdi. Teşkilatta dahi, onu sadece Zehir diye anarlardı. Özel görevlerin büyüklüğüne göre karar verirdi adını nasıl kullanacağına. Onun için bu isim, geçmişinin bir çağrısı ve özel hayatının önemli bir parçasıydı.

Bu konunun nereye gideceğini merak ederek devam etmesi için bekledim.

"Peşinde olduğumuz uyuşturucu örgütünün başındaki adamları bulmayı başardık. Ne var ki içlerine girmek sandığımız kadar kolay olmadı. İş insanlarından oluşan yoğun bir işletme ağı var. Herkes farklı bir sektörden bu örgüte katılmış ve kara para aklanıyor. Günümüz dünyasının her karış toprağında yaşanan adaletsizliğin bir benzeri diyebiliriz. Zengin fakiri aç bırakmak için türlü yollara başvururken suç işlemekten çekinmiyor. Aynı zamanda kendi içlerinde kadın ve çocuk ticareti yaptıklarına dair altı dolu delillerimiz var." Abim puro tablasının yanındaki konyak bardağına uzanıp yudumladı. "Başta bu işin içine kendim girmeyi düşündüm fakat bir örgütü çökertmek silah çekmekten çok daha

Ninova

fazlasını gerektiriyor. Alenen yapılacak her hamle teşkilatı tehlikeye atabileceği gibi, dünyanın önde gelen sayılı iş insanlarının ölümü de tüm okları CIA'ye ve FBI'ya çevirebilir."

Yanıma gelip bir elini omzuma koyduğunda, bakışlarında biraz muhtaçlık biraz da mahcubiyet vardı. Sanki bu işin anahtarı benmişim gibi yüzüme bakarken göğsüme bir ağrı saplandı. "Zehir'in tarzı bu iş için çok daha uygun, bu yüzden tüm plan onun yönetiminde olacak. İş dünyasının içine sızıp onlardan biri gibi davranırken ve hepsini tek tek, yavaşça avlarken hafızası kuvvetli birine ihtiyacı var. Aynı zamanda konumunu sağlamlaştırıp soylu, zengin iş insanı görüntüsünü desteleyecek bir eşe... Kısacası onlar için somut, bizim için soyut bir anlaşmalı evliliğe."

Hafızası kuvvetli biri...

Onu destekleyecek bir eş...

Anlaşmalı bir evlilik.

Kalbim koşarak kaçmak için deli gibi çırpınırken kesik bir nefes aldım. Düşüncesi bile midemi altüst etmiş, olur olmadık bir heyecan dalgasıyla damarlarımı tutuşturmaya yetmişti. Beni Türkiye'den apar topar getirtmesinin sebebi bu muydu?

Ne oluyordu be?

"Küçük Gölge..." Zehir'in sesi arkamdan, birkaç adımlık kısa bir mesafeden geldiğinde tenim ürperdi. "Sana ihtiyacımız var."

Ne zamandan beri? Ben onlar için ne zamandan beri ayak bağı olmaktan çıkmıştım? Lanet olarak gördüğüm fotografik hafızam ne zaman kıymete binmişti?

"Demek öyle," dedim ona doğru sakince dönerken. "Seneler önce, teşkilatın bir parçası olmak istediğimde ve bir gün yok saydığınız hafızamın işinize yarayacağını söylediğimde bana ihtiyacınız yoktu. Şimdi ne değişti?"

Abim kollarımı tutup beni kendine doğru çevirdi. "Her şey, Nisan. Her şey değişti. Pek çok şey çıkmaza girdi ve hepsi için zaman gerekiyor. Uzaklaşman ve okuluna gitmen mantıklı bir

Ninova

karardı, gerçekleştirdiğin hayalin de öyle. Başarılı bir modacısın ki bu bile bizim için önemli bir nokta." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gözlerimin içine baktı. "Şimdilik bilmen gerekenleri anlatacağız. Sen o peşimizde dolanan küçük kız değilsin, biz de altı sene önceki abilerin değiliz. Dünyanın da daha iyi bir yer olduğunu söylemek gülünç olur."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken Zehir'den yayılan alev alev gerilim sırtımı yaktı.

Abilerin.

Tabii...

Steve'in daha zeki olduğunu düşünürdüm, belki de salağa yatmak işine geliyordu. En yakın arkadaşı ve biricik ortağını gördüğüm günden beri benim için bir abi olmaya çok uzaktı. Zehir mesafesini daima korusa da bu ona kör kütük âşık küçük Nisan için hiçbir zaman geçerli olmamıştı.

Başımı yana yatırıp abime tatlı tatlı gülümsedim. "Ne yani... en yakın arkadaşınla," bakışlarımı Zehir'e çevirdim. "Bir diğer *abimle* anlaşmalı bir evlilik yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Zehir'in yüzü kelimeye yaptığım imayla çarpılırken kocaman sırıttım. "Teşkilat için olsa bile..." dedim tekrar Steve'e dönerek. "Bu kadar geniş biri olabileceğini hiç düşünmemiştim." Yutkundum ve söylemek üzere olduğum şey göğsüme kızgın bir demir saplamıyormuş gibi omuz silktim. "Dışarıda benden çok daha profesyonel, tonlarca eğitimli MAİT ajanı var. Bir başkasını da bu iş için seçebilirdiniz."

Abim çenesini sıkarken bana aptal olup olmadığımı sorgularcasına baktı. "Bizim gerçekten kim olduğumuzu bilen kaç ajan tanıyorsun, Nisan? Gerçekten herkese güvenebileceğimizi mi düşünüyorsun? Ayrıca, artık Zehir'in seni her koşulda güvende tutacağını da biliyorum. Benim için neysen onun için de osun."

Elbette. Kendisi de buna sanki yürekten inanıyormuş gibi daima yüzüme çarpmıştı.

"Onları bu iş için eğitmiyor musunuz?"

"Herkesi pek çok iş için eğitiyoruz," dedi Zehir masadaki konyağa doğru ilerleyip bardağına doldurduktan sonra. "Ancak abin haklı. Bu iş kapalı bir dosya gibi, güven çemberimiz de bir o kadar sınırlı."

Kısa bir an düşündüm. Anlaşmalı bir evlilik her iki tarafın da çıkarını gözetirdi. Madem benden başka bir seçenekleri yoktu, o zaman ben de karşılığını istiyordum. Onunla sadece kâğıt üzerinde yapılacak bir evliliğin düşüncesi bile beni heyecanlandırdığı için değildi kabullenişim... Ya da sırf karı-koca rolü oynarken bana her şey gerçekmiş gibi hissettireceğinden de değildi; çünkü işin sonunda farklı bir yöne gitmek imkânsızlaşırken kalbimin yeni kırıklarını o bodrum katına süpürmek kolay olmayacaktı. Bunu yapacaksam sonucunda tutunacak bir dalım olmalıydı. Uçurumdan atlayacaksam paraşütümün çalıştığından emin olmalıydım.

"Bu işin sonunda benim çıkarım ne olacak? İnsanlar için koşulsuz şartsız bir şeyler yapmayı seneler önce bıraktım." Saçlarımı sırtıma doğru atarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bakışlarım Zehir'in büyüyen gözbebeklerine değdi. Cevabımdan hiç hoşlanmamıştı. Sanki sonlanacağını bilmek beni değil de gözünü bile kırpmadan beni sevmediğini söyleyen adamı rahatsız etmişti. Beni reddettiği günden beri zaten bizim gerçekliğimize olan inancımı yitirmiştim; üstelik bakışları bambaşka bir şey anlatırken beni sevmediğini söyleşindeki ısrarına rağmen.

Steve purosundan son bir nefes çekip parmağının ucuyla iterek şöminedeki alevlerin içine attı. "Moda şirketi. Aynı zamanda MAİT içerisinde yetişip bizden biri olma şansı. En çok istediğin iki şey."

Ne?

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla bir ona, bir de bakışları kulağımdan enseme doğru uzanan derin yara izime değen adama bakarken. O ize ne zaman baksa sanki tekrar tekrar iyileşiyormuş gibi karıncalanıyordu.

"İşin o kısmı biraz çetrefilli, zamanı gelince her şeyi öğreneceksin. Bu sözü sana ikimiz de veriyoruz, hayatım. Bana her zaman güvenebileceğini biliyorsun." dedi abim cebinden telefonunu çıkarırken. Bakışları ekrana kaydığında kaşları çatılmıştı. "Her neyse, anlaştığımızı varsayarak işe dönüyorum." Beni kollarının arasına çekip alnımdan öptü. "Eve döndüğün için mutluyum, canım. Akşam yemekte kalan detayların üzerinden geçeriz. Şimdi lütfen biraz dinlen, yorgunluğuna bir sürü kafa karışıklığı eklediğim için üzgünüm."

"Daha evet demedim ki..." dedim ama beni duymazdan gelip adımlarını kapıya doğru çevirdi. Kapıdan çıkmadan önce durakşayıp Zehir'e baktı. "Bugünkü iş tamam mı?"

Zehir başını salladı. "Benim üzerime düşen kısım evet. Peki ya seninki?"

Steve soluklanıp birkaç adım gerileyerek koltuğa doğru eğildi. "Tam olarak onu halletmeye gidiyorum." Çıkardığını henüz fark ettiğim koyu gri ceketini alıp çoktan omuzlarına geçirmişti. Ardından eğilip tekrar alnımdan öptü. "Şimdi, baştan beri söylediğim şeyi yap ve dinlen."

Abim seri adımlarla salonu terk ettikten sonra odanın havası tuhaf bir gerilimin esiri olmuştu. Benim ürkekliğimin kalıntıları onun baskınlığıyla bütünleşirken titrek bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Ruhum yine varlığının esiriydi. Ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken gözleri bir kez bile benimkileri terk etmemiş, yüzünden eskisi gibi tek bir tereddüt bile geçmemişti. Evet... kesinlikle eski Zehir değildi karşımdaki adam, bir başka bakıyordu. Özgüveni her zaman bir duvar gibi aramıza derin setler çekerdi ama bu sefer... her adımında canlı bir kararlılık vardı. Sanki dünyaya gösterdiği kişi değil de benim rotama yolunu düşürmek isteyen Damian'dı karşımdaki. Tanımak için can attığım adamın izlerini gördüğüme yemin etmenin kıyısındaydım.

Usul usul yaklaşan adımları çizmelerime değen ayakkabılarının

ucuyla son bulmuştu. Defalarca yanına sokulmuş, yüzlerce belki de binlerce kez kollarını etrafıma dolanmıştı ama hiçbiri tam şu anki yakınlığı kadar farklı bir samimiyet göstermemişti. Bakışları boynumdan enseme doğru uzanan yara izime kaydığında nefesim tekledi. Yıllar sonra, ilk kez... Bugünü mü bulmuştu bu bakışlar için? Eriyip gideceğimden korkarak öylece donup kaldım.

Başını öne doğru eğip bal rengi gözlerini benimkilerle buluşturdu. Kirli sakallı çenesine, başının üzerinde dalga dalga duran acı kahve saçlarına bakarken onu, gerçek Damian'ı gördüğümü biliyordum. Bana böyle yaklaşan adam Zehir değildi.

"Yine sen, Küçük Gölge... Yeniden sen."

Parmakları eteğime doğru uzanıp yukarı toplanan ucunu aşağı doğru çekiştirdi. Sadece dakikalar önceki bakışlarından anlamam gerekirdi buna kafayı takacağını. Her zaman böyle takıntılıydı ama bu sefer... aynı değildi. Dibe batmışlığın kaçıncı tonuydu bu? Yüzümü yalayıp geçen sıcak soluğunun ardından başını iki yana sallayıp usulca uzaklaştı.

"Ares," dedi gözlerimin içine bakıp *köpeğinin* adını söyleyerek. "Seni çok özledi. Yıllardır bugünü bekliyordu. Çok uzun süre sensiz kaldı."

Öfke tekrar yüzeye tırmanıp boğazımı yakarken onu iki elimle ittim.

"Ares'in gitmemi istemediğini hissetsem gitmezdim, Zehir." Evet, ona bir daha asla Damian demeyecektim... En azından benim kurallarımla bu oyunu oynana kadar. "Ona söyle, beni nerede bulacağını iyi biliyor. Senin aksine, özlediğini göstermek için bir şeylerin ardına saklanacağını sanmıyorum. Ayrıca her zamanki mesafeni korusan iyi edersin. Yakında evlenecek olmamız bunun bir anlaşma olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Tek kaşını kaldırıp koltuklardan birine rahatça yerleştiğinde yüzünde eğlenir gibi bir ifade belirdi. Gözleri benimkileri mesken tutarken ruhumu ateşe verdiğinin fazlasıyla farkındaydı.

"Göreceğiz, Küçük Gölge. Ama hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı konusunda haklısın. Sanırım şartlar tersine döndü. Yine de biliyorsun..." Boğazını temizleyip eğlenceli ifadesinden sıyrıldı. Güzel dişlerini sergileyen gülümsemesi bir avcının tebessümüyle yer değiştirmişti. Damian'dan, Zehir'e dönüşmek onun için bir odanın ışığını açıp kapatmak kadar kolaydı. "Bazı şeyler her zaman sana aittir. Yalnızca onu alman gereken zamanı sabırla beklersin. Böylece emin olursun, ellerinden kaçmayacağından ya da bu sefer gitmesine asla izin vermeyeceğinden."

Kelimelerin her birini, tepeden tırnağa tüm hücrelerimde hissetsem de yüzüne tekrar bakmadım.

Vereceği savaşın benimkinden çok daha zor olacağını ona söylemedim.

Sırtım dimdik bir şekilde salondan ayrılırken dudaklarıma yayılan gülümsemeyi görmesine ise asla izin vermedim.

Steve'in yemekte söyledikleri zihnimde bozuk bir plak gibi tekrar ederken soğuk Washington gecesinin sert rüzgârları da etrafımda dolanıyordu. Malikânenin kış bahçesi gibi kullandığımız, daha çok bana özel olan bir alanıydı şu an oturduğum yer. Çatı katında olması rüzgârların daha sert esmesi için açık bir davetten farksızdı. Etrafını camla çevirdiğimiz, küçük bir şöminesi ve iki kanepesiyle sıradan bir odayı anımsatıyordu. Bana aşağıdaki onca lüksün veremediği huzuru, Türkiye'deki evimin tatlı gerçekliğini sunuyordu. Burada öylece, açık pencerenin kenarında oturup tüm o soğuk esintiyle sarmalanırken April değildim. Nisan'dım.

Nisan Wilson.

Kahrolası soyadımı bile rahatça taşıyamıyordum. Teşkilatın bir parçası olmak istediğim, Zehir'in bir nefes kadar yakınında durabilmek için her şeyimi ortaya koyduğum zamanlarda bu ka-

dar rahatsız etmezdi beni kimlik karmaşası. Bürüneceğim karakterin heyecanı her zaman damarlarımı bir adrenalin dalgasıyla yakardı. Aynı isim, farklı lisanlar. Aynı kadın, farklı görevler.

Her *MAİT* ajanının kabul etmesi gereken ilk kural buydu. Teşkilata dahil oldukları anda dünya üzerindeki her veride isimleri değişirdi. Bazıları gönüllü olarak o ismi gerçek kimliğinde bile kullanırdı. Bazıları ise lakaplarıyla anılmayı tercih ederdi. Teşkilat başkanının kızı ve masa şeflerinden birinin kardeşi olmak size bu kuralı doğuştan yüklerken herkes gibi yaşar ama başka kimliklerin arkasına saklanmaya zorlanırdınız.

Yaşıma biraz yıllar, karakterime daha fazla yaşanmışlık sancıları yüklenince bu duruma duyduğum hayranlık bir noktada değişmişti. Zehir'e yakın olmak hâlâ yüreğimin tutunduğu en umutsuz hayaldi. Ancak kimliğimde yazan isim bana her zaman o küçük kızı hatırlatıyordu; abisi gibi görmesi gerektiği o acımasız ajana âşık, onunla olabilmek için her şeyi yapmaya hazır olan *aptal* kızı.

Beraber büyümemizin etkisi çoktu belki de bu hislerin pençesine düşmemde. Nereye baksam onu görüyordum. Malikânenin ikinci katındaki odasının önünden ne zaman geçsem sanki varlığımdan haberdarmış gibi ya kapıda beliriyor ya da bana içeride olduğunu söyleyen bir ses işitiyordum; herhangi bir tıkırtı, hafifçe öksürme, ayakkabılarının zemini dövmesi, -ki her zaman sessiz adımlarla hareket ederdi- hatta çok nadir de olsa yüreğime kızgın bir kor düşüren kahkahası...

Babam onu bu eve getirdiğinde on dört yaşındaki genç bir oğlandan çok, yaş almış olgun bir adamın yorgunluğu vardı gözlerinde. Sol kolu sayısız yara iziyle kaplı, ince bedenine rağmen sert bir duruşa sahip on dört yaşındaki kocaman bir adamdı o. Sanki böyle olması için boyun eğene kadar telkin edilmişti. Sanki kısacık ömrünün yarısını bu yükün altından kalkmaya çalışarak geçirmiş ama ezilmeden ayakta durmak için korkularına tutunmuştu.

Yedi yaşındaki bir kız çocuğuyken gözlerinde gördüğüm bu kaybolmuşluk esir almıştı ruhumu. Öyle ki onu gittiği yerden çekip çıkarmaktı, bulmaktı tüm çabam. *Küçük Gölge'si* olmayı ben istemiştim. Peşine ben düşmüştüm. Kanayan ruhuna dokunmayı ben arzulamıştım. Hayranlık derin bir aşka dönüşürken, bu kayıp adamla birlikte kaybolmayı yine ben seçmiştim.

Oysaki hata etmiştim.

Şimdi ikimiz de kayıptık fakat bulunması gereken artık *bendim*.

Derin bir iç çektim, *geçmişin tozlu raflarından* daha fazla anı seçmenin pek bir anlamı yoktu. Rüzgâra son bir kez sarılıp camı kapattığım sırada, arkamdan gelen pati sesleriyle dudaklarımda bir gülümseme yeşerdi. Ares, odamda olmadığım zamanlarda beni nerede bulacağını daima hissederdi. Zehir'in köpeği olmasına rağmen, kalbinin bana ait olduğunu bu çatı altında nefes alan herkes bilirdi.

Arkamı dönüp ona doğru eğildiğimde adımları hızlandı ve kocaman cüssesiyle beni ezip geçerek üzerime atıldı. Buraya çıkmadan önce üzerimi değiştirip makyajımı silmiş olsaydım her şey daha kolay olabilirdi aslında. Hoş, Ares'in yüzümü esir alan dili tam bir makyaj temizleme görevi görüyor gibiydi.

"Sakin ol, *koca oğlan*. Ben de seni çok özledim. Huysuz babanla altı sene boyunca yalnız kaldığın için çok üzgünüm," dedim sırtını kaşırken.

Ares söylediğim her kelimeyi anladığını belli eden bir homurtuyla üzerimden kalkıp yanıma oturdu. Koyu bakışları ve durmadan salladığı kuyruğu o kadar tatlıydı ki, cinsine oluşturduğu tezat her defasında göğsümden derin bir kahkaha çalıyordu. Ona, bekçi olarak yetiştirilmiş siyah bir *Cane Corso* olduğunu hatırlatmanın pek faydası olacağını düşünmüyordum.

"Biliyor musun, aslında babana benziyorsun ama onun daha az huysuz versiyonu gibisin. Ve sen kendini bana göstermekten, sevilmekten korkmuyorsun," dedim oturur pozisyona geçip sırtımı yumuşak kanepenin eteklerine dayarken.

Ares yanıma uzanıp başını bacağımın üzerine koydu. "Evet, kesinlikle onun gibi değilsin. Ayrıca çok iyi bir sırdaşsın." Eğilip başının üzerini öptüğümde tatlı bir homurtuyla daha ödüllendirildim.

"Dur bir bakalım," derken bakışlarımı şöminede çatırdayan alevlere çevirdim. "Altı sene boyunca yaptığım her şeyi sana anlatacak çok vaktimiz olacak ama bir yerden başlamak gerekiyor." Ares onu tekrar sevmem için burnuyla parmaklarımı dürttü, bu aynı zamanda onun dilinde *dinliyorum* demekti.

"Öncelikle Türkiye'nin şahane bir yer olduğunu bilmeni isterim. Sanırım iklimi de dahil pek çok şeyini sevebilirdin ama sokaklarda o kadar çok kedi var ki bu seni delirtirdi." Duraksayıp iç çektim. "Oradayken bir tane sahiplenmeyi düşündüm." Ares'in kulakları dikleşti. "Endişelenme, çünkü hemen sonra sana ihanet edemeyeceğim aklıma geldi." Derin bir nefes verip kıpırdanarak bacağıma biraz daha yayıldı. Tepkileri o kadar gerçekçiydi ki, bazen bir köpek olduğu aklımdan uçup gidiyordu.

"Fakültede pek çok yakışıklı çocuk vardı." Gülerek elimi başından sırtına doğru kaydırdım ve kısa tüylerini hafifçe kaşıdım. "İki tanesiyle çıktım ve içlerinden biriyle de birlikte oldum. Yalnızca bir defa oldu, kötü bir deneyimdi diyemem. Yine de sanki tam anlamıyla tadını alamamışım gibi hissediyorum."

Omuz silkip neredeyse uyumak üzere olan Ares'in yüzüne baktığımda, gözümün kenarıyla bir hareketlilik yakaladım. Belli belirsiz bir kıpırtıydı... Sadece benim fark edebileceğim, bir dua gibi ezbere bildiğim türdendi. *Onun* türündendi.

Oradaydı.

Tıpkı bir avcı gibi gölgelerin içinde saklanıyordu. Beni ne kadar zamandır dinlediğine dair bir fikrim yoktu ama sırf onu biraz daha sinirlendirmenin tadını almak için konuşmaya devam ettim.

"Sanırım başka biriyle tekrar denemem gerekiyor," dedim dikkatimi tekrar Ares'e vererek. "Bana keyifli dakikalar yaşatacak birileri mutl-"

"O cümleyi tamamlamanı tavsiye etmem, Küçük Gölge." Sakince salınan şömine ateşini bile titretmişti odayı dolduran derin sesi.

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi bastırma ihtiyacı duymadan odanın içerisinde hareket edişini ve uzun, güçlü kaslara ev sahipliği yapan bacaklarını izledim. Bakışlarım yavaşça yüzüne kaymadan önce şömineye yaslanışını, geniş gövdesinde birleştirdiği kollarındaki her bir kasın hareketini usulca inceledim. Ateşin mayhoş aydınlığı sol kolundaki dövmelere ışık tutarken birkaç saat önceki merakım tekrar can buldu. *Yeni dövmeler, yeni hikâyeler*. Küçük Nisan her birini öğrenmek için çırpınarak etrafında pervane olurdu. Ne yazık ki, kayıp Nisan'ın bulunmadan dudaklarını açmaya niyeti yoktu.

Gözlerim siyaha dönen bakışlarıyla buluştuğunda, başını hafifçe yana eğdi. Benden bir cevap bekliyordu ama ne duyacağından emin değildi. Tanıdığı kızın hâlâ orada olduğuna dair bir ışık arıyordu. Görmek istiyordu. Görmek ve kışkırtmak...

"Bunu kim olarak talep ediyorsun, *Zehir?*" Sırtımı gerdim, kalbimin kulaklarımda atmasını zerre umursamadan başımı kaldırarak meydan okuyordum. "Abim gibi görmem gereken kişi olarak mı, yoksa müstakbel kocam olarak mı? Gerçi ikincisinin sahteliğini göz önüne alırsak, birincisi olduğuna dair bahse girerim."

Kelimeler dudaklarımı terk ettiği anda odanın havası tehdit vadeden bir sessizliğin, ölümcül bir gerginliğin altında kaynamaya başladı. Sanki pencereyi döven rüzgâr bile usulca bizi terk etmiş, çatırdayan ateş biraz daha sönmüştü. Nefesimi boğazımda düğümleyecek kadar ağırdı artık havanın tadı.

Şömineden sakince uzaklaştı, aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatarak yavaş, hem de çok yavaş bir şekilde eğildi. Derin bir sakinlikle bana doğru eğilirken iri cüssesi üzerimde bir dağ gibi yükselmişti. Ares, sahibinin ezici üstünlüğünün farkında bile

değildi. Benimse tüm duvarlarım sarsılıyordu, bir depremin gücüne sahipti sanki. Enkaz altında kalsam beni kurtarabilecek tek kişi olduğunun sessiz bir vaadi gibiydi.

Bana birkaç saat önce yaptığı gibi dokunmadı -ki bunu tekrar yapacağından şüpheliydim- sadece gözlerini kırpmıyor, tam bir kontrol talep edercesine söyleyeceği her kelime için beni hazırlıyordu.

"Birincisi, Küçük Gölge, bana *Zehir* deme şeklin hoşuma gitmiyor. Senden bu lakabı kullanmanı hiçbir zaman istemedim. İkincisi, siktiğimin abiliği umurumda falan değil, hiçbir zaman olmadı ama bu başka bir zamanın konusu. Üçüncüsü..." Öne doğru eğildi, başını yana yatırırken yakışıklı yüzünün sert hatları alevlerin ışığıyla buluşmuştu. Bal rengi gözleri karanlığın tüm kırıntılarıyla yanarken ifadesinde tek bir tereddüt belirtisi yoktu. "İki gün sonra, o kâğıda imzayı attığın anda bunun geri dönüşü olmayacak. Anlaşma, anlaşmadır. Görev görevdir." Bakışları kısılıp hınzır parıltılarla yandı. "Ta ki öyle olmayana dek." Başını iki yana sallarken çarpık bir gülümseme sol yanağına şöyle bir uğramıştı. "Son olarak, geçtiğimiz altı yıl boyunca sikik heriflerle ne yaşadığına dair hiçbir kelime duymak istemiyorum. En azından tekrar ve senin ağzından."

Kelimeleri zihnimin binlerce farklı yerine dağılırken her biri farklı bir duyguyla göğsüme çarptı.

Senden bu lakabı kullanmanı hiçbir zaman istemedim.

Siktiğimin abiliği umurumda değil, hiçbir zaman olmadı.

Anlaşma anlaşmadır. Görev görevdir. Ta ki öyle olmayana kadar.

Sikik heriflerle ne bok yediğine dair hiçbir kelime duymak istemiyorum. En azından tekrar ve senin ağzından.

Benimle kafa mı buluyordu?

Ares'in başını kaldırıp hareketlendiğim sırada Zehir de ayağa kalktı. Ares homurdanarak Zehir'e ters bir bakış attıktan sonra şöminenin önündeki mindere yöneldi. Tek aşkını rahatsız ettiği

Ninova

için sahibinden tam anlamıyla nefret ediyordu. Gözlerini devirebilse bunu hiç tereddütsüz yapardı. Zehir gelecek olan fırtınanın öylesine farkındaydı ve bundan o kadar çok keyif alıyordu ki, sinirlerim yay gibi gerilirken gözlerimin önü karardı.

Saçlarımı iki elimle omzumdan geriye doğru atıp kollarımı göğsümde birleştirirken gözleri tenimin her bir noktasını kendi duvarlarının arasına hapsetti. Eteğimin tekrar toplandığını ve onu tekrar çekiştirmek için içten içe delirdiğini bilerek gerindim. Deliriyordu... Ben de delirmesini istiyordum. Yıllarca hissettiğim o sahip olma arzusunu tatmasını istiyordum.

Bakışları uzun çizmelerimi terk edip tekrar yüzüme döndüğünde ifadesi buz gibiydi.

"Biliyor musun," deyip aramızdaki boşluğa doğru sert bir adım attım. "Eskiden kaçak dövüşmene rağmen bu yeni cüretin beni şaşırtıyor. Ama sorun şu ki, işin biraz zor."

Ciğerlerimdeki tüm nefesi yüksek bir sesle verirken yüzümdeki kederi gizleyemedim.

"Birincisi, sana gerçek adınla hiçbir zaman hitap etmeyeceğim, ta ki bana o adamı gösterene kadar." Çenemi kaldırdım. "İkincisi, abilik merteben benim umurumda... Ta ki ben öyle olmadığına karar verene kadar." Bu koca bir yalandı ama konumuz bu değildi tabii. Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Üçüncüsü, anlaşma kesinlikle anlaşma ve görev de kesinlikle görevdir, ta ki ben gerçek olması için gönüllü olana kadar." Boşluğun kısa mesafesine uzun bir adım daha atıp yüzünün beklentiyle çarpılmasını seyrettim. "Son olarak, *Zehir*, ağzımdan sadece o iki herifle ne yaşadığımı değil bana dair hiçbir şeyi duymayacaksın." Duraksayıp sol koluna, dövmelerle kapattığı onlarca kesiğin ve yanık izinin mesken tuttuğu derisine dokundum. "Ta ki sen bana bunların ve altında yatan onca acının hikâyesini anlatana kadar."

Dokunuşum, söylediklerim ve yüzünü tarayan bakışlarımla teni parmaklarımın altında gerildi. Bakışları kısa bir an, belki de

sadece bir salise kadar yumuşadığında derin bir gök gürültüsü bu küçük çatı katı odasına çığ gibi düştü. Her şey eski haline dönerken kelimeler aramızdaki havanın içinde bir girdaba dolanıp kaybolmuştu. Cümleler dudaklarımdan hiç dökülmemişçesine ani bir soğukluk etrafımıza dolandı.

Zehir kolunu hızla çekerken birkaç adım gerilemişti. Bakışlarında çakan şimşeklere meydan okuyan telaşsız bir tiksinti, irislerinde yüzen derin bir korku vardı. Gözleri göğü delip geçen şimşeği takip ederken başını iki yana salladı.

Neyi reddediyorsun?

Kimi?

Kimleri?

Bir an sonra gitmişti, göz açıp kapayıncaya kadar sanki hiç burada değilmiş gibi getirdiği tüm sıcaklığı da alıp yok olmuştu. Geçmişinin tutsağı olduğu zamanlarda yaptığı gibi yine kaçmıştı. Onun anıları benim tozlu raflarıma benzemiyordu. Kâbusları vardı; kayıpları, acıları, yaşanmışlıkları ve asla dile dökmese de derin korkuları...

Kendi kendime başımı iki yana sallarken kararsızlığını yaşadığım o düşünce tekrar zihnimde yanıp söndü.

Artık emindim.

Eskisinden daha *cüretkârdı*.

Karşımdaki adam kaçak dövüşmek yerine elindeki kartları tek tek açıyordu.

Ancak ben bunu istemiyordum.

Ya bana Damian'ı kendi elleriyle verecekti ya da bu anlaşma bittiğinde hayatımdan sonsuza dek çıkıp gidecekti.

Ya beni Damian olarak *bulacak* ya da Zehir'in sokaklarında *bulunmamak* üzere *kaybolmama* tekrar izin verecekti.

2

YARA İZLERİ

BİLİNMEYEN BİR YER - 2002

Canı yanmıyordu.

Geçen üç senenin ardından, acıya karşı akıl almaz bir bağışıklık geliştirmişti büyümeye yüz tutmuş küçük bedeni. Takvimin hangi yılı, ayı ya da günü gösterdiğine dair en ufak fikri yoktu ama *zehir* gibi çalışan aklı ona en az üç sene geçtiğini söylüyordu. Öyle ki artık on yaşında kocaman bir adam olduğunu da biliyordu. Acı kimdi ki onun için? Göğsüne düşen ateşin, annesiyle babasının gittiği günden beri cayır cayır yanan yüreğinin yanında kollarına atılan kesikleri hissetmiyordu bile artık.

Yatağının altından çıkacağına inandığı canavarın değil de insanların gerçek birer canavar olduğunu zaten o gece öğrenmişti. Her gece yattığı kirli şilteden kaldığı hücrenin kirli tavanını seyretmesinin, geçen üç sene boyunca bedeninin türlü işkencelerle

Ninova

yakından tanışmasının, kolunda her gün yeni bir kesik görmesine sebebi *onlardı.*

Neden ben? Neden benim ailem? Bu soruyu pek çok kez dile getirmişti kendi içindeki sessiz mahkemede. Cevabı hiçbir zaman yoktu gerçi; yalnızca annesinin fısıltısıydı kulaklarına ilişen.

Özel bir çocuksun, Damian. Kim olursan ol, bunu unutma ve kendini tanı. Kimliğine tutun. Gücüne inan. Çünkü inanmazsan, olduğun kişiyi kaybedersin. Nedenler olmasın en çok seni düşündüren, inancın olsun. Başarmaya, yıkılsan dahi aldığın hasara rağmen ayağa kalkacağına inan.

Korkuyu da arkasında bırakmıştı böylece çocuk. İnancı tamdı, biliyordu ki başaracaktı. Hem zaten kaybedecek neyi kalmıştı ki korksundu? Kim için, ne için endişe etsindi babasının *zehir* gibi çalıştığını söyleyen aklı? Kendi canının derdinden çok tek bir şey için yaşamaya, hayatta kalmaya adamıştı kendini.

Bulacaktı.

Neredeyse annesinin kanında boğularak ölmesine sebep olan o siyah bakışlı, insan maskesi takmış canavarı bulacaktı.

Babasının, onu kaç diye uyardığı sesle ölmesine sebep olan *müsrifi* bulacaktı.

Kolundan akan kanı gözleriyle takip ederken ailesini anımsamaktı sadece canını yakan. Bu yüzden nefret ediyordu kandan. Bu yüzden inancıyla beslediği intikam yemininde kandan çok *zehir* vardı. Bu yüzden alacağı her canın, masum canlara kıyanlara ait olacağını tembih etmişti kendine. Edindiği bu yeni kimliğin her sınırını çizmiş, yeminini bir dua gibi her gece tekrarlamıştı.

Yattığı şilteden yavaşça doğrularak koluna baktı, iki günlük kesiklerin üzerindeki kan pıhtılaşmıştı artık. Tenine bugün kazınanların kanaması henüz durmuş, yenileri için kalan boşluklar giderek azalmıştı.

"Ta ki her santimi dolana kadar," demişti canavarlardan biri.

Kimsesiz küçük bir çocukken üç sene de bin yaş almış gibiydi.

Ninova

Artık bir çocuk nasıl büyürdü ne hissederdi ne için ağlar ya da nelere gülerdi, hatırlıyor sayılmazdı. Bildiği tek şey gerçek bir çocuğun vücudunda, sadece düşerse bacaklarını ya da kollarını bir yerlere çarparsa yaralar oluşurdu. Bir haftalık morluklar küçük çocukların arkadaşıydı. Onunkiler ömür boyu taşıyacağı izlere, hafızasının en kuvvetli kısmında biriken korkunç hatıralara dönüşmüştü.

Rutubetli havadaki oksijeni usulca ciğerlerine çekerken gözleri neredeyse etinden fırlayacakmış gibi duran kemiklerine kaydı. Bir deri bir kemik kalmıştı iyice, zaten pek de kilolu sayılmazdı. Annesi onu böyle görse yemek yemediği için çok kızardı, oysaki isteyerek aç kalmıyordu. Günde bir öğün verilen yemek ve en fazla iki bardak suyla hayata tutunmak için elinden geleni yapıyordu. Korkuyu hissetmiyordu belki ama çaresizlik en yakın arkadaşı olmuştu şimdi de.

Çünkü eğer buradan çıkamazsa, yeminini yerine getiremezdi. Eğer kocaman bir adam olmanın yükünü henüz on yaşındayken taşıyamazsa, hücresinin önünden cansız bedeni sürüklenen pek çok masum çocuk gibi son nefesini verirdi.

Ağlamıyordu onları görünce, çığlıklarını ve yakarışlarını duyunca... Yalnızca ders çıkarıyordu. İçinde bulunduğu bu dünyada hayatta kalmak için boyun eğmek ilk kuraldı. Boyun eğecekti ki zamanı gelince başkaldırabilsin. Boyun eğecekti ki kimse gözlerindeki intikam küllerini görmesin.

Düşüncelerine ani bir gürültüyle dalan adım seslerini duyar duymaz karanlık koridora kulak kesildi. Başı önde, bakışları yerdeydi. Görmese de gelenin kim olduğunu biliyordu. Her birini, adımlarının zeminde bıraktıkları seslerden tanır olmuştu. Kimisi sert, kimisi yumuşak, kimisi aksak, kimisi paytak basardı. İşittiği bu ses, paytak adımların habercisiydi. *Tıknaz* canavardı gelen, kısa boylu ve kilolu olandı. En belirgin özelliği şişman, altın dişli pis bir domuz gibi görünmesiydi. Ona bu yüzden Tıknaz demişti, *Tıknaz Canavar.*

Genellikle yemek, su ya da yaraları için basit bir krem getirirdi. Sanki yenilerini hiç açmayacaklarmış gibi bu sonsuz işkenceyi basitçe tedavi etme çabaları her zaman çocuğu güldürüyordu. Başta onu öldürmeme sebeplerine hiç anlam verememişti. Gerçi bu soru da hâlâ cevapsız olanlardandı fakat artık onu da sormayı bırakmıştı. Canavarlardan mantıklı bir cevap alabilmek gülünç olurdu elbette. Sadece ölmeyeceğinden, suallerinin de bir gün yanıtlarıyla önüne düşeceğinden adı kadar emindi.

Hücrenin kapısı kulak tırmalayan bir gıcırtıyla açılıp sürgüsü gevşerken başını önünde tutmaya devam etti. Tahminine göre yemekle birlikte o antibiyotik kremlerden birini getirmişti Tıknaz. Açlıktan sırtına yapışan midesine, yutkunabilmek için boğazını tırmalayan gırtlağına rağmen hiç kıpırdamadı. Midesine kısa süreli huzur veren yemeklerdeki porsiyonun azlığı bilinçliydi. Hayatta kalmasına yetecek kadardı boğazından geçen her bir lokma.

"Yemeğin geldi, çocuk." Tıknaz'ın sesi bugün daha kısıktı, belki de içtiği sigarayı fazla kaçırmıştı. Hücreye girip kremi koluna zorla her sürdüğü seferde, nefesinden alıyordu tütün kokusunu.

Tepsiyi yere koyup ayağıyla ittirdiğinde bakışları önce durduğu yere, ardından kirli tişörtünden sarkan göbeğine kaydı. Zehir önüne konan somun ekmeği ve peynirle beslenirken Tıknaz'ın her öğün tıka basa yemek yediğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Güzel yemeklerin düşüyle sulanan ağzına aldırmadan bakışlarını çevirip tekrar tepsiye odaklandı.

"Hiçbir zaman konuşmayacak mısın sen, ha? Buraya gelen veletler gibi çığlık bile atmıyorsun. Bana canının yanmadığını söyleyemezsin. Keşke sesini biraz da olsa çıkarabilseydin, aptal çocuk."

Anlaşılan Tıknaz bugün dört beş cümlelik sohbet havasındaydı. Çoğu zaman Zehir'den kelimeler talep eder, ara sıra da bu boktan yerde yaşamak zorunda olduğu için onunla dalga geçerdi.

"Yakında seni buradan alıp çok daha kötü bir yere götürecekler.

O zaman da çığlıklarını saklayabilecek misin, merak ediyorum? Senin yerinde olsam aklımı kullanırdım, çocuk. Bakışlarını kaçırmana rağmen gözlerindeki ateşi saklayamıyorsun." Kısa bir suskunluğun ardından usulca fısıldadı. "Konuş çocuk, konuş ki hayatta kalabilesin." Son cümlesi, arkasından kapanan kapıdan sızarak kulaklarına dolmuştu ama bu bile seneler önce bastırdığı korkunun, sadece bir saniyeliğine göğsünü delip geçmesi için yetmişti.

Ancak Tıknaz'ın hakkı vardı, bir şey yapmalıydı. Eğer yapmazsa canavarların elinde basit bir deneme tahtasından fazlası olamayacaktı. Onlara boyun eğmenin çözüm olabileceğini düşünüyordu muhakkak, yine de bunun boyutunu daha önce hiç düşünmemişti. Bilincinin kıyıları onu hayatta tuttukça, bazı şeyler biraz daha şeffaflaşıyordu.

Böylece karar verdi sesini duyurmaya. Hayır, çığlıklarla yapmayacaktı bunu... *Konuşacaktı.* Talep etmek yerine onların taleplerine boyun eğecekti. Gerekirse hizmet edecek, ayaklara kapanacak ve etek öpecekti. Her birinin canını almadan önce, onun canına okumalarına sükûnetle izin verecekti. Güvenlerini kazanacaktı. Onlardan biriymiş gibi içlerine karışacaktı... İntikamı için kaç senenin borcunu ödemesi gerekiyorsa ödeyecek, bu kayıp çocuktan korkulan bir adam yaratacaktı. En büyük sözü buydu kendine; fakat en çok da gözlerinin önünde yitip giden annesine.

Tepsiye uzanıp somun ekmeğini kemikleri sayılan parmaklarıyla kavradı. Bir parça koparıp ağzına götürürken bu sefer gözleri başka bir ışıkla parlıyordu. Acı bir tebessüm yayıldı üç senenin ardından dudaklarına. Bilmesine rağmen önünde pek çok senenin olduğunu, artık bir adım daha yaklaşmıştı siyah gözlü canavara.

Bulacaktı.

Ve onu yaşatmamak için, ölü ruhunu kusurlu bedeninde yaşatacaktı.

3
KONUŞAN BAKIŞLAR

NİSAN

Sabahın ilk ışıkları kalın, altın rengi perdelerin arasından sızarken yavaşça gözlerimi araladım. En çok özlediğim şeylerden biriydi bu; uzun ve deliksiz bir uykunun ardından yüzümü okşayan sert Seattle güneşinin tenimde bıraktığı o tatlı hisle uyanmak. İster altı sene ister birkaç günlük ayrılıklar olsun, daima aynı hissettiriyordu. Bedenimin, ruhumun yarısından ayrı büyüdüğü bu evde aslında ne kadar güvende olduğumun sessiz bir hatırlatıcısıydı.

Aldığım derin soluğu usulca verirken başımı yastığıma biraz daha gömüp solumda kalan komodine, annemin fotoğrafına baktım. Olmasını istediğim kadar güçlü değildim elbette. Türkiye sınırları içine girdiğim anda onu ait olduğu topraklara getirmek yerine orada bıraktığım için bir bebek gibi saatlerce ağlamıştım.

Ninova

Abimin telefonlarını görmezden gelmiş, babamın mesajlarına bakmadan başımı yastığa gömüp gözyaşlarımla birlikte uykunun hissiz dünyasına dalıp gitmiştim.

Saat farkı, yolculuğun verdiği yorgunluk ve kasvetli üzüntünün getirdiği ölüm uykusunun ardından gözlerim gelen tek bir mesaj sesine açılmıştı. Mesaj *ondandı*. Ciğerlerimi yakan keskin bir nefes, titreyen parmaklar ve akmaya tekrar meyilli gözyaşlarıyla telefonuma uzanmış, kalan cesaretimin kırıntılarıyla mesaja tıklamıştım. Ekranda gördüğüm şey aldığım nefesin tek bir solukta beni terk etmesine, hıçkırıklarımın sessiz evin dört bir yanında çığlıklar atmasına sebep olmuştu. Annemin çerçevedeki fotoğrafını çekip atmıştı bana. Fotoğrafı bir anlık öfkenin getirdiği tereddütle geride bırakmış olmanın verdiği hüznü yok etmeyeceğini bilse de içime su serpmek için yapmıştı. Bu durum hiç kimsenin aklına gelmezken onun düşüncelerine sızmıştı.

Bana bir nevi annemin fotoğrafıyla veda etmiş olması, her zaman işin ironik yanıydı benim için. Çünkü dünya üzerinde özlemini ruhumun en karanlık noktasına gömdüğüm iki kişiydi onlar. Birini tanıma fırsatım hiç olmazken diğerini tanıyarak, görerek ve doya doya bakarak kaybetmiştim. En sevdiklerinin çaresizce kaybına uğramak her zaman en büyük sınavıydı insanın.

Tozlu anılarımı tekrar yerine yerleştirip annemin fotoğrafına gülümsedikten sonra hafifçe gerindim. Dün yaşananların hatırası henüz tozlanamayacak kadar tazeydi. Buraya bir amaç için çağrıldığımı bilecek kadar akıllıydım; ancak geçtiğimiz altı sene boyunca neler döndüğünü öğrenmek için her şeyi kabullenen *April* gibi görünmeye de hazırdım.

Steve ve Zehir'in planı her neyse, onları uzun bir yolculuğun sonuna getirmiş gibi görünüyordu. Son hamlelerini yapmak için bana olan ihtiyaçlarına kayıtsız kalmak hiçbir zaman seçeneğim olamazdı. Onlar için ölümü dahi karşıma alırdım ki bunu düşündüğümü duysalar muhtemelen delirirlerdi.

Kendi kendime gülerken sessizce, "Başımın belaları," diye mırıldandım.

"Onlardan biri değilimdir umarım, gerçi bugünden sonra olma ihtimalim çok yüksek." Başımı hızla çevirip kapıya, Greta'nın elinde kahve bardağıyla durduğu yere baktım. Oyun arkadaşım, biricik dostum, bu koca malikânenin en sadık çalışanı ve en çok ev gibi hissettirenlerinden biriydi o. Benim için bir kız kardeşten neredeyse hiç farkı yoktu.

"Hemen yanıma gelip bana sarılırsan bunu bir düşünebilirim," dedim kocaman gülümseyerek. Dün telaşla eve girdiğimde onu yalnızca eşyalarımı odama çıkarırken görmüştüm. Sonrasında ortadan kaybolmuştu ki bunun sebebini az çok tahmin edebiliyordum.

Greta, kahveyi çabucak makyaj aynamın önüne bırakarak koşar adım yanıma gelirken onu karşılamak için ayağa kalktım. Kollarımı sıkıca etrafına dolayıp biricik arkadaşımın güven veren varlığını çektim içime. Ona dair her şey ev gibi hissettiriyordu.

"Seni özledim, Greta. Keşke benimle gelebilseydin."

"Keşke, Nisan. Ama bir gün sonra dönüp tekrar buraya gelirdim ki bunu ikimiz de biliyoruz." Titreyen sesine destek olmak istercesine onu daha sıkı sardım. Bir süre bu güvenli anın içinde kaybolmamızın ardından geri çekilip hıçkırığını bastırdı, göğsünün sarsılmasından anlamıştım ağladığını. Ancak sebebinin mutluluk gözyaşları olduğunu düşünmüyordum. Konuşulacak o kadar çok şey vardı ki... İkimizin de açtığı her kart, oyunu yeni bir sırla buluşturabilirdi.

Burnunu hafifçe çekip, çilli yüzünün daha çok kızarmasına sebep olan gözyaşlarını silerek üniformasını düzeltti. Giymemesi için onu defalarca telkin etmemize rağmen bize yerini hiçbir zaman unutmak istemediğini söylemiş, kendi seçtiği kimliğe bağlı kalmaya devam etmişti. Kişisel yardımcımız, -ki teşkilatın en iyi ajanları kadar güvenirdik ona- olmaktansa çok daha iyi bir iş fır-

satı ayağına kadar geldiğinde gitmek istememe sebebini de anlamıştım. *Abim içindi.* Steve'e duyduğu akıl almaz duygular içindi. Hoş, onu benden daha iyi anlayan tek bir ruh yoktu bu koca evin çatısı altında. Buna rağmen o aptal üniformaya olan bağlılığını hiçbir zaman çözememiştim.

"Konuşmamız gereken çok şey var gibi görünüyor, ne dersin?" Makyaj aynasına doğru ilerlerken mırıldandığım kelimeler onu güldürdü.

"Hem de nasıl." İç çekip kollarını göğsünde bağlarken yerinde kıpırdandı. Söylemek üzere olduğu şeye karşı vereceğim tepkiyi ne zaman tahmin edemese böyle yapardı. "Ama sanırım bugün pek vaktimiz olmayacak."

Kaşlarım tepkiyle çatılırken bugün herhangi bir işim olup olmadığını düşündüm. Henüz eve döneli yirmi dört saat olmuştu ve bir plan yapacak vakte sahip değildim. Greta, anlamsız ifademi yakalayarak sinsi bir tebessümle yüzüme bakarken onu şüpheyle süzdüm. Kızıl saçlarını hırçın alevlere çeviren güneşten birkaç adım uzaklaşıp başını yana doğru eğdi. Hüzünlü ifadesinin yerini o çok iyi tanıdığım ve neredeyse sadece bana gösterdiği muzip bakışları almıştı.

"Abin, baban ve şey..." Kısa bir an duraksayıp boğazını temizledi. "Zehir, yarım saat içinde kahvaltıya inmen gerektiğini söylediler."

Pekâlâ. Altını irdelemediğimde bunun beni sinirlendirecek herhangi bir yanı yoktu. Anlaşılan babam malikâneye döndüğümü hatırlayıp yıllardır görmediği kızına *merhaba* demek için uğrama kararı almıştı. Ne var ki yine de biliyordum esas mevzunun bu olmadığını.

Kollarımı göğsümde bağlarken bir ayağımı hafifçe yere vurdum. "Çıkar şu ağzındaki baklayı, Greta."

Çocukluk arkadaşım koyu kahve gözlerini kırpıştırarak dudaklarını büzdü. "Yemek salonunu terk ederken kulağıma bugün

Ninova

gelinlik için prova yapacağına dair birkaç ufak bilgi ilişmiş olabilir. Ve iki hafta sonra da nikâh olacağına dair..."

Ne? İlk uçakla Türkiye'ye dönüp Bakırköy Sinir Hastalıkları'na yatmak için geç mi kalmıştım acaba?

Evet, geldiğim gibi kendimi bir anlaşmanın içinde bulmuştum ki bu bile çok fazlaydı. Evet, hakikatte acı çekeceğimi bile bile bu teklifi kabul etmiştim ki benim de atacak pek çok adımım vardı. Ama en azından bunun birkaç aylık bir süreç olacağını, planın tamamı oturana kadar bekleyeceğimizi düşünmüştüm...

Kalbim göğsüme kaybedeceğini bildiği bir savaş açarken gözlerimi yumdum. Aklımı yitirmeden önce sakin olmalı, dün gece kendime defalarca telkin ettiğim gibi hesaplı davranmalıydım. Yürüyeceğim yolun dikenleri tenimi dağlayacaktı, belki de arkasında derin izler bırakacak yaralar açacaktı. Nihayetinde ruhumun açlığı da bunaydı aslında. Onunla atacağım her adımın beni götüreceği yer sonsuz uçurumlardı. Üstelik düşerken beni tutabilecek miydi, bu ayrı bir muammaydı.

"Demek öyle..." dedim giyinme odama doğru ilerlerken. İçeri girdiğim anda hareket sensörü devreye girdi ve ışıklar hızla yanıp sonsuzluğa uzanan askıların üzerine doğru süzüldü. İstanbul'dan getirdiklerimin ve burada bıraktıklarımın yanında, ben gelmeden önce alışveriş yapılmasını istemiştim. Her modelden çeşit çeşit takımlar, etekler, pantolonlar, ayakkabılar, elbiseler ve çantalar... Bu odanın bir *Chanel* mağazasından farkı yoktu.

Kıkırdayarak elbiselere doğru ilerledim. "O zaman onlara istediklerini verelim." Yanaklarımı esir alan tatlı gülümsemeyle Greta'ya göz kırptım. "Bu arada, akşam işin biter bitmez yanıma gel lütfen. Seninle mühim bir işimiz var."

Greta'nın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselirken yüzümü inceledi. "Tam olarak nasıl bir işten bahsediyoruz?"

Fotografik hafızam beni bugüne kadar hiç yanıltmamıştı. Bu yüzden zümrüt yeşili elbisemi yıllar sonra aynı yerde bularak

askıdan koparırcasına çekip aldım. Tek omuzdan askılı, tüm vücudu diz altına kadar saran kadife bir elbiseydi. Mütevazi görünmesinin yanında bacak dekoltesiyle dikkat çekiyordu ki bu, tam anlamıyla benim tarzımdı.

Kumaşı üzerime tutup hâlâ bedenime uyup uymayacağını kontrol ettim. Geçtiğimiz senelerde çok fazla kilo değişimi yaşamamıştım. Ayrıca bu elbise, tıpkı annemin fotoğrafı gibi geride bıraktığım için kahrolduğum bir diğer şeydi.

"Nisan?"

Greta'nın soruyla dolu sesini işitince ona doğru döndüm. Merak etmekte haklıydı muhakkak, gelgelelim aklımdaki şeyi şimdi söylesem muhtemelen reddederdi.

"Üzümünü ye bağını sorma, tatlım," deyip dikkatimi tekrar elbiseye verdim.

Kullandığım Türkçe deyimlerin neredeyse pek çoğunu Greta'ya anlamlarıyla birlikte öğretmiş olsam da hâlâ kafa karışıklığıyla kısa bir an ne dediğimi çözmeye çalışıyordu. İngilizce'de genel bir anlam taşımalarına rağmen hiçbir zaman Türkçe'deki kadar kulağa altı dolu gelmiyordu bu deyimler. Greta, sırf bu sebepten henüz on yedi yaşındayken Türkçe'nin çok zor olduğuna karar vermiş, yine de ısrarlarım üzerine günlük konuşmaları anlayıp eşlik edebilecek kadar öğrenmişti. İskoç kökenli birine Türkçe öğretebildiğim için elbette tüm ergenliğim boyunca bununla gurur duymuştum.

"Öyle olsun." Keyifli bir nefes verirken ellerini birbirine sürttü. "Hadi, hazırlanmana yardım edelim ki kahvaltıya bir diva olarak inme şansını kaçırma."

Giyinme odası ikimizin kıkırtılarıyla canlandıktan kısa bir süre sonra, başımı iki yana sallayıp solup giden sessiz bir tebessümle yüzüne baktım. "Beni çok iyi tanıman sanırım son yirmi dört saat içerisinde hatırladığım en güzel şey olabilir." İç çekip elimdeki yeşil elbiseyi titreyen gözlerle inceledim. "Umarım sağ

çıkabilirim." Bu kelimeler daha çok kendi çatışmam, çıkmaz sokaklarım ve kayıp yollarım içindi.

"Ondan ve bu teşkilattan sağ çıkabilecek biri varsa o da sensin, Nisan. Güven bana, kurtulmak için de kurtarılmak için de henüz geç değil."

Haklıydı. Bulmacalar ve bilmeceler çözülmek için sadece biraz çabayla vakit isterdi. Benim de bu ikisinden daha fazla sahip olduğum pek bir şey yoktu.

Greta, odanın içerisinde kaybolup her zamanki gibi bana elbiseyle uyumlu pudra tonlarında bir çift *stiletto* getirdi. Anılarımın yolculuğu henüz bitmişken onu bu şekilde görmek seneler öncesinin ince, tatlı bir sızı gibi düşüncelerime sızmasına sebep olmuştu.

Çizmeyle aynı tondaki suni kürkü ve çantayı da kucakladıktan sonra güven veren bir gülümsemeyle bakışlarıma karşılık verdi. "Şov zamanı."

"Greta, rica etsem kürkü ve çantamı koltuğa yerleştirir misin? Çıkacağım zaman ilgilenirim."

Ana salona emin adımlarla giriş yaparken saçlarımı geriye doğru savurdum. Belime kadar inen iri dalgalar sırtıma doğru tutam tutam düşerken bakışlarımı masadaki üç adama çevirdim. Sanki bir şeytan üçgenine düşmüş gibiydim, ukala gülümsemem dudaklarımdaki yerini çoktan almıştı. Abim beni her zamanki ciddi ifadesiyle, babam ise ona özgü rasyonel bakışlarıyla karşılarken bulmayı beklediğim manzara bu değildi. Abimin tam karşısında oturan Zehir, onların aksine yoğun gözlerle karşılamıştı beni. Bakışları, tüm bedenimi baştan ayağa esaretine alırken tek bir mimik bile uğramamıştı yakışıklı yüzüne. Gözleri binlerce şey söylüyor ama yüzü her bir kelimeyi reddediyordu. Anlaşılan babamın baskın varlığı, ben hariç herkesi teşkilatın nizamına sokmuştu.

Bilinçli bir umarsızlıkla kendi kendime omuz silkip abimin yanındaki yerimi aldım. Babamın çabasız sessizliği canımı sıkarken dilimi tutamayacağımı anlamıştım. "Evet, ben de seni özledim ve hoş buldum baba. Malum, konuşmaya pek niyetin olmadığı için ilk adımı atmak istedim," dedim tabağımı birkaç parça peynir ve salamla doldururken.

Babam gözlerine uğramayan sert tebessümüyle başını yana doğru eğdi ki bu, fazlasıyla tuhaftı. "April, döndüğün için mutluyum. Yorgun ve fazlasıyla yoğunum, lütfen yanlış anlama. Ayrıca, görevini başarıyla yerine getireceğine de eminim."

April.

Bana hayatım boyunca bir kez bile Nisan dememişti. İnatla o ismi reddediyordu.

Normal şartlar altında bu kadar soğukkanlı olmaz ya da ciddiyetinin masayı böyle bir gerilimin pençesine düşürmesine izin vermezdi. Evet, bir teşkilatı yönetiyordu ama ben etraftayken durum her zaman farklı işlerdi. Anlaşılan değişmeyen tek kişi Greta'ydı.

Steve boğazını temizleyip geniş, ciddiyetini bölen bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Koyu saçları düzgün bir şekilde arkaya doğru taranmış, siyah takımı her zamanki gibi kusursuz bir zarafetle üzerine oturmuştu. Zehir'le öyle tezatlardı ki, yakın arkadaş olduklarına inanmak bazen çok zordu.

Bakışlarım karşımdaki söz konusu adamı buldu, üzerinde her zamanki kot pantolonlarından biri ve gövdesiyle kalın pazularını saran polo yaka siyah bir tişört vardı.

"Bugün yoğun bir gün olacak, hazır mısın?" diye sordu Steve.

Bakışlarım kısa bir an şöminenin yanındaki koltuğun minderlerini kabartan Greta'yla buluştu. Bana duyduğu her şeyi yetiştirmesi, bu çatı altında yaşayan herkesin malumuydu. Bense onu katiyen ele vermez, sanki duymam gerekeni henüz işitmek üzereymişim gibi sükûnetle beklerdim.

"Evet, dinliyorum. Başıma ne türlü işler açılacak, neler yapacağım ve hoşlanmadığım işlere ne kadar maruz kalacağım? Anlat." Bir parça peyniri ağzıma atarken, Zehir'in üzerime sabitlediği karanlık bakışları boynumdan yüzüme doğru yükselen bir ateşi körükledi. Dikkatinin tüm tabiatıyla bende olduğunu bilmek için bal rengi gözleriyle buluşmama gerek yoktu.

Çünkü bu altı sene önce tanıdığım Zehir'di. Bakmaktan çekinmez ama parmakları uzanıp beni kavramasın diye tüm varlığıyla direnirdi aramızdaki bu çıldırtıcı çekime. İşini öncelik tutar, bana durmam gereken yeri hatırlatır ve küçük dünyasındaki büyük acılarına sarılarak hayatına devam ederdi. Onu anlamak hiçbir zaman kolay değildi. Karanlık bir adamın, dışarı çıkmak için çırpınan sevgiye aç küçük bir çocukla yoğrulmuş haliydi o. Geçmişinin yükünü paylaşmak yerine tek başına sırtlanırdı. Hiçbir zaman yükünü hafifleteceğime inanmamıştı. Ayakta durmak için dallarını kendi etrafına dolar kimse onları sulamasın diye de kurumaya mahkûm bırakırdı. Sevilmeye ne kadar layık olduğunu görmez başkası göstermek isteyince de incinmekten korkup kaçardı.

Ben onu incitmezdim.

Bunu anlaması için kaç tane tuşa basmam, sınırlarını ne kadar zorlamam gerekirse gereksin asla pes etmeyecektim. Gerçekleri öğrenene kadar hem onu kovalayacak hem de ondan kaçacaktım.

Steve'in genizden gelen sesi *zehirli* düşüncelerimi bölerken sertçe yutkundum. "Nikâh töreni iki hafta sonra, pazar akşamı olacak. Sosyetenin belli isimleri davet edildi bile."

Başımı yana yatırıp keskin bakışlarımı yüzüne diktim. "Bunu ne kadar zamandır planlıyorsunuz?" Kısa bir an gerginlik havayı teğet geçti. "Gerçekten... Geleli daha bir gün oldu. İçeri adım attığım anda beni bir anlaşmanın içine çektiniz, şimdi de iki hafta içinde evleneceğimi söylüyorsunuz."

Abim oturduğu yerde gerilirken babam çatalını nazik ama kasıtlı bir hareketle tabağına bıraktı.

"Uzun süredir planlıyoruz, April." Sert gözleri önce abime ardından Zehir'e odaklandı. "Bu iki *en iyi ajanımız* altı senedir bir çeteyi çökertemediği için farklı yollara başvurmak durumunda kaldık."

Aşağılayıcı kelimelerine, en iyi ajanımız derken yüzünü ekşiterek yaptığı tuhaf vurgusuna karşı kaşlarımı kaldırdım. Nesi vardı? MAİT'in daha gizli ve daha temkinli olduğunu, yeri gelirse bir suç üzerinde asır bile çalışabileceklerini söyleyen daima kendisiydi.

Abim sertçe öksürdüğünde yüzümün öfkeyle çarpıldığını hissederek ifademi sakin tutmaktı tüm çabam. O soğukkanlı *infazcı* ajandan bir tepki bekliyordum. Zehir'in bu tarz davranışlara hiçbir zaman tahammülü olmazdı; söz konusu teşkilat yöneticisi dahi olsa, sınırlarını zorlayan her şeyi şişeye koyduklarıyla değil, sözlerine bulaştırdıklarıyla zehirlerdi. Ancak şu anki suskunluğu babamın gerginliğinden bile tuhaftı.

Yüzüne bakma dürtüme engel olamadan bardağıma uzanma bahanesiyle başımı çevirdim. Ölüm vadeden gözlerinin tek hedefi babamdı. Çenesini öyle çok sıkmıştı ki, tüm dişlerinin kırıldığını duysam sürpriz olmazdı.

"Konumuza dönecek olursak," dedi abim masaya sızan tehlikeyi sesiyle bir battaniye gibi örterek. "Ne kadar hızlanırsak bizim için o kadar iyi. Bugün birkaç terziyle randevun var. Atölyelerine gideceksin ve giderken birkaç gazeteciye poz verdiğinden emin olacağız. Yeni kimliğin için bir hazırlık diyebiliriz."

Tabii... Sosyetik bir ailenin, meşhur bir iş insanıyla evlenen ikon kızı rolünü oynamak için magazin olmazsa olmazdı.

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaşırken sandalyemi ittirip masadan kalktım. Midem daha fazla peynir, salam ya da herhangi bir kahvaltılık malzemeyi kaldıracak gibi değildi. "Madem öyle, bir an önce yola koyulsam iyi olur." Vişne suyumdan son bir yudum almak için eğilirken gözlerim yine onunkileri

buldu. Bakışlarındaki çatışmada farklı bir şey vardı. Belki de beklentiyle bana kapılarını açıyordu ve ben bir şekilde anlamıştım söylemek istediklerini.

Beni bekle, Küçük Gölge. Söyleyeceklerim var.

Anladığımı göstermek için ağır ağır meyve suyumu içtim.

"Arabayı hazırlamalarını söylersen çok mutlu olurum, sevgili abiciğim." Bardağımı kasıtlı bir gürültüyle masaya bırakırken vişne suyu üzerime sıçradı.

Evet, görüyorsun ya. Senin için en kıymetli elbisemi bile mahvedebilirim.

"Nisan... Gerçekten mi? Hiç değişmiyorsun," dedi Steve bana bir peçete uzatırken. Kumaş parçasını parmaklarının arasından alıp sahte bir kahkaha attım. "Heyecanlandım diyelim. Sonuçta birkaç hafta içerisinde *anlaşmalı* bir *evlilik* yapmak her genç kadına nasip olmuyor." Üzerimi silerken dudaklarımı büzdüm. "Hay aksi, bu leke çıkacak gibi değil. Üzerimi değiştirsem iyi olacak."

Peçeteyi masaya bırakıp kimseyle göz teması kurmadan arkamı döndüm. "Greta, elbise seçmem için yardım eder misin? Acelemiz var. En geç yarım saat içerisinde çıkmam lazım ki günümün tamamı atölyelerde geçmesin."

Greta, hızla salonu terk ederken amacımın ne olduğunu anlayan bir bakışla onaylamıştı beni. Kapıya doğru ilerleyip çıkmadan önce Zehir'e verdiğim mesajın da açık olduğunu umuyordum. Fazla vaktimiz yoktu, bunu bilip çabuk davranmasına ihtiyacım vardı.

Malikânenin tıpkı ana salonu gibi yenilenen modern asansörüne doğru ilerlerken, Greta hemen arkamda belirdi. Etrafımızda koşuşturan çalışanlar hatırladığımdan çok daha az ama bir o kadar da rahatsız ediciydi. Birer ajan olma ihtimalleri yüzde kaçtı?

Asansöre ulaştığımızda bu düşünceyi daha sonrasına saklayarak oyun arkadaşıma döndüm. "Odama çık ve bana bir elbise seç lütfen." Bana aptal aptal sırıtıyordu. "Hiç sırası değil, Greta. Ukalalığını akşama sakla lütfen."

"Daha ağzımı bile açmadım," dedi sahte bir ciddiyete bürünerek.

Yanımızdan birkaç çalışan geçerken gözlerimi devirerek asansörün düğmesine bastım. Etraftaki koşuşturma yerini sessizliğe bırakıp malikânenin uzun holünde yalnız kaldığımızda, Greta hızla asansöre bindi. Benim adımlarımın yönü ise merdivenlerdi. Aşağıya iniyordum, Zehir'e adını veren laboratuvara ya da oraya her ne ad veriyorsa... Onu gizlice izlediğim her seferinde orada olduğumu fark edip sesini çıkarmadığı, zehirlerini itinayla hazırlarken bir kuğunun zarafetiyle çalıştığı yere.

Her ne söyleyecekse benimle burada konuşacaktı.

Onu en çok *o* yapan yerde.

Beni ona en çok tutsak eden bu odanın gizli gölgelerinde.

Demir kapının önünde dikilirken sırtımda bir ürperti hissederek merdivenleri döven ayak seslerine kulak kesildim. Ona nereye gideceğimi söylemeden anlamıştı buraya ineceğimi. Hoş, beni tanımasa bile çözerdi, tanıdığım en zeki insandı.

"Evet," dedim duyduğum son adım sesinin ve arkamdaki varlığının sırtımda derin bir ateş başlatmasının ardından. "Kapıyı aç ki ne ben duyacaklarımdan korkayım ne de sen konuşmaktan."

Hiçbir şey söylemeden üzerime doğru eğildi, göğsü sırtımla temas ettiği an gözlerim titreyerek kapandı. O etrafımdayken, güçlü olduğumu düşünürken bile güçsüzdüm. Bulunmaya ve bulmaya meyilli, kollarında öleceksin deseler korkusuzca kabul etmeye gönüllüydüm. On sene de geçse bunun değişmeyeceğini bilmek aşkın ne kadar nankör olduğunun hatırlatıcısıydı. Kalbimizi en çok kıran insanlar, yine onun verdiği en büyük sevgiye sahip olanlardı.

Kapının üzerindeki ekrana şifresini yazarken gözlerimi kapalı tutmaya, lanetli hafızamın ona ait bu özel alanı işgal etmesine izin vermemeye kararlıydım. Tuşlara değen parmaklarından gelen

sesle anlamıştım şifreyi değiştirdiğini. Ancak küçük Nısan'ın hatalarını tekrarlamamaya, onu gizlice gözetlememeye yeminliydim artık.

Kolu çevirip gıcırdayan menteşeleri yerinden oynatırken nefesi enseme, sesi kulaklarıma çarptı. "Konuşmaktan hiçbir zaman korkmadım, Küçük Gölge. Sadece ne sen ne de ben söyleyeceklerime hazır değildik." Bir eliyle kapıyı iterken diğeriyle sırtıma nazikçe, neredeyse parmaklarının ucuyla dokunarak içeriye yönlendirdi. "Şimdi, içeri geç ki zamanı gelen birkaç şeyi işitesin."

Ardından altı sene sonra buraya ilk adımımı attım. Üstelik şimdi gölgelerin arasında değildim. Dudaklarıma naif bir tebessüm konuk olurken çocukluğumun en derin anıları yine sessizce etrafımda koşturmaya başlamıştı. Bu odaya dair hatırladığım pek çok şey yeni yaşanmışlıklarla yer değiştirse de bir kısmı hâlâ parmaklarımın dokunduğu gibiydi.

Geniş alanın sağ tarafındaki çalışma tezgâhının yeri aynıydı; her zamanki gibi pek çok zehir şişesine, tüplere ve ne olduklarını sormaya korktuğum rengarenk şişelerde duran sıvılara ev sahipliği yapıyordu. Masanın düzeni beni oldum olası şaşırtırdı ki bu durum, içerideki serin hava gibi değişmeyen şeylerden yalnızca biriydi. Odasındaki çalışma masasına nazaran çok moderndi. Zehir, çalışırken yarattığı dağınıklığı aynı çabayla toplar, çıkıp gitmeden önce her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olurdu. Hatta biraz ileride duran ahşap masadaki kahve makinesinin yeri ve köşedeki mini buzdolabının durduğu ufak platformda bile tek bir farklılık yoktu.

Burnuma dolan ve duyularımın aşina olduğu koku, steril bir hastane odasını anımsatıyordu. Fakat ne zaman Zehir içeriye girse yaydığı odunsu ve portakal çiçeği notasıyla bütünleşen sert parfümü odayı doldurur, duyularımı hapseden bu steril kokuya karşı konulmaz bir savaş açardı. Tıpkı şu an olduğu gibi, beni ona dair ne varsa hepsinin içine hapsed[illegible]

Sol tarafımda sıra sıra dizilmiş raflar ve birbiri ardında dolanan ufak koridorlar, buranın aslında görünüşünden çok daha büyük bir laboratuvar olduğunun inkâr edilemez bir hatırlatıcısıydı. Adımlarımı raflara doğru çevirip alfabetik sıraya göre dizilmiş her bir zehri incelemek için yavaşça ilerledim. Topuklarım zemini tatlı bir tıkırtıyla döverken, onun adımları sessiz bir ormandaki dalların hafif çıtırtısını anımsatıyordu.

"Pek çok şey bıraktığımdan farklı ama yine de aynı gibi," dedim rafları incelerken. Lanetli hafızam bana altı sene öncesinin bir görüntüsünü en ufak detayına kadar sunarken kısık bakışlarla incelemeye devam ettim. Bazı zehirlerin yerini yenisi almış, bazıları ise tamamen gitmişti. Benden sonra burada beklediğimden çok daha fazla vakit geçirmişti anlaşılan. "Alfabetik sırayı bozmamışsın."

Adımları beni takip ederken sessizliği derindi, kendi kalp atışlarım aramızda yüksek bir sesle yankılanıyordu. Sırtım varlığının yakınlığına karşı yanarken sertçe yutkundum. "Konuşacak mısın, yoksa zamanı gelen kelimeler tekrar yerinde saymaya devam mı edecek?"

Kıkırtısı kulaklarımı öyle ani işgal etti ki, nefesimi tutup tadını çıkarmak için izin verdim gözlerimin kapanmasına.

"Her zaman sabırsızdın, Küçük Gölge... Ama sanırım sana dair en sevdiğim şeylerden biri de bu."

Gözlerim yavaşça açılırken gülümsememi görmemesi için dudaklarımı birbirine bastırarak arkamı döndüm. Çok yakındaydı, bal rengi gözlerinin beyaz floresan ışığı altında siyaha çalmasını izlemek olağanüstüydü. Derin bakışları benimkilerle her zaman böyle anlarda buluşurdu zaten.

Geriye doğru ufak bir adım attığımda sırtım soğuk duvarla buluştu. İki yanımdaki raflar yeterince dar bir alan yaratmıyormuş gibi yalnızca onun varlığıyla kapana kısılmıştım sanki. Zayıflığım ince ince ruhuma sızarken kollarımı göğsümde bağlayıp

kalan tüm gücümü kaldırdığım başıma, kararlılığımın uzanan ellerine verdim.

"Bana öyle bakma, Ma Vie," dedi belirgin bir Fransız aksanıyla. *Ma vie... Hayatım* demekti. O etrafta kusursuz bir yalnızlıkla dolaşırken ben Fransızca öğrenmek için yıllarca canımı dişime takmıştım. Zor bir dildi ama onunla aynı kelimelerde buluşmak istemiştim. İçimde uyanan sessiz merakım aklımda beliren soruyu biraz daha zorlarken, ona yenik düştüm ve kelimeler dudaklarımdaki esaretinden kurtuluverdi.

"Nasıl bakmayayım?" dedim, kusursuz bir Türkçe ile. Zehir'i, beni en çok anlatan ve duyguların en sevdiği dili konuşurken hiç görmemiştim. Ne var ki içten içe anladığına emindim. Çünkü o kabul etmese de duyarlı bir adamdı. Herkes için çabalar, öğrenir, koşar ama konu kendisi olunca suskunluğa gömülürdü.

"Sanki ölüm fermanımı imzalamış gibi," dedi aynı kusursuzluğa eşlik eden tatlı bir aksanla. Türkçe dudaklarına yakışıyordu.

Görüyorsun ya, birbirimizi her dilde anlıyoruz. Bu sefer kelimeler dilimde değil bakışlarımdaydı.

Başını hafifçe sallarken o kadar ağır ve hesaplı hareket ediyordu ki, aramızdaki havanın yoğunluğuyla hareketsiz kaldım. Aldığı derin, ağır solukla iri göğsü şişti. "Ben aklımı kaybetmeden önce konuşsak iyi olur, Küçük Gölge..." Bir adım geri çekildiğinde tutku dev bir orman yangını başlatmıştı aramızda. Kollarımı boynuna dolamak, onunla bir bütün olup tüm bu saçmalığa siktir olup gitmesini söylememek için direnmeye çalışırken kendime en çok istediğim şeyi hatırlattım.

Yıllarca onsuz kalmanın getirdiği tatlı bir intikam. *Tüm gerçekliğiyle. Yalansız, dolansız, korkusuz.*

Boğazımı temizleyip havanın ağırlığını bozarak bakışlarımı raflara çevirdim "Haklısın. Bahanelerinizden bazılarını duymak için can atıyorum. Geçerli olup olmadıklarına da ben karar vereceğim."

Ninova

Zehir başını yana doğru eğip savaştığı gülümsemesini serbest bıraktı. Bir adım daha geri çekilirken elini ileriye doğru şöyle bir salladı. "Önden buyurun, Bayan *Wilson*."

Ağzından çıkan soyadımın üzerimde bıraktığı sarsıcı etkiyi yok sayarak yanından hızla geçtim. Biraz daha burada, onun kalkanı içinde durursam aklımı yitireceğimden emindim.

Laboratuvar tezgahının solunda kalan masaya doğru ilerlerken, adımları bu sefer beni geriden takip etti. Sandalyeyi yavaşça çekip oturdum, bana katılmasını bekliyordum ama o sadece tezgâha yaslanmakla yetinmişti. Bir ayağını diğerinin önüne atıp kollarını göğsünde kavuştururken hırçın dalgaları anımsatan dağınık saçlarının birkaç tutamı yüzüne doğru düştü. Ardından başını çevirdi, tutkulu bakışları yerini tedirgin rüzgârlara bıraktığında iç çektim.

"Sor, Küçük Gölge. Ama hepsinin cevabını tam şu an alamayacağını bilerek sor. Vaktimizin kısıtlı olduğunu, şimdilik yalnızca zamanı gelenleri konuşacağımızı ve her sorunun elbet bir gün yanıtını alacağını bilerek sor. Bana eskisi gibi, tekrar güvenmek için korkmaman gerektiğini bilerek sor. Seni asla yarı yolda bırakmayacağımdan emin olarak, aslında hiçbir zaman bırakmadığımın bilinciyle sor."

Taleplerinin fazlalığıyla kaşlarım havalandı.

Her bir söz, her bir hece zihnimin ücra köşelerinde sonsuza dek kalmak için yolculuğa çıkarken yalnızca başımı salladım. Elbette biliyordum her cevabı alamayacağımı; çünkü her ne kadar öfkeme tutunsam da içten içe hiçbir şeyin düşündüğüm kadar kolay olmadığının, hiçbir zaman da olmayacağının farkındaydım. Sadece içimdeki bu korkunç tereddüttü, beni reddettiği günden beri acıyan kalbimi soğutacak bir şeye, tutunacak bir dala ihtiyacım vardı. Yoksa öfkem her şeyi yakıp yok edecekti.

"Gitmeme neden izin verdin?" dedim beklemenin ikimize de bir kazanç sağlamayacağını bilerek.

Ninova

Bakışlarını benden hiç çekmeden, onlarca duygunun teğet geçtiği yüzünü gizlemeden kesik bir nefes verdi. "Eğer gitmene izin vermeseydim, bugün burada olamazdık, Nisan. Yaptığım her şey, attığım her adım..." Başını iki yana sallarken düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibiydi. "Gitmeni hiç istemedim. Ama bazen en çok istediğimiz şeye sahip olmak için gitmesine izin vermekten başka çaremiz olmaz. Korumak için, güvende olduğundan emin olmak için."

Gitmeni hiç istemedim.

Kurumuş yüreğime düşen bir damla gibiydi sözleri. Şifreler hâlâ açılmak isteyen kapıları mesken tutuyordu fakat bana vermeye razı olduğu her cevabı aç bir kurt gibi yalayıp yutmak istiyordum. Ona ve bize dair hiçbir şey kolay olmamıştı. Olmasını beklediğimden değildi, sadece kapıların yüzüme kapanmasından ve dışarıda kalkmaktan bıkmış usanmıştım.

"Zehir," dedim aslında oturmak istemediğime karar verip ayağa kalkarken. "Sizden uzakta olmak bana hiçbir zaman güvende hissettirmedi. Ama bu konunun daha derin olduğunun her zaman farkı-"

"Lütfen." Kelime ağzında acı bir tat bırakmış gibi yüzünü buruşturup cümlemi yarıda kesti. "Bana adımla seslen, Nisan. Yıllarca bundan yoksun kaldım. Duymaya ihtiyacım var. Senin için hâlâ orada olduğumu bilmeliyim." Tüm odağı gittiği uzaklardan ayrılıp yavaşça yüzüme döndü. İhtiyacı öyle baskın, haykırışları öyle müstehcen bir sessizlikle doluydu ki az kalsın ona istediğini verecektim. Ama bir yeminim vardı, bunca sene hissettiğim o sızıyı unutmam mümkün değildi. Affımın da tatlı intikamımın da zamanına ben karar verecektim.

"Hiçbir zaman sokaklarını ziyaret etmeme izin vermedin. Seni bulmak için o kadar çok çabaladım ki artık ben de kayboldum." Kararlı adımlarla tam karşısında dururken yaslandığı yerden doğruldu. Parmağımı tam kalbinin üzerine koyup bir tüy kadar hafif

bir dokunuşla ittim. "Bu yüzden hayır, buradaki adamı tanıyana kadar bunu yapmayacağım. Geçmişte zayıftım, küçüktüm... Artık bıraktığın gibi değilim, Zehir."

Aramızdaki yarım adımlık mesafeyi kapatmaya ne o gönüllüydü ne de ben. Bizi oradan oraya savuran fırtına kısmen de olsa dinmişti. Ancak geride bıraktığı enkazın parçaları hâlâ göğsüme batıyordu. Kıymıklar öyle derindeydi ki, onları tek tek çıkarmak yalnızca vaktimi değil aynı zamanda tüm hevesimi de alıp götürecekti.

İkimizi de esir alan sessizliği böldü pürüzlü sesi. "Benim sokaklarım seni incitirdi."

"Girmeme izin vermedin, bunu bilemezsin."

"Hangi birini onaracaktın, Ma Vie? Küçüktün. Yasaktın. Ama en çok da... tehlikedeydin."

"Tehlike mi?"

Başını iki yana salladı. "Seni kaybetmenin en ufak ihtimaliyle karşı karşıya kalmaktansa, benden nefret etmeni tercih ederdim."

Parmakları bir anlığına benimkilere dokundu. Neredeyse tüm kolumun ürpermesine sebep olmuştu ardında bıraktığı his. Soluksuz sarfettiğimiz cümlelerin hızı giderek yavaşlarken zihnim kendi içinde bir savaşa tutuşmuştu.

"Ettim de," dedi fısıltıyla.

Göğsünde duran parmağımı hızla çektim. Ondan nefret etme ihtimalime gerçekten inanıyor muydu? Hiç mi tanımamıştı beni? Beni diri diri gömse dahi ondan gerçek anlamda nefret edemezdim. Gitmeme izin verdiğinde bile yapamamıştım bunu; üstelik ona bunun tam tersini söylesem bile. Sadece öfkeliydim... Ve bu öfke, cehennem ateşi gibi içimi yakıp küle çeviriyordu. Çarpık, toksik, imkânsız bir şeydi hissettiklerim. O beni korumak için kaybetmeyi göze almıştı, bense onu kaybetmemek için sınırlarını zorlamayı. Avcıyken bir ava dönüşmeyi o istemişti.

"Senden hiçbir zaman nefret etmedim..." Gözleri tutunmak

Ninova

istediği umudun peşine düşerken aramızdaki mesafeyi açarak ondan uzaklaştım. "Fakat söylediklerimde ciddiyim, Zehir. Bunca plan, yapmak üzere olduğumuz iş... O zamanki tehlike neydi de beni çekip giderken sözlerinle yaraladın ya da bana söyleyemediğiniz neydi de sizi bu denli korkuttu bilmiyorum ama öğrenene kadar pes etmeyeceğim." Duraksayıp soluklandım. "Bu evlilik oyununun basit bir anlaşmadan ibaret olmadığını da biliyorum." Bakışları sahiplenici şimşeklerle çakarken anlamıştım doğru yolda olduğumu. "Cevaplarımın hepsini alana kadar canını yakmaktan, seni delirtmekten ve tüm tuşlarına basmaktan geri durmayacağım. Ve güven bana, eski Nisan'ı sana mumla aratacağım."

Kelimeler yerini bulduğunda ondan uzaklaştım. Masaya doğru ilerlerken adımlarım şiddetliydi. Nedense sıradaki kozumu otururak kullanmak çok daha akıllıca gelmişti. Bacak bacak üstüne attığım sırada duvardaki saate kısa bir bakış attım. Odaya çıkıp üzerimi değiştirmek için yalnızca on beş dakikam kalmıştı. "Şimdi, bir sonraki sorumun cevabını hızlı bir şekilde istiyorum. Güzelim elbiseyi senin için kirlettiğime değecek bir cevap olsa iyi olur."

Bu sefer orada öylece dikilmedi, bir avcının edasıyla yaklaşıyordu. Av olduğunu fark etmeyen bir avcı...

Ellerini masaya dayayıp bana doğru hiç tereddütsüz eğilirken, bakışları lekenin olduğu yere kaydı. Gözleri sanki somut bir dokunuşa sahipmiş gibi uğradığı yerlere iz bıraktığında iri kollarındaki damarlar biraz daha belirginleşti. Kendini tutmak için nasıl bir savaş veriyorsa bunu benden saklayamıyordu.

"Sorunu sor, *Ma Vie*." Nefesi yüzüme çarpıp aldığım soluğa karıştı.

Ukala, sinsi, hatta biraz da intikamcı bir gülümsemeyle sırtımı dikleştirip gözlerinin içine baktım. "Son bıraktığımda sana ait bir kulüp vardı. Hafızam çok da keyifli bir yer olduğuna dair birkaç hatırayı da anımsadı. Düğün haftası, cuma akşamı için orada üç kişilik yer ayırmalarını söyleyebilir misin?"

İfadesi kısa bir şokun ardından karanlık bir girdaba dönüşürken hesaplı bir yavaşlıkla doğruldu. Beklediği soru kesinlikle bu değildi ve benim de amacım kesinlikle beklentisini karşılamak olmayacaktı.

"Ne için?" diye sordu buz gibi bir sesle.

Arkama yaslanıp birkaç gün önce yaptırdığım kırmızı tırnaklarımı incelemeye başladım. "Her ne kadar sahte bir evlilik yapıyor olsak da..." Gözleri giderek kararırken boynundaki damarlar patlamak üzereydi. "Bir bekârlığa veda eğlencesini hak ettiğimi düşünüyorum. Cuma akşam olmasını istedim çünkü haftanın geri kalanında yapacak başka işlerimiz olacağını tahmin ediyorum. Üç kişiyiz. Başka bir yere ne sen ne de Steve gitmeme izin vermeyeceğinize göre..." Elimi indirip masada hafif, can alıcı bir ritim tuttum. "En iyi seçenek senin mekânın. Etrafta çalışan pek çok ajanı da göz önüne alırsak hem güvenli hem de rahat olacaktır." Umarsızca omuz silkerken dudaklarıma kusursuz bir gülümseme yayıldı.

Zehir, uzun saniyeler boyunca sessizce beni izledi. Bu fikirden hoşlanmamıştı çünkü onu delirtecek bir şeyler yapacağıma adı kadar emindi. Kafasında dönen çarkları, bu işi nasıl baltalayacağını düşünürken çatılan kaşlarını seyretmek gerçekten keyfimi yerine getirmişti. Üstelik bunun mümkün olmayacağını ikimiz de biliyorken.

Artık reddedilmek gibi bir niyetim yoktu.

Hayır kelimesini kimseden duymayacaktım.

Özellikle de bal bakışlı, yaraları gözünü kör etmiş sevgiye aç bir adamdan... *Asla.*

"Öyle olsun, Küçük Gölge." Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa hızla bastı ve karşı tarafın yanıt vermesini bekledi. Sakince kalktığım sandalyeyi yerine ittim, gözlerinin bedenimde çıktığı yolculuk tekrar yüzümde biterken ifadesi buz gibiydi.

"Deha. İki hafta sonra cuma gününe üç kişilik yer ayırmanı

Ninova

istiyorum. Localardan birini aç. Evet, ben de orada olacağım. Tamam, korumayı iki katına çıkarmanız gerektiğini söylememe gerek yok sanırım. Birkaç ajanı daha görevlendir. Görüşürüz, iyi çalışmalar."

Otoritesi sesinin katı tonuyla harmanlanırken kapıya doğru yürüyordum fakat aniden olduğum yerde durdum.

Ben de orada olacağım mı?

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" dedim kapıdan dışarı adım atmadan hemen önce. O kadar hızlı dönmüştüm ki, neredeyse dengemi kaybedip yeri boylayacaktım.

Zehir, tek bir saniyeyi daha kaybetmeden aramızdaki mesafeyi sert adımlarla kapattı. Beni kendiyle kapı arasında hapsederken birbirine değmeyen bedenlerimize rağmen soluksuz kalmıştım. Ellerini kapının iki yanına yasladığında, olduğum yere biraz daha sindim. Bedenimi hareket ettiren her bir kasın işlevi yitip giderken beynim kaçmam için uyarı sinyalleri veriyordu.

"Bir mağara adamı değilim, Nisan. Ancak *seni* korumak için alacağım hiçbir karardan sorumlu da değilim. Orada istediğin kadar eğlenebilirsin, istediğini içip kafana göre bir gece geçirebilirsin. Ama içeriye benimle adım atacak, çıkarken de mekânı benimle terk edeceksin. Yüzlerce devlet ajanı tarafından korunuyor olsan bile, konu sensen güvenliğin hiçbir zaman tartışmaya açık değil."

Sağ kulağımın hemen yanında biten cümlelerinin ardından beynim kısa devre yaptı. Bir an sonra geri çekilip bana tepeden, taviz vermeyen gözlerle bakmaya başladı. Aramızdaki boy farkı böyle anlarda öyle baskındı ki, kısa bir kadın olmamama rağmen kendimi seneler önceki kız çocuğu gibi hissediyordum. Bir doksan beşlik bir adamın yanında kim kendini öyle hissetmezdi ki?

"Yeterince açık konuştuğumu düşünüyorum."

Kesinlikle açıktı, yine de dilimi tutmak hiçbir zaman huyum olmamıştı. Ne zaman karşı karşıya gelsek, içimdeki o hırçın kadı-

na hâkim olmak imkânsızlaşıyordu. Tıpkı beni delirttiği gibi ben de onu delirtmek istiyordum. Beynim işlevini geri kazanırken dilimin ucundaki kelimeler hiç beklemeden döküldü.

"Geçtiğimiz onca sene, güvende olmam için beni gönderirken de böyle düşünüyor muydun? Altı seneyi tek başıma ayakta kalarak geçirdim. O zaman neredeydin, neredeydiniz?"

Kısık sesle konuşmak için çabalasam da son kelimelerimin isyanı, her zerresiyle çığlıklara meydan okuyordu. Delirmesini istiyordum, üstelik daha yapacaklarımın ufak bir kısmı bile değildi bu.

Karanlık bakışları geri dönerken inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bunun cevabını duymak için yeterli zamana sahip değilsin. O yüzden Küçük Gölge, pişman olacağın şeyler söylemeden önce gidip üzerini değiş ki provana geç kalmayasın."

Pişman olacağın şeyler söylemeden önce...

"Öyle olsun, Zehir," dedim meydan okumasına az önceki sözlerinin tekrarıyla karşılık verirken. "Umarım cuma akşamı izleyeceğin şovdan keyif alırsın."

Şimdilik söylenecek başka bir şey yoktu; çünkü sivri dilim ne kadar itiraz etse de böyle anlarda beni koruduğunu hissetmek için çırpınan küçük Nisan'ı zihnimin ötesine kovalayamıyordum. Merdivenleri hızla tırmanırken göğsümü dolduran o hissin pençeleri yine tırnaklarını geçirmişti kalbime. Bana kendimi korkusuz, kusursuz ve en çok da güvende hissettirirdi... Kendimden kuşku duyduğum her anın en büyük düşmanı olmasıydı belki de etrafındayken bu kadar güçlü, aynı zamanda kayıp hissetmemin sebebi.

Ancak bu oyunu benim istediğim gibi oynayacaksak tüm kartlarımı açmadan önce silahlarımı kullanmam gerekiyordu. Bu evliliğin basit bir anlaşmadan ibaret olmadığını ikimiz de bilirken şartları lehime çevirecektim. Amansız, zor ve derin yaralarla çıkmanın muhtemel gerçekliğiyle dolu bir savaştı bu. Ne var ki ölüm ya da kayıp, ikimiz için de bir seçenek değildi. Ya kazanacak ya *kazanacaktık.*

13 gün sonra...

Birinci hafta onu tamamen görmezden geldim. Gelinlik provamı aksatmadım, düğünün ve yapılacak şeylerin detaylarıyla ilgilendim. Evde ne zaman denk gelsek, girdiği her odayı hışımla terk ederken yüzüne bakmamak için kendimle büyük bir savaş verdim. Beni çalışma masasını, duvarından sarkan sarmaşıkları ve hatta not defterini karıştırırken bile yakaladığında umursamadım. Onu yok sayıyordum. Yakında bunu yapacak bir lüksüm olmadığını bildiğim için elimdeki tüm kozları kullanıyordum.

İkinci hafta, yani bu haftanın başında onunla yalnızca kısa konuşmalar yaptım. Ama hepsi ya bir laf sokmayla ya da cevapsız pek çok soruyla bittiği için beni tamamen yıpratmıştı. İşle ilgili kısımlar akıp gidiyordu ama benim duvarlarım onunkilere çarpmaya başladığında yeni bir öfke patlak veriyordu. Yine de onun tekrar hayatımda olması, geçmiş altı senenin boşluğunu ince ince dolduruyordu.

Cuma akşamı, üç koruma ajanının Greta ve beni Zehir'in barına getirişinin üzerinden yarım saat geçmişti ama o hâlâ ortada yoktu. Buraya onunla girip yine onunla terk edeceğimi söylediği zamanki ciddiyetini anımsadıkça durum biraz daha tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Zehir'in asla yapmadığı bir şeydi sözünden dönmek. Tedirginliğimin sebebi de buydu, ne kadar yetenekli bir ajan olursa olsun bir gün *kendi zehriyle* sınanmasıydı en çok korktuğum şey. Bu korku ruhumu sonsuz bir kara deliğin içine hapsediyordu.

"Nisan... Merak etme, birazdan burada olur."

Başımı Greta'ya doğru çevirip gözlerimi teğet geçen bir tebessüm sundum. Bir eliyle kolumu sıvazlarken bana destek çıkması kayıp gitmek üzere olan aklımı burada tutuyordu.

Onu benimle gelmesi için ikna etmek resmen ömrümden iki yıl götürmüştü ama başarmıştım. Üstelik kıvrımlarını -ki onlardan

nefret ediyordu fakat ne kadar güzel göründüğünün farkında değildi- ortaya çıkaran parlak, antrasit tonundaki saten elbiseyi aldığımı duyunca delirmişti. Onun için bir şeyler yapılması sanki lütufmuş gibi hissettirmeyi bırakana kadar, bu huyundan vazgeçmesi için çabalamayı kendime görev edinmiştim.

Önümdeki cin toniğe uzanıp büyük bir yudum aldığım sırada bakışlarım son bir kez kulübün içinde dolandı. Odağım locaya geri döndüğünde, karşımda oturan Alya'yla göz göze gelip gülümsedim. Türkiye'deki nadir arkadaşlarımdan biriydi Alya; simsiyah saçları ve açık mavi gözleriyle tam bir sert kız portresi çizmesine rağmen görebileceğiniz en sevimli insandı.

"Sen iyi misin?" Alya barı inleten *Lady Gaga*'nın sesine karşı kelimelerini duyurabilmek için bağırdı. "Hava almak ister misin?"

"İyiyim! Sadece aklıma takılan birkaç şey var. Sonra anlatırım!" Alya'ya güven veren bir bakış attım. Aklıma takılan pek çok şey vardı.

Kulübe son kez hızlı bir bakış atıp aptal düşüncelerimi uzaklaştırdım. Burada öylece oturup kafamda sayısız senaryo yaratmak yerine eğlenmem gerekiyordu. Hayır, elbette ona bir şey olmazdı. Ve evet, hiçbir zaman onun için endişelenmeyi bırakamayacaktım ama bir şekilde, boş boş otururken bile ne yaptığımı bildiğine emindim. Bu yüzden aklımı başıma alıp silkelendim. Neredeydi bir zırh gibi taşıdığım neşem?

İçkimin kalanını kafama dikip çevik bir hareketle ayağa kalktım. Buraya gelmeyi kasten istemiştim, kendi amaçlarıma sırtımı dönecek değildim.

"Siz ikiniz kalkıp biraz dans edin! İçkimi tazeledikten sonra size katılacağım," dedim Greta ve Alya'ya. İkisi başını sallarken locanın önündeki ajan bana dik bir bakış attı. Biricik patronuna bir şeyleri yetiştirmek istiyorsa şimdi tam zamanıydı.

Siyah, dirseklerime kadar uzanan eldivenlerimi düzelttikten

Ninova

sonra elbiseme hızlıca çekidüzen verdim. Tercihim, sol tarafı baldırıma doğru inen asimetrik ve mini bir elbiseden yana olmuştu. Üst kısmı göğüsleri öne çıkaran saten ama sert bir korseydi. Eldivenleri özellikle eteğin kumaşıyla aynı seçmiştim. Kadife her zaman masumiyeti, saten ise tutkuyu temsil ederdi. Ayakkabı seçimim tamamen görüntümü desteklemek içindi. Çorap çizmelerim asimetrik eteğin ucuna kadar uzanıyor, tıpkı bir kara kuğu görüntüsü çiziyordu. Siyahın hayat verebileceği bir evren yoktu belki; fakat can alıcı olmayı severdi. Girdabına hapsetmeyi, etrafındaki her şeyi içine çekmeyi, karanlıkla bir bütün olup yoğurmayı bir görev bilirdi kendine. O karanlığın etrafında pervane olarak büyümüş bir kız çocuğu, elbette onu sınamak için siyahı seçecekti.

Telefonumu masadan alıp kulübün barına doğru ilerledim. Locadaki ajanın peşimden geldiğini anlamak için bir dahi olmama gerek yoktu. Zaten yarım saatlik varlığım boyunca yaptığım gözlemin, hafızama kaydettiğim her görüntünün en mutlak kanıtıydı içerideki ajanların sayısı. En az on kişi olduklarını, sivil kıyafetleriyle dans eden bedenlerin arasına karıştıklarını sadece üç dakikalık bir gözlem sonucu çözmüştüm.

Bar sandalyelerinden birine rahatça yerleşip içkimi tazelemesi için uzun, siyah saçları omuzlarına dökülen barmene seslendim.

"Senin için ne getirebilirim, tatlım?" dedi elindeki viski şişesinin kapağını kapatırken. Gözleri saçlarıyla tezat oluşturan yoğun bir mavi tonundaydı, ilk bakışta bir vampir filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Gözlemlerimin üzerinden geçen hızlı saniyelerin ardından samimiyetine anlam veremediğim için kaşlarımı çattım. Çalışanların bazılarının ajan, bazılarının normal görünmek için halktan kişiler olduğunu biliyordum, yine de yaklaşımı beni rahatsız etmişti. Tabii barmen olmanın anahtarı da buydu, flört onların en büyük kozu işlerinin de vazgeçilmez bir parçasıydı.

"Cin tonik." Ona kibarca gülümsediğimde bana göz kırptı.

Cidden mi, vampir çocuk? Gözlerimi devirip onu yok sayarken bar tezgâhına bıraktığım telefonumun ekranı bir mesajla aydınlandı. İsme bakmama gerek yoktu, ondan geldiğini biliyordum.

Zehir: Etrafa çok fazla bakmana gerek yok, Ma Vie. Buradayım.

Bakışlarımı az önce yaptığım gibi kulübün gölgelerinde gezdirmemek için çabaladım, yüzümü ifadesiz tutmak da bir diğer uğraşımdı. *Uyuz...* Elbette buralardaydı ama bir yırtıcı gibi saklanmayı tercih ediyordu. Avlanmadan önce avıyla oynuyordu. İşgalinden önce savaş alanını yokluyordu. Ne zaman tekrar ava dönüşmüştüm? Burnumdan sinirli bir nefes verdim.

Ben: Bakmıyorum. Sadece merak ettim, 'benimle gelip benimle çıkacaksın' sözlerine ne oldu? Sözünden döndüğünü daha önce hiç görmemiştim.

Zehir: Teşkilat işleri ve çok sevgili abin bazen sorun çıkarabiliyor, Ma Vie. Ancak şüphen olmasın, buradan benimle ayrılacaksın. Şimdi o küçük, siyah elbisenin içinde canıma okuma planlarına kısa bir ara ver ve içkini alıp locana dön.

Hadi oradan!

Ben: Biliyor musun, yirmi beş senelik ömrümün bilinçli olduğum her anında nefret ettiğim pek bir şey yoktu ama emir almak... Bana ne yapacağımı söylemek yerine sıkıcı kişiliğine ara verip sen de biraz eğlenebilirsin.

Bu mesajı gönderdiğim anda pişman olmuştum bile. Hayır, ona karşı çıktığım için değil, biraz eğlenmesini söylediğim içindi. Beni ciddiye alıp şuradaki herhangi bir kızla flört ettiğini görürsem aklımı yitirebilir ve onu parçalara ayırabilirdim.

Zehir: Eğlence anlayışlarımız arasındaki farkı bilmek istemezsin, inan bana.

Kendimi daha fazla tutamadan kulübün içine şöyle bir göz attım.

Ben: Tam olarak neredesin?

Zehir: Bakmadığını söylemiştin.

Ben: Tamam, sormadım say. Sana ayıracak vaktim yok.

Ninova

Buraya, seninle kıyamet gibi bir hayata adım atmadan önce eğlenmeye geldim ve bunu yapacağım. Hoşuna gitsin ya da gitmesin. Hangi köşeye sindiysen, oradan gösterinin tadını çıkarabilirsin.

Telefonun ekranını kapatıp barmenin getirdiği cin toniği tıpkı az önceki gibi kafama diktim. Sıvı damarlarıma sızıp içime ürpertirken, adrenalinin tenimde hayat bulduğunu hissedebiliyordum. Karman çorman duygularım, duyularımı esir alan müzik ve ısınan bedenim bana hareket etmem gerektiğini söylüyordu.

"Bir tane daha ister misin?"

Vampir barmenin sesi düşüncelerimi böldüğünde ona doğru döndüm. "Belki daha sonra, şimdi biraz dans edeceğim."

Yüzüme düşen bir tutam saçı parmağına dolayıp hafifçe çekti. "Keşke sana eşlik edebilseydim. Çok yazık... Belki daha sonra tekrar görüşürüz."

Alkolün hafif sızısı zihnimi daha fazla bulandırmadan telefonumu kaptığım gibi hızla ayağa kalktım. Ekranın ışığı bir kez daha yandığında okunmamış üç mesaj beni bekliyordu. *Hassiktir.* "Yaşamak istiyorsan böyle dileklerde bulunmamalısın, vampir çocuk. Umalım ki az önce yaptığını kimse görmemiş olsun."

Yaklaşık bir metre geride bekleyen ajanın eline telefonumu tutuştururken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Locaya bırakırsın, ben piste geçiyorum."

Sonrası kayıtsız bir çakır keyfin ruhuma üflediği rahatlamayla birlikte dans, müzik ve geride bırakmak üzere olduğum hayata bir vedaydı. Keyifli bir veda ediyordum çünkü ruhumun bir yarısı onun karanlığıyla beslenirken, diğer yarısı ilkbaharın yağmurlarıyla çiçekleniyordu. Bir tarafım ona aitken diğer tarafım cıvıl cıvıl bir hayata aitti.

Greta ve Alya ile fütursuzca, sanki hayatımın son günüymüş gibi dans ederken aklımdaki şüpheler tek tek kayıp vermeye başlamıştı. Alkol kanıma karıştıkça ardında bıraktığı o sahte özgür-

Ninova

lük hissi de onunla birlikte can buluyordu. Rahatlama, doygunluk ve beraberinde getirdiği o aldatıcı hissin esiri olmak...

Dakikalarca, hatta belki de saatlerce dansın ritminde kaybolmuştum. Geçmişin isyanına, tekrar burada olmanın beklenmedik istilasına bedenimi özgürce kıvırarak meydan okudum. Durmadım, durmak istemedim...

"Mesajlarımı görmezden gelmen hiç hoş değil, Küçük Gölge. Özellikle de bu elbiseyle, gözümün önünde böyle dans ederken." Belime dolanan kollar, bedenimin aniden pistin kenarına doğru sürüklenişi ve duyduğum kalın, pürüzlü ses... Hiçbirinin hayal olmadığını bilecek kadar bilincim yerindeydi.

"Sana dair bir şeyleri görmezden gelmek hiçbir zaman kolay olmadı. Yol katettiğimi söyleyebilir miyiz?" Kollarının arasında dönmek istediğimde, uçurum kayalıklarını andıran sert göğsünü sırtıma yaslayıp vücutlarımız arasındaki mesafeyi kapattı. Bir eli yavaşça boynumun etrafına dolanırken alkolün verdiği cürete sığınarak başımı omzuna yasladım. Bir yandan onu delirtmek de istiyordum.

"Ah, *Ma Vie*..." Kahkahasıyla göğsü titredi. "Yaptığını beğendin mi? Bir adamın, önümüzdeki on iki saat boyunca ölü gibi yatmasına sebep oldun. Geçici felcin ardında bırakacağı hasarları kim bilebilir ki... Beynindeki kan dolaşımı kısa süreliğine durdu. Zehirlerin her zaman ölümcül olmadığını bilmelisin, dozu ve kimyasını istediğim gibi ayarlayabilirim."

Gözlerim son hız açılırken tüm dikkatim bara, saçıma dokunan barmenin olduğu yere doğru kaydı. İki takım elbiseli korumanın hareketsiz bedenini sürükleyişini izlerken nefesimi tuttum. Adamı resmen zehirlemişti... Ağzım şokla açılıp kapanırken gözlerimi kırpıştırdım. Ona kızmalıydım. Öfkemi üzerine kusmalı, toksik tarafının doğurduğu sonuçlara meydan okumalıydım. Ne var ki gerçek hislerim en az onunkiler kadar çarpıktı. Kızmak ve öfke kusmak, yaptığının yanlış olduğunu söylemek istemiyordum.

Beni onun tutsağı yapan bir diğer kusursuz kusuru da buydu. Bu yüzden en az onun kadar ben de suçluydum; çünkü içten içe sıradaki hamlesinin bu olacağını biliyordum. Katıksız bir sahiplenme dürtüsünün ürünüydü her hareketi. Çarpık bir zihniyetle, en iyi bildiği şeyle bu problemi çözmüştü.

"Masum insanları öldürmek gibi huylarım yok," dedi belimdeki kolu biraz daha sıkılaşırken. "Ama sen..." Sıcak nefesi kulağımdan yara izime doğru tıpkı bir uyuşturucu etkisi yarattığında gözlerim titreyerek kapandı. "Lilith gibi günaha davet eden bir ayartıcısın. Bir katile dönüşmek istemiyorum. Senin için aşamayacağım sınır yokken ve henüz sana doyamamışken bunu yapmak istemiyorum."

Ardından her şey çok hızlı gelişti. Kollarının arasında değildim, deri ceketi omuzlarındaki yerinden ayrılıp belime dolanmıştı. Bir an sonra aynı omuzların üzerindeydim ve bakışlarımın odağı, kotunun içindeki sıkı kalçasındaydı.

Kulübün kapısından ışık hızıyla çıkarken istikametini kestiremeyecek kadar başım dönmüştü. Saçlarım görüşümü kapatırken midemde bir kıpırdanma hissettim. "Zehir, kusacağım..." Baş aşağı sallanmanın etkisiyle midem çalkalanırken öğürdüm. Zehir'in adımları yavaşladı, beni omzundan indirdiğinde dikkatli davranmaya özen gösteriyordu. Ayaklarım yere basar basmaz en yakınımdaki duvara doğru eğilip midemde ne varsa hepsiyle vedalaştım. Ben kusarken saçlarımı ensemde toplamış, sakinleştirici dokunuşlarıyla tenimi mesken tutmuştu.

"Hepsi senin yüzünden." Başımı kaldırıp ağzımın kenarını bana uzattığı mendille sildim. "Senden nefret etmediğimi söylediğim anı geri alıyorum."

Cebinden çıkardığı bir başka mendille yüzümü temizlediği sırada, galaksinin sonsuz evrenlerini andıran bakışları bir saniye bile beni terk etmemişti. İçlerinde tekrar kaybolmaktan ölesiye korkuyordum. Büyüsünden kurtulmak için bir adım geriledim.

"Greta ve Alya nerede?" Aceleyle kulübe doğru yöneldiğim sırada Zehir kolumu tuttu.

"Steve ilgileniyor." Beni tekrar kendine doğru çekip pardösümü omuzlarımdan geçirirken havanın soğukluğu tenime batıyordu. Bakışlarım yanında durduğumuz motoruna kaydığında içime tuhaf, anlam veremediğim bir ürperti yayıldı. Artık az önceki kadar bulanık değildi zihnim, kusmanın verdiği rahatlama soğuk havayla bütünleşince ekstazi etkisi yok olmuştu.

"Motorla mı gideceğiz?" diye heyecanla sordum. Başını iki yana sallarken yüzümü çevreleyen dalgalı tutamlardan birini alıp parmağına doladı. Sanki barmenin dokunuşunu silmek ister gibi sertçe çektiğinde kaşlarımı çattım. "Sen bu haldeyken olmaz. Araba gelmek üzeredir." İsyankâr bir iç çekmenin ardından, dudaklarından küfür mü, dua mı emin olamadığım Fransızca kelimeler döküldü. "Seninle ne yapacağım..."

"Barmenleri zehirlemek yerine belki de bana kapılarını açabilirsin." Omuz silktim. "Sadece bir öneri."

"Sabırsızsın, Ma Vie," dedi beni kestirip atarak.

"Altı sene sabretmek için çok bile."

Dudakları bastıramadığı gülümsemesiyle yanaklarını çekiştirirken gamzeleri bana göz kırptı. Kaldırımın diğer tarafına parkeden arabaya kısa bir bakış atıp elime uzandığında, parmaklarına sıkıca tutundum ve gülüşünün görüntüsünü lanetli hafızamın *Damian* adlı odasına kapattım.

"Gidelim," dedi kısık bir sesle. Gecenin geri kalanında dudaklarından dökülen son kelime olmuştu bu. Arabaya bindiğimiz anda başım göğsüne yasladı. İnat edip direnebilirdim ama o kadar halsizdim ve zihnim öylesine bulanıktı ki, bu bahaneye sığınarak senelerdir hasret kaldığım kokusunu içime çektim. Zaten gözkapaklarım daha fazla açık kalabilecek kadar güçlü değildi...

4

SABIRLA BEKLENEN ZAMAN

WASHINGTON DC / SEATTLE – 2004

Tanıştığı pek çok yeni acıyla geçirdiği beş senenin ardından, yerini asla terk etmeyecek izlere bırakmıştı kabuk bağlayan yaraları. Şimdi kimse biri iyileşmeden yeni bir kesik atmıyordu tenine; hepsi soluk ve kabarık birer gölgeye dönüşmüştü.

Kaldığı yer artık bir hücre değil, köhne bir pansiyonun tek yatak ve dolaplı eski bir odasıydı. İki senedir soluyordu buradaki havayı. Geldiği ilk aylarda çok dayak yemişti; çünkü canavarlar onu çocukluğunu yaşaması gereken küçük bir oğlan gibi değil de emirlere boyun eğmesi gereken bir köle olarak görüyordu. Hayır diyemezdi, ters bakışlar atamazdı, itaatsizlik edemezdi. Bu yüzden buradaki tüm kuralları öğrenmiş, boyun eğmeyi kabullenmiş ve kendine bir görev edinmişti: *Ortada kurulu bir düzen varsa, onu ancak bir parçası olarak yıkabilirsin.* İki sene önce o iğrenç

Ninova

hücreden çekip çıkarıldığı sırada, Tıknaz fısıldamıştı bu kelimeleri kulağına. O günden beri de hiçbir zaman zihnini terk etmiyordu.

Edindiği bilgiler çok fazla değildi fakat ne döndüğünü anlayacak kadar zekiydi hâlâ çocukluğunun kırıntılarını taşıyan aklı. Sürekli gelip giden silahlı adamlar, her odadan çıkan belirli yüzlere sahip kadınlar ve bazı günler de küçük çocuklar... Kendi gibi buraya getirilen ama onun kadar şanslı olamayıp bu kadere mahkûm edilen ruhlardı hepsi. Sesleri çıkmasın diye dilleri kesilip susmaya zorlanan, yaşama hakları, insanlıkları ve masumiyetleri ellerinden alınan ruhlardı. Öyle öfkeliydi ki, şimdilik hiçbir şey yapamaması canını sıkıyordu. Onları bu cehennemden çekip alamamak midesini bulandırıyordu.

Canavarların güvenini kazanmanın, annesiyle babasını neden ondan aldıklarını öğrenmenin kolay olmayacağını anlamıştı. Her yanlış hamlesinde canını yakacaklarının farkındaydı. Türlü işkenceler son bulmuştu muhakkak ama istismarın boyutu değişmişti. Bedenine dokunan ellerin amacı giderek ruhunu ezen korkunç bir fırtınaya dönüşmeden önce tek bir kişi çekip çıkarmıştı onu bu durumun pençesinden.

Adı Maria'ydı. Kırklı yaşlarının başında olmasına rağmen sanki ömründen geriye saatler kalmış gibi yorgundu yüzü. Diğerleri gibi dilsiz değildi ama ses tellerine verilen zarar yüzünden onun da konuşma hakkı kısmen elinden alınmıştı. Zehir'in gözünde çözülmemiş bir başka soru da buydu.

Kadın, büyük patron dedikleri adamın favorisiydi; bedeni senelerce tahrip edilen, kullanılan, kimsesizleştirilip itaate zorlanan çaresiz bir ruhtu. Ancak o da tıpkı Zehir gibi aklına sığınıp sistemin içine yerleşmeyi hedeflemiş ve bunu, büyük patronun en büyük zaafı olarak başarmıştı. Her istediklerini yapan kadından her isteği yaptırılan kadına dönüşmesi için bedeninden, kendinden ve yaşama hakkından vazgeçmişti.

Zehir'i kendi hizmetine aldığında bunun sıradan bir hamle olmadığını bilecek kadar çözmüştü sistemi. Gelgelelim arkasında yatan hakikati merak ediyordu. Kadına güvenmemesi gerektiğini bilecek kadar zedelenmişti ruhu. Ağzı herhangi bir soru, talep ya da merakını körükleyen birkaç kelime kırıntısı için her açıldığında, tereddütle kaşlarını çatıp tekrar suskunluğa sığınıyordu. Ta ki bir gün, Maria'nın kısık sesinden o kelimeler dökülene kadar. Kulaklarında paslı bir tını bırakan kırçıllı sesin, burada geçireceği seneler boyunca en büyük yoldaşı olacağını bilmiyordu.

"Buradan kurtulmak istiyorsan, gereken neyse onu yapacaksın."

Hâlâ söylediği ilk anı tüm şeffaflığıyla hatırlıyordu.

"Birinci kural: Söylediklerimi harfiyen yerine getireceksin."

"İkinci kural: Benim dışımda kimseyle konuşmayacak, göz teması dahi kurmayacaksın."

"Üçüncü kural: Her zaman, her saniye tetikte olacaksın. Aklının yetmediği, vicdanının göğsünü zorladığı anlarda dahi sabırla bekleyeceksin. Acele edersen kaybedersin, çocuk."

"Peki ya sen?" diye sormuştu Zehir. *"Madem bu kadar çok şey biliyorsun, madem böyle güçlüsün neden çekip gitmedin? Neden kaçmadın? Neden onlar için yardım getirmedin?"*

Maria'nın cevabı hiç beklenmedik bir yara daha açmıştı Zehir'in kimsesiz ruhunda.

"Prangalarım yok ama buranın en eski kölesi benim. Sesim kısık ama bu duvarları en çok çınlatan çığlıklar bana ait. Buradan çıkıp gidecek güce sahip olsaydım bile onları çekip alamazdım. Ben bir kurtarıcı değilim ama gerçek bir kurtarıcıyı tek bir bakışından tanıyabilirim. Zekâmla bu düzeni alt edemem ama alt edecek olanı koruyup kollayabilirim. Artık yaşlı bir kadınım, çocuğum. Bildiklerime gücüm yetmese de yetebilecek birine sahip çıkacak ömre sahibim."

Zehir inanmak istediği kadının yüzüne seneler sonra ilk kez hissettiği umudun ışıltısıyla bakmıştı. Yaşanmışlık çizgileri her

mimiğine işlemiş, yara izleri tıpkı onunkiler gibi ardında gölgeler bırakmıştı. Kahverengi gözlerinde tıpkı onunkine benzer umut kırıntıları vardı. Çocuğa inanıyordu ve böylece, Zehir'in de tüm inancı kök saldığı yerden filizlenerek yükselmişti.

Maria'nın hizmetindeki adamların hepsi bu örgütün mihenk taşlarıyken Zehir'e duyduğu ilgi bir süre büyük patron da dahi pek çoğunun gözüne batmıştı. Fakat Maria bu durumu kendince çözmüş, Zehir'in hiç bilmek ya da görmek istemediği yöntemlerle halletmişti. Duyması gerekenin sadece bu olduğunu anladığında, Maria'ya sessiz bir tebessümle teşekkür edip anlatmıştı aklındaki her şeyi.

Bu çürük pansiyonun kendi içinde bir hiyerarşisi vardı. Üst katta kalanlar, örgütün elebaşlarıydı ve bu iğrençliği en tepeden yürütenlerdi. Yeni kadınların gelip gitmesinden sorumlu olanların genelde burada kalmadığını da öğrenmişti. Onlara *sevkiyatçılar* deniyordu. Önce yeni kurbanları, sonra onları pazarlayacakları adamları getiriyorlardı. Pansiyonun geliriyle üzeri örtülen her şeyi bilmek, Zehir'in çocukluğundan kalan tüm masumiyetini alıp götürmüştü artık. Yaşıyla değil, görüp duydukları ve yaşadıklarıyla büyüdüğünü kabullenmişti.

Büyük patronun en sadık adamları, tetiği çekmek için daima hazır beklerlerdi. Maria'nın söylediğine göre onların yüzünü görmek imkânsızdı. Sadece maskelerin arkasına saklanan bir çift gözle karşılaşırdı herkes. Zehir, onlardan birinin o gece annesini katleden siyah bakışlı adam olduğuna adı kadar emindi. Başını kaldırıp maskeli yüzlerine dahi bakma izni yoktu elbette ama sesleri tanıyacak kadar tazeydi anıları.

Zehir zihninin en sağlam köşesine kaydettiği bu cevapların ardından Maria'nın sorularını bekledi. Ona büyütülmesi gereken bir çocuk gibi değil de görevini başarıyla yerine getirmesi için eğitilen bir asker gibi bakan bu kadının aklında ne döndüğünü merak etmişti.

"Zehir mi olmak istiyorsun çocuk? Böyle mi anılmak istiyorsun?"

"Evet."

"Çok çalışman gerekecek. Bazen yorulacak, pes etme noktasına gelecek hatta isyan edeceksin. Seni onların zulmünden her zaman korumaya söz veremem ama Zehir olman için elimden geleni yaparım. Fakat vakit alacak çocuk, sen hazır olana kadar..."

"Biliyorum."

"O zaman başlayalım."

Maria, büyük patrondan Zehir'in koruması gibi yetiştirilmesini istediğinde değişmişti aslında her şey. Kan akıtmamak için ettiği yemine rağmen silah tutmayı, kemikleri kırılacak konuma gelene kadar kendini savunup dövüşmeyi öğrenmişti. Uzun boyunun tüm avantaj ve dezavantajlarını ezber ederek bedenini nasıl kullanacağını, gölgelerin arasında sessizce süzülürken iz bırakmamanın önemini çok çabuk kavramıştı.

Diğer yandan en çok istediği şey bu değildi. İlk birkaç ay tıpkı Maria'nın söylediği gibi sabretmiş, itaat ederek olacakları beklemişti. Savunma gücü arttıkça daha güvenilir görünmeye başlayacağını söylemişti kadın ona. Koruyup kollamak istediği bir çocuktan çok güvendiği bir genç adammış gibi her zaman yanında olmuştu; böylece geçen bir senenin ardından pansiyonun belirli kısımlarında dolaşabilecek konuma gelmişti. Örgütün bir numaralı adamlarından olmayı değil, pansiyonun koridorlarında adım atarken kimsenin dik dik bakmayacağı biri olmaktı amacı ve bunu az çok başarmıştı. Onun korumak için yetiştiriliyor olması işini kolaylaştırırken aldığı eğitim, planı için ihtiyacı olan pek çok şeyi de sağlamıştı. Daha kurnazdı artık, çocukluğunu geride bırakmanın getirdiği yük omuzlarına eskisi gibi baskı yapmıyordu şimdi.

Canavarların ne yiyip ne içtiğini, kimin kimlerle samimi olduğunu, bazılarının zaafını ve pek çoğunun korkularını zihninin en çok kullandığı köşesine not etmişti. Koridorlarda ilerlerken

gördüğü kadınlar ona gözleriyle yalvarırken titreyen bedenlerini, gözlerindeki korkuyu kazımıştı aklına. Ve böylece bir yemin daha döküldü dudaklarından, gerekirse onlar için can vermeye hazırdı çünkü.

Maria'nın odasına açılan koridora adım attığı sırada geçen bir senenin anıları sönüp gitti ve gözleri bir anlığına sağ kolundaki izlere takıldı. İnsan yaralarını gördükçe güçlü olur derlerdi hep. Ama Zehir onları gördükçe bir yorgunluk çöküyordu ne halde olduğunu bilmediği ruhuna.

"İçeri gel," dedi Maria'nın kısık ama güven veren sesi.

Zehir oyalanmadan odaya girip penceresinin kenarında büyük bir sakinlikle oturan Maria'ya baktı. Siyah saçlarının yarısı yıldızları konuk etmişti sanki, öyle çok beyazı vardı ki kırklı yaşlarını otuzlarında harcamış gibiydi. Yaşadıkları sadece ruhunu değil, gençliğini de alıp götürmüştü.

"Artık yemeklerimi de sen getireceksin. Mutfakla birebir bağlantı kurmanı henüz sağlayamam ama orada çalışan birkaç kişiyle arkadaşlık etmene yetecek bir hamle bu. Bir senede onlar için bu kadar kabul görmen bile mucize. Elimden daha fazlası ne zaman gelir bilmiyorum..."

Zehir uzun adımlarla aralarındaki mesafeyi kapatıp Maria'nın sol eline uzandı. Üzerinde tıpkı kendi kolundaki gibi derin kesik izleri vardı, hatta bazı yerleri seneler öncesinden kalan yanık izlerine bile ev sahipliği yapıyordu. Kendi hayatından vazgeçen ama yine de ayakta kalmaya çalışan bir kadındı o. Zehir onun umuduydu, o da Zehir'in. Hiç kimse annesi gibi olamazdı muhakkak fakat bir anneye en yakın gördüğü ruh, bu özgürlük hakkı elinden alınmış kadına aitti.

"Mühim değil, oraya yakın birilerini tanımak bile yeterli. Çok geçmeden giriş iznini alabileceğime eminim. Sözlerin aklımdan çıkmıyor. Onlardan biri olmadan onların hakkından gelemem. Vakit alacağını biliyordum. Vicdanımı susturmak zorunda

kalacağımı da. Bir çocuk gibi değil büyük bir adam gibi düşünmem gerektiğini de."

Zehir duraksayıp kesik bir nefes aldı ve kadın ayağa kalkarken bir adım geriledi. Geçen sene Maria ile aynı boydayken şimdi ondan neredeyse on santim kadar uzundu ki Maria kısa boylu bir kadın değildi.

"Aksanın artık duru, çok daha akıcı," dedi Maria gülümseyerek. Zehir'in Fransız kanı, konuşurken cümlelerine hakimiyet kurmak gibi bir huy edinmişti. Ancak Maria kusursuz bir casus olmak istiyorsa eğer, kusursuz bir Amerikan aksanıyla konuşması gerektiğini tembih etmişti. Geçtikleri sene boyunca Zehir, bunun üzerinde fazlaca durmuş kendini onlardan biri gibi gösterecek bir başka adımı da tamamlamıştı.

Her şey rayında giderken hâlâ cevaplarını alamadığı sorular vardı. Anne ve babasının ölümünün ardından buraya bilinçli getirildiğine emindi. Fakat neden onu da oracıkta öldürmediklerini, işkenceler ettiklerini bilmiyordu. Başta kadınlara ve kimi zaman küçük çocuklara yaşattıkları bu işkencenin bir parçası olarak kaçırıldığını düşünmüştü. Babasının bu adamlara bir şekilde bulaşıp belayı ayaklarına getirdiğine ve sonuçlarının onları canlarından, Zehir'i de Damian olmaktan menettiğine emindi.

Buraya geldiği günden beri hiçbiri Zehir'in kim olduğunu umursamıyordu. Oysaki o pis hücrede kalırken kim olduğunu bilerek işkence etmişlerdi. Babasına, annesine dair türlü sorular sorup sessizliğine tepki göstermişlerdi. Burada ise kimse ailesinin adını anmamış, onu sorguya çekip konuşması için ısrarcı olmamıştı. İstedikleri tek şey itaatti. Maria tarafından sahiplenilmese belki de çok daha fazlasını isteyeceklerdi.

"Düşüncelerine ara ver, çocuk. İstediğin şeylerden biri elimde, gel benimle," dedi Maria dolabının içindeki minik kasaya doğru ilerlerken.

Ninova

"Bana zehirler ve panzehirlerle dolu bir çanta vermeyeceğini varsayıyorum..." Zehir kelimeleri mırıldanırken diğer yandan kadının vereceği şeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Maria kısık sesiyle güldü, kahkahası sanki yıllarca sigara kullanmış gibi boğazından çıkmak için çabalıyordu. "Onları nasıl kullanacağını öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi elinde tuttuğu iki kitapla birlikte Zehir'e dönerek.

Zehir son beş senedir okumayı bildiği için hiç bu kadar mutlu olacağını düşünmezdi. Annesi okula gidemeyeceğini ve eğitiminin büyük bir kısmını evde alacağını söylediğinde elbette küçük aklında büyük sorular belirmişti. Okumayı onun yardımıyla öğrenirken yaşının da pek ehemmiyeti kalmamıştı; çünkü her zaman fazlasını düşünen ve her şeyi olduğundan büyük gören bir çocuktu.

İçine dolan neşe kırıntılarıyla uzanıp kitapları eline aldı. İkisinin de üzerinde biyoloji ve kimya kitapları olduğu yazıyordu. Biraz eski, yıpranmış olmalarına rağmen sayfalardaki yazılar yerli yerindeydi.

Zehir, bakışlarını Maria'ya diktiğinde özlemle dolu gözlerle karşılaştı. "On sekiz yaşına basmamıştım buraya getirildiğimde." Maria ilk kez geçmişinin bir kısmını fısıldarken Zehir kaskatı kesildi. "En büyük hayallerimden biri üniversiteye gidebilmekti. İnsan doğasını, kimyayı, matematiği severdim." İç çekip sarsak adımlarını pencerenin kenarındaki koltuğa yöneltti ve üzerine ilişirken bakışlarını Zehir'den ayırıp dışarıya dikti. "Beni alıp buraya getirdiklerinde çantamda bu iki kitap vardı. Kütüphaneden çıkmıştım."

Zehir, elindeki kitapları kadının hasretle baktığı pencerenin kenarına bırakıp önünde diz çöktü. Ellerini avuçlarının arasına alırken düşünebildiği tek şey, burayı başlarına yıktığında onu nasıl koruyabileceğiydi.

"Bu kitapları sana daha önce vermedim çünkü anlamanı, alışmanı ve vicdanını susturmayı öğrenmeni istedim. Çocukluğun elinden alınsa da fevriliğin sivriydi. Toydun. Savunmasız ve güçsüzdün. Sana bunları söylemeden onlarla savaşmanı öğrenmen için çabaladım. Şimdi karşımda dururken o tedirgin çocuğun bakışlarını değil, kontrolü elinde tutan bir adamın bakışlarını taşıyorsun. Erken büyüdün, çocuk. Erken ama sabırla büyüdün."

Zehir avuçlarının içindeki zayıf, titreyen ellere bakıp onları biraz daha sıkı tuttu. Kadına kızamazdı, onun yardımları olmasa belki de yitip gidecekti. Annesi ve babasının intikamını alamadan, onlarca kadın ve çocuğu cehennemden çekip çıkaramadan ölecekti hatta.

"Gereken her şeyi zamanı geldiğinde yapmaya hazırım. Bizi buradan çıkarırken her bir canavarın hakkından geleceğim. Korkmayacağım. Öğreneceğim. Sabredeceğim. Sana söz veriyorum." Dudaklarından dökülen bu kelimelerin ardından ikisi de sessizliğe gömüldü. Zehir ayaklarının dibinde oturup yarım saat boyunca o kitapları inceledi. Okudukları ona biraz daha umut aşılarken ruhuna da güç üflüyordu. Ellerinde tuttuğu bu iki kitap, kurtuluşu olmasa da *zehir* gibi aklının kurtarıcısıydı.

Çok zaman vardı ama yine de az kalmıştı. Yeminini yerine getirmeye, bu cehennemin ateşinden masumları kurtarıp canavarları aynı ateşle küle çevirmeye... Sonrasını düşünmek için erkendi. Geleceğin tutunduğu tek bir umut bile onun göğsünde yeşermek için yeterliydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

5
BAY VE BAYAN KING

ZEHİR

Kendi karanlığında kaybolmuş, gerçek sevgiyi ailesiyle birlikte yitirmiş genç bir oğlan çocuğu için insanlarla bağ kurmak zordur. Geçmişin yüküyle birlikte sırların sessiz arkadaşlığını paylaşacak kadar birilerine güvenmek ise neredeyse imkânsızdır. Benim için öyleydi, en azından Steve'i en yakın arkadaşım olarak seçip kız kardeşine onun için canımı verecek kadar âşık olana kadar.

Benim Küçük Gölge'm... Uğruna savaş başlatacağımın, hatta çoktan başlattığımın farkında değildi. Sırf bugüne gelebilmek ve ölümün soğuk kollarıyla tanışana kadar onunla yaşayabilmek için geçtiğim sınırların, yaptıklarımın ya da yapacaklarımın sonu yoktu. Yaşananlar etrafa saçılmış yapboz parçaları gibiydi ama bizim oynadığımız asıl oyun satrançtı.

Ninova

Her şey bitti dediğim noktada aslında hiçbir şeyin bitmediğini öğrenmiştim. Yemin ettiğim intikamı aslında hiç alamadığımı anladığım günden beri şartlar tersine dönmüştü. Altı senelik bir ayrılığın, gidişini izlerken defalarca öldüğüm anların temeli de o gün atılmıştı. Diğer yandan benim için tam bir ayrılık sayılmazdı ama ona bunu söylemeden önce, o kâğıda imza attığını görmeliydim. Bu anlaşmalı evliliğin sadece lafın gelişi öyle olduğunu anlamak zorundaydı.

Aramıza çektiği duvarları yıkmanın kolay olmayacağını o daha buraya adım atmadan önce biliyordum. Peşinden koşmamı mı istiyordu? Koşacaktım. Sırlarımı, karanlığımın sebebini öğrenmek mi istiyordu? Anlatacaktım. Her birini, tek tek, yavaşça ve zamanı geldikçe öğrenecekti. Çünkü bu saatten sonra hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Çünkü bu uğurda ölmemi istese dahi geri adım atmayacaktım. Onsuzluğun uğursuz geceleriyle daha fazla baş etmektense, kendi zehirlerimde boğulmayı tercih ederdim.

Bu savaşı başlatırken Steve'in yanımda olduğunu bilerek attığımız her adımı planlamak ve teşkilatın içindeki hiyerarşide düzeni oturtmak için senelerce uğraşmıştık. Şimdiyse verdiğimiz emeklerin karşılığını almamıza çok az kalmıştı. Üstelik bunu yaparken müstakbel karımı yanı başımda, gözümün önünde tutacaktım. Bakışlarının kölesi olduğum kadına şimdi tehlikenin ta kendisi olduğunu seve seve gösterecektim.

Nisan'ı, öğreneceği gerçeklerin ardından ayakta tutmak için canımı dişime takmam gerektiğini de biliyordum. Fakat artık eski kırılganlığından eser kalmamıştı, duygu patlamaları yaşayan o küçük kız çocuğu artık yoktu. O zaman duysa baş edemeyeceği şeyler, şimdi onun kendi silahı olacaktı. Ya da ben olması için elimden geleni yapacaktım.

Siyah kadifeden dikilmiş smokinimin ceketini giyerken aynadaki aksime kısa bir bakış attım. Resmi giyinmekten nefret eden bir adam olarak, bugün bu kıyafetlerin içinde var olmak benim

için bir ödüldü. Sıradan bir davetin resmiyeti değildi bu, senelerdir beklediğim günün anısını taşıyacaktı. Öyle ya da böyle, anlaşmayla ya da değil, eninde sonunda bu evlilik gerçekleşecekti. Kaderi birbiriyle örülmüş insanlar her zaman aynı yolda yürümeye mahkûmdu. En azından Maria'dan duyduğum en doğru cümle buydu.

"Gayet iyi görünüyorsun, kendini bu kadar süzmene gerek yok," dedi Steve. Ne zamandır odamın ortasında durmuş beni izliyordu? Lanet olası tehlike çanlarım o etraftayken hiç çalmazdı. Zaten biricik dostumun hiçbir zaman sınırlara ya da kapalı kapılara saygısı da olmamıştı.

Ona aynadan kısa bir bakış attım, purosu her zamanki gibi parmaklarının arasındaydı. Lacivert kadifeden dikilmiş takımı kusursuz bir zenginliğe sahipti. Steve'i takım elbise içinde görmek günlük rutinlerimizden biriydi, şaşırtıcı bir etki yaratmazdı ama bu benim için asla geçerli olmamıştı. Sadece giyim kuşamımız değil, teşkilattaki görevlerimiz kadar karakterlerimiz de farklıydı. O günün her saati resmiyetinden ödün vermezken ben rahatlığı tercih ederdim. O daha planlı hareket ederken benim sabrım saman alevinden farksızdı. İyi bir takım olmamızdaki en önemli detay buydu, birimiz diğerini kusursuzca dengelerdi.

"Her gün smokin ya da takım elbise giymiyorum, ben sen değilim. Ayrıca aynada kendimi süzdüğüm de yok. Smokini düzeltiyorum, göt herif." Yüzüm buruşurken burun kemerimi sıktım. "Beni tanımıyormuşsun gibi konuşma," dedim üzerime son kez çeki düzen verip ona doğru dönerken.

Steve'in gür kahkahası purosunun dumanına karıştığı sırada ona dik dik bakmaya devam ettim. Kolay kolay gülen bir adam değildi ve aramızdaki tek benzerlik bu olabilirdi. En sonunda boğazını temizleyip bana doğru yaklaştı ve iki elini omuzlarıma koyup sıkıca kavradı. "Kız kardeşimle evlenmek üzere olduğun gerçeğini hâlâ kabullenmekte zorluk yaşıyorum. İçten içe yüzünü

yumruklama isteğimi bastırmak için izin ver de seninle dalga geçeyim, Zehir."

Eh, hakkı olmadığını söyleyemezdim. En yakın arkadaşı ve kız kardeşi evlenen bir adamdan daha azı beklenemezdi. Özellikle de Steve gibi bir adamdan.

Hafifçe gülüp omzuna vurduğumda sert bakışlarını benimkilere dikti. "Senelerdir bildiğin bir şeye hâlâ alışamamış olman beni şaşırtıyor. Ama bu kıskançlığının esas sebebi ben miyim, yoksa o mu işte onu bilmiyorum," dedim onu biraz daha sinirlendireceğimi bilerek.

Steve'in bakışları koyulaştı. Normalde benimle şakalaşmak favori hobisiydi ama kız kardeşini ne kadar sevdiğini bilmeyen yoktu. Benim onu ne kadar sevdiğimi de Steve'den daha iyi bilen yoktu. Belki de Küçük Gölge'mi korumak için nelerden vazgeçtiğime şahit olan tek insandı.

"Altı sene önce yediğin dayağı çabuk unutmuş gibisin," deyip omzundaki görünmez tozları silkeledi. Bakışları hâlâ beni delip geçse de ciddi ifadesindeki eğlence kırıntılarını görecek kadar onu tanıyordum; bu yüzden biricik dostumun damarına basmaktan geri durmak bana hiç yakışmazdı.

"Unutmadım ama sen de o dayağı ben izin verdiğim için atabildiğini unutmuş gibisin."

"Şansını zorlama, Zehir."

"En sevdiğim şey şansımı zorlamaktır, Kuzgun."

Birbirimize, her an bir diğerinin gırtlağına yapışacakmış gibi baktığımız birkaç ölümcül saniyenin ardından ikimiz de gülmeye başladık.

"Yavşak herif," dedi ve kahkahalarının ardından bana kısaca sarılıp sırtıma birkaç kez sertçe vurdu. Bu ufak çaplı sevgi gösterisine aynı samimiyetle karşılık verirken asıl meselenin ne olduğunu söylemesini bekledim. Aslında smokinime laf atmak için gelmediğini ikimiz de biliyorduk.

Ninova

Odamdaki geniş kitaplığın önüne doğru ilerlerken cebinden bir anahtar çıkarıp parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Kimya kitaplarına çatık kaşları ve kısık gözkapaklarının ardından uzunca baktıktan sonra derin bir iç çekişle bana doğru döndü. "Zorlu bir savaş seni bekliyor, kardeşim. Nisan bir şeyleri çabuk öğrenir, unutmaz ama şüphecidir. Bizimle çalışırken öğreneceği her yeni bilgi, bildiği her şeye meydan okuyacak. Duyduklarıyla tüm hayatı arasındaki çelişki her geçen gün büyüyecek. Bu yüzden hem onu hem de planın detaylarını canımız pahasına korumak zorundayız."

Bana bilmediğim şeyleri söylemiyordu. Hayatımın son birkaç yılı zaten bunları kendime görev edinerek geçmişti. Yine de daha fazlası olduğunu bilerek bekledim.

"Senden istediğim bir şey daha var," derken ciddi bakışlarında tedirginlik ve korku rüzgârları esiyordu. Elindeki anahtarı bana doğru uzattığında ılık metal parmaklarımla buluştu. "Teşkilat üssüne yaptırdığımız kurşun geçirmez odanın yedek anahtarı. Bunu Nisan'a senin vermeni istiyorum. Madem her şeyi senden duyacak, bu görev de senin."

Anahtarı incelerken aklımın köşesine üşüşen birtakım sorularla yüzüne bakmaya devam ettim. Steve işlerin çirkin bir hal alma ihtimaline karşı daima tedbirli olurdu. Ancak bu seferki tedirginliği elle tutulur cinsten bir rahatsız ediciliğe sahipti. Sanki daha fazlasının geleceğine öyle emindi ki, elindeki tüm kozları kullanmak istiyordu. Bunu başka bir zamanın konusu olarak zihnime not ederken başımı sallamakla yetindim.

"O zaman," dedi ellerini birbirine sürterek ki bu, hiç onluk bir hareket değildi. "Hadi sizi evlendirelim de oyun başlasın."

Küçük Gölge'mle yapacağım evliliğin benim için oyun olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Ömrünün sonuna kadar benden uzak dursa bile, ondan *vazgeçmeyecektim.* Hiçbir zaman geçmemiştim. Bu sebeptendir ki ne zaman biri bunun oyun

olduğunu söylese, öfke önce damarlarımı ardından tüm sinir sistemimi yakıyordu.

"O hazır mı?" diye sorarken sertçe yutkundum. Kuğu gibi göründüğüne emindim. Nikâha çuvalla bile katılsa güzel görünürdü. Onun için güzel olmak çabasız bir uğraştı.

"Hazır. Odasında seni bekliyor. Büyük salonda resmi nikâh kıyıldıktan sonra bir saat içerisinde davet alanında olmamız lazım. Rahip oraya gelecek. Şovunuzun kusursuz olmasını istiyorum." Steve kapıya doğru giderken durakladı. Teşkilatın Kuzgun'u, direktiflerine çoktan başlamıştı. "Gerçi şov yapacağınızdan şüpheliyim. Gerekli kişileri inandırmak sizin için hiç zor olmayacaktır."

Hakkı vardı. Ne onun karımmış gibi davranmasına ne de benim kocasıymışım gibi insanlara bir gösteri sunmamıza gerek yoktu. Ne kadar inkâr ederse etsin, bu anlaşmalı evliliğin ikimiz adına sahip olduğu tüm hakikatin Nisan da farkındaydı.

"Aşağıda görüşürüz, Kuzgun," dedim kapıdan çıktığı sırada. Şimdilik konuşulacak bir şey kalmamıştı.

Sakin adımlarla odayı arşınlayıp koyu ceviz rengi çalışma masamın çekmecesine uzandım. Bana ailemden yadigâr kalan neredeyse hiçbir şey yoktu. Ona verebileceğim, yılların hatıralarını taşıyan kıymetli bir eşyaya hiçbir zaman sahip olmamıştım. İsterse dünyayı ayaklarının altına serecek kadar param vardı ama ona layık olabilecek tek bir şey bile düşünemiyordum.

Yapabildiğim en iyi şey, kâbuslarımın tek kurtarıcısı zümrüt yeşili gözlerini anımsatan bir yüzük tasarlamak olmuştu. İrislerinin şeklindeki zümrütün içinde, tıpkı gözlerindeki gibi sarıya çalan dalgalar vardı. Kuyumcudan bunu tasarlarken sitrin kullanmasını istemiştim. Göz bebeklerini vurgulayan siyah elmas ise tam ortada duruyordu ve yakından bakan biri için dipsiz bir kuyuyu anımsatacak kadar koyuydu. İrisin etrafını süsleyen küçük pırlantalar görmediğimi düşündüğü anlarda bana bakarken

parıldayan gözlerine bir göndermeydi. Bunu yüzüğe bakar bakmaz anlayacağına adım kadar emindim. Bakışlarının karanlık ruhumdaki kıymetini ona ancak bu şekilde anlatabilirdim.

Yüzüğün kutusunu kapatıp cebime atarken ciğerlerime çektiğim nefes beni alev alev yakıyordu. Tehlikeyle bütünleşmiş bir adamın, bir çift zümrüt göze yenilmesindeki ironiye gülümserken odamdan çıkıp pusulamın kişisel rotasına doğru yürümeye başladım.

NİSAN

Kapıdan içeri adım attığı sonsuz saniyeler boyunca, bana sanki dünyadaki en kıymetli ödül ve hayatında gördüğü en kusursuz şeymişim gibi bakıyordu. Bütün vücudumu tüm kıvrımlarımla birlikte en doğru şekilde saran beyaz gelinliğimi incelerken kaybolmuştu sanki. Dudakları kurumuş gibi onları ıslatırken sade bir topuzla tutturulmuş saçlarıma, yüzümün etrafına dökülen iki ince dalgaya hayranlıkla baktı.

Zehir beni her zaman en duru halimle görürdü. En açık ve savunmasız anlarımın en büyük şahidi daima o olmuştu. Ancak bu seferki bakışı ruhumun etrafına dolanan bir sahiplenme ateşinden fazlası değildi. Öyle derindi ki, aldığım her nefesle birlikte hava biraz daha yoğunlaşıyordu. Öyle baştan çıkarıcıydı ki, tenimi saran tüylerin diken diken olması yetmezmiş gibi heyecandan dudaklarım titriyordu.

Reddedilmenin acısına tutunmak çok zordu. Geçmişi diri tutup öfkemle gururuma sarılmak çok zordu. Ömrümün büyük bir kısmını bu bal gözlü adama kör kütük âşık olarak yaşadıktan sonra direnmek çok zordu.

"Gözlerimin gördüğü en kusursuz, en değerli varlıksın. Oysaki kusurları tek bakışta fark eden bir adamım ben. Sana bakarken tek gördüğüm, kusursuz bir ruhun kusursuz bir bedende can bulmuş hali," dedi sanki yıllardır bu cümleleri söylemeyi bekliyormuş gibi.

Bir aşk itirafından herhangi bir farkı olmadığının farkında olmadan transa geçmiş gibi çıkmıştı kelimeler ağzından. Bende uyandırdığı hislere dair en ufak fikri de olduğu söylenemezdi. Bu yaralı, soğuk adamın kelime haznesinden kaçıp kurtulan bu cümleleri duymak... Seneler önce söyleseydi karşısında dizlerimin bağı çözülürdü. Fakat şimdi, çöldeki bir vahaya fazladan su vermekten farksızdı. İhtiyaç duyuyordum ama ağrıyan kalbimi de bu sözlerle avutamıyordum.

Kadife smokinin içinde öyle yakışıklı, öyle heybetli görünüyordu ki onun yansıması olduğumdan bihaberdi. Elbette bunu ona söylemeyecektim. Ne kadar güzel göründüğünü bilmesine gerek yoktu.

"Yanılıyorsun, Zehir," dedim ona doğru bir adım atarak. Kaşları çatılırken başını yana doğru eğdi. "Bunu unutuyorsun." Başımı hafifçe eğerek sol kulağımın altından başlayıp boynuma doğru uzanan derin yara izime çektim tüm dikkatini. Bütünüyle benim olan ama nasıl olup da hiçbir zaman iyileşmeyen bu izi bir kez daha ona açtım.

Geçmişimi ve geleceğimi esir alan adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattığında, nefesim ciğerlerimdeki uzun yolculuğuna başlamıştı. Parmakları hiç beklemeden enseme doğru uzanıp pütürlü yara izimi okşarken dokunuşuyla ürperdim. İfadem sertti ama bedenim titriyordu. Kendi kendime küfürler yağdırırken kısık sesini işittim. "Eğer bunun bir kusur olduğunu düşüneceğime inanıyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir, Ma Vie. Ve eğer, sen de taşıyabileceğin herhangi bir yara izinin kusurun olacağını düşünüyorsan aklını yitirmişsin demektir."

Ninova

Parmakları boynumdaki yolculuğunu çenemde bitirdiğinde, başımı hafifçe kaldırıp gözlerimin içine ruhumun en karanlık noktalarına baktı. "Şimdi, bu konuya açıklık getirdiğimize göre..." Hafifçe gülümsedi. "Nikâhımızdan önce sana vermek istediğim bir şey var."

Bir adım geri çekilip elini smokininin iç cebine attı, parmaklarının arasındaki koyu yeşil yüzük kutusunu görünce nefesimi tuttum. Böyle, kasti planlanmış bir durum nasıl bu kadar gerçek hissettirebilirdi ki? Yüzük takacaktık elbette ama nedense lanetli zihnim bu detayı unutmayı tercih etmişti... Üstelik hiç benlik değildi.

"Her ne kadar *anlaşmalı bir evlilik* yapıyor olsak da..." Cümlesindeki ironik imaya karşı bakışlarım kısıldı. Konuşmaya devam edeceğini düşündüm ama bunun yerine başını iki yana sallayıp kutuyu açmayı tercih etti. Yüzüğü avucunun içine alırken bakışları bir saniye bile benimkileri terk etmemişti. Boştaki eliyle sol elime uzanıp sıkıca kavrarken güçlü parmakları tenimde bir yangın başlattı. Yüzüğü parmağıma geçirip üzerine öpücük kondurduğunda, nefesim ciğerlerimdeki yolculuğuna son verip dudaklarımın arasından çoktan kaçmıştı.

Tüm yaşananlara rağmen beni büyülemesinden, dokunuşuna esir etmesinden nefret ediyordum.

"Annemden bana kalan tek şey bölük pörçük anılarım. Yadigâr bir yüzüğe ya da sana layık olduğunu düşündüğüm herhangi bir şeye sahip değilim, *Ma Vie*. Elimden gelen tek şey, bunu tasarlamaktı. Böylece aramızdaki konuşulmamış pek çok kelimeye tercüman olabilirdi."

Elimi bırakıp geri çekildiğinde bana yüzüğü incelemem için alan tanıdığını anlayarak yutkundum. Söylediklerinin üzerimde bıraktığı tüm o duygu karmaşasıyla birlikte, başımı eğip bakışlarımın yüzüğü incelemesine izin verdim. Göz şeklindeydi... *Zümrüt yeşili bir göz*. Her detayı öyle bir incelikle işlenmişti ki, gerçek

Ninova

bir insanın gözünden farksızdı. Benim bakışlarımdan farksızdı. Yaptığı şeyin büyüklüğü tüm farkındalığıyla üzerime çöktüğünde geriye doğru birkaç adım sendeledim. Zehir telaşla bana doğru uzanıp dirseğimi yakaladı.

"Sen..." dedim bakışlarımı yüzükten ayırmadan. "Benim gözümü... Ben... Teşekkür ederim ama sen..." Kekeleyerek sustum. Her şey o kadar yoğun hissettiriyordu ki, bu sefer tüm öfkemin hedefi bu kadar düşünceli olmasıydı. Kırık kalbimin acısını dindirmesinden de nefret etmiştim. Ayrıca kelimeler nereye gitmişti? Hangi cehennemdeydi? Allah kahretsin ki hepsini kaybetmiştim.

"Evet, Küçük Gölge." Kolumdaki elini parmaklarıma doğru kaydırıp hafifçe okşadığında gözyaşlarımla olan savaşı kaybetmek üzereydim. "Hiçbir şey söylemene gerek yok. Gelecek günlerin ne getireceğini bilmiyorum. Öğrenmek için can attığın cevaplardan memnun kalıp kalmayacağına dair de en ufak fikrim yok. Beni bir gün affedebilecek misin, ondan da emin değilim. Ama emin olduğum tek bir şey var; o da bu evlilik boyunca sen her ne istersen onu yaşayacağımız. Çok fazla konuşmayı bilen bir adam değilim. Her zaman doğru hareket etmeyeceğim. Ama seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Gerekirse ölümle dans bile ederim."

En sonunda başımı kaldırıp dolu gözlerle yüzüne baktım. Makyajımın akması isteyeceğim son şeydi ama pek umursayacak durumda değildim. Şu an gördüğüm adamın, barda gördüğüm adamla arasında epey bir fark vardı. Onun sahipleniciliği kıskançlığından gelirken karşımdaki Zehir'in sahipleniciliği tutkusundan geliyordu. *Damian'dan geliyordu...*

"Bana her şeyi anlatacak mısın?"

"Zamanı gelen her şeyi anlatacağım."

"Ya zamanı hiç gelmezse?"

"Gelecek, Ma Vie. Sen hazır oldukça hepsinin zamanı gelecek."

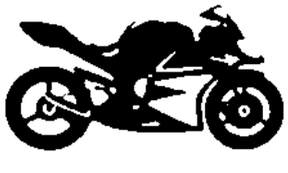
Ninova

O siktiğimin zamanına ya da hazır olmasına duyduğum nefretin gücü sonsuzdu. Ama şimdilik, bugünün sahteliğine meydan okuyan tüm gerçekliğimiz için sesimi çıkarmayacaktım. Parmağımdaki yüzüğün aramızdaki görünmez ipe attığı balıkçı düğümü giderek sıkılaşırken emin olduğum tek şeye tutunacaktım. Dudaklarından henüz duyamadığım koşulsuz sevgiye...

"Tamam o zaman," dedim burnumu çekip sırtımı dikleştirirken. Gardımı indirmeye pek niyetim yoktu. İltifatlarının, bakışlarındaki saf sevginin beni alt etmesine izin vermeyecektim. "Hadi gidip evlenelim. Böylece başına aldığın belanın gerçekten farkına varabilesin." Ona muzipçe sırıttığımda, genizden gelen derin bir kahkaha attı. Kulaklarımı kutsayan sesine içten içe sıkı sıkı tutunurken bu yaralı adamın aslında ne kadar romantik olduğunu düşünmeden edemedim.

"Canıma okuyacağını biliyorum, *Ma Chérie*.* Bakalım hangimiz daha önce pes edecek."

Hemen ardından alışık olduğumuz sessizliğine geri döndü, ceketini düzeltip bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve girmem için kolunu bana doğru uzattı. Parmaklarım kadife smokininin etrafına dolanıp onu sıkıcı sararken odayı arşınlayan gürültülü adımlarına aynı uyumla eşlik ettim.

Nikâh o kadar çabuk olup bitmişti ki, babamın gergin bakışları yüzünden salondaki hava bir makasla kesilecek kadar sertti. *Evet* derken hissetmeyi beklediğim hiçbir şeyi rahatlıkla kucaklayamamış, Zehir'in, masanın altından titreyen bacağımı sıkıca kavrayan parmaklarına dahi odaklanamamıştım. Bu planın başındaki adam babam değil miydi? Bu işi başaracağıma bu kadar mı güvenmiyordu? Seneler önce teşkilata bulaşmamam için attığı

* (fr.) Tatlım. (e.n.)

Ninova

taklaları düşününce, güven eksikliği seçenekler arasında en kuvvetlisiydi. Ancak öyle olsa bugünün kararı hiçbir zaman alınmazdı.

Karın ağrısının ne olduğunu çözemesem de Steve'in güven veren bakışları, Greta'nın destekleyici gülümsemesi ve Zehir'in sahiplenici tutuşu bir noktadan sonra sakinleşmem için yeterliydi. Akşamın geri kalanına dair tüm o teorik düşünceelerle birlikte salondan çıkıp dışarıya, bizi hazır bekleyen arabaya doğru ilerledim. Başımı arabanın camına yaslayıp gözümün önünde hızla akan Seattle'ın soğuk manzarasını izlemeye başlamıştım. Binaların sıralanışı ve şehrin ciddiyeti hiçbir zaman değişmezdi. İstanbul'daki hayatımın buradakiyle hiç benzememesi, hayat dolu bir şehirden ruhunu politikaya kaybetmiş bir şehre dönmek benim için çok yorucuydu.

İç çekip bakışlarımı parmağımdaki yüzüğe diktim. Hâlâ duygularımı ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. Kendimi daha önce hiç bu kadar kıymetli ve eşsiz hissettiğim bir zaman dilimi olmamıştı. Kâğıda attığımız imza değil, parmağımdaki bu yüzük sahip olduğumuz en gerçek şeydi. Hayatıma tekrar, iki hafta önce girmişti ve şimdiden merkezine oturmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat artık en zorlu savaşı o verecekti.

Zehir'in kendi yüzüğü de en az benimki kadar göz dolduruyordu. Alyansının etrafında simetrik olarak yerleştirilmiş minik zümrütler vardı ve yakından bakınca insanın gözünü alıyordu. İçimde bu yüzükleri çok uzun zamandır sakladığına dair kuvvetli bir his vardı. Zehir gibi bir adam, işini asla şansa bırakmazdı. Son dakikaya ertelenemeyecek kadar ince düşünülmüştü bu yüzükler.

Davetin verildiği, Zehir'in sahip olduğu otele doğru yol alırken son iki haftada yaşananların hızına nasıl yetişebildiğimi, fırtınanın içinde nasıl bu tarafa savrulduğumu düşünmeden edemedim. İki gündür incelediğim dosya kucağımda dururken tüm bu olanların arkasındaki sebebin bir noktada Zehir'in geçmişiyle bağlantılı olduğunu düşünüyordum. Hatta belki de benim geçmişimle...

"Dosyadaki her şeyi hatırlıyor musun?" Başımı çevirip Zehir'in yüzüne dik dik baktım. Benim herhangi bir şeyi kolay kolay unutacağımı varsayması sinirimi bozmuştu. Dudakları tutmak için uğraşmadığı tebessümüyle iki yana kıvrılırken yakışıklı yüzünde eğlenen bir ifade belirdi. "O zaman söyle bakalım, örgütün başındaki adam kim? Ne iş yapıyor?"

Dosyayı aramızdaki can yakıcı boşluğa bırakıp ona doğru döndüm. Madem duymak istiyordu, benim için sorun yoktu. "Jonathan Peterson. Kırk beş yaşında. Evli, ikiz kızları var. Washington'ın en büyük çikolata fabrikalarından birine sahip. Buranın masraf ve giderlerini bir kalkan olarak kullanıp kara para aklıyor. Asıl işi uyuşturucu gibi görünse de arkasında kadın ve çocuk ticareti yaptığına dair delillerimiz var. En yakın arkadaşı aynı zamanda en sadık adamlarından biri. Kozmetik sektörünün devi olarak görülüyor. Adı Andrew Morgan. Seninle yaşıt, yani otuz iki yaşında. Evlenmek üzere. Üstelik nişanlısı da kozmetik markasının yüzü. Kadın sosyetede para avcısı olarak biliniyor olsa da Andrew bunu pek umursamıyor. Tek derdi çevirdiği pis işlerin ortaya çıkmaması."

Zehir'in söylediklerimle birlikte giderek biraz daha büyülenen yüzüne bakıp sırıttım. *İşte böyle, ajan çocuk... Marifetleriyle birilerini büyüleyen tek kişi sen değilsin.*

"Son olarak, üçüncü ortak... Oliver Simpson. İçlerinde en göze batmayanı. Otel zincirleri var ve aslında yaptıkları işte en çok onun payı var. Otelleri sayesinde her şeyin üzerini kapatacak güce sahipler. Adam henüz otuz yaşına basmış ama bu servetin babasından geldiğini ve bu iğrençliği onun ardından yürüttüğünü biliyoruz. Evlilik düşünmediğini söylese de bu camiada bekâr kalmaları, iş insanı görüntülerine darbe vuracağı için tuhaf karşılanıyor. Bu yüzden yakında zamanda tıpkı bizim gibi *anlaşmalı* bir *evlilik* yapacağını varsayıyoruz."

Ninova

Zehir başını hafifçe sallarken gözlerindeki gurur parıltısı ruhumu okşayan narin eller gibiydi. Bana nasıl baktığının farkında mıydı? Bugün ne kadar gerçek hissettirdiğini görebiliyor muydu? Savunma kalkanları bu kadar şeffafken ona çekilmek çok kolaydı. Yine de irademi diri, başımı da dik tutarak meydan okumak benim kanımda vardı.

"Tebrik ederim, *Bayan King*. Dersinize iyi çalışmışsınız."

Bayan King... soyadını taşımanın verdiği karmaşık hislerin eşliğinde kesik bir nefes verdim. Benden bir tepki beklediğini biliyordum, bilerek üzerine basmıştı yeni gerçekliğimizin. Ona tatlı, can alıcı bir gülümsemeyle bakıp omuz silkerek dosyaya şöyle bir vurdum. "Bir kere okumam yetti, lütfen hafızama bir daha bu şekilde hakaret etmeyin, *Bay King*."

Adını söylememi ne kadar istediğini biliyordum ve sadece soyadını zikretmiş olsam bile, duruşundaki gerginliğin onu az da olsa terk ettiğini görmek hoşuma gitmişti. Ona Damian diyeceğim ana kendisi karar verecekti. Bana kalbini tümüyle açtığında, görmek için senelerce çabaladığım o adamı en sonunda tanıdığımda adını yüzüne haykırmaya hazırdım. Artık küçük Nisan yoktu. Koşulsuz şartsız, hiçbir isteğini kabul etmeyecektim. Bana olan aşkını, -seneler önce tıpkı benim ona yaptığım gibi- tüm gerçekliğiyle önüme sermeden konuşmayacaktım.

Yolun geri kalanında, kafamın içinde planımızın detaylarını işlemeye devam ettim. Bu işlere girmek isteyen ünlü bir iş insanının genç, heyecanlı karısı rolünü oynamak zor olmayacaktı. Zehir'in de bir ajandan çok işkolik bir manyak gibi görünmesi onu zorlamazdı. Çabalamadan istediği kişiliğe bürünmesi aldığı eğitimin ve kusursuz yeteneğinin bir parçasıydı.

Bu akşamki nikâh davetinde yapmam gereken tek şey, davetlileri dikkatle incelemekti. Kimin hangi yemeğe ilgisi var, hangisi ne içiyor, kim sigara kullanıyor ya da onun yerine puroyu tercih ediyor, hangisi aldatmaya daha meyilli ya da belki de hangisinin

Ninova

cinsel tercihleri farklı? Benim için gözlem yapmak günlük rutinlerimden, sıradan alışkanlıklarımdan sadece bir tanesiydi. Kolay olacaktı ama yine de içimden bir his, bizi bekleyen kıyametin çok daha büyük olduğunu söylüyordu.

Tam bir saatlik zaman diliminin ardından, babamın koluna girmiş rahibin yanında dikilen ve gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmayan Zehir'e doğru yürüyordum. Smokini iri vücudunu bir aşığın kolları gibi sarmıştı; her zaman dağınık bıraktığı saçları geriye doğru taranmış, uslanmaz dalgalarına yerlerinde durmaları için şekil verilmişti. Odama gelip bana yüzüğü verdiği sırada onu bu kadar derin inceleyememiştim... Daha önce yakışıklı olduğunu düşündüysem bile, -ki düşünmediğim tek bir an yoktu- şu an gördüğüm adam başka bir şeydi.

Yanına ulaştığımızda babam eğilip alnımdan öptü ve kolumu hafifçe sıkıp elimi Zehir'in avucuna büyük bir tereddütle bıraktı. Masasına doğru ilerlerken Zehir'e attığı sert bakışlar da pek gözümden kaçmamıştı. Fakat geçen sabahki gibi bu hareketine de anlam yüklemeyi başka zamana erteleme kararı aldım.

Zehir iki elimi sıkıca tutarken kısa bir an başımı çevirip geniş salonu inceledim; sanki bir kraliyetin davetine ev sahipliği yapıyormuş gibi görkemliydi. Masalar, avizeler, şampanyalar, kıyafetlerinin yüz binlerce dolar değerinde olduğuna inandığım konuklar, canlı müzik için getirilen ekip...

Beyaz ve altın renginin uyumu, siyahın tatlı karmaşasıyla mekânı harmanlıyordu. İhtişam ve lükse alışkındım elbette, hiçbir eksiğim olmadan büyümüş canım ne isterse yapmıştım. Ancak buradaki ambiyansı karşılayacak herhangi bir kelimem yoktu. Her şey çok sahte, bir o kadar da gerçekti.

Rahip boğazını temizleyip tüm dikkatimi ona çektiğinde, Zehir'in parmaklarımı saran ellerine daha sıkı tutundum. Titrediğimin farkına henüz varmıştım. Küçük bir kız çocuğuyken en çok hayalini kurduğum şeydi bu. Peki öyleyse, neden sanki bu savaşı

Ninova

başlamadan kaybetmişim gibi hissediyordum? Neden korku hiç olmadığı kadar büyük bir kasırgayla içimde ne varsa oradan oraya savuruyordu? Neden aklımın kıyılarında mutluluk değil de ölümün sessiz daveti vardı?

Gözlerinde yıldızları taşıyan adam korkumu hissederek beni hafifçe kendine doğru çektiğinde, titrek bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dudaklarını oynatarak, *"Güven bana,"* dedi sanki başka seçeneğim varmış gibi. Bunu ona hiçbir zaman söylemesem de her koşulda ona güvenmiştim zaten. En onsuz zamanlarımda bile yaptığım tek şey buydu. Lanetli olan tek şey hafızam değil, herkesi tek kalemde silebilecek ama onu yazmaktan asla usanmayacak kalbimdi.

Rahibin kıydığı nikâh sadece bir gösterişti bizim için. Karşısında ettiğimiz yeminler özenle hazırlanmış kâğıt parçalarından okuduklarımızdı. Onun da benim de kalbimizden geçen kelimelerin bambaşka olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ancak ne o ne de ben böyle bir evlilik yaparken o kelimelere sığınacak değildik. Ne zaman gerçek hissettirirdi, biz ne zaman gerçekten biz olabilirdik bilmiyordum ama o gün, kesinlikle bugün değildi.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Rahip son sözleriyle birlikte birkaç adım geri çekilirken nefesimi tutup Zehir'e baktım. Bakışlarında yanan sahiplenme arzusu, tutku ve beklenti dört bir yanımı sarmalamıştı. Sadece bakışırken bile etrafımızdaki herkesin silinip gittiğini hissedebiliyordum. Sanki orada yalnızca biz vardık. Sanki birazdan dudakları benimkilere karşı savaş açtığında dünyanın sonu gelecekti ve biz, toza dumana bulanıp kıyametin kopuşuna şahit olacaktık...

Bana doğru yavaşça eğildiğinde beklentiyle başımı öne doğru uzattım. Ancak öpücüğü dudaklarımı bulmadan önce, onları fısıldamam için bekleyen kelimeler çabucak esaretinden kurtuldu. "Bu anın tadını iyi çıkar, Zehir. Çünkü tıpkı adını duyamadığın gibi, dudaklarımın tadını da bana kendini tamamen açana kadar bir daha alamayacaksın. Bu da benim sana düğün hediyem olsun."

Çatılan kaşları ve tatlı öfkesi benimkine dolanırken aramızdaki boşluğu kapatmak için öne doğru atıldım. İşte olmuştu, yıllardır hayalini kurduğum dudaklarına açlıkla tutunuyordum. Zehir kısa bir duraklamanın ardından tüm öfkesini, tutkusunu ve arzusunu öpücüğümüze vererek bir elini belime doladı. Aramızda tek bir nefeslik bile boşluk kalmayana kadar beni kollarının arasına hapsetmişti. Sol eli ensemdeki yerini alıp başparmağı yara izimi okşadığında dudaklarına doğru inledim. Ensesindeki saçları sıkıca kavrarken tek istediğim onunla bir bütün olup tüm bu boktan durumu unutmaktı.

Zehir'i öpmek günlerce susuz kaldıktan sonra tek bir damlaya muhtaç olmak gibiydi. Zehir'i öpmek kanayan yaranın aniden pıhtılaşması, kabuklarının hızla dökülmesi gibiydi. Zehir'i öpmek en çılgın hayallerin gerçek olması, en çok istediğin şeye hiç beklemediğin bir anda sahip olmak ve yine de intikam için yanıp tutuşmak gibiydi. Kurtuluştu, hapsoluştu, kayboluştu...

Yumuşak, dolgun dudakları tüm bedenimde küllenmiş bir ateşi tekrar harlarken göğsümden karnıma doğru yayılan sızı bacaklarımın arasına doğru yol aldı. Benimle öpüşmüyor, sanki bunca kalabalığa aldırmadan sevişiyordu. İçten içe yanıp kavrulurken bir lav gibi eriyip gitmekten korkuyordum. Bir kadının bir adama dair kurabileceği en çılgın hayallerin mahsulüydü birbiri ardına durmadan açılan dudaklarımız. Ne zamanki dili benimkiyle temas etti, o zaman anlamıştım bu çılgınlığa bir son vermemiz gerektiğini. Hayali yıllarca kurulmuş bir açlığı doyurmak, tek bir öpücükle ya da affa terfi etmemiş bir geçmişle mümkün değildi.

Dudakları kısa bir nefes için beni terk ettiğinde, bunu fırsat bilerek elimi göğsüne dayadım ve durmamız gerektiğini gösteren net bir bakışla ona baktım. Elinden gelse beni kucaklayıp en yakınındaki yatağa götürebilecek kadar kararmıştı gözleri. Elbette buna cesaret edemezdi, yapamayacağından değil bana duyduğu saygıdandı sebebi.

Ninova

Salonda kopan büyük alkış sakinleştirmek için uğraştığım kalbimde bir şok etkisi yaratırken Zehir'in eli belimi buldu. Beni yakınına doğru çekip kulağıma eğildiği sırada insanlara sahte gülücükler atmakla meşguldüm. "Nasıl bir canavarı serbest bıraktığına dair en ufak fikrin yok, *Ma Vie*. Bir dahaki öpücüğümü alana kadar olacaklardan sorumlu olmadığımı, sen benim duvarlarımı tek tek yıkarken seninkilere asla merhamet göstermeyeceğimi sakın unutma."

Söyledikleri göğsüme bir çığ gibi düştüğünde, elime uzanıp yüzüğümün üzerine tatlı bir öpücük kondurdu. "Şimdi..." İç çekip çapkın gülümsemesini takındı, az önceki karanlık bakışlarından eser kalmamıştı. "Misafirlerimize merhaba demeye ne dersin, sevgili karıcığım?"

Onu öldürecektim.

Tek kelime edemeyeceğimi biliyordu. Beni nakavt etmenin keyfiyle en yakınımızdaki masaya doğru yürürken koluna sıkıca tutundum. Steve'in bize attığı kaçamak bakışları yakaladığımda aksak adımlarımı anca toparlayabilmiştim. Öpüşmemiz boyunca onun ve babamın izlediğini fark etmek yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, ikisinin de rol yaptığını bilmek daha da beterdi.

Gelinliğin korsesi nefesimi daha çok kesmeye başladığında, acıyan ciğerlerime aldırış etmeden çenemi kaldırdım. Özgüvenli adımlarımı yanımdaki sarsılmaz adamınkilerle eşitlerken öpücüğü kafamın içinde tekrar tekrar oynatmak yerine hedeflerimize odaklanmayı seçtim. Çünkü o meşhur kıyamet şimdiye kadar kopmamış olsa bile, bugünden sonra bizi yakıp yok etmeden durmayacaktı...

Ninova

6

SADECE BİR TADIMLIK

ZEHİR

Nisan bütün akşam boyunca rol yapması gereken dakikalar hariç sessizliğe gömülmüş, zümrüt yeşili gözlerinde sadece benim görebildiğim buğulu bakışlarla içkisini içerek beni izlemişti. Yüzüğü parmağına taktığım ve belki de bunca yıldır ona ilk kez açık olduğum dakikalardan beri, kendi zihninde bir kavgaya tutuştuğu açıktı. Savaş veriyordu ama aradığı cevaplar olmadan hamle yapmak istemiyordu. Kafa karışıklığına rağmen ne zaman etrafında biri belirse, yeni evli bir milyarder karısı rolünü büyük bir ustalıkla oynamış ve konuştuğu kişiye dair her detayı pür dikkat zihnine kaydetmişti.

Ancak ikimizi de tüm akşam esir alan tek bir şey vardı; beni kendimi kaybetmenin eşiğine getiren o öpücük... Dudaklarımız tatlı bir sataşmayla bütünleştiğinde dünyam bir kez daha dönmeye

Ninova

başlamış, onun dünyası ise henüz kendini hazırlayamadığı büyük bir yıkıma uğramıştı.

"Bu anın tadını iyi çıkar, Zehir. Çünkü tıpkı adını duyamadığın gibi, dudaklarımın tadını da bana kendini tamamen açana kadar bir daha alamayacaksın. Bu da benim sana düğün hediyem olsun."

Aramızdaki bu şiddetli kasırgada yıkılan sadece benim duvarlarım olmayacaktı ve bunu o da çok iyi biliyordu. Tıpkı onun beni her şeyimle sahiplenmek istediği gibi ben de onu tümüyle istiyordum. Sırt sırta verip başkaldıracağımız bu adaletsiz düzeni yıktıktan sonra, her şeyin yoluna gireceği o günü şu an yaşamak için canımı bile verebilirdim.

Yaklaşık on beş dakikadır, -eve geldiğimizden beri- Nisan'ın yeni evimize olan hayran bakışlarını, ona duyduğum kendi hayranlığımla izliyordum. Nikâhın ve davetlilerle geçirdiğimiz boğucu saatlerin ardından salonu terk etmiş, günlerdir görmek için başımın etini yediği evimize gelmiştik.

Küçük Gölge'm, yıllar önce bana nasıl bir evde yaşamak istediğini anlattığında çoktan onu bu hayaline kavuşturacağımın farkında değildi. Söylediği her şeyin bende nasıl bir etki yarattığını görmesi, anlaması için artık bolca vaktimiz vardı.

"Bir saraya benzemesini istemiyorum ama yeteri kadar gösterişli olmalı, anlıyor musun Damian? Önünde kocaman bir havuzu olmalı. Malikânenin tek eksiği buymuş gibi hissediyorum. Burası çok kasvetli... Mesela evim üç katlı olsa yeter, bodrum katıyla birlikte elbette. En üst kattaki bir odayı tasarımlarımı çizmek için kullanırdım muhtemelen. Ayrıca tüm katlarda üç oda olmalı ki sevdiğim her şeye bir yer bulabileyim.

Her yerde pencere olmalı ama dışarıdan içerisi hiç görünmemeli. Modern bir tarza sahip olmalı ki çok ünlü bir moda tasarımcısı olduğumda benimle bütünleşebilsin. Girişte uzun bir koridor, hemen arkasından geniş bir salon ve mutfak gelmeli. Mobilyalar

beyaz ve gri karışımı olsa şahane olmaz mı? Kocaman bir L koltuk mesela... Bilmiyorum, Damian. Bu malikâne çoğu zaman bana çok heybetli, ürkütücü görünüyor Benim lüks anlayışım saray görüntüsüne sahip değil. Modern çizgilerin kusursuz uyumu olmalı... Deli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Söylediği her kelime zihnimin en kıymetli köşesinde, ona adadığım kısımda yıllarca kilitli kalmış ve sessizce zamanını beklemişti. Evin inşası geçen sene bittiğinde ve bu yıl içerisinde tüm dekorasyon işleri hallolduğunda rahatlamıştım. Fakat arada bir fark vardı... Nisan hiçbir zaman birlikte yaşayacağımızı düşünmeden kurmuştu bu evin hayalini; çünkü uzanıp elini tutacağıma inanmamıştı, belki de imkânsız olduğunu düşünmüştü. Ona kızma hakkına sahip değildim. Küçük bir genç kızken abisi yaşında bir adamla, hayranlık duyarak büyüdüğü ve intikam peşinde koşan infazcı bir ajanla işi olamazdı. Beklemenin ne demek olduğunu bilerek büyüyen bir adam olsam da Nisan'ı beklemek ölümün ta kendisi gibiydi. O genç bir kadına dönüşüp zümrüt bakışlarıyla canıma okumaya yemin ettiğinde çoktan teslim olmuştum. Büyürken peşimden ayrılmayan küçük kızdan, uğruna dünyayı feda edebileceğim kadına dönüşmüştü.

Bu yüzden ev onun ve aynı zamanda benim istediğim pek çok detaya sahipti. Bodrum katındaki laboratuvar, ana salondaki piyano gibi... Malikânedeki düzenimi seviyordum ancak buraya çok daha profesyonel bir düzenek kurmak akıllıca olmuştu. Nisan'a hayalini bile kurmaktan korktuğu şeyi ellerimle sunmanın tadı ise bambaşkaydı.

"Gerçek bir evlilik yapmış olsaydık belki de sonsuz dek burada yaşıyor olurduk..." dedi salonun ortasındaki piyanonun üzerinde parmaklarını gezdirirken. Neden bu kelimeleri seçtiğini bilecek kadar tanıyordum onu. Küçük oyunlarına artık bağışıklık kazanmıştım.

Gelinliğinin eteğini bir eliyle tutmuş, topuzundan kurtulan saçlarını omzundan geriye doğru atmıştı. Kısık bakışları beyaz ve grinin harmanı geniş koltuklardan duvardaki dev ekran televizyona, fütüristik çalışılmış modern avizeden bahçeye açılan camın önündeki uzun yemek masasına kaydı ve en sonunda tekrar beni buldu. Şampanyanın dozunu iyi ayarlamış olsa da ikimiz de alkole karşı dayanıklı olmadığını biliyorduk. Piyanomuzu yavaşça okşayıp yarı kapalı gözleriyle beni baştan ayağa süzerken ona neler yapmak istediğime dair en ufak fikri yoktu. Eskiden geçilmesi mümkün olmayan bir sınavdı, şimdi ise cevapları nerede bulacağımı öğrenmiştim.

Oyununa katılmak için boğazımı temizledim. "Öyle mi, Ma Vie? Sence bu evlilik nasıl sonuçlanacak? Sence seni bırakmaya gönüllü olacak mıyım?" Ona doğru birkaç adım yaklaştığımda göğsü aldığı derin nefesle ağır ağır yükseldi. Hırçın bakışları kalbimde milyonuncu kez delikler açarken ardında yanan tutkunun kölesi olmaya hazırdım. Beni tek bir sözüyle öldürüp yine tek bir sözüyle hayata döndürebilirdi. Üstelik üzerimdeki gücünün çok ufak bir kısmının farkındaydı.

"Bilemiyorum... Sonuçta daha önce gönüllü olmuştun. Ayrıca, bana bu evlilik sürecinde ne istersem onu yaşayacağımızı söyledin." Omuzlarını silktiğinde saçları hafifçe dalgalandı ve parfümümün tatlı kokusu tüm duyularımı ele geçirdi.

Siktiğimin anlaşması.

Siktiğimin gerçekleri.

Siktiğimin zamanı.

Kadınımla evlenmiş ama ona dokunamamakla, özellikle de dudaklarını tadamamakla lanetlenmiştim. Bir adamın en aciz olduğu an bu değilse ben de bir sik bilmiyordum.

"Doğru," dedim sertçe yutkunurken. Ona doğru uzanıp kollarımı etrafına dolayıp her şeyi berbat etmemek için piyanonun başına geçmeye karar verdim. Belki tuşlarla olan dansıma başlar-

Ninova

sam, parmaklarım başka dansların içinde kaybolmak için yanıp tutuşmayı bırakırdı. "Bu işin sonunda moda şirketini alacaksın. Bizimle çalıştığın için teşkilatın özel bir üyesi de olacaksın. Ve eğer her şey sona erdiğinde yine gitmek istersen..."

Sesim kısılıp yok oldu. Boynumdaki damarlar patlama noktasına gelene kadar kendimi sıktığımı fark ettiğim anda gözlerimi kapatıp sakinleşmek için Maria'nın sesine tutundum.

Kontrollü ol, evlat. Kontrolünü kaybedersen her şeyini kaybedersin.

"Bir kez daha gitmeme izin mi verirsin?" Boğuk sesi çok yakınımdaydı. Yanıma oturduğunu elbette anlamıştım. Attığı her sessiz adım, karanlık ruhumun her sokağında büyük bir gürültüyle yankılanıyordu zaten. Her zaman bana ulaşmanın yolunu bilirdi.

Tüm tuşlarına basacağım, Zehir. Sen bana kendini açana kadar seni delirtmekten geri durmayacağım. Sadece birkaç gün önce kurmuştu bu cümleleri ve şimdi, bu işkence çoktan beni pençelerinin arasına hapsetmişti.

"Veririm."

Vücudundan yayılan özlem dalgaları yerini gerilimin çatırdayan enerjisine bırakırken sessizce güldüm. Cevabımdan hoşlanmamıştı. Hatta nefret etmişti ama itiraz kelimelerine bir türlü tutunamıyordu.

"Veririm..." dedim tekrar. "Öldüğüm gün, benden kurtulduğun ve küllerimin toprağa karıştığı gün... Gitmene ancak o zaman izin veririm, *Ma Vie*."

Kaşları hafifçe kalktığında yan yan güldü. "İronik."

Neyi ima ettiğini anladığımda, ses tonum beklediğimden sertti. "Altı sene önce, o kapıdan çıktığında gerçekten gittiğini mi sanıyorsun? Benden gittiğini?" Göğsümü titreten derin bir kahkaha attım. Havadaki enerji artık tamamen gerilimin ince damarlarıyla bezenmişti. Nisan'ın çatık kaşlarına eşlik eden aralık dudakları, kelimelerin altındaki anlamı irdelerken başını iki yana salladı.

Ninova

"Söyle o zaman, neredeydin? Bugün cevabını istediğim tek soru bu. Neredeydin, Zehir?"

Talep etmese bile kelimeleri durduramayacağımı bilerek konuşmaya devam ettim. "Her hafta sonu, seni İstanbul sokaklarında arkadaşlarınla kahkahalar atarken izledim. Uğruna öleceğim bu bedene..." duraklayıp sakinleşmek için yutkundum. "Sana dokunan o şerefsizin evini terk ettiğin sırada sokağın hemen karşısındaydım. Yüzündeki pişmanlık duygusunun görüntüsünü bir dövme gibi zihnine kazıyan ve ertesi gün o piç kurusunun ülkeyi terk etmesini sağlayan da bendim. Orada olmadığıma inandığında bile sana gelmek için türlü bahaneler uydurdum. Uzanıp seni kollarımın arasına almamak için abine verdiğim söze ve seni korumak için ettiğim yemine direndim." Başımı öne doğru eğip notaların arasında kaybolmadan önce piyanonun klavyesini şöyle bir okşadım. "Yokluğuma inandın çünkü inanmasaydın bana gelirdin. Ve yapılacak hatalar seni benden sonsuza dek koparırdı."

Tuşlarla olan dansıma başlayamadan Nisan'ın parmakları benimkileri bulup durdurdu. "Benim yapacağım hatalar mı? Bana bu kadar mı güvenmediniz?" Gözlerinde bastırılmış bir isyanın kaosu vardı.

"Hayır, Küçük Gölge. Benim yapacağım hatalardan." Alaylı bir gülümseme ben durduramadan dudaklarımı terk etti. "Abin bana, ben de kendime güvenmedim. Çünkü sen bana gelmek isterdin ve ben de sana hayır diyemezdim. Yapacağım ilk büyük hata bu olurdu. Her şeyi berbat edip senin için istediğim geleceği kendi ellerimle yok etmeye başladığım ilk an o olurdu. Beni yok edebilecek tek şey sendin, hâlâ sensin ve sana olan..."

Zamanı değil, Zehir. Dudaklarını mühürle.

Sessiz bir küfür savurup piyanonun başından kalktım. Bu noktada müziğin bana bir faydası olmayacaktı.

"Bana olan? Söyle, Zehir. Ne?"

Ruhumu gören zümrüt bakışları ısrarcıydı. Ama bu sorunun

cevabı kaldıramayacağı kadar ağırdı. Hazır değildi. Hazır değildik. Yıkımın böylesi için şu an kimse hazır değildi. "Bu gecenin sorusu cevabına kavuştu. Sana bir söz verdim ve tutacağım. Güvenine ihtiyacım var, Küçük Gölge. Abinin de öyle." Sesimdeki kararlılık onun için yeterli bir cevaptı. Artık pek çok şeyin arkasındaki mühim kararları, seçimlerin bizi nerelere götürebileceğini bir noktada anlamaya başlamıştı. Steve ile beni bunca sene beklemeye mahkûm eden tek şey onun güvenliğiydi. Karanlığın ışığa kavuşması için fedakârlık gerekirdi ve ben, siktiğimin altı senesi boyunca yeteri kadar her şeyimi feda etmiştim.

Uzanıp yüzüne doğru düşen uzun bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Benden her şeyi isteyebilirsin. Anlaşmanın tüm şartlarına göre hareket edeceğimi, ne istersen onun olacağını söylediğimde ciddiydim. Parmağına taktığım o yüzüğe her ne anlam yüklemek istersen kabulüm. Fakat sana ömrümün sonuna kadar yaklaşmayacak olsam dahi gitmene izin vermeyeceğim."

Her kahrolası kelimede ciddiydim ve o da bunun farkındaydı. Tereddüt ikimizin arasında hiçbir zaman kullanılan bir kelime olmamıştı. Nisan bunun bilinciyle itirazını yutarken ayağa kalkıp gelinliğini şöyle bir düzeltti, bakışlarını kaçırıp yavaşça dudaklarını ıslattı. Kontrolünü tekrar kazanmaya çalışırken elleri titriyordu, belli etmemek için gösterdiği çabaya rağmen anladığımın farkındaydı. En sonunda boğazını temizleyip asi saçlarının tamamını topuzundan kurtarıp başını kaldırdı. Meydan okumanın tatlı rüzgârı ondan bana doğru estiğinde, kusursuz güzelliğini içime çektim. Gözlerimin çektiği bu ziyafetin lezzeti bambaşkaydı.

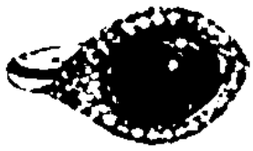
"Öyleyse, sevgili sahte kocacığım..." Bulaşıcı neşesi ve hınzır gözleriyle benim gibi eksik bir adamı kendi dünyasına çoktan hapsetmişti. "Bana odamı gösterebilir misin? Ayrıca gelinliğimin fermuarını da açman gerekecek. Malum, Greta burada değil."

Ölecektim. Geberip gidecektim.

Kesinlikle beni öldürüp bu evde bir yerlere gömmekti amacı.

Sertçe yutkunup pantolonumu zorlamaya başlayan erekşiyonumu görmezden geldim. Sikime yerinde durmayı öğretmek şu sıralar epey yıpratıcı olacaktı.

"Merdivenler şu tarafta." Ona doğru yaklaşıp elimi sırtına koydum ve kendimi tutamadan açıkta kalan tenini yavaşça okşadım. "Önden buyur, karıcığım."

NİSAN

Parmaklarının dokunduğu yerde başlayan ateş, bacaklarımın arasında birikirken bu adama direnmenin ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlamıştım. Yok oluşumun baş düşmanı, varlığımın yegâne sebebi olmasının yanında bedenimin de tek ihtiyacıydı. Onu bu kadar sevmekten nefret ediyordum. Ona direnmek için tüm irademi kullanamamaktan ödüm kopuyordu. Üstelik altı sene boyunca her hafta sonu aslında bir nefes kadar yakınımda olduğunu öğrenmek, yıkılmak için tek bir depreme bakan duvarlarımın temelini sağlam bir darbe indirmişti.

Hep oradaydı, gitmeme *izin* vermiş ama yine de *peşimden* gelmişti. Bir noktada kendi için de risk almıştı fakat her şeye rağmen bu onu bana gelmekten alıkoymamıştı.

Ensemde hissettiğim solukları ve dev cüssesinin varlığıyla merdivenleri tırmanırken tek düşünebildiğim bu koskoca evde yalnız olduğumuzdu. Yani, muhtemelen evin çevresine yerleştirilmiş pek çok koruma ve ajan vardı fakat içeride, sadece bizim nefeslerimiz hayat buluyordu. İki gönül elbet bir gün bir olursa seyran olan samanlık bizim için burası olabilir miydi?

Atasözleri ve deyimler sözlüğüne dönüşmenin sırası değil, Nisan.

Birbirine giren düşüncelerimi uzaklaştırıp silkelendim. Her karesine hayalimi inşa ettiğini eve adım attığım anda anlamıştım. Kendine ait ufak tefek dokunuşlarıyla burayı bizi anımsatan bir yere dönüştürmüştü. Soğukkanlı infazcı ajan, hayallerimi gerçekleştiren adamla nasıl aynı kişi olabilirdi? Nasıl bu kadar düşünceli bir kalbe sahipken onu hiç göstermeden yaşamayı başarabilmişti?

Sorular yine zihnimi meşgul ederken merdivenlerin tam karşısındaki çift kapılı odanın önünde durduk. Uzanıp kapıyı iterek açtı ve tüy kadar hafif bir dokunuşla beni içeri doğru yönlendirdi. Parmakları hâlâ fermuarımın sadece biraz üstünde, çıplak tenimin üzerinde oyalanıyordu.

Ne yaptığını bildiğine öyle eminim ki, Zehir...

Odayı incelerken sakin adımlarla ilerledim. Geniş alanın düzeninde bana kendimi güvende hissettiren bir şey vardı. Yer tamamen halıyla kaplıydı. Salonun aksine, buranın tonları ateşin bir çağrısı gibiydi. Kırmızı, siyah ve beyazın mükemmel bir harmanı odanın her karesinde hayat bulmuştu. Çift kişilik dev yatak yuvarlaktı, geniş alanın büyük bir kısmına hâkimdi. Ayrıca tam karşımızdaki pencerenin önüne yerleştirildiği için sabah güneşini doya doya alacağına emindim. Hemen sağ tarafımda geniş bir komodin ve dev bir boy aynası duruyordu. Onların azıcık ilerisinde iki tane kapı vardı; birinin banyoya, diğerinin giyinme odasına açıldığını tahmin ediyordum.

Başımı çevirip sol taraftaki geniş kitaplığa baktım. Öyle güzeldi ki, odanın modern havasına ince bir nostalji katıyordu. Tıpkı malikânedeki çalışma odasındaki gibi, eskitme tarzında bir havası vardı. Neden çalışma odasında değil de burada olduğunu sormak için döndüğümde, Zehir'in erimiş çikolata gibi koyu bir tona bürünen gözleriyle karşılaştım. İmalı bir bakış, anlaşılmayı bekleyen gizli kelimeler.

Of ya, siktir. Bu oda ikimize aitti.

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Aynı odada kalmayacağız.

Olmaz. Tek yatak klişesi yaşamayı reddediyorum." Kollarımı göğsümde bağlayıp yüzüne ters bir bakış attım.

"Ben öyle bir şey söylemedim, Küçük Gölge." Smokinin ceketini çıkarıp yatağa bıraktığında, ifadesinde hâlâ aynı ukala bakış vardı. O kadar soğukkanlıydı ki, yakışıklı hatlarına ve geriye taranmış saçlarıyla hafif kirli sakalına rağmen onu yumruklamak istiyordum.

Kollarım göğsümde birleşirken çenemle yatağa attığı ceketi işaret ettim. "O zaman neden soyunuyorsun?"

"Çünkü burası benim de odam."

Ya benim salaklığım üzerimdeydi ya da Zehir'in akıl oyunlarına artık ayak uyduramıyordum. Sinirlendiğimi hissederek ona doğru yürüdüm ve aptal ceketini yatağın üzerinden alıp göğsüne doğru fırlattım. Parmaklarım bir anlığına gömleğinin açıkta bıraktığı teniyle temas ettiğinde tüm bedenim ürperdi.

Of, ne adamdı ama. Gerçekten... Kendi topuklarıma sıkmıştım.

Zehir ceketi yakalama zahmetine girmeden kol düğmelerini çözdü, papyonunu çıkardı ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. Kontrollü tavrının altından çıkmak için çabalayan keyifli enerjisi canımı sıkmaya başlamıştı.

"Senin de odan burada, Küçük Gölge. Ama düşündüğün şekilde değil." Komodine ilerleyip ilk çekmeceyi açtı ve kol düğmelerini göremediğim bir kutunun içine sakince yerleştirdi. Hiçbir zaman takım elbiselerle arası iyi olmamıştı, düğmelere bu kadar özen göstermek daha çok abimin işiydi. Adımları kitaplığa doğru yöneldiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamak için çoktan peşine takılmıştım. Yarı yolda durup topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve gelinliğin eteğini koluma dolarken bilinçli bir hareketle olması gerekenden biraz daha yukarı çektim. Bakışları ayak bileğimden baldırıma doğru çıktı, jartiyerin beyaz dantelini incelerken yavaşça alt dudağını yaladı.

"Ateşle oynarsan yanarsın, Ma Vie... Üstelik bir kurtarıcın da

Ninova

olmaz. Bu yüzden dikkat et. Avcı olmak isterken her an tekrar ava dönüşmeyesin."

Başını iki yana sallayıp derin, göğsünü şişiren bir soluk çekti ciğerlerine. Ardından kitaplığın orta rafındaki kırmızı kapaklı kitabı hafifçe yerinden oynattı. Kitaplık yumuşak bir çıtırtı sesiyle açıldığında nefesimi tuttum. Gizli bir odaya açılan gizli bir kapıydı bu. "Aynı odada kaldığımız izlenimini vermek için..." dedi bana elini uzatırken. Parmaklarımı avucunun içine bırakıp kitaplığın arkasından diğer odaya geçtim.

Az önce gördüğüm her şeyin bir çeşit yansıması gibiydi burası. Yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde duran yatak, tül perdeler ve koyu fonlar, banyo, giyinme odası, komodin... Sadece tarz olarak daha feminen, hatta belki de daha tanıdıktı. İstanbul'daki odama çok benzediğini fark ettiğimde kısa bir an başım döndü.

O evi ve samimiyetini çok sevdiğimi biliyordu. Lüksü severek büyüdüğümü bilse de sade bir hayata duyduğum sempatiyle bütünleştirmişti bu odayı. Bana, buradaki April'ın ve İstanbul'daki Nisan'ın bir arada yaşayabileceğini söylüyordu. Fakat her şeyi nasıl bu kadar mükemmel bir uyumla harmanladığına dair en ufak fikrim yoktu...

"Makyaj aynan, masan ya da her ne diyorsanız, giyinme odasının içerisinde. Her oda fazlasıyla geniş bu yüzden kendini kapalı bir alanda gibi hissetmeyeceksin. Orada sahip olduğun her şey diğer odada da var. Aradaki tek fark buranın sadece sana ait olması."

Şık avizeye, İran'dan geldiği belli olan özel halıya, İstanbul'daki evimi anımsatan ve resimlerle dolu anı duvarına hayranlıkla baktım. Üstelik bir dikiş mankeni bile vardı... Oysaki çizimlerimi ve çalışmalarımı bu odada yapmayacaktım. Ama nereye baksam benden bir parça taşıyan bu oda, beni hemen yanındaki kadar kendine çekmemişti.

Orası Zehir'den ve Nisan'dan izler taşıyordu. Burası sadece Nisan'ın Zehir'siz anılarına sahipti. Orada kalmak için henüz çok erkendi. Burada kalmak ise geçmişin anılarında yolculuğa çıkmak gibiydi.

İçten içe, bir şekilde bunu bilerek yaptığını düşünmeden edemedim. Zehir sevdiklerine her zaman saygı duyardı ama istediği şeyi almak için oynadığı oyunlar öyle zekice olurdu ki, hiçbir zaman göze batmazdı. Benim bunu anlayacağımı muhakkak biliyordu. Ama cevapsız soruların önceliği vardı ve Zehir, sırasını savmadan benden istediklerini duyamayacaktı.

"Güzel, burayı sevdim." Saçlarımı geriye doğru savurup ayakkabıları dikiş mankeninin hemen yanına bıraktım. "Bana özlediğim günleri hatırlatıyor. Hoşuma gitti," diye ekledim umursamaz bir tavırla. Sonuçta laf sokmanın kimseye zararı olmazdı.

Zehir herhangi bir şey söylemeden bana yaklaştı, adımları yumuşak halının üzerinde hafif bir iz bırakırken ihtişamını izleyerek kişisel alanımı işgal etmesini bekledim. Tam karşımda durduğunda, dövmeli elini kaldırıp çenemi naif bir dokunuşla yakalaması bir saniye sürdü. Dokunuşu yumuşak olsa da etrafa yaydığı hava ürkütücü, sert ve karşı konulmazdı.

Bakışları tenimi yalayıp geçerken açık yakasından esmer tenine odakladım. Gözlerine bakmak istemiyordum, kaybetmenin eşiğine gelmiş gibi hissettiriyorlardı bana. Bir parmağı önce boynumdan yara izime, ardından omzumdan sırtıma doğru sessiz bir izci gibi yol aldı. Omurgamı tüy kadar hafif dokunuşuyla takip ederken alnıma değen sıcak nefesi, tenimi ateşe veren bal rengi bakışlarının gücünü harlıyordu sanki. En sonunda parmaklarıyla fermuarı yakaladı ve öyle yavaş bir işkenceyle indirdi ki, şehvetin derin kuyusuna düşüp asla çıkamamaktan korktum.

Bu geceyi sağ salim atlatabilecek miydim? Bu leziz işkenceden sağ çıkabilecek miydim?

"O zaman," dedi Zehir istifini hiç bozmadan bir adım geri

çekilirken. "Sana iyi geceler, karıcığım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. İyi bir uyku çekmeni tavsiye ederim, yarın önemli işlerimiz var." Cevabımı beklemeden arkasını döndü, az önceki sakin adımlarına inat bir fırtına bulutu gibi odadan çıkıp gitmişti. Kapıyı arkasından kapattığında, kitaplığın benden tarafındaki kırmızı kitap takırdayarak yerine oturdu.

Gelinlikten sıyrılıp çabucak banyoya doğru ilerledim. Yüzümdeki kalıp gibi makyajdan sıyrıldıktan sonra rahatlayacağımı düşünmüştüm ama hayır... Tenim yanıyordu. Dokunuşlarının anısı öyle tazeydi ki, bacaklarımın arasındaki sızı yoğun bir ıslaklığa dönüşmüştü. Ilık suyun altına girmezsem çıldıracağımdan emindim. Her şey çok fazlaydı. Yaşananlar, parmağımdaki yüzük, görevim ve *aşkın gururla* tutuştuğu savaş...

Hızla aldığım duşun ardında bıraktığı tatlı yorgunlukla birlikte kendimi yatağa bıraktığımda, uykunun kolları etrafıma dolanmak üzereydi. Aklımı kurcalayan her derdi ve tasayı yarına bırakmak için doğru bir andı. Saatin kaç olduğunu merak ederek telefonuma uzanmak istedim fakat aşağıda bıraktığımı hatırlayınca, yatağın diğer tarafındaki küçük komodine bakışlarımı diktim. Gözlüklerim yoktu, numaralı lenslerimi de çıkarmıştım ama gördüğüm kadarıyla saat 02.15'i gösteriyordu. Yeni bir gün, yeni kararlar demekti. Uyku biraz daha beni içine çekti ve her şey yavaş yavaş kardı.

04.23...

Şiddetli gök gürültüsünün camları titreten sesi ve çakan şimşeğin tüm odayı aydınlatan ışığıyla gözlerimi araladım. Yağmur camı şiddetle döverken fırtına dışarıda değil de evin orta yerinde kopuyordu sanki. Ama beni uyandıran esas sesin fırtınaya ait olmadığını anlayıp yataktan öyle hızla doğrulduğumda, sadece bir saniyeliğine gözlerim karardı. Ses hemen yanımdaki odadan, ondan geliyordu.

Zehir.

Gırtlaktan gelen çığlıkları, ne olduğunu çıkaramadığım kelimelerin yüksek sesle boğazını tırmalarcasına odada çınlayışı. Tıpkı eskiden pek çok kez şahit olduğum gibi, *kâbus görüyordu*. Sarsak adımlarla yataktan inip giyinme odasına ilerledim ve elime ilk geçen geceliği kapıp çıplak bedenimin üzerine geçirdim. Vakit kaybetmeden kitaplığa koşup çoktan kırmızı kitaba uzanmıştım. Gizli kapı tıkırdayarak açıldığında, az önce duyduğum çığlığın hiçbir şey olduğunu anlamıştım.

Zehir'in bedeni işkence görüyormuş gibi sarsılırken gırtlağını yırtarcasına savrulan çığlıkları sağır edici bir boyuttaydı. Dudaklarından dökülmeye çabalayan Fransızca kelimeler anlamsız birer karmaşadan ibaretti, mümkün değildi ne söylemeye çalıştığını çözmek. Ona doğru koşup telaşla yatağa tırmandım. İri bedenini nasıl sakinleştireceğime dair en ufak fikrim yoktu ama onu bu işkenceden çekip almak için ne yapmam gerekiyorsa hazırdım.

Tek bir saniye bile düşünmeden tüm gücümle üzerine doğru eğildim ve sağa sola savrulan başını avuçlarımın arasına aldım. "Zehir, uyan. Allah kahretsin! Lütfen, uyan!" Yüzünü hafifçe tokatlarken bunun çözüm olmayacağını anlamıştım. Bedeni hâlâ şiddetle sarsılıyordu, darbe almamak için yapabileceğim tek şey, üzerine çıkmaktı. Bacağımı diğer tarafa atıp karnına oturduğumda çığlıkları boğuk kelimelere dönüştü. Yüzünü tekrar kavradım, kollarını bacaklarımla sıkıştırıp gövdesine sabitlerken ellerim titriyordu.

Sıkıca tuttuğum yüzüne doğru eğilip içten içe işe yarayacağını bildiğim için alnından öptüm. Zehir'in bedeni yavaş yavaş gevşerken terden sırılsıklam olmuş saçlarını geriye doğru itmek için ıslak tellerin arasından parmaklarımı geçirdim. Artık çığlıkları dinmiş, göğsü aldığı derin nefeslerle yükselip alçalmaya başlamıştı. Kâbuslarını kovalamayı başarmıştım ama yüzüne yerleşen korkunun derin çizgilerine her ne sebep olduysa, hâlâ terk etmemişti onu. Çatık kaşlarını düzeltmek için parmağımı alnının ortasında yavaşça gezdirdim. İfadesi biraz daha yumuşarken

Ninova

kirpikleri hafifçe titremişti. Uyanmak üzereydi ve ben salak gibi adamın üzerinde oturmaya devam ediyordum.

Aferin, Nisan. Adam kâbuslardan kurtulsa bile senin yüzünden nefessizlikten ölecek, kızım. Kalk! Zihnimin içindeki mantıklı sese kulak verip daha fazla baskı yapmak istemediğim için hareketlendim. Ancak ben daha ne olduğunu anlayamadan kolları bacaklarımın esaretinden kurtuldu, sırtımın etrafına hızla dolandı ve bizi yatakta ters çevirdiğinde bir anlığına nefesim kesildi.

"Ma Vie..." Göğsüme yasladığı başı, tenime değen nefesi, beni sıkıca kavrayan kolları, bedenimi esir alan sıcaklığı ve bir yakarış gibi çıkan sesi... Her şey bir kalp atışı kadar kısa bir sürede gerçekleşmişti.

"Ben..." dedim sesimi bulmaya çalışarak. Bu yakınlığın bıraktığı etki saatler önceki öpüşmemizden bile daha tehlikeliydi. Çıkışı olmayan bir labirente girmeden önce kaçmalıydım. "Kâbus görüyordun. Seni... seni uyandırmak için uğraştım. Tam da gidiyordum."

"Benim için geldin. Bana geldin..." Dudakları konuşurken geceliğimin açık yakasından tenime değiyordu. Transa geçmiş gibiydi, kâbusun etkileri gitmiş olsa da başka bir korku yayıyordu etrafına. Bedenimi saran kolları hayatta kalmak için ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi sıkıca sarmıştı beni. Sanki orada olduğuma inanamıyormuş da her an gördüğü rüya tekrar bir kâbusa çıkacakmış gibi sıkıydı tutuşu.

Kollarım ben onları durduramadan sırtına dolandığında dudaklarının arasından kısık bir inilti döküldü. Yaşadığımız anın duygusal yoğunluğuna inat bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yineleyen tutku tekrar oradaydı. Bu çarpık hislerin karmaşası, pek çok duygunun aynı anda bir tsunami yaratıp ne var ne yoksa yerle bir etmesi haksızlıktı. Kollarının arasından çıkmalıydım. Ona, bana dokunamayacağını söylemeliydim. Bu kadar kolay teslim olmayacağımı görmesini sağlamalıydım.

Ama dudaklarımdan dökülenler tamamen kalbime ait cümlelerdi. "Ben... Çok korktum, sana bir şey olmasından." Sesli bir nefes verip başımı ona doğru eğdim. "Zehir, ne gördün?"

Bedenimin etrafındaki kolları yavaşça gevşedi, üzerimde yükselirken gözlerinde gördüğüm karanlık alevler, ruhumu bedenimle birlikte bir kez daha cehennemin en derin çukuruna hapsetti. Yakışıklı yüzü tutkunun pek çok türüyle çarpıldığı sırada âdemelması acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Dili dudaklarını sıyırıp geçerken bakışları tüm bedenimde gezintiye çıkmıştı. Bana günlerdir aç kalmış bir adamın önüne konmuş leziz bir yemekmişim gibi bakıyordu.

Konumuz artık gördüğü kâbus değildi.

Dövmeli kolu bacağımdan kalçama doğru uzandı, parmakları geceliğimin üzerinden kıçımın kıvrımını kavradığında iniltimi bastırdım. Elim hızla koluna uzandı ama onu durdurmak yerine yalnızca parmaklarımı pazularına gömdüm.

Aptaldım. Aptalın tekiydim. Aşk aptallıktı.

Zehir, Fransızca bir küfür savurup sanki tüm direnci yıkılmış gibi boynumun kıvrımına sert bir öpücük bıraktı. Dili yara izimin üzerinde yakıcı bir yol çizdiğinde, bu sefer iniltimi bastıramamıştım. Omuzlarını sıkıca kavramak için uzanıp kendimi ona doğru ittim. Dev ereksiyonu bacaklarımın arasına baskı yaparken kulakmememi dudaklarının arasında alıp sertçe emdi.

Zihnimin gerisinde savaşan iki sesten biri kendini bana duyurmayı başardığında gözlerimi açtım.

Duvarlar, Nisan... Kendine verdiğin söz. Yeminin. Ona söylediklerin. Ne yapıyorsun? Nasıl izin verirsin? Kalk ve gitmek istediğini söyle. Ona Damian olmadan seninle olamayacağını söyle.

İradem şimdi kaybedersem kendime olan saygımı da yitirecektim. Terk etmeyi hiç istemediğim bu cehennemin baş iblisi tarafından baştan çıkarılırsam eğer, benden geriye hiçbir şey kalmazdı. "Zehir..." dedim ciğerlerimi tırmalayan kesik nefeslerimin

arasından. Şehvet artık bir sis dalgasıyla ikimizi de içine hapsetmişti. "Yapamayız. Kendime bir söz verdim..."

Sıkılı çenesi daha çok gerilirken dişlerinin arasından sert bir nefes verdi. Başını kaldırıp siyaha bürünen gözleriyle yüzüme baktığında, dudaklarımın arasından tatlı bir inilti daha kaçıp kurtuldu. Bakışlarında bir yakarış, yalvarış vardı. Ölümle burun buruna gelmişti sanki ve kurtuluşu sadece bendim. Sanki nefes alması için gereken tek şey bu andaydı, bizdeydi, hatta benim tenimdeydi.

"Lütfen, Küçük Gölge..." Dudakları tekrar boynumu bularak köprücükkemiğime doğru ıslak, sıcak bir yol çizdi. "Öleceğim. Sana dokunmazsam şimdi burada öleceğim. İzin ver..." Parmakları geceliğimin eteğini sıkıca kavradı. "Sadece bir tadımlık, izin ver."

"Zehir..."

"Düşündüğün gibi olmayacak, *söz veriyorum*. Sadece... tadına bakmama izin ver. Sana dudaklarımla tapmam için izin ver. Bunca senenin açlığını, yalnızca kısa bir an için bile olsa dindirmeme izin ver."

Parmakları geceliği biraz daha yukarı sıyırırken onay bekleyen muhtaç gözleri yıkımıma çoktan sebep olmuştu. Ama ben bir duvarımı kaybediyorsam o da kendine ait bir tanesinden vazgeçecekti.

"Tek bir şartla," deyip kalçamı oynattım. *Boxer*'ını zorlayan ereksiyonuna kendimi bastırıp daha çok tıslamasına sebep olduğumda, küçük zaferim keyif vericiydi. Benden *tadımı* istiyorsa o da bana benim ondan istediğim bir şeyi verecekti. "Bana yarın kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceksin. Sana ait bir sır, sadece senin bildiğin. *Bize* ait olacak bir sır. Cevaptan asla kaçmayacaksın." Saçlarını sıkıca kavrayıp çekiştirdim. "Ve öpüşmek yok. Dudaklarıma dokunmayacaksın. Bunun bir daha yaşanmayacağını da o zehir gibi aklına yazacaksın."

Yoğun şehvetin sisiyle kararmış gözleri giderek kısılırken kalçamı kavradı. Az önceki hareketime cevap verircesine sert erksiyonunu bacaklarımın arasına bastırıyordu. Klitorisim şiddetli bir ihtiyaçla zonklarken başım geriye doğru düştü, gözlerim yuvalarından çıkarcasına arkaya kaymıştı.

Zehir'in dudakları boynuma sürtünürken kısık, neredeyse duyulması imkânsız bir sesle beklediğim cevabı fısıldadı. "Anlaşma anlaşmadır, karıcığım. Sen nasıl istersen..."

Geceliğin eteğinde oyalanan parmakları hiç vakit kaybetmeden kumaşı bedenimden yukarı doğru sıyırdı. Çıplak kalçamı avuçladığında, derinden gelen bir inlemeyle bedenim yükseldi ve ellerim gür saçlarının yumuşak tutamlarına tutundu. Dudaklarının yolculuğu geceliği neredeyse delip geçecek kadar sertleşen memelerimin ucunda biterken dokunuşlarına muhtaç bir köle gibi kıvranıyordum.

Memelerimi okşayan dili, sertleşen uçlarına sataşan dişleri ve geceliğin kumaşına rağmen tadımı alıyormuşçasına çıkardığı ateşli sesler neredeyse boşalmama sebep olacaktı. Üstelik parmakları bacaklarımın arasına, en çok ihtiyaç duyduğum o noktaya henüz ulaşmamıştı bile. Seksin tadını bildiğimi düşündüğüm zamanlarda bile içten içe yanıldığımı hissediyordum. Şimdi ise... Tadı bambaşkaydı. Öfkeyle aşkı sadece ona adadığım adamın dudaklarından dökülen edepsiz kelimelerle birlikte çok başkaydı. Öyle ihtiyaç dolu, öyle kayıp ve diğer yandan öyle dokunuşuna muhtaç hissediyordum ki, bu duygunun tarifi yoktu. Hiçbir kelimenin böyle kusursuz bir anı betimleyecek büyüye sahip olması mümkün değildi. Puslu zihnimin gerisinden yükselen itiraz çığlıkları bile şehvet denizinde kaybolmuştu.

Zehir, parmaklarına bulaşan ıslaklığımı klitorisime sürtüp leziz bir baskı uyguladığında, kalçalarım eline doğru yükseldi ve saçlarına sertçe asıldım. "Şuna bak... Bu ıslaklığın sadece benim için olduğunu bilmek tadına bakmaktan bile daha tatmin edici

olabilir." Herhangi bir uyarıda bulunmadan iki parmağını içime itti. Artık ne çığlıklarımı ne inlemelerimi ne de deli gibi çarpan kalbimin dışarıda çakan şimşekle tutturduğu yarışı sayabiliyordum. Beni parmaklarıyla sertçe becerip kulağıma edepsiz kelimeler fısıldamaya devam ederken kendimi bırakmanın, orgazmın içinde kaybolmanın eşiğindeydim. Bu kadar kısa sürede bu kadar yakın olmak imkânsızımı yıkıp geçmişti.

Çıplak karnıma bıraktığı öpücüğün ardından göbek deliğimi yaladı. "Bana bak." Sert sesinde tek bir yanılsama yoktu. Bu bir emirdi ve ben ilk kez itiraza çok uzaktım. Başımı kaldırıp klitorisime doğru yol alan dudaklarını izledim. Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlamıştım. Aramızdaki savaş yepyeni bir boyut kazanmış, onun elindeki koz büyümüştü.

İsyan dolu bir nefesin ardından haykırdım. "Siktir, Zehir... Daha fazla. Lütfen." İnlemelerime karışan yakarış kelimeleriyle, saçlarına asılıp başını bacaklarımın arasına bastırdım.

"Lütfen ne, Nisan?" Kıvrımlarıma ve girişime sayısız öpücük bırakırken neredeyse çıldırmanın eşiğine gelmiştim.

"İhtiyacım var..."

"Neye? Kelimelerini kullan. Seni duymak istiyorum."

"Beni... Beni boşaltmana."

Aşağıdan yukarıya doğru, istediğim noktada durana kadar beni yaladığında kendimi yatağa tamamen bıraktım. "Sevgili karıcığım nasıl isterse..."

Hemen sonra dudakları üzerimdeydi. Parmakları tekrar içime girip *G noktama* en doğru şekilde dokunurken klitorisimi sertçe emmeye başladı. Yaptığı şey, her gün görmek istediğim bir işkencenin en şiddetli halinden ibaretti. Her dil darbesi, parmaklarının içimdeki her hareketi, boğazımdan kaçıp kurtulan her çığlık... Bir ön sevişmeden çok daha fazlasıydı bu. Seksin en basit ama en yoğun hallerinden biriydi. Bana bütünüyle sahip olmasa da tüm

Ninova

bedenimi onun merhameti altında kurtuluşunu, rahatlamanın vereceği hazzı bekliyordu.

Zehir hiç durmadan, hatta soluk bile almadan her noktamı emip yaladı. Parmaklarının baskısını tek bir saniye bile azaltmadan beni zirveye taşımak için tüm gücünü kullanıyordu. İçimde bir şeyler kopmuştu çoktan. Doyumsuz zevkin kapıları aralanmış, hazırlanmıştı kaçışı için her şey. Bedenim uhrevi bir gücün etkisindeymiş gibi havalanırken volkanik patlamalar karnımın en altında birikti ve bacaklarımın arası bir nabız gibi attı. Tutkunun kelepçeleri beni, dili ve parmaklarıyla tatmin eden adama sıkı sıkıya bağlarken tek yapabildiğim sarsıla sarsıla boşalmaktı.

"İşte böyle..." dedi beni uçurumun kenarından itmeden hemen önce. "Boşal, Ma Vie. Bırak da tadını günlerce damağımda hissedeyim." Dudakları son bir kez daha kapandı, parmakları son darbelerine hayat verdi ve ben uçurumun kenarından tam anlamıyla düştüm. Ardı arkası kesilmeyen sarsılmalarla hayatımın en şiddetli orgazmını yaşarken şehvet rüzgârına kapılan bedenim bir pelteye dönüştü. Karnımın altındaki patlamalarla uyuşan bacaklarım, doyumun verdiği tatminle dönen başım bir hayalden ibaret gibi hissettiriyordu.

"Zehir... Ben... Ben..." Kelimeler yine beni terk etmişti ama bu sefer onları alıp götüren hazzın ve isyanın ta kendisiydi. Ve böylelikle yıkımım için gereken ilk saldırı gerçekleşmişti, üstelik savunmam artık eskisi kadar güçlü değildi.

Sarsılmalarım uzun dakikaların ardından sona erdiğinde ve boşalmanın geride bıraktığı serotonin uykunun tatlı yorgunluğuyla üzerime çöktüğünde, kirpiklerim giderek ağırlaştı. Zehir uyluklarıma narin öpücükler bırakıp geceliğimi düzeltirken kayıp gitmek üzereydim. Yanaklarıma doğru süzülen gözyaşlarım yarın hissedeceğim öfke yüzündendi. Ona değil kendime, bunca seneye rağmen onu hâlâ deli gibi seven kalbimeydi öfkem.

Zehir'in kolları belime dolanıp beni göğsüne çektiğinde ve

Ninova

parmakları yanaklarımdaki yaşları sildiğinde, uyku çoktan nefesini kapanan bilincime üflemişti. Ama aklımdan geçen son şey, gururun neden sürekli bizi aşk denen savaş meydanının ortasında kalbe karşı yalnız bıraktığıydı.

7
NEFES ALMAK

WASHINGTON DC / SEATTLE - 18 EYLÜL, 2006

Alevlerin bu berbat pansiyonu yakıp kül ettiğine şahit olmadan önce, içerisinde yaşayan her canavarın basit bir zehir karışımıyla can verişini seyre koyulmak paha biçilemez bir duyguydu onun için. Maria'nın direktifleri, verdiği sözler ve örgütün içerisindeki güven veren duruşu sayesinde iki sene boyunca her şeyi ilmek ilmek işlemişti çocuk. Attığı her adımı dikkatle seçmiş, yaralı bedenini bir duvara, ruhunu karanlık bir rüzgâra, kalbini ise hırçın bir denizin dalgalarıyla dövdüğü sert kayalıklara dönüştürmüştü. Duygular, artık kapalı bir sandığın içinde tekrar okunacağı günü bekleyen bir kitabın tozlu sayfalarına gizlenmiş birkaç kelimeden ibaretti onun için.

Genç bir oğlana dönüşürken on dördüncü yaşını, buradan kurtulurken herkesi çekip çıkaracağı ve kimsenin yapamadığını yaptığı gün kutlayacağına yemin etmişti. İşte şimdi, gerçekten doğmuştu. Annesinin onu dünyaya getirdiği gün, Damian'ın gözlerini

Ninova

açtığı gündü. Bugün ise Zehir'in kimliğini aldığı, her şeyi baştan yazmaya yemin ettiği o tarihi andı. Onun için artık hayatın ne getireceği değil, onun hayattan neler alacağı mühimdi. Kendini artık tamamen adalete adayacağını biliyordu. Canı yanan her masum ruhu koruyacak, her canavarın cezasını çekmesi için elinden geleni yapacaktı. Ölüm korkusu yoktu çünkü. Şimdi burada ölse, sadece ardında bırakıp kurtaramadıkları için ağlardı ruhu.

Zakkum ve Nergis çiçeği.

Yaklaşık bir ay önce Maria'ya, Büyük Patron denilen *piçten* bu çiçekleri istemesini söylemişti. Birer saksı içerisinde gelmeleri mühimdi; çünkü ikisinin de tohumlarına ihtiyacı vardı. Güzellikleriyle ve kokularıyla insanı mest eden bu çiçeklerin aslında ne kadar ölümcül olabileceğini elindeki kısıtlı imkânlarla da olsa öğrenmişti. Zeki bir çocuktu Zehir, bu yüzden yapacağı karışımın işe yarayacağını biliyordu.

Nergis ve Zakkum'un tohumlarıyla yapılacak bir karışım, kalbi durduracak kadar kuvvetli bir yavaşlatma gücüne sahipti. Özellikle de birbirleriyle etkileşime geçtiklerinde. O gün, Büyük Patron'un yüksek uyuşturucu ticaretinden gelen yüklü para için bir kutlama yapılacaktı. Zehir bekleyişinin sona erdiğini hissederek sessizce dua etmişti. Kötü biri olmak yerine kötülüğü temelinden söküp atarak yaşamayı tercih edeceğini, gerekirse can alacağını da eklemişti duasına. Çünkü kendi karanlığında kaybolmuş küçük bir çocuk için, büyümek çok daha derin bir kuyunun içine düşmek ve cehennemin sessiz çağrısıyla tanışmak gibiydi.

Bu berbat yerin mutfağında, onun yaşlarında genç bir kız vardı. Yemeklerle o ve annesi ilgileniyordu. İkisi de buradaki zulmü iliklerine kadar yaşamış, kendilerinden ve belki de yaşamaya dair olan tüm inançlarından feragat etmişlerdi. Zehir bunu biliyordu, zaten bu yüzden ona ve yapmak istediği her şeye dünden razı olduklarının bilincindeydi. Yardıma hazırlardı, korkularından sıyrılmak için onun yanında duracaklardı.

Örgütün elebaşları, Büyük Patron ve elbette davete katılıp bu pisliğe göz yuman herkes için yapılan tüm yemekler, hazırladığı zehirle karıştırıldıktan sonra içine bir huzur yerleşmişti çocuğun. Çünkü bu gece, öyle ya da böyle buradan kurtulacaktı. *Ya ölü ya diri*. Onun için önemi yoktu. Ailesinin intikamını almış, bu iğrenç yere mahkûm edilen her kadın ve çocuğun ruhunu özgür bırakmış olacaktı.

Masada otururken ve herkes yemeğini aç birer köpek gibi kaşıklayıp sanki dünyanın en mükemmel davetine katılmışçasına kahkahalar atarken sessizce bekledi Zehir. İçeriye hapsolan kadın ve çocukların yemeklere dokunmadığından emin olmak için etrafı gözeteceğini söyleyerek pansiyonda dolaşmaya başlamış, yanlarından ayrılmıştı. Onlar hariç herkes, yemekleri büyük bir iştahla yiyordu. Tahminine göre en fazla yarım saatleri vardı, o da eğer bünyeleri yeterince dayanıklıysa.

Çığlık ve kusma sesleri ve zorlukla koşuşturan irili küçüklü bedenler etrafında birer birer yığılırken Zehir'in adımları güçlüydü. İlk defa, başını eğmeden dimdik yürüyordu. Çocuk, Büyük Patron son nefesini verirken onun kapkaranlık gözlerinin içine bakmayı tercih etmişti. Hayatının, aldığı bayat nefeslerin onu terk edişini izlemek yüreğindeki karanlığın bir kısmına ışık tutmuştu. Alnının ortasına bir delik açarak değil de kendi yöntemleriyle bitirmişti işini. Canavarların başı, gözlerinin önünde can veriyordu şimdi. O ise bir elinde çakmak tutuyor, diğeriyle masaya getirilen alkolleri tek tek etrafa saçıyordu. Maria, kadın ve çocukların panik içinde pansiyonu terk etmesini sağlarken Zehir de burayı yakıp kül etmek için adım adım arşınlıyordu her karışını.

Peki... Kökünü kurutmuş muydu bu zulmün? Bilmiyordu. Şimdi gecenin bir yarısı, üzerine islerin siyahı çökmüş basit bir tişört ve hırpalanmış bir eşofman altıyla yanıp küle dönen binayı izliyordu. Bakışlarına yansıyan alevlerin çıtırtısı öyle tatmin ediciydi ki, Zehir seneler sonra ilk defa mutluluğun tatlı rüzgârıyla

Ninova

karşılaşmıştı. Ruhuna doğru ufak ufak esiyor ama tamamını okşamak için asla yeterli olmuyordu. Duvarları artık çok keskindi. Hangi duygu uğrarsa uğrasın kesilip kanayarak geri çekiliyordu.

Polis araçları, bu köhne mahallenin köşelerine üşüşüp itfaiye ve ambulansın kulak yırtan sesi duyularını işgal ederken sadece bakmaya devam etti çocuk.

İşte bitti, artık Damian olacak mısın? Zihninin ücra köşelerinden çıkıp gelmişti bu kırçıllı ses. Neye benzediğini ya da kimin sesini andırdığını bilmiyordu ama soruyu çok net duymuştu. Başını iki yana salladığında gözleri onu umutla izleyen Maria'ya kaydı. Bu kadın, onun annesi değildi ama bir o kadar değerliydi Zehir için. Bir ailesi yoktu fakat bir sırdaşı vardı. Koruyup kollayabileceği, belki de şefkati tekrar hissedebileceği birine sahipti. Ailesi sayılmazdı ama zaten aile nasıl olurdu, hatırlamıyordu. Maria onu yetiştirmeseydi, bugün burada durabileceğini de düşünmüyordu. Bu yüzden tereddütsüz, kocaman bir adım attı ona doğru. Kolları kadının küçük bedenine dolanırken kendini on dört yaşında değil de otuz dört yaşında gibi hissetmişti.

"Başardın çocuğum," dedi Maria. "Kimsenin yapamadığını yaptın."

Zehir ona daha sıkı sarıldı. Yanağına süzülen gözyaşını hissettiğinde, canavarların bir süreliğine yok olduğunu bilmenin tüm heyecanı bir adrenalin dalgası gibi bedenine yayıldı. "Sen olmasan yapamazdım."

"Sen olmasan ben de yardım edecek gücü ve senin gibi güçlü birini bulamazdım."

İkisi de öylece durup yanan binayı izlerken polisler mahalleye çoktan girmiş, itfaiye işine koyulmuş ve ambulanslardan inen sağlık çalışanları etrafta koşturmaya başlamıştı. Karmaşa büyük bir coşkuyla onları sarmalarken geleceğe dair hiç olmayacağını düşündüğü küçük bir umut hissetti. Belki de... Belki de adalet için savaşmaya gerçekten devam edebilirdi.

Ninova

Çünkü adalet, karanlık bir odanın en köhne köşesinde sallanan bir teraziye benziyordu. Bir kefesi altınlarla doldurulmuş, diğeriyse kanla ağırlaşmıştı. Kim güçlüyse, o kazanıyordu. Kim sessizse, o kaybediyordu. Çürümüş duvarlardan yankılanan fısıltılar, haklıların değil de güçlülerin sesine aitti. Ve o odada, adaletin gözleri bağlı değildi; sadece kimin önünde diz çökeceğini çok iyi biliyordu.

Adaletsizlik ise derin bir kesik gibiydi, zamanla kabuk bağlasa da izi kalmaya devam ederdi. Bu kimi için küçük bir sıyrıkken Zehir gibiler için derin, kapanmayan bir yara haline gelmişti. Kimi bu yarayı görmezden gelirdi kimi ise aynı yerden tekrar tekrar kanamaya devam ederdi. Bu yüzden, adalete yön vermek için kanının son damlasını bile akıtmaya hazırdı çocuk. Güçlülerin sesini kesip güçsüzlere çığlık olacaktı.

2.5 saat sonra...

"Her şeyi tek başına planlamadın, değil mi?"

"Adının Damian King olduğunu biliyoruz, korkmana gerek yok. Baban çok güçlü bir MAİT ajanıydı. Paris masasının şefi olduğu için hepimiz ona hayrandık."

"Babanın sizi korumak için aldığı riskler yüzünden ailenin öldürüldüğünü de biliyoruz."

"Ayrıca seni senelerdir arıyoruz."

Karakolda, müdürün odasındaki tekli deri koltukta otururken yanında iki polis memuru vardı ve o kadar hızlı konuşuyorlardı ki, çocuk aklını kaybetmek üzereydi. Hiçbirine cevap vermek de istemiyordu yeni edindiği bilgileri duymak da. Tek merak ettiği oradan çıkarılan kadın ve çocuklardı.

Bir de Maria.

Ambulanstaki tedavileri tamamlandığında buraya getirilmişti. Ağır yaralı olanların hastane nakli gerçekleşip polis bölgede araştırmasına devam ederken o ve Maria buradaydı. Olayın birinci derece tanıkları, bizzat muhataplarıydı onlar.

"Gerçekten, herkesi zambak ve nergis tohumlarıyla zehirlediğine inanamıyorum. Bu kimin aklına gelir ki?"

"Senin gelmeyeceği kesin."

"Ben bir polis memuruyum, geri zekâlı. Bir kimyager değilim."

"Çocuk da değil."

Sarışın kadın memurla, siyahi erkek memurun tartışması çocuğun gerçekten canını sıkmaya başlamıştı. Gerçi kadın haklıydı, Zehir bir kimyager değildi. Yine de kendini ve yeteneklerini anlayabilecek kadar zeki olduğunu biliyordu. Yaşıtlarından çok daha farklı düşünebildiğini, bir çocuk olsa da asla akranlarıyla aynı seviyede olmadığının farkındaydı. Erken büyümek zorunda bırakılmış, pek çok yara iziyle tanışmış ve duygularından arınmıştı. Bu aptal memurların boş konuşmaları da tam olarak bu yüzden canını sıkıyordu.

"Çocuğu rahat bırakın ve ikinci bir emre kadar bir daha buraya adım atmayın."

Güçlü, güven veren sarsılmaz bir sesten çıkmıştı bu kelimeler. Başını kaldırıp baktığında, uzun ve yapılı bir adamla karşılaştı. Adamın koyu kahve bakışları çocuğun ruhunu görüyordu sanki. Siyah saçlarının şakaklarına yerleşen beyaz teller, kırklı yaşlarının başında olduğunun bir işaretiydi. Takım elbisesinin içindeki duruşu öyle baskın ve odaya yaydığı hava öyle ürkütücüydü ki, herhangi birinin ona itaat etmeme şansı yoktu.

"Merhaba, Damian. Ben Albert Jones Wilson. MAİT'in Washington masa şefi aynı zamanda teşkilatın baş yöneticisiyim."

Zehir adamın yüzüne bakmaya devam ederken yavaşça ayağa kalktı. Sıkılmıştı artık böyle adamların önünde el pençe olmaktan. Bu yüzden tam karşısında durup onu incelemeye devam etti.

Ninova

Adamla neredeyse aynı boydaydı. Çok yakında, ondan daha uzun olacağı kesindi. Herhangi bir korku göstermeden direkt gözlerinin içine baktı. "Kullanmayı tercih ettiğim isim bu değil, bana Zehir diyebilirsiniz," dedi bakışlarını kaçırma ihtiyacı duymadan. Sesi tıpkı onunki gibi tok, duruşu kendinden emindi.

Adam tek kaşını kaldırıp çocuğu dikkatle inceledi. Kıyafetlerini, solgun yüzünü, ensesine kadar dökülen dalgalı saçlarını ve hatta kollarındaki yara izlerine kadar inceledi koyu gözleriyle.

Bu kadar ilgisini çeken neydi?

"Zehir... Bu bir lakap mı? Bu şekilde mi anılmak istiyorsun?"

Zehir usulca salladı başını. "Evet. Adımı kullanabilecek insanları ben seçerim ve sizi henüz tanımıyorum."

Adam hiçbir şey söylemeden uzun saniyeler boyunca sadece çocuğa baktı. Ardından başını sallayıp birkaç adım geri çekildiğinde, çocuk üzerindeki gerginliğin bir nebze de olsa azaldığını hissedebiliyordu. Bu adamda ona hem doğru hem de yanlış gelen bir şeyler vardı. Ne olduğunu çözecek kadar çok fazla insan analizi yapma fırsatı olmamıştı ama bu konuda yeni bir sayfa açmaya hazırdı.

"Peki öyleyse, *Zehir*. Nasıl istersen sana öyle hitap edilecek. Çünkü bugünden sonra, benim korumam altındasın. Senin gibi yetenekli, geleceği parlak gençlere çok fazla rastladığımızı söyleyemem. MAİT için yetiştirilecek, yeteneğini geliştirmek için eğitimler alacaksın. Seninle bizzat ilgileneceğim çünkü ailene zamanında bir söz vermiştim. Tam seni asla bulamayacağımı düşündüğüm anda bize hem büyük bir zafer kazandırdın hem de sözümü tutmam için bana bir fırsat verdin."

Albert konuşmasına ara verip çocuğa doğru yaklaştı ve aniden ellerini omuzlarına yerleştirip gözlerinin içine baktı. Ona güvenebilir miydi? Bu adam, Zehir'e istediği adaleti sağlaması için yardım edebilir miydi?

Kaybedecek hiçbir şeyin yok...

Ninova

"Onca zamandır başaramadığımız bir görevdi bu. Bulduğumuz her şey elimizde patladı. Fakat sen..." Albert gözlerine ne ara dolduğunu anlayamadığı yaşları savuşturmak için başını iki yana salladı. "Ailen seninle gurur duyuyordur."

Zehir'in aklında senelerdir dolanan soru, şimdi dilinden dökülmek için hazırdı. "Benim de merak ettiğim bu," dedi adamın bakışlarına aynı dikkatle karşılık vererek. Albert'ın omuzlarındaki elleri inip önünde birleştiğinde duruşu gerildi. Zehir'in ne soracağını anlamıştı. "MAİT'in ne tür bir teşkilat olduğunu henüz bilmiyorum ama *adalet* için kurulduğuna eminim. Sizin de söylediğiniz gibi madem bu kadar güçlüsünüz, neden senelerdir hiçbir şey yapamadınız?"

Albert'ın güven veren duruşu yerini gerilime bırakırken çocuğa doğru eğildi. Şimdi gözlerinde başka bir şey parlıyordu. Ne olduğuna emin değildi ama tehdidin ufak kırıntılarını tanırdı Zehir. Çünkü senelerdir onunla yaşamak durumunda kalmış, boyun eğmişti.

"Sen de yedi senedir onların içindesin çocuğum ve başarının günü bugündü. Bazı şeyleri öğrenmek için gerekli konuma sahip olduğunda, tatmin olacağın cevaplara da kavuşacaksın."

Albert'ın sert sesine karşı kaşları çatıldı. Zehir onunla böyle konuşulmasına bir daha izin vermeyeceğine yemin etmişti. Çektiği onca acının sebebi hep böyle konuşan adamlar yüzündendi. Ama Maria'dan öğrendiği bir şey varsa, o da çok iyi sabredebilmekti. Adalet terazisini dengelemek için önüne bir fırsat sunan bu adam, ona almak istediği eğitimi ve gücü vadediyordu. Bir çocuk gibi düşünmeyi seneler önce bıraktığı için yapması gerekeni bilerek başını salladı. Bir kez daha itaat edecekti. Bir kez daha emirlere boyun eğecekti. Fakat bu sefer öğrenecek, büyüyecek ve Zehir'in kim olduğunu herkese gösterme fırsatına sahip olacaktı.

Karakolu terk edip Albert'ın arabasında onunla birlikte yeni hayatına doğru yol alırken Maria'nın güvenli bir eve

yerleştirileceğinin sözünü almıştı. Kurtulan kadın ve çocuklar ise tedavilerinin ardından bir tesise yerleştirilecekti. Pek çok şey, onun için bu noktada rayına oturmuştu belki ama hâlâ aldığı nefesler göğsüne batmaya devam ediyordu. Bu çiviler ne zaman yerine oturacaktı? Uçları ne zaman paslanıp donacaktı? Keşke bunun cevabını da zaman içerisinde alabileceğini bilseydi.

Albert'ın onu kendi evine getirdiğini öğrendiğinde tuhaf bir duygunun ruhuna işlediğini hissetti Zehir. *Ev*. Ev dört duvar mı demekti? Yoksa içindeki insanlarla birlikte mi anlam kazanırdı? Çok küçükken ailesiyle birlikte yaşadığı kulübe onun için evdi ama oraya şimdi gitse, asla evinde gibi hissedeceğini düşünmüyordu. Bu yüzden ikincisi olduğunu düşündü. Peki, bu kocaman evde ona *ev* gibi hissettirecek birileri olacak mıydı? Gerçekten güvende hissedebilecek miydi?

Malikânenin geniş, mermer basamaklarını tırmanıp devasa kapıya doğru ilerlerken ay ışığı geceyi yarıp geçiyor, etraftaki her şeyi sanki çok büyük bir şeyin parçasıymış gibi gösteriyordu.

Tam o anda, zihnindeki ses tekrar konuştu. *Ne kaybedersin ki? Zaten kimsen yok. Ölümden de korkmuyorsun. Amacına ulaştın, unuttun mu? Bırak ne olacaksa olsun!* Haklıydı. Maria'dan başka kimsesi kalmamıştı. Kaybetmekten korkacak kadar önemsemiyordu aldığı nefesleri. En fazla ne olabilirdi ki?

"Saat henüz geç değil. Bu yüzden sanıyorum ki kızım ve oğlumla da tanışmış olacaksın. Oğlum senin yaşlarında ve o da teşkilat için yetiştiriliyor. Kızım daha küçük ama seni seveceğine eminim."

Albert'ın sözleri Zehir'in içindeki minicik umuda bir damla su serperken hafifçe başını salladı. O çocuklar arkadaşları olabilir miydi? Onu severler miydi? Belki de o kadar yalnız kalmazdı. Ya da belki de tamamen tek başına kalırdı. İhtimaller artık onun bir diğer yakın arkadaşıydı.

Kapılar açıldı, devasa avizelerin aydınlattığı evin içine girdiler

Ninova

ve bu kocaman yapının koridorunda sessizce ilerlediler. Çocuk nereye bakacağını şaşırmıştı. Öyle bir lükstü ki bu, ilk kez gözleri kamaşıyordu. Hayatını, asla bunları görecek kadar pahalı bir noktada yaşama fırsatına erişememişti. O hücreden çıkarılıp pansiyonun küçük bir odasına konduğunda bile sevinen bir çocuktu Zehir. Her tarafı gıcırdayan yatağını, yattığı betonla kıyasladığında elbette onun için bu bir lükstü.

"Ah, işte buradalar. Sana uyanık olacaklarını söylemiştim."

Albert'ın, onun yanından ayrılıp kendi boylarında bir oğlan çocuğunu elinden tutarak çekişini seyretti Zehir. Çocuk tıpkı kendisi gibi şaşkın, aynı zamanda gergindi. Şüpheci bakışları Zehir'i baştan ayağa kısa bir süre süzdü. Ne diyeceğinden emin değildi ama çekingen olmadığı kesindi. Belki de geleceğini biliyordu. Duruşu dikleşirken üzerindeki koyu gri eşofman takımını düzeltti ve birkaç adım öne çıkarak Zehir'e elini uzattı.

"Merhaba, ben Steve. Tanıştığımıza memnun oldum, Damian."

Zehir'in kaşları şaşkınlıkla kalktığında, Albert Steve'in omzunu sıktı. Sanki çok büyük bir kabahat işlemiş gibi sertti sesi. "Telefonda söylediklerimi hatırlıyor musun, Steve?"

Steve yerinde kıpırdanırken yanlış bir şey söylediğini düşünerek Zehir'e sessiz bir özür bakışı attı. Gözlerinde belirgin bir korku olduğunu görünce, Zehir'in kaşları bu sefer şiddetle çatıldı. "Kusura bakma lütfen, adını... Yani, tanıştığımıza memnun oldum, Ze-"

"Bana istediğin zaman Damian diyebilirsin, Steve. Seninle tanıştığıma memnun oldum," diyerek sözünü kesti çocuk. Bu, Zehir için bir baş kaldırıydı. Albert'a karşı sınırını bilmesi gerektiğini gösteren bir duvar, Steve'e karşı takındığı tavra net bir itirazdı. Yaşıtlarının ezildiğini görmekten çocukların çektiği acılara ve gözlerindeki korkuya şahit olmaktan bıkmıştı. Bu çatı altında yaşayıp yetenekleri için yetiştirilecekse hiç kimseye böyle davranılmasına izin vermeyecekti. Ani bir karar değildi belki de bu onun

Ninova

için fakat Steve'in çoktan arkadaşı olacağını anlamıştı. Gözlerinde aynı korkuyu gördüğü herkes onun arkadaşıydı.

Steve'in sırtı dikleşirken Zehir uzanıp elini sıkıca tuttu. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum." Ona sadece belirli zamanlarda Damian diyeceğinden ve Zehir lakabını kullanmaktaki amacını gün geçtikçe daha çok anlayacağından bihaberdi çocuk. Ona güvenip en sadık dostu, hatta kardeşi olacağına dair ise en ufak fikri yoktu.

"Pekâla..." Albert'ın buz gibi sesi aralarındaki sessiz anlaşmayı keserken Zehir'in bakışları ona doğru kaydı. "Tanışmanı istediğim biri daha var."

Küçük bir kız çocuğu, Albert'ın bacaklarının arkasına saklanmış ve tıpkı Steve'inkilere benzeyen kocaman, zümrüt yeşili gözleriyle Zehir'e bakıyordu. Ailesinin ondan koparıldığı yaşlarda olduğu belliydi, küçük bedeni ve çekingen bakışları yaşını ele veriyordu. O kadar narin, duru ve tatlı görünüyordu ki Zehir ona minik bir tebessümün kırıntısıyla bakmadan edemedi. Bu küçük kız, ilk defa ona gerçekten nefes aldığım hissettiren türden bakışlara sahipti. Saatler önce göğsüne batan çiviler şimdi canını yakmıyordu. Masumdu çünkü bakışların sahibi. Beklenti içerisindeydi ve ona kocaman, meraklı gözlerle bakarken bir kere bile korku duygularına temas etmemişti.

"Bu, Apr-" Küçük kız, konuşmak için ağzını açan babasının sözlerini yarıda keserek bir adım öne çıktı. Uzun kahverengi saçları, kırmızı yanaklarının etrafında dalgalanırken başını yana eğerek Zehir'e baktı zümrüt gözleriyle.

"Adım Nisan." Ona doğru küçük bir adım daha attı. O kadar ufak tefekti ki, Zehir bir kız çocuğunun bu kadar sevimli görünebileceğini hiç düşünmemişti. Onun tanıdıklarının gözlerinde hep korku, bedenlerinde hep titremeler vardı.

"İsmimi böyle kullanmayı seviyorum," diye devam etti küçük kız. "Annem ölmeden önce koymuş, biliyor musun? O yüzden

bana April değil de Nisan der misin? Lütfen? Söz, ben de sana sen nasıl istersen öyle hitap edeceğim. Hem belki zaman içerisinde birbirimize başka isimler de bulabiliriz. Eğlenceli olmaz mı?" Küçük ellerini, muhtemelen terlediği için pijamasına silip kocaman gülümsedi. Gözlerinde bir talep değil, rica vardı. Zehir o anda, tam o saniye içerisinde kendisinin de gülümsediğini fark ederek şaşkın bir nefes aldı. Çünkü gerçek bir gülümsemeydi dudaklarındaki. En son annesine bakarken böyle gülümsediğini anımsıyordu ve bu anı, onu gerçekliğin kucağından alıp minik bir hayalin pençesine atmak için yeterliydi.

Aile. Bu iki çocuk, onun yeni ailesi olacaktı. Onlar için her şeyi yapacaktı. Aptalca bir histi belki de... Hatta yanılıyor da olabilirdi. Ama uzun zamandır hiçbir şey, ona bu kadar doğru gelmemişti. Sahip olmak istediği bir hayalin, sahip olmak istediği bir gerçeklikle birleştiği bir anın içerisindeydi. Bu küçük kızın bakışlarını her zaman yanında taşıyacağını, Steve'in yanındaki dimdik duruşuna her zaman yaslanabileceğini biliyordu. Maria ona içgüdülerine güvenmeyi, annesi ise doğru olanı zamanı geldiğinde hissedeceğini söylemişti.

"Nasıl istersen, Nisan. Sen de bana istediğin zaman Damian diyebilirsin." Uzanıp küçük kızın yanağını okşadı ve ömrünün geri kalanında kâbuslarını kovalayabilecek tek ruha bir kez daha kocaman gülümsedi. Artık rahatça *nefes alıyordu.*

8

BİZE KURAL İŞLEMEZ

NİSAN

Seattle güneşi bu sefer malikânedeki odamın camından değil, Zehir'in bizim için yaptırdığı evin yatak odasının penceresinden sızıyordu. Yatağın sol tarafına dönüp boş yastığına bakarken burnuma dolan sarhoş edici kokusu, durumun gerçekliğiyle dans ediyordu sanki. Seneler önce, bir gün böyle uyanacağımı söyleseler benimle dalga geçmemeleri gerektiğini söyleyip küfretme ihtimalim yüksek olurdu. Ya da duruma uygun okkalı bir atasözü de bulabilirdim...

Doğrulup çarşafı üzerime çekerek oturdum. Başımı ellerimin arasına alırken göğsüme bir ağrı saplanmıştı. *Of...* Bana dokunmasına izin vermiştim. Üstelik sadece dokunmakla kalmamış, beni yiyip bitirmişti. Bacaklarımın arasındaki sızı, vücuduma dokunduğu her noktanın hâlâ alev alev yanması, gözlerinin bedenimin her santimini sahiplendiği saniyeler... *Mahvolmuştum.*

Ninova

Tam bir salak olmanın yanında, bu adama her zamanki gibi karşı koyamayan Nisan'a dönüşmüştüm.

Aptal kız. Bok gibi bir durumun içerisindeydim ve sebebi yine oydu. Daha iki hafta öncesine kadar ona yenilmemek için yemin etmiştim. Zayıf bir kadın değildim ama bu adama karşı hissettiklerim... Bu tarifi zor duygular en büyük hatalarımın sebebi ve onların *pişmanlığıydı.*

Gerçekten pişman mısın peki? Zihnime üşüşen sese kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. Artık dilinin ardında bıraktığı hisse, dudaklarının tenimdeki narin ama bir o kadar sahiplenici dokunuşuna aşinaydım. Ve işte bu, bombokluğun elli tonuydu.

Bunların hiçbirini bilmiyorken ondan uzak durmak çok daha kolaydı. Onun kokusuyla uyanmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce... Altı senenin intikamını almak için pes ettiğim yoktu gerçi, canına her koşulda okuyacaktım. Ancak diğer yandan, bize dair yaşanan bu yeni gerçeklik ve verdiği sözleri tutacağına olan inancım beni ona doğru çeken mıknatısa biraz daha güç katmıştı. Bir de parmağıma taktığı bu yüzük ve duygularını saklamayan bakışları vardı tabii.

Kayıp ruhlar birbirlerine dönmenin bir yolunu her koşulda bulurdu...

Yataktan kalkıp gerindim ve gün ışığının canlı tonlarına bürünen odaya şöyle bir göz atarken düşünmeye başladım.

Avantaj: Onun da malum yerleri artık beni gördüğünde pek yerinde duramayacaktı.

Dezavantaj: Malum yerlerim artık onu gördüğünde çok daha hızlı etkilenecekti.

Seçenekler:

1. Kesinlikle kurallar koyacaktım. Onları çiğnemek için elinden geleni yapacak ama yine benim istediğim gibi hareket edecekti.

2. Benimle paylaştığı her bir sır, ona yeni bir dokunuş kazandıracaktı. Böylece tıpkı dün geceki gibi, oyunun kurallarını yine ben koymuş olacaktım.

3. Benden tekrar bir şeyler saklamasına izin vermeyecektim. Eski sırlara yeni bir tanesi eklenmeden öğrendiği her şeyi benimle paylaşacaktı.

Hızlı bir duş için kararlı adımlarla banyoya koştum. Sırf nasıl hissettireceğini bileyim diye yandaki odaya değil, buradaki banyoya girmiştim ve siktir... Ergen gibi banyo fantezileri kurmama ramak kalmıştı.

Aferin kızım sana. Mükemmelsin Nisan! Kararlılıkta bir dünya markasısın!

Ilık duşun tenimdeki ateşi biraz da olsa dindirmesinin ardından sakin ama seri adımlarla banyodan çıkıp giyinme odasına ilerledim. Saat henüz sekizi gösteriyordu ve tahminime göre yarım saat içerisinde Zehir kahvaltıda olacaktı. Altıdan sonra uyumadığını ve spor yapmak için günün erken saatlerini değerlendirdiğini biliyordum.

Dün gece beni yiyip bitirmeden önce verdiği sözü tutması için onu sıkıştırmanın en kolay yolu, kahvaltı ederken ona eşlik edip tüm sınırlarını zorlamaktan geçiyordu. Verdiği sözü tutacağına emindim ama işimi şansa bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Bugün yapacağımız pek çok iş olduğunu ve teşkilat üssüne gideceğimizi de bildiğim için, en uygun zaman dilimi önümüzdeki birkaç saatti. Hem sırrımı alacak hem de kurallarımı masaya yatıracaktım. Bal gözlü şeytana başka türlü kafa tutulmazdı çünkü...

Mini bir kot şortun üzerine tek omzu düşük beyaz, bol bir tişört geçirip saçımı tepemde dağınık bir topuzla tutturdum. Miyop olmanın getirdiği sinir bozucu durum için bugün lenslerimi değil de gözlüklerimi tercih etmiştim. Çekmecelere dizilmiş çeşitli modellerin arasından kırmızı olanı çabucak taktığım sırada, gözlerim aynadaki aksime takıldı. Yara izimin birkaç santim aşağısında,

Ninova

boynumla omzumun arasındaki minik boşlukta bir morluk vardı. Duşa girerken bunu nasıl görmemiştim? Bir yere çarptığımı da hatırlamıyordum.

Sonra aniden dank etti.

Hassiktir.

Zehir... Dün gece boynumu emmişti. *Allah'ın belası adam!* Yüzünün ortasına yumruk atsam ne kaybederdim ki? Sonuçta savunma sanatı derslerini ondan ve Steve'den almıştım. İşe yarama ihtimali yüksek olduğu gibi elimi kırmam da mümkündü.

Kendi kendime söylenerek çıplak ayaklarımla merdivenlerden koşar adım inmeye başladım. Türkiye'deki evimde edindiğim bir alışkanlıktı bu. Ayakkabıyla eve girmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu bildiğim için, burada biraz daha kendim olabilecektim. Malikânede bunu yapma lüksüm maalesef yoktu ki orası bu evin iki katıydı. Bahçesinde koşturduğum, her karışını bildiğim o yuva son birkaç gündür içimdeki özlemin bir parçası olmaktan çıkmıştı. Oraya dair pek çok şeyin yalan olduğunu söyleyen kuvvetli bir ses, zihnimi asla terk etmiyordu.

Evin cephesi kurşun geçirmez camlardan oluştuğu için sabahın tüm ışıkları her yeri havai fişekler gibi aydınlatmıştı. Mutfağa adım attığım anda geniş ada tezgâhı, uzun yemek masasını, dolaplarla dolu duvarları inceledim. Zehir'le malikâne mutfağında yaptığımız tatlıları anımsayınca dudaklarıma hatıralarla dolu bir tebessüm yayıldı. Kusursuz yalnızlığına ara verip bizlerle vakit geçirmeye karar verdiği o naçizane anlarda, yapmayı en çok sevdiğimiz şeylerden biri buydu. Becerikli parmakları pek çok işte iyi olduğu gibi yemek yapma konusunda da rakip tanımıyordu.

Becerikli parmaklar... Hayır, kızım, sakın oralara girme!

Katı yumurta, bal, reçel, peynir ve zeytin çeşitleriyle birlikte yarı Türk usulü bir kahvaltı hazırlarken havadaki enerjinin aniden değiştiğini fark ederek elimdeki bıçağı bıraktım. Az önce sakin bir huzurla ciğerlerime çektiğim oksijen şimdi yoğun, kavurucu

bir kimyasalla karışmış gibiydi. En ufak bir solukta, içimde atom bombası patlayacakmış gibi etki yaratan havaya karşı gözlerimi kapattım. O ne zaman yakınımda olsa, bunu benden önce bedenim hissederdi. Hava da sanki bizi bir arada tutan her şey onun elindeymiş gibi zincirlerini etrafımıza dolar, yoğunlaşırken çıkış kapılarımızı mühürlerdi.

Zehir'in iri elleri tezgâhın iki yanına dayanırken sırtıma doğru eğildi. Sıcak nefesi dün gece emerek morarttığı yeri ince ince sızlatıyordu. "Bana kahvaltı mı hazırladın, Ma Vie?" dedi fısıltıya yeni bir anlam veren katı sesiyle.

Bedensel gücümün ve aklımın arta kalan kırıntılarıyla sol kolunu elimle iterek beni sıkıştırdığı yerden hızla çıktım. "İzin verirsen ve mesafeni korursan, evet. On dakikalık işim kaldı." Tezgâhın köşesine uzanıp bir peçete kopardım ve hiç bozuntuya vermeden konuşmaya başladım. "Sen de ister-" Kelimeler arkamı dönüp onu bütünüyle gördüğüm anda yarıda kesildi.

Öldürün beni. Hemen şimdi. Allah'ım... Gerçekten mi? Sabahki tahminim elbette doğruydu, spor yapmıştı. Çıplak göğsüne doğru sarkan boynuna astığı siyah havludan tut, terle ıslanan dalgalı saçlarının alnına dökülmesine kadar her şeyiyle yürüyen cinsellik gibiydi. Altındaki gri eşofmanı ve eşofmanın malum yerleri en günahkâr biçimde ortaya çıkarmasını saymıyordum bile.

Bu aptal *gri eşofman teorisi* neden bu kadar doğru olmak zorundaydı ki? Güzelliğine duyduğum nefretle yüzüm çarpılırken sertçe yutkundum.

"Ben ne, Küçük Gölge?" Dudakları tutmak istediği gülümsemenin kırıntılarıyla oynaşırken gözlerimi devirip elimdeki peçeteyi ona doğru fırlattım. "Sen," dedim bakışlarımı yüzünde tutmaya çalışarak. "Gidip bir an önce duşunu al ve masaya gel. Hem dün geceyle ilgili hem de bugün yapacağımız işlerle alakalı konuşmamız gerekiyor. Elini çabuk tut." Kollarımı göğsümde bağlayıp ona dik dik baktım. Gözlerinden sert bir cevap, tatlı bir

Ninova

itiraz geçer gibi oldu. Beyaz dişlerini sergileyen kocaman bir gülümseme yüzündeki itirazı hızla silerken başını salladı.

"Nasıl istersen, karıcığım." İmalı bakışlarının odağı boynumdaki morluğa kaydığında, gülümsemesi çarpık bir sırıtmaya dönüştü. Bakışları tişörtün açıkta bıraktığı omzuma ve oradan da bacaklarıma doğru ilerlerken ifadesi ağır ağır eğlenceden sıyrılıp karanlık bir ruh haline bürünmeye başlamıştı. Sanki bıçakla onu deşmişim gibi acıyla inlerken dua mı, yoksa küfür mü emin olamadığım birkaç kelime mırıldanarak merdivenlere doğru yürümek için arkasını döndü.

Gri eşofman. Seksi bir kız.

Tam basamağa adım atacağı sırada durdu ve arkasını dönmeden başını hafifçe çevirdi. Saçlarını tek eliyle geriye doğru attıktan sonra kısa bir an duraksayıp konuşmak için dudaklarını araladı. "İstediğin kadar bakabilirsin, güzelim. Çünkü o da sana ait."

Ne?

Arkasında gözü çıkmıştı da haberim mi yoktu? Cidden... Kızını kestiğimi mi anlamıştı o? Neden bu ilişkide hep ben zararlı çıkıyordum ki? Dün tadıma bakmak için yalvaran o değildi sanki.

"Defol git ve duşunu al, Zehir," diye öfkeyle arkasından bağırdığımda, cevabı derin bir kahkahadan ibaretti ve kahvaltı masasına oturana kadar kulaklarımda yankılanmaya devam etmişti.

"Dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor," dedim ağzıma bir parça peynir atarken. Zehir kahvesinden bir yudum alıp peçetesiyle ağzını sildi. Kollarını göğsünde bağladığında, gövdesini saran beyaz, polo yaka tişörtü sanki mümkünmüş gibi biraz daha gerilmişti. Bakışlarım dövmeyle kaplı koluna kayarken boğazını temizledi. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve işte, özgüveninden hiçbir şey kaybetmeyen korkusuz adam bütünüyle karşımdaydı.

"Seni dinliyorum, Küçük Gölge," dedi sanki dünyanın en sıradan konusunu konuşacakmışız gibi.

Cesaretimi toplayıp hızla konuya girdim. "Dün gece yaşananlar bir daha yaşanmayacak. O anın getirdiği bir duygu karmaşasında izin verdim ama tekrarlanmasını istemiyorum. Seni affetmedim, Zehir. Kolay kolay da affetmeyeceğim."

Zehir'in bakışları hiçbir duygu belirtisi göstermeden yüzümde dolaştı. Kısa bir an tenimde bıraktığı ize kayıp tekrar gözlerime döndüğünde, bakışlarına yerleşen sahiplenme arzusu çok derindi. İtiraz etmek istediğini biliyordum ama bana duyduğu saygı ve belki de kaybetme korkusu onu dizginliyordu.

"Sana ne istersen onu yaşayacağımızı söyledim ve dün de istemediğin hiçbir şey yaşanmadı. Bana hayır dediğin anda dururdum ki bunu sen de çok iyi biliyorsun." Yaslandığı yerden hafifçe doğrulup öne eğildi. Bakışlarının hedefi bu sefer gözlerim değil ruhumun ta kendisiydi. "Ama... Yutkunurken hâlâ tadını alıyorum, Ma Vie. Parmaklarım ıslaklığının anısıyla karıncalanmaya devam ediyor. Ben büyük konuşmayı sevmem, sana da tavsiye ederim."

Bacaklarımın arası ışık hızında ıslanırken titrek bir nefes aldım. Üzerimde bıraktığı etkiden ve bir nevi haklı olmasından nefret ediyordum. Ancak Zehir gibi sadece duruşuyla korkuya anlam veren bir adamı kendi oyununda yenebilecek biri varsa, o da bendim. Geri adam atacak bir kadın olmamıştım hiçbir zaman. Onu bir *gölge* gibi izlediğim zamanlarda bile cesaretimdi bizi birbirimize çeken.

Konuşulmayan savaşımıza yeni bir cephe açmak için boğazımı temizleyip dudaklarımı ıslattım. "Hımm... İnanır mısın Zehir, ben de dilinin ve parmaklarının nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyorum." Tıpkı az önce yaptığı gibi ona doğru eğildim, aramızdaki santimler can yakıcı mesafelere bürünürken bakışları karanlık birer kuyuya dönüştü. "Fakat tekrar aynı hisleri, aynı hazzı yaşayacağım ana ben karar vereceğim ve sen de bana itaat

Ninova

edeceksin. Çünkü bana sensiz geçen koskoca bir altı sene ve pek çok sır borçlusun. Bu yüzden kuralları ben belirleyeceğim, sen de oyunu ona göre oynayacaksın."

Dudaklarının arasından Fransızca birkaç küfür kaçtı. Beni şu masaya yatırmamak için kendiyle verdiği savaşı görmek dün gece aldığım hazdan bile daha lezizdi. Zehir gibi bir adam kontrolünü asla kaybetmezdi. Ama onun da zayıf noktaları vardı ve içlerinde en büyüğü, hatta en tehditkârı *bendim*.

"Kural 1: Her bir dokunuş için, bir yeni sırrını benimle paylaşacaksın. Kural 2: Aldığım kararlardan ya da bu görev sürecindeki fikirlerimden şüphe etmeyeceksin. Çünkü zaten hafızamın ne kadar kuvvetli olduğunu en iyi sen biliyorsun. Kural 3: Bu evlilik şartlar doğrultusunda ilerleyecek, özellikle de kâğıt üzerindeki kısımdan bahsediyorum. Kural 4: Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Öğrendiğin her şeyi ne koşulda olursa olsun bana söyleyeceksin. Kural 5: Bana söz verdiğiniz gibi anlaşma bitene kadar moda şirketinin yarısını üzerime yapacaksınız. Kural 6: Bütün duvarlarını indirdiğinde ve bana kalbindeki adamı gösterdiğinde..." Ona doğru uzanırken tüm cesaretime sarıldım ve bacaklarının arasını, çoktan sertleşmiş olan aletini sıkıca kavradım. "İşte o zaman bana tamamen sahip olacaksın. Dudaklarıma, bedenime, ruhuma ve kalbime. Ayrıca o gün, adını da dudaklarımdan istediğin gibi duyacaksın."

Uzun saniyeler boyunca yüzüme baktıktan sonra başını salladı. Gözleri benimkileri hapsettiği yerden hiç ayrılmamıştı.

"Bitti mi?" dedi katı ama pürüzlü bir tonda.

"Evet."

"Güzel. O zaman kurallara göre oynayalım. Her ne kadar bize kural işlemese de."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, sıkıca bileğimi kavradı ve bedenimi sanki bir oyuncak bebekmiş gibi hızla çekip beni kucağına oturttu. Bir eli boynumun etrafına dolanırken diğeri

topuzumdan kurtulan, ensemdeki saçları kavradı. Dudakları dün gece emdiği yere sahiplenici bir öpücük bıraktığında kendimi kaybetmemek için omuzlarına sıkıca tutundum. Sertliği kıçıma leziz bir baskı yapıyor, gözkapaklarım titreyerek kapanmamak için benimle savaş veriyordu.

"Dün geceyi ve şu anı sayarsak sana iki sır borcum var ve hemen ödemek istiyorum." Boynumdaki eli aşağı doğru kayıp sırtıma uzandığında, onu itmek için ellerimi göğsüne dayadım ama tek yapabildiğim tişörtüne tutunmak oldu. Dudakları kulağımın hemen altında oyalanırken teminin üzerinde derin bir soluk verdi. Belime doğru inen eli sıcak bir yol izleyip tenimi yakıyordu.

Sessizlikle geçen ve öpücüklerin can alıcı işkencesiyle dolu yoğun saniyelerin ardından titrek bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Gök gürültüsünden nefret ediyorum. Ne zaman fırtına çıksa, kâbuslar uykularıma musallat oluyor. Ailemin öldürüldüğü gün şiddetli bir fırtına vardı, Nisan. Çok küçüktüm ve evin yıkılacağını düşünmüştüm. Annemin gözlerimin önünde öldüğü gün, tıpkı dün geceki gibi kıyamet kopmuştu evin içinde." Duraksadı ve kulağımın altına bir öpücük bırakırken yavaşça geri çekildi. Bana bakan bu savunmasız ruh, o gece ailesiz kalan çocuğa aitti. Kollarımı sıkıca boynuna dolayıp hak ettiği desteği ona verdim.

Gök gürültüsü... Fırtına ve kâbuslar. Zehir'in yenemediği tek düşman onlardı. Herhangi birinin duysa dalga geçeceği türden bir korkuydu bu fakat ona hatırlattığı acının, tarifi olmadığını çok iyi biliyordum. O gün çöken fırtına sadece evinin camlarını değil, onun ruhunu da istila etmişti.

"Dün gece yanımda kalmasaydın," dedi sertçe yutkunurken. "Muhtemelen sabaha kadar kâbus görmeye devam edecektim. Seneler sonra ilk kez deliksiz bir uyku çektim. Onlar benim, gözlerin ve varlığın da onların düşmanı, Küçük Gölge."

Gözlerin ve varlığın. Kâbusları onu, ben kâbuslarını kovalıyordum. Çocukluğundan kalan en derin yaralarından birini

Ninova

duymanın verdiği huzurla iç çektim. "İstediğin her gece olmasa da o gecelerde yanında olacağıma söz veriyorum. Çünkü çaresiz gecelerde yalnız uyumanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum, İnfazcı Ajan."

Bir süre sadece gözlerimin içine baktı ve bana, yalnızca boynumun kıvrımında nefes alabiliyormuş gibi sıkıca sarıldı. Ömrü şimdi sona erse, benim bedenimde ruhu tekrar hayat bulacakmış gibi sarmıştı beni. Kaybolduğu anıların pençesinden ve sakladığı bir sırdan kurtulurken tenimde sakinleşiyordu.

Sonsuzluk gibi gelen birkaç kısa dakikanın ardından sakince eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Kendine gelmişti, beni tek koluyla kaldırıp tekrar sandalyeme oturturken kayıp çocuğun yerini yine Zehir almıştı. Boğazını temizleyip karşımda dimdik dururken yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. "Şimdi..." dedi elleri tişörtünün eteğini kavrarken. "Az önceki, bugünün sırrıydı. Şu an göreceğin sırrın, dün akşam tadına baktığım anlara bedel olacağını düşünüyorum. Ne olduğunu anlayacaksın." Tişörtü başından çekip çıkardığında çıplak gövdesi tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Onu seneler önce de üstsüz görmüştüm, hatta bu sabah da ama her seferinde farklı bir etki bırakıyordu.

Dövmeli kolundaki her bir detayı, sert karnının göz alıcı güzelliğini ve güçlü göğsünü incelerken nefesimi tuttum. Anlamamı istediği şeyin ne olduğunu bulmak için bedenini dikkatle incelerken gözlerim sol göğsüne, kalbinin üzerindeki dövmeye takıldı. En başta tasarımı anlayabilmek için gözlerimi kıstım fakat ne olduğunu fark ettiğim anda ciğerlerimdeki tüm hava beni şiddetle terk etti.

Yara izimi... Kalbinin üzerine dövme yaptırmıştı. Üstelik hemen yanında çok küçük, neredeyse görünmeyecek kadar naif harflerle *Ma Vie* yazıyordu.

"Zehir sen..." Tıpkı dün bana yüzüğü verdiği zaman olduğu

Ninova

gibi, kelimeler yine dudaklarıma düşmeyi reddediyordu. Titrek bacaklarla ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım. Uzun boyunun avantajına sığınarak yüzüne bakmadan elimi kaldırdım ve dövmeye hafifçe dokundum. Dokunuşumla tuttuğu nefesi verdi, teni parmaklarımın altında titreyip ısınırken ikimiz de kısa bir süre konuşmadık.

Yara izimin birebir kopyasıydı bu dövme. Hafif kabarık görüntüsü, şimşeği andıran ince ve uzun yapısı, hatta koyu ama soluk rengi bile aynıydı. Esmer teninde uzaktan bakan biri için yara izi gibi görünecek kadar gerçekçi bir dövmeydi. Altındaki küçük yazı olmasa ve ne olduğunu bilmesem, buna inanmak çok kolaydı.

"Bunu... bunu benden başka bilen biri yok mu?" Cesaretimi toplayıp bakışlarımı gözlüğümün üzerinden onunkilere çevirdim. Dudaklarını diliyle ıslatırken başını iki yana salladı. Yine çok açık, duru ve net göründüğü anlardan birindeydik. Gerçek Damian'ı gördüğüm, o nadir ve eşsiz saniyelerin içindeydik. Son iki gündür bana gönüllü bir şekilde sunduğu bu yönü, senelerdir tanımak istediğim adamın en gizli parçalarından bir şeyler taşıyordu sanki.

"Neden böyle bir şey yaptın?" dedim bakışlarımı tekrar dövmeye çevirip ince mürekkebin üzerinde parmağımı hafifçe gezdirirken. Zehir uzanıp bileğimi hafifçe kavradı. Başparmağı bileğimin iç tarafını okşarken beni kendine biraz daha çekti. Ona ters bir bakış atmak istedim fakat bana karşı bu kadar şeffafken bunu yapmak çok zordu.

"Bugüne kadar..." Başını eğip alnını benimkine yasladı. "Her şeyi, tüm bu olanları neden yaptıysam onun için. Seni neden gönderdiysem, bir nefes kadar yakınındayken bile neden dokunmadıysam, her şey sadece senin için ve..."

Aşk için.

Ninova

Söylemediği kelimeler aramızda kısa bir süre asılı kalıp etrafımızda kırılmaz bir çember oluşturdu. Dudaklarından dökülmese de ruhu benimkiyle bakışları sayesinde konuşuyordu. O bana anlattı, ben de onu dinledim. Bu taş kalpli, soğuk ve ellerinin arasında ölümle yaşamı taşıyan adam, artık benim kurallarımla oynamaya gönüllüydü. Uzanıp yanağını yavaşça okşadım ve parmaklarımın ucunda yükselerek dokunduğum yeri usulca öptüm. Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordum, öyle olmasa bile kendime engel olamamıştım.

Zehir'in göğsü derin bir nefesle şişerken gamzeleri minik bir tebessümle bana göz kırptı. Boğazımı temizleyip birkaç adım geri çekildim, burnumun ucuna doğru kayan gözlüğümü yerine doğru ittim ve masanın kenarına oturup kollarımı göğsümde bağladım. Zehir karşımda hâlâ yarı çıplak dururken sessiz kalmaya devam etti. Her hareketimi takip eden bal gözlerinin tüm dikkati üzerimdeydi.

"O zaman," dedim yakıcı bir nefes ciğerlerime dolarken. "Bu anlaşmanın şartları şu andan itibaren netleşti, Bay King. Oyunun kuralları çok net ve az önceki itiraflarınızın büyüklüğüne bakarak kabul ettiğinizi varsayıyorum."

Bana doğru yaklaştı, tam üzerimden masaya doğru eğilip acı verici bir yavaşlıkla ağzına bir parça salatalık attı ve geri çekilirken aynı yavaşlıkla tişörtüne uzandı. Hareketleri o kadar kasıtlı, kontrolü o kadar sağlamdı ki insan imrenmeden edemiyordu.

"Tüm şartlarını ve kurallarım kabul ediyorum, Küçük Gölge." İnce kumaşı başının üzerinden geçirip alnına dökülen saçlarını geriye doğru itti. "Şimdi, ben günlük dozumu ve sen de sırlarını aldığına göre, bir an önce işimize odaklansak iyi olacak." Omuzlarını geriye doğru itip kaslarını esnetirken başını iki yana yatırıp boynunu kütürdetti. Az önce bir boks maçından çıkmış ya da tam tersi, ona hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ninova

"Steve bizi teşkilat üssünde bekliyor. Görev dağılımıyla birlikte, yeni planın detaylarının üzerinden geçeceğiz." Cümlesi biter bitmez bakışları bacaklarıma doğru kaydı. Ona sert bir ifadeyle meydan okumaktı niyetim ama elini uzatıp tişörtün altında kalan şortumu hafifçe çekiştirdiğinde yalnızca kaşlarımı çatabildim. "Çıkarken bu tatlı kıçını açıkta bırakmayan bir şeyler tercih etmeni istesem... Onun için de bir sır vermem gerekir mi, yoksa rica etmem yeterli olacak mı? Motorda üşütmeni istemem." Parmakları baldırıma şöyle bir dokunup geçtiğinde masadan hızla kalktım. Kısa giyinmememe için motoru bahane etmesi gözümden kaçmamıştı fakat şu an bunu pek umursadığım söylenemezdi.

Motora binmeyi ne kadar sevdiğimi biliyordu ve bu teklifi reddetmektense rahibe gibi gezmeye bile razıydım. "Motorla mı gideceğiz?" Heyecanımı dizginleyemeden küçük bir çocuk gibi ellerimi çırptım. "Of... İşte bu! Tamam, hemen hazırlanmaya gidiyorum. Masayı sonra toparlarız. Ya da hazır burada boş boş duruyorken etrafı toparlayabilirsin."

Üst kata gitmek için hareketlendiğim sırada kolumu yakaladı. "Biz çıkınca etrafı toparlamak için birileri gelecek. Ama sen söylemeden de masayı ben zaten hallederdim. O yüzden Ma Chérie, yarım saat içerisinde hazır ol ki, karı koca rolümüz için geç kalmayalım." Kolumu bırakıp masadaki tabaklardan birkaçını aldı ve mutfağa doğru giderken keyifli ruh haline son hız geri döndü.

Sevinçten merdivenleri koşar adım çıkarken düşünebildiğim tek şey, yıllar sonra aslında ne kadar özgür hissettiğimdi. Hem de onca şeye rağmen. Zihnimin gerisindeki o huzursuz, iç karartan ses dikkatli olmam gerektiğini söylemeye devam ediyordu elbette. Ama onu bir süre dinlemesem ne kadar zararlı çıkardım ki?

Ninova

ZEHİR

Küçük Gölge'm, muhtemelen beş dakika içerisinde burada olurdu. Motorla gezmeyi ne kadar sevdiğini bildiğim gibi sürmeyi çok sevdiğini de biliyordum. Yaşının küçük olduğu dönemlerde güvenliği için hiçbirimiz motorlara yaklaşmasına izin vermemiştik. Genç bir kızken ona motor sürmenin en ince ayrıntılarını öğretmiştim ancak üniversite dönemlerinde bir kez bile motora bindiğini görmemiştim. Benimle yaşamak isteyip de mahrum kaldığı ne varsa ona tüm varlığımla sunmaya hazırdım.

Steve'den gelen mesajları okumak için deri ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp motoruma yaslandım.

Steve: Beş gün sonraki yemek için görev dağılımında bazı değişiklikler yaptım, Nisan'ı alıp geldiğinizde konuşuruz.

Steve: Alya burada. Nisan en yakın arkadaşlarından birinin sadık bir MAİT ajanı olduğunu öğrendiğinde, ikimizin de kıçını tekmelememesi için erkenden gelmesini söyledim.

Steve: Ayrıca, umuyorum ki gece ellerini kendine saklayabilmişsindir. Kız kardeşime olan sevgine saygım sonsuz olsa da bu evlilik şimdilik gerçek bir evlilik değil. Bu görev bitene kadar da öyle olmayacağı konusunda anlaşmıştık.

Ah bir bilseydi... Daha bu sabah bile tadına bakmama ne kadar yakın olduğumu bir bilseydi. Muhtemelen zehirlerimin hepsini boğazımdan aşağı döker beni onlarla boğardı.

Steve: Sabah erken uyandığını biliyorum, umarım mesajlarıma cevap vermeme sebebin sağlamdır. Tahmin ettiğim şeyler olmadığını düşünerek en yakın arkadaşımı boğduğum görüntüleri zihnimden silmeye çalıştığımı da bilmeni isterim.

Ninova

Steve: Damian... Allah'ın cezası adam! Beni takıntılı bir eski sevgiliymişim gibi görmezden gelmeyi bırakır mısın? Seni en yakın arkadaşım olarak seçerken acaba tam olarak ne bekliyordum ki? Güven yüzdem giderek düşüyor.

Steve: ZEHİR?!

Boğazımın gerisinden gelen ve göğsümü şiddetle sarsan derin bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım. Tam olarak eski sevgili mesajları atmıştı ve bunu fark etmesi, durumu daha komik bir hale sokuyordu. Nisan ile ilgili olan kısımları kasten atlamayı seçerek dengeli bir cevap yazmak için duraksadım.

Ben: Sakin ol, bebeğim. Gerçekten takıntılı bir eski sevgiliye dönüşmek üzeresin. Nisan birazdan hazır olur, muhtemelen yarım saat içerisinde üsse gelmiş oluruz. Bugün öğreneceği pek çok şey onu sarsacaktır, olabildiğince hazırlık olmalıyız.

Steve: Saniyesinde cevap veriyor olmam, çaresiz bir şekilde dönüş beklediğim anlamına gelmiyor, öncelikle bunu belirteyim. Sadece telefon elimdeydi. Ve kesinlikle haklısın. Ben herkesle konuştum ancak senden de direktif almaları iyi olacaktır. Hiçbir şeyi şansa bırakamayız.

Ben: Anlaşıldı, Kuzgun. Birazdan görüşmek üzere.

Mesajı gönderdikten sonra tekrar ekranı açıp sırf piçlik olsun diye yeni bir mesaj yazdım.

Ben: Beni özle, bebeğim.

Steve: Siktir git.

Telefonu cebime attığım sırada garajın kapısı açıldı ve dünyamın yörüngesi topuklu botları, siyah, deri pantolonuna eşlik eden deri ceketiyle içeriye adım attı. Kendi etrafında dönerken ceketinin önü açıldı ve beyaz tişörtünün sıkı memelerini ortaya çıkarması dikkatimden kaçmamıştı. Benimle uyumlu giyindiğini fark etmek öyle tatmin ediciydi ki... Bilerek yaptığını bilmek daha çok hoşuma gitmişti. Ayrıca morluğu kapatmış olması da gözümden kaçmamıştı.

Ninova

Yüzünün etrafına dökülen uzun, kahverengi saçları ve kâbuslarımın tek düşmanı zümrüt gözleri hayat doluydu. En kötü günlerinde bile neşesini zırh gibi taşırdı Nisan. Ona dair en sevdiğim, hatta belki de ilk âşık olduğum özelliği buydu. Ancak bu beni korkutmuyor da değildi; her şeye inat gülümsemeyi seçen bu kadın, öğrendikleriyle yıkımın eşiğine gelebilir ve belki de bu neşesini kaybedebilirdi. Eski kırılganlığından eser kalmadığını, o fevri genç kadının olgun bir kadına dönüştüğünü bilmeme rağmen korkuyordum. Çünkü onun yıkımını görmek benim de fütursuzca yıkıma yol açmama sebep olurdu ve eğer bu gerçekleşirse, tüm bu zaman ilmek ilmek işlediğimiz her şey berbat olabilirdi.

"Eee..." dedi düşüncelerimi bölen canlı sesiyle. "Olmuş mu? Yeterince *ajanvari* görünüyor muyum?" Kaşlarını oynatıp rollenerek sert bir bakış attığında güldüm.

"Tam anlamıyla öyle görünüyorsun, Nisan." Motora doğru dönüp kasklarımızı aldım. Benimkinin bir boy küçüğüydü ve aslında Nisan'ın kafasının ölçülerine göre yapılmıştı. Motoruma ondan başka kimsenin binmesine izin vermediğim için bu makul bir hareketti. "Hazırsan eğer..."

Kaskı elimden hızla kapıp kıkırdadı. "Ne kadar hazır olduğuma inanamazsın," dedi ve kaskı şöyle bir inceledi. "Bu normalden biraz daha farklı, neden?"

"Çünkü senin için özel tasarlandı," dedim omuz silkerek. Benim için sıradan bir şeydi bu durum. O ve ona dair yaptığım her şey normalimdi.

Nisan'ın kaşları şaşkınlıktan neredeyse saç çizgisine kadar yükseldiğinde ona imalı bir bakış attım.

"Sen..." Derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Gerçekten benimle kafayı bozmuşsun ya da takıntılı bir manyaksın." diye tamamladı cümlesini şaşkınlıkla.

Ah, Ma Vie... Hiçbir fikrin yok...

Bunun kafayı bozmak ya da takıntı olduğunu düşünmesi çok

sevimliydi. Hislerimin, sahiplenme arzumun boyutuna dair en ufak bir fikri yoktu. "Bu tabirler biraz hafif kaçar, Küçük Gölge. Bu tarz kelimelerin ne hissettiğimi tanımlayabileceğini sanmıyorum. Takıntı kadar sağlıksız, ihtiyaç kadar muhtaç eden türden. Sana dair her şey, senin için yaptığım ya da yapacağım her şey benim rutinim."

Kaskı incelemeye devam ederken başını salladı. Her kelimenin bedeninde bıraktığı etkiyi o söylemese de görüyordum. Bakışları yoğunlaşmış, teni kızarmıştı. Ondan yayılan sıcaklık ruhumda tutuşturduğu ateşin sadece bir gölgesiydi.

"Muhakkak öyledir. Sonuçta çocukluğumun ve ergenliğimin tamamında ben senin gölgendim, şimdi ve geçtiğimiz yıllarda da sen benim."

Uzanıp kaskı parmaklarının arasından aldım ve yavaşça başına yerleştirip kayışını bağladıktan sonra gözlerinin içine, ruhunun derinliklerine doğru baktım. "*Zehirli* bir *gölge* demek çok daha doğru olacaktır, *Ma Chérie*. Biz birbirimizin gölgesiyiz." Ona göz kırpıp motora bindiğim sırada duyamadığım birkaç kelime mırıldandı. Kendi kaskımı da takıp oturacağı yere hafifçe vurdum. Nisan tek bir saniye beklemeden arkama yerleşti, narin elleri belimin etrafına sıkıca dolanırken bana iyice yaslandı. Titriyordu ama bunun motora bindiği için değil de her şeye rağmen bana karşı koymak için verdiği savaş yüzünden olduğunu biliyordum.

Nisan tüm yolculuk boyunca etrafı seyredip rüzgârın sesi yüzünden duyamadığım pek çok şey mırıldanmıştı. Keyfi o kadar yerindeydi ki, birazdan öğreneceği şeyler yüzünden canının sıkılacağını bilmek benim de canımı sıkıyordu. Ama ona bir söz vermiştim. Vakti gelen her şeyi öğrenecekti. Steve'e kalsa çoğu şeyin hâlâ zamanı vardı ama bunu Nisan'a tekrar yapmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

Bir abi olarak kız kardeşini korumak istemesini anlıyordum. Ne var ki bazı şeylerin açığa çıkma zamanı gelmişti. Nisan'ın

Ninova

geçmişine bir hayalet gibi üşüşen tehdit hâlâ mevcut olsa da ipleri artık elimizdeydi. Ona dokunmaya cesaret edecek kimse olmadığı gibi, teşkilattaki herkes onun tam anlamıyla kim olduğunu biliyordu. Tıpkı benim kim olduğumu çok iyi bildikleri gibi.

Motoru gece kulübümün önünde park ettiğimde, Nisan aceleyle kaskını çıkarıp etrafa imalı bir bakış attı. "Üsse gideceğimizi söylemiştin."

Kasklarımızı hemen önümüzdeki arabacan çıkan korumalara verdim, Nisan'ın kaşları biraz daha çatılmıştı. Kafası karıştığında ne kadar sevimli göründüğüne dair en ufak fikri olduğunu sanmıyordum. Elimden gelse bu görüntüyü de zihnime dövme yaptırırdım.

"Öyle yaptık zaten, Küçük Gölge."

Motorun anahtarını korumalardan birine verip alt kattaki garaja çekmelerini söyledikten sonra, hâlâ şaşkınlıkla bana bakan *tatlı* karıma döndüm. Elimi uzattığımda tereddüt etmeden parmaklarımı yakaladı ve koluma sıkıca tutunup etrafa tuhaf bakışlar atmaya devam etti. "Tahmin ettiğim şey mi..." derken gözlerindeki parıltı ani bir farkındalıktı. Bir şeyleri anlamaya başladığında her zaman yaptığı gibi altdudağını dişlemeye başlamıştı.

Keşke onun yerine bunu ben yapabilseydim...

Hay sikeyim, işine odaklan, Zehir.

Boğazımı temizledim. "Kesinlikle."

İçeri girerken pek çok tanıdık ajanı selamlayarak kulübün arka tarafına doğru ilerledik. Koridorun en sonundaki, temizlik eşyalarının olduğu odaya girdiğimizde Nisan heyecandan yerinde duramıyordu. Teşkilata olan merakı hiçbir zaman yerini başka bir şeye bırakmamıştı. Modaya, tasarıma ve sanata ne kadar hayranlık duyuyorsa, aynı şekilde teşkilata, ajanlığa ve adrenaline de hayranlık duyuyordu.

"Gizli bir üs... Tahmin etmeliydim. Nereden geçeceğiz? Bir an önce söyle ki, işleri hallettikten sonra senin canına biraz daha

okumaya vakit kalsın." Elimi bırakıp etrafı inceleyeme, gizli geçit için en makul olabilecek yerleri aramaya başladı. Bakışları köşedeki geniş dolabın üzerinde durduğunda tek kaşını kaldırıp imalı bir şekilde gülümsedi. "Kendim buldum. Şimdi, anahtarı alabilir miyim, Zehir."

Herhangi bir şey söylemeden cebimdeki küçük anahtarlığı çıkarıp ona doğru fırlattım. Bu anahtar aslında ona aitti. "Anahtar sende kalabilir, Küçük Gölge. Sadece üç kopyası var. Biri bende, biri sende ve diğeri de abinde."

Nisan başını yana doğru eğip bana sessiz bir soru sordu. Ne olduğunu anlamam için kelimelerin dudaklarından ayrılmasına hiç gerek yoktu.

Babamda yok mu?

Başımı iki yana salladım. "Burası sadece aktif çalışan ajanlar için. Kendi içimizdeki görev dağılımı biraz düşündüğünden farklı. Zamanla anlayacaksın. Düzeni sana anlattıkça her şey kafanda oturmaya başlayacak. Sadece bize güven, Ma Vie."

Bana şüpheci bir bakış atsa da elinden pek bir şey gelmeyeceğinin farkındaydı. Saçlarını omzundan geriye doğru itip derin bir nefesin eşliğinde anahtarı yuvasına sokup kapıyı açtı. Hemen önünde, aşağıya doğru uzanan demir bir merdivene bakarken cep telefonunu kotunun cebine sokup sanki ganimet bulmuş gibi ellerini ovuşturdu. "Kendimi bir aksiyon filminde gibi hissediyorum. Bu sana da sık sık oluyor mu?" dedi merdivenleri inerken. Dolabın kapısını çekip arkamızdan kilitlemek için kendi anahtarımı kullandığım sırada kıs kıs güldüm. "Hiç böyle düşünmemiştim. Ama evet, biraz daha ölümcül ve tehlikeli bir *realite* şovuna benzediğini de söyleyebiliriz. İnan bana Küçük Gölge, bu işe dair sevebileceğin pek bir şey yok. Yine de söz konusu sen olduğunda bazı şeyleri kestirmenin imkânsız olduğunu biliyorum." Anahtarı cebime atıp peşi sıra merdivenleri inmeye başladım.

"Beni çok iyi tanımışsınız, Bay King."

"Siz de beni, Bayan King."

"Bundan pek emin değilim, öyle olup olmadığına zamanla karar vereceğim."

Son basamağa adım attığında başını çevirip bana göz kırptı ve kalbim birkaç kez göğsüme çarpıp tekrar yerine oturdu. *Beni mahvediyordu ve ben, mahvolmaktan hiç bu kadar keyif almamıştım.*

Üssün tüm odaları tıpkı evimizdeki gibi kurşun geçirmez camlarla çevrelenmişti. Kapalı bir alan ya da gizli tutulacak herhangi bir yoktu. Burası bizim inimizdi ve buradaki ajanların hepsi, aldıkları üst düzey eğitimle dünyanın en iyileri olarak seçilmişti. İçerideki hiyerarşinin en büyük temeli saygı ve pek tabii güvendi. Kimse bir diğerinden habersiz hareket etmez, hiçbir görev yarım bırakılmazdı. Burada *imkânsız* kelimesi inandığımız bir söz değil, başarılarımıza eklediğimiz basit bir söylemden ibaretti. Pes etmenin ne olduğunu bilmez, gerekirse o görev için can verirdik.

Adaletin terazisini dengelerken verilen ya da alınan canlar burada bir günahın parçası değil, düzenin kurucusu sayılırdı.

Nisan, üssün ana salonuna gidene kadar geçtiğimiz beş odayı dikkatle incelemişti. Savunma sanatları için çalıştığımız oda, araştırmaların yapıldığı ve her görevin belgelerle saklandığı arşiv, silahların bulunduğu lazer korumasıyla çevrelenmiş geniş alan... Her birini, hayatının en büyük hazinesini ele geçirmiş bir korsan gibi incelerken tam anlamıyla büyülenmişti. Önünden geçtiği odalardaki her ajanın durup bizi selamladığını bile fark edemeyecek kadardı bu durum. O üssü, ben de onu hayranlıkla izlerken en sonunda ana salona ulaştık ve onlarca bilgisayarın başındaki pek çok ajan, biz içeri girdiğimiz anda ayağa kalktı.

"Herkese günaydın," dedim boğazımı temizleyip. "Bayan King'in kim olduğunu ve onun sözünün benim sözüm sayıldığını sizlere hatırlatmama gerek olmadığını düşünüyorum." Hepsi beni kısa bir baş hareketiyle onaylarken yüzlerine ciddiyetle baktım. "Güzel, beni tekrar etmek zorunda bırakmayın."

Steve, hemen arkamızdaki toplantı masasından kalkıp yanında Alya ile birlikte bize doğru yürümeye başlamıştı. Tüm bakışlar bize döndüğünde, Nisan aniden durup tuttuğu nefesini usulca verdi. Vücudundan yayılan heyecanın adrenalin dolu dalgaları yerini gerginliğe bırakırken onu biraz da olsa rahatlatabilmek için kolumu omzuna doladım. Bana hafifçe gülümseyip başını hareketliliğin olduğu, Steve ve Alya'nın bize doğru yürüdüğü tarafa çevirdi.

Yüzündeki tedirgin tebessümün, şokla yer değiştirdiğini gördüğüm anda Steve'le göz göze geldik. Bana *halledeceğiz* bakışı atıp yüzüne aptal bir gülümseme yerleştirerek Nisan'a doğru yürüdü. Abisi, Küçük Gölge'm için daima sığınacağı bir çatı olmuştu. Ben üzerinde aleve dökülmüş benzin etkisi yaratırken Steve o alevi sakinleştirecek yağmur damlaları gibiydi. Nisan'ı nasıl kontrol altına alabileceğini hepimizden daha iyi bilirdi.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Tanrım..." Nisan başını iki yana sallayıp önce Alya'ya, ardından bana ve en son da Steve'e ters bir bakış attı. Bakışlarıyla saçtığı *zehir*, benimkilerden çok daha tehlikeliydi.

"Siktir... Bunu nasıl anlayamadım ki?" Bir elini beline yaslayıp diğerini alnına götürerek hafifçe vurdu. "Aptal kafam. Boşuna dememişler, *akla gelmeyen başa gelir* diye..." dedi çok sevdiği atasözlerinden bir tane mırıldanarak. Sinirlendiğinde Türkçe ve İngilizce arasında gidip gelmesi, sanki mümkünmüş gibi onu gözümde daha kusursuz yapıyordu. Ve evet, bunun hastalıklı bir şey olduğunu bilecek kadar onunla kafayı bozmuştum.

"Söyleyin bakalım, *en yakın arkadaşım* olduğunu düşündüğüm bu düzenbaz ajanı hanginiz taktı peşime?" Zehirli bakışlarının önce hedefi ben, ardından Steve olmuştu. Steve konuşmak için ağzını açtığı sırada, Alya bir adım öne çıkıp bizi öldürmek için her an saldırmaya hazır bekleyen karımın tam karşısında durdu. Nisan, sitemkâr ve hayal kırıklığıyla dolu gözlerle bakarken Alya iç çekip tereddütlü birkaç daha adım attı ve iki eliyle kollarını tuttu.

Ninova

Ona en iyi ulaşabileceği, ikisinin de ana dili olan Türkçeye başvurmuştu. "Biliyorum, kızgınsın ve gerçekten çok özür dilerim ama aşk olsun, Nisan. Ben hâlâ en yakın arkadaşınım. Altı sene boyunca ev arkadaşıydık. Dostluğumuza dair hiçbir şey bu işin içinde değildi. Tüm sırların, konuştuğumuz her şey benimle güvende. Sana sadece benden istenildiği için değil, en yakın arkadaşım olduğun için de göz kulak oldum. Bunu hiçbir şey değiştiremez..." Alya duraksayıp iç çekti. "Sorunun cevabına, yani beni senin peşine kimin taktığına gelince..." Bakışları bana doğru kaydı. Sımsıkı topladığı siyah saçları yüzünden bakışları her zamankinden daha gergindi ama itaati gözlerinin her köşesinden okunuyordu. "Zehir ölmemizi istese, tereddüt dahi etmeyiz."

Nisan zaten cevabını bildiği bir soruyu sormuştu. Bu yüzden şaşırmak yerine sadece sitemle başını iki yana salladı. Omuzları çökmüş, isyanı yeni bir boyut kazanmıştı. Alya'nın samimi olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu ama yine de ruh hali az önceki pozitifliğinden tamamen kopmuş ve karanlık bir savaşa girmişti.

"Bunu bana söyleyebilirdiniz," dedi sessizce. "En azından, bunu bilebilirdim..."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Steve elini kaldırıp bir adım öne çıkarak Nisan'ın yanağını okşadı. "O zaman bize güvenmek yerine bir şeylerden kolayca şüphelenirdin. Ne okulda huzurlu hissederdin ne de arkana bakmadan İstanbul sokaklarında rahatça yürüyebilirdin. Sırf bize inat olsun diye ajanları atlatmak için başvuracağın yolları saymıyorum bile ki, bu yapmadığın bir şey değildi Nisan. Lütfen, şu anki olgunluğunla o zamanki uçarı hallerini bir tutma. Senin bizi tanıdığın kadar biz de seni tanıyoruz, kardeşim. Sen benim en kıymetlimsin. Bu emir Zehir'den çıkmış olabilir ama karar hepimize ait."

Nisan'ın omuzları biraz daha çökerken başını sallayıp Steve'den sakince uzaklaştı. Bir nevi fırtına öncesi sessizlikti bu. Arkadaki toplantı masasına doğru ilerleyip kendini sandalyelerden

Ninova

birine atarken öfkeli bakışlarının hedefi Alya'ydı. Onunla özel konuşmak istiyordu, bu yüzden Alya peşinden giderken Steve ve ben olduğumuz yerde dikilmeye devam ettik. İkimiz de bir şeyleri öğrendikçe kırgınlıklarının büyüyeceğini biliyorduk. İkimiz de yıkımın eşiğine gelmeyi ve oradan çıkmak için ne yapılması gerektiğini öğrenmiştik. Steve ve benim verdiğim savaş, Nisan'ın vereceği savaş için yeteri kadar cephanelik oluşturmuştu.

"İşte başlıyoruz..." dedi Steve düşüncelerimi okuyarak. En yakın arkadaşıma dönüp bir elimi omzuna koydum. Steve ve ben kaç defa düşmüş, kaç gerçeğin bizi yıkıma uğratmasının ardından ayağa güçlükle kalkmıştık bilmiyordum. Bir noktadan sonra ikimiz de saymayı bırakmıştık. Yaşadığımız tüm o sikik anılar artık geride kalmış olsa da Nisan'ın gerçeklerle olan savaşında aynı yıkımı yaşamaması için elimizden geleni yapacaktık.

"Bu daha hiçbir şey, Steve. O güçlü bir kadın. Anlasa da kırılmaya hakkı var. Hatta bizi öldürse yine sesimizi çıkaramayız. O yaşasın diye aldığımız her bir karar bizi kendi sonumuza götürürken onu da korkunç bir bilinmezliğin içine attı. Ama kırıkları paramparça olmadan toplayacak kişiler sadece biziz."

Steve ağırlığını bir ayağından ötekine verirken takım elbisesini düzeltip cebinden purosunu çıkardı. Purosu onun için bir tür stres savardı ama ona hiçbir işe yaramadığını söylediğimde, beni görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

"Beş gün sonra gideceğiniz iş yemeğinde size eşlik edeceğim. Planı ona göre düzenleyeceğiz. Örgüt ortaklarıyla tanıştığınız sırada etrafta ne kadar çok MAİT ajanı olursa o kadar iyi. Nisan bizim kadar hızlı davranamayabilir, öğrenecek çok şeyi var. Tetikte olmalıyız."

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. "O davete eşli gidildiğini biliyorsun, değil mi? Sen sahaya çıkmazsın, çıksan bile herhangi bir ajanla asla eş olarak katılmazsın. Aklında ne var?"

Steve şöyle bir omuz silkip bakışlarını kaçırdı. Söylemek üzere olduğu şeyi az çok tahmin etsem de ondan duymak istiyordum. Sırf onu sıkıştırıp dalga geçmek için bile olsa duymam gerekiyordu. Kollarımı göğsümde bağlayıp sırtımı dikleştirdim. Bir yandan Nisan ve Alya'nın hararetli konuşmalarını merak ediyor, diğer yandan Steve'in ağzındaki baklayı çıkarması için can atıyordum.

"Benimle birlikte Greta gelecek. Oldu mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı yuttum. Ajanlarımın, patronları arasında geçen hangi konuşmanın bu kadar komik olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu. Ya da Kuzgun'un âşıkken nasıl da bir aptala dönüştüğünü. Steve'in Greta'ya olan zaafını ve aralarındaki sessiz bakışları hiçbir zaman fark etmediğimi düşünmesi gerçekten yeteneklerime hakaretti. Ya da bunu tamamen görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

"Sonunda ona olan aşkını itiraf ettin demek. Kız senelerdir seni bekliyor, oğlum."

Steve beni sert bir bakışla ödüllendirirken dudakları gerginlikle inceldi. "Aşk itirafı falan yok, geri zekâlı." Sanki saçma bir şey söylemişim gibi gözlerini devirip başını salladı. "Birbirini bekleyen âşıklardan bahsedeceksek sizin üç sıfır önde olduğunuzu söylemeden edemeyeceğim. Greta ve benim aramda herhangi bir şey yok. Sadece öyle gerekti. Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Evet zorundasın."

"Değilim, aptal herif. Sus da işimize odaklanalım. Bilmen gerekeni öğrendin zaten."

Elimi şöyle bir sallayıp Steve'i geçiştirdikten sonra deri ceketimi çıkardım ve en yakınımdaki boş sandalyeye fırlattım. "Boş konuştuğun zaman çok sıkıcı biri oluyorsun, Kuzgun. Bizimle ilgili kısımda haklı olabilirsin ama diğeri için söylediğin yalanı küçük bir çocuk bile anlayabilir. Ayrıca... Zorundasın."

Steve cevap vermek için ağzını açtığı sırada yukarıdan gelen koşturma sesleriyle aniden üsse bir ölüm sessizliği çöktü. Dışarıda olan biten her neyse, belanın kokusunu çoktan almıştım. Sesler giderek çoğaldığında görev telaşı üssü ele geçirdi. Steve herkese emirler yağdırırken bir grup ajan silahlanarak üssün çıkışına doğru ilerledi. Her şey on saniyelik bir zaman diliminde gerçekleşmişti. Tam arkamı dönüp Nisan'a gideceğim sırada, silahını hazırda tutan ve kaşımla birlikte bize doğru yaklaşan Alya'ya baktım.

"Emirlerin nedir, Zehir?"

"Onunla kal. Ne olursa olsun bir saniye bile gözünün önünden ayırma. Girişe iki ajan daha bırakacağım. Ben yukarı çıkıyorum."

Alya tek bir baş hareketiyle emrimi onayladı. Nisan'ı kolundan tutup yakınıma çektiğimde ince bedeninden ani bir şok dalgası geçti. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine baktım. Tüm cesaretiyle dimdik durmak için elinden geleni yaparken sığ nefesler alıyordu. Silah kullanmayı ve kendini savunacak kadar dövüşebildiğini bilsem de henüz korkusunu tam anlamıyla cesarete dönüştürememiştim.

"Korkma, Küçük Gölge. Bir şey olmayacak. Sana verdiğim anahtar aynı zamanda köşedeki kasanın kapısını açıyor. Bir kasa gibi görünse de orası bir sığınak. İçeri gir ve bekle. Alya da seninle olacak. Hemen döneceğim."

Nisan hızla anahtarı çıkardı. "Steve ve sen... İkiniz de burada kalsanız? Çünkü kendim için korkmuyorum, Zehir. Hiçbir zaman kendim için korkmadım." Bakışlarındaki dürüstlük ve netlik yüzünden az kalsın onunla kalmak için herkesi gözden çıkaracaktım. İşte bu yüzden altı senenin tamamı büyük bir boşlukta geçmişti. Çünkü beni görevimden döndürüp her şeyi mahvederek kendi kaybına sebep olacak biri varsa, o da bu kadındı. Bir noktaya kadar hayır diyebildiğim, aynı zamanda evetlerimin de tek sahibiydi.

Ninova

"Birazdan yanında olacağız, söz veriyorum. Sadece bana güven, Ma Vie. Affına layık olmadan ve sana doyamadan benden kurtulma şansın yok."

Başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Sözünü tut, Zehir. Kapanmamış hesaplarımız, konuşulacak şeylerimiz var. Affımı istiyorsan geri dönersin. Hepiniz için geçerli." Alya'ya imalı bir bakış atıp tekrar bana döndü. Eğilip alnından öptüm ve beni yanında tutmak için her türlü hileye başvuran zümrüt gözlerinin büyüsüne daha fazla kapılmadan koşar adım Steve'in peşinden gittim.

Ninova

9

CENNET VE CEHENNEMİN ARASINDA

ZEHİR

Yukarı çıktığımda görmeyi beklediğim şey tam bir kaos haliydi; ancak karşımdaki manzaranın bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Kulübün iki cephesindeki camlar tamamen kırılmıştı, üstelik kurşun geçirmez olmalarına rağmen tuzla buz olmuşlardı. Masalardan bazıları mekânın dışına, bazıları ise canlı müzik sahnesine doğru savrulmuştu. Bu da patlamanın çift yönlü bir rüzgâr oluşturacak şiddette olduğunu ama yıkıma yönelik tasarlanmadığını gösteren en sağlam kanıttı.

Asıl soru, bu camların nasıl kırıldığıydı. Normal şartlarda belirli bomba ya da kurşun tipleri hariç kırılmaları pek mümkün sayılmazdı. Sadece kısa bir gözlemle bile ne olduğunu az çok tahmin etsem de kamera kayıtlarını incelemenin mutlak faydası

Ninova

olacaktı. Bu hamle üsse karşı değildi, uyuşturucu baronlarından bana gelen bir uyarı niteliğindeydi. Mal varlığıma ulaşmaları zor olmamıştı ki bunu yapacaklarını zaten öngörmüştük. Tam da bu yüzden gerçek kimliklerimizin üzerinde oynama yapmış, evliliği de tamamen resmi göstermiştik. MAİT'in en büyük özelliği buydu, hiçbir ajanın gerçek mesleğini bulmak mümkün değildi. Adı ve soyadını kullanmak durumunda kalsa dahi -ki bu sadece önemli görevler için geçerliydi- aslında kim olduklarına erişmek imkânsızdı.

Zor durumda kalmadıkça kullanmadığım silahımı en yakınımdaki ajanlardan birine verirken yaralılarımızın yanına koşturdum. Barmen ve kapıdaki koruma ile birlikte, ajanlarımızdan biri yaralanmıştı. Ciddi bir durumları yoktu, sadece ufak tefek sıyrıklarla atlatacaklardı ama onların hayatını hiçbir koşulda riske atamazdım. Parmakları kanasa dahi bunu kendi sorumluluğum olarak görmek en büyük görevlerimden biriydi.

Yaralıları ilkyardım odasına götürmek için koşuşturan özel sağlık ekiplerimize yol verdikten sonra, camların kırıldığı yeri inceleyen Steve ve bir diğer sadık ajanımız Deha'ya katılmak için temkinli adımlarla ilerledim. Tam olarak ne olduğunu çözene kadar çoğu şey yerli yerinde kalmak zorundaydı.

Deha, tıpkı Alya gibi Türk'tü. CIA'yin, MAİT için yetiştirdiği özel ajanlardan biriydi ve hatta Alya ile aynı okulu bitirmiş, birlikte güzel bir ekip olmuşlardı. Alya'nın Nisan'a göz kulak olması için ülkeden ayrıldığı dönem dışında daima birlikte çalışarak teşkilatın mühim görevlerine adlarını altın harflerle yazdırmayı başarmışlardı. Birinin olayı bilgisayarlar, diğerininki ise sahaydı. Ancak şimdi, ikisini aynı göreve atamak neredeyse imkânsız hale gelmişti. En iyi anlaşan iki ajanımın birbirlerinden nefret etmelerine sebep olan şeyi henüz bilmesem de tahmini pek zor sayılmazdı.

Siktiğimin romantik ilişkileri... Her zaman boka batacak bir yol bulurdu ve genelde bu bokun sebebi biz erkekler olurduk.

"Durum nedir?" diye sordum yere eğilip kırılan camlardan birini elime alırken. Parçalar büyüktü, bu da ısı seviyesi yüksek ve ağır bir kurşunla tuzla buz edildiğini gösteriyordu. Çok para dökülen, silah kaçakçılarının Rusya'ya taşıdığı türden bir kurşun olduğuna bahse vardım. Bu işi yapan bir örgüt tanıyordum elbette ama onlarla MAİT olarak sıkı bir anlaşmamız vardı. San Francisco'nun ileri gelen ailelerinden Allenlar, bu tarz kurşun ve silah ticaretinin bir numaralı adamlarıydı. Bizim özel üretim silahlarımız da onların elinden geçip gizlice depolarımıza ulaştığı için Hera Allen'a açacağım bir telefonla kurşunun menşeini öğrenebilirdim. Ancak öncelikle derin bir analize ihtiyacım olacaktı.

"Polikarbon'u* delecek kadar sıcak bir kurşun. Mekânın camı en kalın milimetrelerle yapıldı, Zehir. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun." Steve cam parçalarını incelerken bakışları kısıldı, kurşunu arıyordu.

Başımı sallayıp çabucak Deha'ya döndüm. "Kamera kayıtlarına ihtiyacım var, Avcı. Teknik ekibe haber vermeni ve yakın çevreyi aramaya çıkmanı istiyorum." dedim görev bilincine tamamen girmesi için. Deha bir saha ajanıydı, hiçbir hedefini kaçırmadan avlayabilen bir keskin nişancı olduğu için böyle anılmak istiyordu. Teşkilatın göz önünde bulunan her ajanı, istediği ismi ya da lakabı dilediği gibi kullanabilme lüksüne sahipti.

Deha ufak bir baş hareketiyle gri bakışlarını bana çevirdi. "Oldu bil. Yarım saat içerisinde elimizde olur, ekibe haber verip araştırmaları bitirdikten sonra sahaya çıkacağım," dedi ve içeri doğru ilerlerken botları kırık camların üzerinde çatırdadı. Deha'nın saha araştırması, Alya'nın da desteğiyle yakın caddeler üzerinden ilerleyecekti. Her kameraya ve kuytu köşeye ulaşacak teknolojiye sahip olmanın avantajları bazı konularda bizi direkt avantajlı taraf haline getiriyordu.

* Polikarbon cam, aslında cam yerine kullanılan şeffaf levhalardır. Camın kırılgan yapısına alternatif olarak geliştirilmiş bu malzeme, yüksek darbe dayanımı ve ışık geçirgenliği özellikleriyle öne çıkar. Özellikle güvenliğin ön planda olduğu alanlarda kullanılır. (e.n.)

"Alya ile arayı düzeltmeleri gerekiyor. O sahada ve Alya bilgisayarın başındayken kulaklıktan sürekli çatışmalarını dinlemek istemiyorum," dedi Steve, bir yandan da bulduğu kurşunu ışığa doğru tutmuş inceliyordu.

Uzanıp hâlâ sıcaklığını koruyan iri kurşunu parmaklarının arasından alırken sırıttım. "Senin Greta ile arayı düzelttiğin gibi mi?" Ortamın gerginliğini azaltmak için Kuzgun'un canını sıkmak en sevdiğim şeydi.

"Bu konuyu tam olarak ne zaman kapatacaksın, sik kafalı?"

Kurşunun ağırlığını elimle tartarken sırıtmam kahkahaya dönüştü. "Sen bana -yani en yakın dostuna- gerçekleri anlatana kadar."

"Anlatılacak herhangi bir gerçek yok."

"Var."

"Yok."

"Âşıksın işte göt herif, hem de siktiğimin seneleri boyunca. Cidden benden saklayabileceğini mi düşündün?"

Steve bir elini göğsüne götürüp alınmış gibi yaptı. "Hani bebeğindim." dedi sabahki mesajlaşmamıza gönderme yaparak. Bakışlarımın odağı kurşundan ona doğru kaydı. Yaşadığım şaşkınlıkla gözlerim büyürken homurdandım. "Gerçekten götün tekisin ve bana yalan söylediğin sürece bu ilişki yürümez. Ayrılıyoruz. Artık bebeğim değilsin."

Steve'in derin kahkahası camsız duvarlardan dışarı doğru sızdı. Her zamanki gibi, gerginliğini aptalca bir şakayla maskelerken ceketiyle oynayıp histerik kahkahalar atıyordu. "Her neyse, bu konuşmayı seninle şu anda yapmayacağım. Daha önemli işlerimiz var ve hiç yeri değil," dedi etrafta dolaşan ajanlara hızlı bir bakış atarak.

Bu konuda hakkı olmadığını söyleyemezdim. Yine de benden kaçışı yoktu. Koşullar ne olursa olsun elbet konuşacaktı. "Peşini bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi?" Ajanlardan birinin getirdiği koruma poşetine kurşunu yerleştirdim. "Diğerini de bulup

analize gönderin, iki tane olmalılar. En kısa süre içinde sonuçları istiyorum. Gün içinde elimde olsun ki bir telefon görüşmesiyle işin büyük kısmını çözebileyim."

Mekânı incelemeye devam ederken kalıcı olabilecek bazı değişiklikler aklımı meşgul etmeye başlamıştı. Bu patlamanın üssü tehlikeye atma ihtimali vardı ama neyse ki sahip olduğumuz tek üs, buranın altında kendine bir kamuflaj bulmuyordu. MAİT'ın bilinmeme sebebi de aslında tam olarak buydu. CIA işin görünen yüzü ve hukuki tarafıyken, MAİT tüm kirli çamaşırlarla ilgilenir ve ne kadar pislik varsa halının altına çekinmeden süpürürdü. Şehrin dört bir yanındaki gizli geçitlerle çevrelenmiş gizli üsleri saymıyordum bile.

"Katılacağımız davetten önce bize bir uyarıda bulunmak istediler," dedim kırıkların üzerinden geçip bara doğru ilerlerken. "O gece de temkinli olmamız gerekiyor. Güvenlik önlemlerini iki katına çıkaralım." Arka tarafa geçip viskiye uzandım. Uzun bir yudum aldığım sırada düşünebildiğim tek şey, bu aptalca girişimin ardındaki fikrin hangi *canavara* ait olduğuydu. Göz korkutma işi basit adamların büyük sandıkları adamları doldurmalarıyla gerçekleşirdi. Amatör bir örgüt olmamalarına rağmen, bunun içinde bir bit yeniği olduğunu düşünmeden edemiyordum. Orospu çocukları, gerçek patlamanın aslında ne kadar yakınlarında olduklarını bilmiyorlardı.

Adamlara dair geniş bir araştırma yelpazemiz olsa da kişisel alanlarına daha yeni girmeye başlamıştık. Bu hamleyi yapanı tahmin etmek birkaç belgeden edinilecek bilgilerle olabilecek kadar basit değildi. Hiçbir şey yazıldığı gibi görünmez, kimse de bizim tanıdığımız kişiyle aynı olmazdı. İşte tam da bu yüzden Küçük Gölge'min kusursuz hafızasına ihtiyacımız vardı. Sadece gideceğimiz davette bile bize pek çok şey kazandıracak kadar kıvrak zekâsına...

Ninova

Nisan kulübün arka tarafından değil de sanki düşüncelerimin içinden çıkıp darmadağın olmuş mekâna adım attığında, telaşlı gözleri son hız etrafı taradı. Abisine bakıp bir süre onu inceledi, iyi olduğunu anladıktan hemen sonra bana doğru döndüğünde, barın arkasından çıkıp onunla yarı yolda buluştum.

Etrafta herhangi bir tehlike yoktu ama bu, ortalık bu kadar karışıkken olmayacağı anlamına gelmiyordu. Her şeyi riske atabilirdim ancak varlığımı ayakta tutan bu deli kadını asla.

"Sana aşağıda kalmanı söylemiştim, Ma Vie. Gördüğüm kadarıyla kasaya hiç girmemişsin bile." Bunu biliyordum çünkü dakika, hatta saniye hesabı yapacak kadar zamanlama konusunda hassastım.

Sert bakışlarım kızgın ve bir o kadar kırgın yeşilleriyle buluştu. Sırtını dikleştirip duruşunu sağlamlaştırırken elleriyle göğsümü itti. Hiç işe yaramadığını fark ettiğinde biraz daha sinirlenmişti. "Ben de sana artık emir almadığımı söylemiştim, Zehir! Ve hayır, girmedim. Unuttun mu, yarım saat kadar önce çok sevgili ajanlarına benim sözümün seninkinden farklı olmadığını söyledin. İtiraz etme ihtimallerine karşı bu lüksümü kullandım."

Ağzımdan çıkan her kelimeyi çabucak manipüle eden o zeki beyni, beni her seferinde zevkten dört köşe ediyordu. Eskiden fevri davranışları hesapsızken şimdi her biri bilincinin katı damlalarıyla doluydu. Küçük Gölge'nin tırnakları zaten her zaman sivriydi. Onu zapt edebileceğimi düşündüğümde bile başkaldıracağını tahmin etmeliydim.

Steve birkaç ajanla yaptığı hararetli konuşmaya ara verip seri adımlarla yanımıza geldi. Bakışlarının ve yönünün hedefi kız kardeşiydi. "Söz konusu güvenliğinse emir alacaksın, güzel kardeşim. Özellikle de MAİT içerisindeyken. Burada birbirimizi korumak için yapmayacağımız şey yoktur. Gerekirse emir verir, emir alırız. Zehir ve benim sözümün geçiyor olması, gerektiğinde bizim de emirlere uymayacağımız anlamına gelmez."

"Özetle, Küçük Gölge," dedim ona biraz daha yaklaşıp Steve'i kısa bir baş hareketiyle onaylayarak. "Hayatta kalmak zorundasın."

Nisan'ın bakışları minik bir tereddüt ışığıyla dolsa da inatçılığına bulanan öfkesi hâlâ yüzeyi terk etmemişti. Kaşlarını çatıp abisine gözlerine ulaşmayan bir gülümseme bahşetti. Bu şiddetinin esas sebebini bildiğim için Steve'e üstelememesini söyleyen bir bakış attım. Alya konusunda hâlâ kızgındı, üstelik buna hakkı da vardı.

"Tamam öyleyse. Gördüğüm kadarıyla ortada bir tehlike yok," deyip titrek bir soluk aldı. "Sizinle sahada olacaksam her şeyi bilmeliyim." Etrafa kısa, yarım dakikalık bir bakış attıktan sonra bakışları tekrar benimkileri buldu. Güzel gözleri, düşüncelerinin arasında dolanan fikirleri analiz ederken parlıyordu. Altdudağını hafifçe dişledikten sonra kendi kendini onaylarcasına konuşmaya başladı. "Polikarbonu delen güçlü bir kurşun ya da patlayıcıyla camlar indirilmiş." Eğilip yerden ayağının dibindeki küçük bir parçayı aldı. "On bir milim cam, değil mi? Hassas olmaktan fazlasıyla uzak."

Camı tekrar yere fırlattıktan sonra başını kaldırıp ikimizi dikkatle inceledi. Şaşırmadığımızı, sadece onu onaylayan bakışlarımızı gördüğünde gülümsemesi dudaklarının iki yanını çekiştirdi. "Eğer davette yeterince dikkatli olursak bunu kimin yaptığını bulabilirim. En azından yapana en yakın olan kişiyi."

Az önce aklımdan geçenleri kusursuz bir düşünce akışıyla dile getirmişti. Kıvrak zekâsını kullanırken takındığı ciddiyeti, sanki dakikalar önce mekânımın camları patlayıp neredeyse hepimizin ölümüne yol açmak üzere değilmiş gibi tahrik etmişti beni. Kotumu çekiştirip yerimde kıpırdanırken içimden Steve'in fark etmemesi için bir dizi dua yağdırdım.

Odaklansana aptal herif, durmak bilmeyen sikini de yerinde tut.

Boğazımı temizleyip Steve'e döndüm. "Sanırım planın geri kalanını konuşmak için arkadaki ofise geçsek iyi olacak. Alya ve Deha'yı da çağırabilir misin?"

Steve ikimize kısa, şüpheli bakışlar atarken alnını kırıştıran bir ifade belirdi yüzünde. Aklından bir şeyler geçiyordu ama kelimelere dökmek için hazır değildi. Nisan'la bu açıdan o kadar benziyorlardı ki, bazen söyleyecekleri her neyse başıma çok büyük bir dert almak üzereymiş gibi geriliyordum.

Steve telefonunu çıkarıp Deha'ya bir mesaj attı. "Ofise geçelim öyleyse, onlar da birazdan bizimle olurlar," dedi bize aynı şüpheli bakışı atıp önümüzden yürümeden hemen önce. Dün yaşananları öğrense, altı sene önce o nefret ettiğim günde olduğu gibi, ağzımı burnumu kıracağından hiç şüphem yoktu.

"Sen iyi misin, Ma Vie?" Nisan'ın kolunu tutup onu yavaşça kendime çektim. Savrulan saçıyla birlikte şampuanının kokusu bütün duyularımı ele geçirmişti. Uzanıp başparmağımı yanağının kıvrımında gezdirirken çenesini yumuşak bir tutuşla kavradım. Başını yana yatırdı, kâbuslarımın yegâne düşmanı ve karanlık ruhumun tek rotası olan iri gözleri benimkilere değdiğinde gözkapakları hafifçe titredi. İşte oradaydı... İçinde sessizce kök salan kırgınlık ve öfkenin tohumları büyümüştü.

"İyiyim... Ya da bilmiyorum. Belki de değilim?" Başını iki yana sallayıp küçük, tatlı burnunu çekti. Ağlamıyordu, sadece gözyaşlarına direniyordu. Eğilip alnına ufak bir öpücük bıraktığımda dudaklarından isyan dolu bir soluk kaçtı. Bunu yapmamdan nefret ediyor aynı zamanda bir o kadar huzur buluyordu. Güzel karımın nefretine karışan sevgisi fazla sivriydi.

"Buradayım, güzelim."

"Biliyorum ama konu bu değil, Zehir. Burada olman değil. Lütfen, anla beni."

"Ne olursa olsun, Nisan. Buradayım. Hiçbir yere, hiçbir zaman gitmeyeceğim."

Koridorun gerisinden bir kapı açıldı. Steve başını uzatıp bize baktığında, bir adım geri çekilip gazabının hedefi olmamak için toparlandım. Yine de şu an kafasının içinde beni bir kum torbası gibi kullandığına yüzde yüz emindim.

"Geliyor musunuz?" Nisan abisinin katı sesiyle gerilerek ofise doğru yürümeye başladı. Peşi sıra ufak adımlarla onu takip ederken Deha ve Alya da temizlik odasından birbirlerini iterek çıkıyordu. İlkokul çocukları gibi kavga ettiklerini görmek hem sinir bozucu hem de akıl almaz derecede yorucuydu. Steve ve benim dışımda, teşkilatın en iyi iki ajanını böyle görmek katlanabileceğim bir şey değildi. Çocukça kavgalarını işe yansıttıkları an fişlerini çekeceğimi anlamaları gerekiyordu.

Kollarımı bağlayıp koridorun ortasında dikilerek beni fark etmelerini bekledim. Alya bir dizi Türkçe küfür savurduğunda Deha'nın bakışları şaşkınlıkla büyüdü. Cevap vermek üzereyken Alya beni fark etti ve dirseğiyle ekürisini sertçe dürttü.

"Eğer bu durum devam ederse, ikiniz de kendinizi her bir üssün tuvaletini temizlerken bulursunuz. Derdinizin ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum, çocuklar. Elimdeki en iyi iki ajansınız. Ya birbirinize olan bu kininize bir son verip eskisi gibi aynı uyumla çalışırsınız ya da ben sizi uygun bir durumda birlikte çalışmak zorunda bırakırım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Zehir," diye kekeledi Alya.

"Elbette, patron. İşe yansıtmayacağız," diye ekledi Deha ensesini kaşırken.

Ellerimi pantolonumun cebine sokup kenara doğru çekildim. İkisi de kısa bir baş selamıyla önümden geçerek ofise girdiklerinde, geleceklerine dair öngörüm netleşmişti. Nefretin ya da kinin, aşkı beslemek gibi tuhaf bir huyu vardı.

NİSAN

Büyük davet, Jonathan Peterson adına veriliyordu. İçlerindeki en büyük ortak oydu ve çikolata fabrikasının yeni açtıkları San Francisco kolu için verilen bu davet, aynı zamanda bize bir hoş geldiniz niteliğinde olacaktı. Zehir'in tavrını, duruşunu ve bürüneceği karakteri merak etmiyor değildim. Hoş, etrafım bu kadar çok *düzenbaz* ajanla doluyken artık kimin doğru kimin yanlış olduğunu kestirebildiğim de söylenemezdi. Bir şeylerde mantık aramayı bırakalı seneler olmuştu, yine de benim gördüklerim her zaman doğruların anahtarını taşırdı.

Steve, normalde saha ajanı olmamasına rağmen davetin üst düzey koruma seviyesinde ilerlemesini istiyordu. Bu yüzden yemeğe yanında bir eşle katılacaktı ki o eşin kim olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Abim klasik bir erkek geri zekâlılığına sahip olduğu için burnunun dibindeki kadını henüz fark ediyordu. Ya da belki de bunu saklayacak kadar iyi kullanıyordu yeteneklerini. Uzun seneler boyunca uzak kalmasaydık bu konuda çok daha net bir fikrim olabilirdi. Üstelik bu açıdan bal gözlü şeytan kankasıyla o kadar çok benziyorlardı ki, bir noktada sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Deha ile Alya, -ki onların arasındaki mevzu çok daha derindi- bir çift rolü üstlenmek istemedikleri için Zehir ve benim özel korumalarımız gibi katılacaklardı davete. Bu fikir benden çıkmıştı, hem karşı tarafa ne kadar temkinli olduğumuzu gösterecek hem de baronların arasındaki hiyerarşide yer edinirken Zehir'in ağırlığını bir miktar da olsa ortaya koyacaktı. Diğer ajanların görevi ise belliydi. Otelin restoranında yemek yemek için gelen sıradan

Ninova

çiftler, yalnız takılan kadınlar ya da ava çıkan bekâr erkekler gibi ortama ayak uyduracaklardı. Onlar için bunu yapmak nefes almak kadar doğal, kolay bir eylemdi.

Ofisin siyah, süet koltuklarından birinde sakince otururken abimle biricik kocamın davetin verileceği otelin kat planını incelemesini bekledim. İkisinin de bakışları ince çizgilerin ve rakamların üzerinde gidip geliyor, hararetli konuşmaları odanın içerisinde yoğun bir sesle yankılanıyordu. Abimin alnı, düşünceleri sanki oradan kaçıp kurtulmak istiyormuş gibi derin kırışıklara ev sahipliği yaparken üçkağıtçı kocamın sert ifadesinde hiçbir çatlak yoktu.

Uzun bir sessizliğin ardından, aynı anda kısa bir baş hareketiyle birbirlerini onayladılar. Anlaşma biçimleri beni her seferinde hayrete düşürüyordu. Acaba Greta'yla bu ikisinin arasına mı giriyoruz diye düşünürken sessizce güldüm. Mutluluklarına engel olmak istemezdik pek tabii...

"Analiz sonuçlanmış ve kamera kayıtları da hazır, bizi üsse çağırıyorlar," dedi Deha solumdaki koltuktan hızla ayağa kalkarken. "Ben önden iniyorum. Ne kadar çabuk başlarsak o kadar iyi."

Zehir ve Steve aynı anda onayladı. Biri kat planını masanın diğer köşesine iterken öteki telefonunu çıkarıp hızlı bir mesaj atmakla meşguldü. Zehir sessizce onları inceleyen bakışlarımı yakaladığında, canlarını sıkmak üzere olduğumu anlamıştı. Çünkü bir şeyleri içimde tutmayı hiçbir zaman başaramadığımı, kelimelerin benim için iletişimden çok daha fazlasını taşıdığını en iyi o biliyordu.

"Siz şu analizlerinizi yapmadan önce, otelin planına bakmak istiyorum. Ayrıca sizinle konuşacaklarım var. Sonra ne yapmak isterseniz özgürsünüz." Sesim beklediğimden sert çıkınca boğazımı temizledim.

Alya, kucağındaki bilgisayardan başını yavaşça kaldırdı. Bakışları üçümüzün arasında gidip gelirken çoktan toparlanmaya başlamıştı bile. "Ben gideyim o zaman."

Bu konuşmanın dışında kalacağını düşünmesi çok ama çok tatlıydı. "Gitmeni söylemedim, bu ikisi kadar senin de benden duyacakların var."

Alya'nın rengi attığında keyifli bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. Steve her zamanki gibi purosuna uzanıp sessizce yakarak dudaklarının arasına kondurdu. Zehir istifini hiç bozmamış, gelmekte olan kasırganın gayet farkında olarak beklemeye koyulmuştu. Aramıza ne kadar zaman, mesafe ya da sır girerse girsin beni her zaman en iyi tanıyan adamdı o. Kimsenin göremediğini görür, tüm hırçınlığıma koşulsuz şartsız kucak açardı. Ve sonra da hiç fark etmeden kalbimi kırardı.

Boğazıma oturan yumruyu görmezden gelerek yavaşça ayağa kalktım ve köşede duran, dünya klasiklerini raflarında zarafetle taşıyan mini kitaplığa yaslandım. Dekorasyon konusunda bu kadar zevkli olan bir adamın aynı zamanda bir o kadar öküz olması ironikti. *Öküz mü?* İç sesim itiraz ederken kaşlarımı çattım. Hayır, kesinlikle göğsündeki dövmeyi, yaptırdığı evi ve tasarladığı devasa yüzüğü düşünmeyecektim. Erkekler her zaman biraz öküzdü çünkü. Kırk takla da atsalar bunu değiştirecek pek bir şey yoktu.

"Sizi çok iyi anlıyorum. Her konuda üstelik," dedim lafı uzatma gereği duymadan. "Sevdiğim insanları korumak için ben de her şeyi yapardım... Yaparım. Yeri gelir yalan söyler yeri gelir sır da saklarım. Onların hayatı söz konusuysa, sanırım gözüm hiçbir şeyi görmez. Bu yüzden sizi gerçekten anladığımı söylemek istiyorum. Çünkü ben de gerekirse sizi, kendimden nefret ettirebilirim." Bakışlarım Zehir'in donuk gözlerini buldu, geçenlerde yaptığımız konuşmada kurduğu cümleydi bu. "Ama bu, kırıkları toparlamıyor ya da kırılmamış gibi davranacağımız anlamına gelmiyor."

Abim purosundan derin bir nefes çekip başını sessizce salladı. Konunun nereye gideceğini biliyordu artık. Alya'nın dolan gözleri yüzünde buruk bir tebessüm bırakırken bakışlarına anlayış

Ninova

yerleşti. Zehir ise... korkuyor muydu? Çaresiz miydi? Ne hissettiğini çözemediğim kadar yoğundu bakışları. Benimkileri tek bir saniye bile terk etmeden ruhumun içine bakıyordu yine.

"Siz benim ailemsiniz. En yakınlarım ve dünya üzerinde uğruna öleceğim nadir insanlarsınız." Greta şu an burada değildi fakat o da bu ailenin bir parçasıydı. "Sizi affetmedim. Anladım, anlamaya da devam ediyorum ama hayır, affetmedim. Olgunluğumun boyutu henüz ona erişmedi. Ne zaman o duyguya yaklaşırım ya da yaklaşır mıyım, hiç bilmiyorum. Sadece, sonrası için bunu bilmenizi istiyorum. Kızgınım ve fazlasıyla da öfkeliyim." Omuzlarımı silktim. "Korkmayın, ergenler gibi trip atmayacağım ki bu zaten benim fıtratıma ters. Sadece zamanı geldiğinde..." Sinsi bir gülümseme yavaşça dudaklarıma yayıldı. "Sorulacak hesaplar, alınacak intikamlar olduğunu bilmenizi istiyorum." Steve'e baktım. "Kiminiz için isteklerle..." Bakışlarım Alya'ya kaydı. "Kiminiz için anılarla..." Çok sevgili kocama döndüğümde etrafına yaydığı gerginlik elle tutulur cinstendi. "Kiminiz içinse kurallarla." Bakışları alev alev yanarken geniş göğsü aldığı derin solukla şişti.

Steve'in homurtusuna Alya'nın iç çekmesi karıştı, itiraz hiçbirinin seçeneği değildi. Sanki bir kum saatini ters çevirip akan her bir taneyi saymaya başlamıştık ve kimse kendi zamanını kestiremiyordu. Sessizliklerinin getirdiği fırsatla masaya doğru ilerleyip otelin kat planını çabucak aldım ve katlayarak deri ceketimin cebine sokuşturdum. Ellerinde mutlaka bir yedek plan olurdu.

Adımlarımı beni deli eden adama doğru yöneldi, hiç tereddüt etmeden kotunun cebine uzandım. Motorunun anahtarını alırken bakışları büyümüştü. Zehir, ben daha elimi çekemeden bileğimi sıkı bir refleksle kavradı. "Küçük Gölge..." Tehlikeli bir itiraz, sert bir uyarı ve sahiplenici kıvılcımlar aramızda alev alırken ona meydan okudum. "Kolumu bırak, Zehir. Malum, planı konuştuk ve pek bir işim kalmadı. Şimdi buradan çıkıp gidecek, davet için hazırlık yapacak ve kendi payıma düşenleri gözden geçireceğim.

Sen de bu sabah konuştuğumuz her bir kuralı tekrar düşünecek ve söz verdiğin gibi uyacaksın. Çok güvendiğin sabrının sınırlarını görmek isterim."

Gözlerine ulaşmayan hırçın bir gülümsemeyle kulağıma eğildi. "Sabrımın bir sınırı elbette var, Küçük Gölge. Ama söz konusu beni affedeceğin günü beklemekse, sabır kelimesi benimle yeni bir anlam kazanabilir. Çünkü sen, her şeye değersin. Tutunacağım en ufak umuda bile."

Geri çekilip tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verirken yüzünü inceledim. Steve'in havayı dolduran sert, uyarıcı öksürüğüne rağmen sessizce bakışmaya devam ettik fakat aslında konuşmayı hiç bırakmamıştık. O gözleriyle kelimelere tutundu, ben de çekinmeden karşılık verdim.

Öylece çıkıp gidemezsin.

Giderim.

Canımı sıkıyorsun, Ma Vie.

En sevdiğim!

Nisan...

Akşam evde görüşürüz, kocacığım.

Cennet ve cehennemin arasında hissettiren tutuşundan kurtulup arkamı döndüğüm anda Steve'in keskin bakışları benimkileri buldu. Kız kardeşini kıskanması gereken zaman o kadar yanlıştı ki... Gözlerimi devirip çıkmak için hareketlendiğim sırada ofisin kapısı açıldı ve içeriye dünya üzerinde görmek isteyeceğim en son kişi girdi. Neden tüm boktan şeyler bugün olmak zorundaydı ki? Hiçbir zaman şikâyet eden biri olmamıştım ama bugün yaşanan her şey, gerçekten canımı sıkıyordu. Günün geri kalanında yeterince şey düşünmeyecekmişim gibi şimdi bir de bununla bütün sinirlerimi yıpratacaktım.

"Toplantıya bensiz mi başladınız?" dedi Elisa, açık kumral saçlarını geriye doğru atarken. Teşkilatın sinsi ajanı, Zehir'in ve hatta Steve'in peşini senelerdir bırakmayan en ukala üyesiydi. Onunla

Ninova

hiçbir zaman anlaşamamıştım çünkü Zehir'in ona, benim yüzümden bakmadığını düşünüyordu. Eh, haksız sayılmazdı. Bu kırık dökük adam, benim olmayacağını bilsem bile benden gidemezdi.

Bu kadından nefret etmemin çok kuvvetli sebepleri vardı. Açıkça istenmediğini, defalarca reddedildiğini bilmesine rağmen bir sülük gibi yapışıp Zehir'in etrafında dolanmaktan asla vazgeçmemişti. Üstelik aramızdaki durumun farkında olacak kadar da aklı yerindeydi. Zehir uzaklaştıkça o yakınlaşmak için bildiği her yöntemi deniyordu. Seneler sonra hiçbir şeyin değişmediğini görmek ise pek şaşırtıcı değildi.

İstemediğin ot, burnunun dibinde bitermiş...

Katil olmak her zaman kötü bir şey olmayabilirdi, değil mi? İstanbul'un en köhne ve tekinsiz mahallelerinden çıkmış gibi görünen bu kalitesiz kadını, Zehir'in belindeki silahla çekip vursam ne kaybederdim ki? Sonuçta Zehir'in silahlarla arası yoktu, o işi ben devralabilirdim.

Başımı çevirip Zehir'e ters ters baktım. Gözlerinde yanan uyarı sinyalleri olmayan sikimde bile değildi. Hiçbir zaman ona karşı bir hamlede bulunmamış olmasına rağmen, Zehir'in geçtiğimiz altı sene içerisinde ne yaptığını hâlâ bilmiyordum. Elisa'yı görmenin içime ektiği şüphe tohumlarıyla öfkem büyürken gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuştu.

Ya onunla birlikte olduysa? Ya o boşluğu değerlendirdiyse? Ya ben onu unutmak için farklı yollar denerken o da başkalarına...

Durduramadığım bir öfkeyle bütünleşen bencillik göğsümü kaynatıp tenimi yakıp geçti. Büyük bir hışımla yürürken buradan çıkıp gitmek için can atıyordum. Ama yapmam gereken son bir şey daha vardı. Elisa, uğursuz bakışlarını Zehir'den çekip küçümseyici bir tavırla dudaklarını bükerek bana döndüğünde, çoktan yanına ulaşmıştım. Kulağına doğru eğildim, herkesin duyacağı bir sesle konuşurken kolunu sertçe kavrayıp tırnaklarımı etine geçirdim.

"Eğer buradaki işini kaybetmek istemiyorsan, o pis pençelerini içeride tutmanı tavsiye ederim. Ben, Zehir ya da Steve değilim. Senin gibilerle baş edemeyeceğimi düşünüyorsan eğer, o varoş aklına şunu sok; sahip olduklarıma elini uzattığın an en sevdiğim topuklularla o küçük kafanı zevkle ezer, senden geriye kalanlarla da Ares'i beslerim."

Tehdidimin hemen sonrasında odaya bir sessizlik çöktü. Zehir'in alev saçan gözlerine baktım. Bakışları tıpkı benimkiler gibi sahiplenici, tahrik eden türden bir parlaklıkla yanıyordu. Dudakları aralandı ama o bir şey söyleyemeden başımı çevirdim. Ardından omzumla Elsa'nın küçük, kalın gövdesini ittim ve tek bir saniyeyi bile harcamadan ofisten çıkıp kendimi koşar adım kulübün dışına attım. Kıskanç bir kadın değilim edalarına bürünmek de tarzım değildi. Hayatımın bilinçli olduğu her anında Zehir'i kıskanmıştım. Ve bu ölene kadar da değişmeyecekti.

Bugün hissettiğim kırgınlık, öfkeyle bütünleşip göğsümün tam ortasında uyum içerisinde dans etmeye başlamıştı. Aptalca, bencilce düşünceler de cabasıydı üstelik. Yorgundum ve bunun bedenimle hiçbir ilgisi yoktu.

Zehir'in sahiplenme dürtüleri benim de damarlarımda akıyordu.

Onun koruma içgüdüleri benim de tüm hücrelerimde hayat buluyordu.

Ama onun kırdıkları, benim kırmamak için çabaladığım her şeyin karşısında duruyordu.

İnsan öfkeyle bağırır, kırgınlıkla susardı. Bazen, en büyük sessizlikler en derin çığlıklara dönüşürdü. Öyle bir çığlık olurdu ki bu, sadece kalp duyar gözler de tercüman olurdu. Her kelime batık bir gemi gibi yutulurdu içinde. Ve her hatırlayışta yeniden yanar, yeniden kırılırdı... Ama bu kez kalpten ziyade parçalanan ruh olurdu.

İşte o an, sevilmeyen bir yanıyla tanışırdı insan: Güvenmeye çalışırken yanan, affetmeye çalışırken de tükenen bir haliyle.

Ninova

Saatler içerisinde yaşadığım onca duygu karmaşası yüzünden patlamaya hazır bir bombadan farkım yoktu. Sabaha onun dokunuşları ve itiraflarıyla başlamış, Alya'nın düzenbazlığıyla devam etmiş ve şimdi de aptal, gereksiz bir kadın yüzünden gözüm dönmüştü. Tutkunun ardından gelen bir yeni kırgınlığın en yakını da öfke olmuştu.

Serin Seattle havası öğlen güneşine yavaşça kollarını açarken vale motorla birlikte kapının önüne geldi. Kaskı uzattığında elini itip onu görmezden geldim ve hızla motora atladım. Kontağı çevirip uzaklaşmadan ve rüzgâr saçlarıma dokunmadan sadece birkaç saniye önce duyduğum tek ses, adımı haykıran Zehir'e aitti. Arkamdan gelmemesi için onu uyarmıştım ama peşime o çok bilmiş ajanlarından birkaçını takacağını zaten biliyordum.

Akşam kurallarımıza yeni bir tanesini ekleyecektim ve bana itiraf etmesi gereken mühim bir sır daha vardı. Ama bu sır, karşılığında bir dokunuş kazanacağı türden değildi. O gönüllü bir şekilde konuşacak ve ben de dinleyip ne yapacağıma karar verecektim. Beynimi yiyen düşünceler, uğultulu rüzgârın tadıyla dolarken evin önüne ultaştım. Ben motordan inerken hemen arkama da bir *SUV** park etmişti. Arabayı sürenle birlikte yolcu koltuğunda oturan iki tanıdık ajan bana başıyla selam verdiğinde, gözlerimi devirip el hareketi çektim ve eve doğru yürüdüm.

Orkidelerle süslü bahçeyi geçip verandanın merdivenlerini sakin adımlarla çıktım. Tam şifresini girmek üzereyken kapı aniden açıldı ve beni önce Greta'nın kocaman gülen yüzü, ardından Ares'in koşturan pati sesleri karşıladı. Greta yüzümdeki bezgin ifadeyi gördüğünde gülümsemesi sessizce soldu. Hiçbir şey söylememiş, yalnızca kollarını açmıştı. Kendimi üzerine atıp en yakın dostuna sıkıca sarıldım. İçimi ikiye bölen öfke, huzurun tatlı fısıltısıyla az da olsa sakinleşmişti.

* Sportif arazi aracı. (e.n.)

"Of... Bu sefer hangisi canını sıktı?" dedi beni sıkıca tutarken.

"Hepsi," burnumu çekip gözyaşlarımı geldikleri yere geri gönderdim.

"Anlaşılan konuşacağımız çok şey var ve sanırım bunu, bir bardak şarap eşliğinde yapabiliriz."

Elbette, Steve'in Greta'yı yanıma göndereceğini zaten ofiste planı anlattığı anda anlamıştım. Benim aklı beş karış havada abim, bir teşkilatı gözü kapalı yönetebilirdi ama kalbiyle ne yapacağına dair en ufak fikri yoktu.

Ares, pantolonumu patileriyle parçalamadan önce başını okşadım. "Buradayım, koca oğlan. Artık hiç ayrılmayacağız." Eğilip başını öptüğümde keyifli bir homurtu çıkarıp tekrar içeri koşturdu.

"Sinirini bozacak şeyler duymaya hazır mısın?" Kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi iki kez çevirdim.

"Steve'den nefret etmeme sebep olacak mı?"

Kaşlarımı kaldırıp şaşırmış gibi yaptım. "Zaten etmiyor muydun?"

"Çok haklısın. Başını kıçından yeni çıkarmaya başladığı için nefretimin büyüdüğünü bile söyleyebiliriz."

Kocaman bir kahkaha atıp yanımda bu deli kızılla birlikte mutfağa doğru yürüdüm. Sanırım Seattle'da bıraktığım gibi kalan tek insan Greta'ydı ve eğer o olmasaydı, şu katillik işi çok daha cazip gelebilirdi.

10

YENİ BİR ÖFKE

WASHINGTON DC / SEATTLE – 2011

Maria'nın yanından döndükten sonra malikânenin mermer basamaklarını tek tek çıkmaya başlamıştı genç adam. Bugün, üniversite kabul mektubunu almanın sevincini yaşıyordu ancak MAİT için çalışma planı, üniversite işini de biraz tehlikeye atıyordu. Yine de bir kimyager olarak mezun olurken Maria'ya verdiği sözü de tutmuş olacaktı. Sonuçta artık ne bedeni ne de ruhu tutsak değildi.

Hayatı en acı şekilde küçük bir oğlan çocuğuyken öğrendikten sonra onun için kurtuluş, bu evin çatısı altında olmuştu. En yakın arkadaşını, tek dostunu burada edinmişti. Bir de Nisan vardı, küçük kızı o kadar çok benimsemişti ki saçının teli kopsa dünyayı ayağa kaldırabilirdi.

Steve ile birbirlerinin en büyük destekçisi ve en sadık dostu olmak Zehir'in Damian olmaya en yakın olduğu anlardı. Onun

Ninova

yanında kendini görev bilinciyle büyümüştü. Bu sayede intikam ateşinin en yoğun, en cehennemi hatırlatan korlarında boğulmuş gibi değil de normal bir insanmış gibi hissediyordu.

Küçük Gölge'si ise bu eve adım attığından beri etrafından ayrılmayan, o kocaman yeşil gözleriyle ruhunu aydınlatan minik kız oluvermişti. Nereye baksa onu görüyordu, her zaman bir şekilde etrafındaydı. Beş sene boyunca Zehir'i bir *gölge* gibi izlemişti. Zehirlerini hazırlamak için çeşitli deneylerle uğraşırken, spor yaparken, ders çalışırken, Steve ile takılırken... Nereye baksa ya onunla ya da gölgesiyle karşılaşıyordu. Bu yüzden minik kıza taktığı lakap, onun bu hallerine tatlı bir göndermeydi.

Fakat Zehir'in şu an bilmediği, seneler sonra öğreneceği bir gerçek vardı. Kâbuslarını kovalayan o masum bakışlar, bir gün ruhunu bambaşka bir sebepten ötürü tekrar tutsaklığa mahkûm edecekti. Bir gün yalnızca Küçük Gölge'si değil, *Ma Vie*'si olarak da hayatının büyük bir kısmını avuçlarının içine alacaktı.

Malikâneye girdiğinde, içerisi her zamanki kasvetli havanın esiriydi. Ancak Nisan'ın salondan yankılanan minik kahkahaları, tüm o kasvete cephanesi kuvvetli bir orduyla karşı koyuyordu sanki. Bu savaşın başlamadan biteceği çok belliydi. Küçük kız nereye gitse, bulaşıcı neşesi de peşi sıra takip ediyordu onu. Bazen hüznü, bazen de korkuyu maskeliyordu. Ama çoğu zaman aydınlığın eşlikçisiydi.

Zehir, sessiz adımlarını salona doğru yönlendirdi fakat içeriye girmeden hemen önce minik kızların fısıltılarını işiterek duraksadı. Nisan, biricik Greta'sıyla konuşuyordu. Zehir'in Steve'i neyse, Nisan'ın da Greta'sı oydu.

"Anlamıyorsun, Greta. Çocuk olduğumun farkındayım. Damian beni koruyor ve abim gibi hep yanımda. Ama sana söylüyorum. Kocaman bir kadın olduğumda onunla evleneceğim."

"Sen delisin," dedi Greta sanki dünyanın en büyük şaşkınlığını yaşıyormuş gibi.

Ninova

"Evet, genelde abimler de öyle olduğumu söylüyor. Ama onu ilk gördüğüm anı ve o zaman bile neler hissettiğimi hatırlayabiliyorum. Hayranlık duymuştum, Greta. Çocuklukla alakalı değil bu. Hem artık büyüyorum. On üç yaşındayım." dedi sessizce Nisan.

"Ama... Nisan, bence çocuk olduğumuz için böyle düşünüyoruz. Onlar abilerimiz gibi."

Nisan gürültüyle oflayıp Zehir'in duyamadığı birkaç Türkçe kelime homurdandı. Zehir henüz Türkçe'yi tam anlamıyla sökememişti. Çoğu şeyi anlıyordu ama biraz daha pratik yapmaya ihtiyacı vardı.

"Ben öyle düşünmüyorum, Greta. Bence aşk masum bir duygu, özellikle de bizim yaşlarımızdayken. Kitaplar da öyle diyor hem. Orada ne yazıyorsa aynı şeyleri hissediyorum ben." Duraksadığında kısa bir an sessizlikle uğuldadı her yer. *"İleride değişirsin ya da çocuk olduğumuz için falan deme bana sakın."* Bir kez daha duraksadı ve içeriden gelen hareket sesleri Zehir'in kulaklarına ilişti. *"Her neyse, hadi odama gidelim. Yaptığım çizimleri sana göstermek istiyorum."*

"Tamam, biraz daha yaşımıza göre düşünürüz belki..."

İkisi kıkırtılarla gülerken Zehir'in adımları çoktan laboratuvarına inen merdivenlere ulaşmıştı. Küçük Gölge'sinin tamamen çocukluktan gelen bir hayranlığa sahip olduğunu düşünüyordu. Çünkü biliyordu ki bu yaştaki kız çocukları en yakınlarına hayranlık duyardı.

Basamakları teker teker inerken zihni daha önce üzerine hiç düşünmediği şeylerle dolup taşmaya başlamıştı. Yirmi yaşında genç bir adam olmasına rağmen, Nisan'ın tarif ettiği aşk duygusunu henüz tatmamıştı. Merhametle bütünleşen ve gerçek sevgiye dair hissettiği en yakında duygu seneler öncesine kadar sadece annesine ve Maria'ya aitti. Daha sonrasında Steve ve Nisan gelmişti. Ama *aşk*? Henüz sadece kelime anlamını biliyordu, kalpte nasıl hissettirirdi? İnanıp inanmadığını bile emin değildi fakat

Küçük Gölge'sinin ona karşı hissettiğini iddia ettiği bu duygunun, bir gün kapısını çalıp çalmayacağını merak ediyordu.

Aşk... Zehir'e ne hissettirecekti vakti geldiğinde? Çılgınca bir düşünce geçti zihninden... Belki de Nisan'ın tarif ettiğinden çok daha karanlık olurdu. Çıkmaz sokaklarla donatılmış bir şehir, kilitli kapıların arkasına saklanmış bir canavar, karanlık hislerle dövülmüş bir demir...

Birkaç kızla vakit geçirmiş, hatta seksin tadına da bakmıştı ama sevişmenin ne olduğunu da henüz bilmiyordu. Çünkü genç adam, sevişmenin ancak yoğun duygularla yapılan bedensel bir eylem olduğuna inanıyordu. Duygularla kuvvetlenen ve seksten çok daha fazlasıymış gibi hissettirmesi gereken bir eylemdi. Sadece cinsel arzuları doyuran bedensel bir tatmin olması mümkün değildi ona göre.

Bilinmezlikleri hiç sevmezdi Zehir. Daha önce hiç düşünme ihtiyacı duymadığı şeylerle zihnini meşgul etmekten de hoşlanmazdı. Bu yüzden, laboratuvarına girdi ve bildiği en iyi şeyi yaparak zehirlerine, formüllerine ve ajanlıkla alakalı öğrenmesi gereken diğer pek çok şeye odaklandı.

Dolu dolu geçen iki saatin ardından, elde ettiği yeni zehir karışımlarını not etmek için önündeki deftere uzandı. İşte tam o anda, ne zaman Nisan etrafta olsa hissettiği dürtüyle dolup taştı ruhu. Başını hafifçe kapıya doğru çevirdi, Küçük Gölge'sini görünce dudaklarına şefkat dolu bir tebessüm yerleşti.

"Orada olduğunu her zaman fark ediyorum. Biliyorsun, değil mi?" dedi sesini ona duyuracağı kadar yüksek bir tonda. Nisan sindiği yerden çıkarken, küçük adımlarına inat her geçen günü onunla birlikte büyüyen özgüveni sardı etrafı. Kollarını göğsünde bağlayıp minik burnunu havaya diktiğinde, Zehir bu kadar sevimli olabilmeyi nasıl başardığını düşündü. Dış görünüşü inatçı kişiliğine o kadar zıttı ki... Zehir her defasında buna hayret ediyordu.

"Biliyorum, yine de seni gölgelerin arasından seyretmek daha

Ninova

keyifli. Bazen çok dalgın oluyorsun ve seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi Zehir'in daha yeni yaptırdığı dövmeye kısık gözlerle bakarken.

"Beni hiçbir zaman rahatsız etmezsin, Küçük Gölge. Ama burada dolaşmanın senin için tehlikeli olduğu konusundaki fikrim hâlâ değişmedi. Zehirlerin esansı çok kuvvetlidir, en ufak bir kontrolsüzlükte bile kötü sonuçlar doğurabilir."

Nisan omuz silkerek Zehir'e birkaç adım daha yaklaştı. Kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğunun içinde gelişigüzel salınıyordu. "Yine de buradayım. Hem sen beni korursun. Unuttun mu, bana bunun için söz vermiştin." Diz hizasında biten mor elbisesinin kuşağıyla oynarken başını yana yatırıp bir cevap bekledi Zehir'den. Bakışlarındaki hayranlık öyle yoğundu ki, Zehir bu masum ruhun ilgisini hak ettiğini düşünmüyordu.

Minik kızı şefkatli gözlerle izlemeye, nasıl olur da kendisi gibi kayıp ve kirli bir genç adama hayranlık duyduğunu çözmeye çalıştı. Çok küçüktü, fazla hayalperestti ama yine de şu dünya üzerindeki en inatçı karaktere sahipti. Asla söz dinlemeyen ve meraklı doğası yüzünden başını belaya sokmaya da çok meyilliydi. Genç bir kız olduğunda muhtemelen Steve ile ikisinin başını çok ağrıtacaktı. Ama abileri olarak onu koruyacaklardı elbette. Nisan'ın da söylediği gibi, onu zaten her zaman korurdu. Öleceğini bilse yine tereddüt etmezdi Zehir.

"Benimle satranç oynar mısın, Damian? En son iki gün önce oynadık ve sen bana yeni hamleler öğreteceğine dair söz vermiştin. Hem işinin bittiğini biliyorum," dedi Nisan, Zehir'in yoğun düşüncelerini bölmüştü.

Zehir'in kaşları merakla havalandı. Sandalyesinde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslarken bakışları küçük kızın yüzündeydi. "Öyle mi? Nereden anladın bakalım işimin bittiğini?"

Nisan sarsak adımlarla yanına gelip masasındaki not defterine uzandı. Defteri elinde şöyle bir sallarken bilmiş bir gülümsemeyle

aydınlanmıştı minik yüzü. "İşte bu yüzden akıllım! Sen işini bitirmeden defterine bir şeyler yazmazsın. Ne zaman çalışman biterse, notlarını o zaman alırsın. Az önce de öyle yaptın."

Zehir'in kaşları biraz daha havalanırken gür bir kahkaha koptu göğsünden. Uzanıp küçük kızın at kuyruğunu hafifçe çekti, Nisan homurdanarak eline vurduğunda keyfi daha çok yerine gelmişti. "Bak sen şuna. Aslında bir işim daha var, dilersen yarın da oy-" demek üzereyken sözünü kesti Nisan.

"Ama seni iki gündür hiç görmedim. Hani benim en iyi arkadaşım olacaktın? Abimi benden daha çok seviyorsun, biliyorum ama en azından öyle değilmiş gibi rol yapamaz mısın?"

Aniden iri yaşlarla dolan yeşil gözleri, Zehir'in tüm gardının düşürdü. "Abini de seni de eşit seviyorum, Nisan," dedi Zehir kendinden emin bir ses tonuyla. Söylediklerinin doğru olma ihtimali yoktu. Nisan, Zehir için karşı konulmaz bir gerçek, inkâr edilemez bir farkındalıktı. Bu küçük kız, onun için bu çatı altında sevilip korunmaya değecek en mühim varlıktı.

"O zaman gitme."

Zehir telefonuna uzanıp bir haftadır görüştüğü kızdan gelen mesaja baktı. Akşam yemek yemek için plan yapmışlardı ama onun için çok da önemli değildi. Söz konusu Nisan'sa, kimsenin bir önemi yoktu. Onun iyiliği ve mutluluğu için her şeyi gözden çıkarabilirdi Zehir. Seneler önce, o pis pansiyonda gördüğü çocukları koruyacak gücü olmamıştı. Ağlamaları ve çığlıkları kulaklarındaki çınlamasını asla terk etmiyordu. O iğrenç yeri ateşe verdikten sonra bile kurtaramadıkları için kanamıştı kalbi. Ancak artık şartlar değişmişti...

Bakışları tekrar Nisan'ı buldu ve parmakları tuşlara hızla basarken buluşacağı kıza *gelemeyeceğini* söyleyen bir mesaj attı. Ardından başını kaldırıp kederli gözlerini ondan ayırmayan Nisan'a baktı. "Gitmeyeceğim, Küçük Gölge. Korkma."

Ninova

Nisan'ın yüzü her zamanki neşesiyle aydınlanırken hızla kapıya doğru yürüdü, elbisesinin pilileri ve atkuyruğu yarattığı rüzgârda salınıyordu.

"Etrafı toplamadan buradan çıkmayacağını biliyorum. Ben kütüphaneye, satrancı hazırlamaya gidiyorum." Kapıyı açtığı sırada dönüp tekrar genç adama baktı, zümrüt gözleri ışıl ışıldı. "Bu sefer siyah taşları ben alacağım ve sen beyaz kadar masumsun zırvalıklarını da duymak istemiyorum, Zehir." Nisan genç adama sinirlendiği, gıcık olduğu ya da sözünü geçirmek istediği zamanlarda Zehir derdi. Bu, onun için bir isyan ve başkaldırı belirtisiydi.

Zehir dudaklarını kıvrılmaya zorlayan gülümsemesini bastırıp başını hafifçe eğdi. "Sen nasıl istersen, Küçük Gölge. Birazdan yanında olacağım."

Nisan koşar adım kapıdan çıkarken Zehir masasını toplamaya başladı. Bir yandan düşünceleriyle dans ediyor, diğer yandan becerikli parmaklarıyla zehir şişelerini alfabetik sıraya göre ayırıyordu. Onun için bu, günlük rutininin bir parçasıydı. Son beş senedir, hayatı tahmin edemediği noktalara gelmişti. Kimse için kolay değildi kimsesizliği bilerek büyümek ve kayıp bir çocuktan güçlü bir genç adam yaratmak. Zehir bunu başarmıştı. Üstelik yapayalnız kalacağını düşündüğü bu şeref yoksunu dünyada, onlar için canını vereceği insanların desteği vardı arkasında.

Maria, ona ruhunun kırıklarını süpürmeyi, zekâsını kullanırken nasıl adım atması gerektiğini ve korkusuz olmayı öğretmişti. Onun için Maria, bir devrimdi. Haftada bir ziyarete gidiyordu onu. Bir ajan olarak yetiştirilirken tek isteği, Maria'nın güvenli bir evde geri kalan hayatı boyunca tüm ihtiyaçlarının karşılanmasıydı ve yerine getirilmişti. Bu kadın onun için anneye en yakın varlıktı.

Albert, onu düşmek üzere olduğu cehennemin içerisinden çekip çıkaran adamdı. Aklını kullanması için bütün imkânları sunan, bir *baba* gibi arkasında duran ve ona yeniden yuva veren tek

kişiydi. Maria'nın ardından bayrağı o devralmıştı sanki. Düştüğü bataklıktan, zenginlikle dolu lüks bir dünyanın içine adım atmıştı sayesinde. Yine de unutmuyordu Zehir ne geldiği yeri ne de gitmek zorunda bırakıldığı cehennemi.

Steve, ona bir kardeşe sahip olmanın ne demek olduğunu öğretmişti. Onun sayesinde tekrar güvenerek büyümeyi öğrenmişti genç adam. Korkusuzca hareket ederken onu düşerse tutacak birinin olduğunu bilerek arkasına yaslanabiliyordu şimdi. Kavganın, mutluluğun, dostluğun, saygı görmenin ve sevginin en güvenilir halini onunla tanımıştı. Steve'i hiçbir şeye değişmezdi. O teşkilatın Kuzgun'u olmak için yemin ederken Damian da Zehir'i olmak için yemin etmişti. Böylece otorite ve zekâ güç birliği yaparak hayat bulmuştu.

Nisan... Onun yeri Zehir'in kalbinde bambaşkaydı. Küçük kıza duyduğu şefkati daha önce kimseye karşı hissetmemişti. Nisan ona hayranlığı, koşulsuz sevmenin verdiği güveni, koruyup kollanmanın önemini ve yalnızlığın aslında bir seçim olduğunu öğretmişti. Büyürken sürekli etrafında gördüğü gölgesi, Zehir'e Damian olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatan tek şeydi. Çünkü onun yanında acımasızlığından eser kalmıyordu. Sevginin en temiz, en korunaklı haliydi Nisan onun için.

"Bakıyorum da birileri düşüncelere dalmış," Steve'in sesiyle birlikte ona doğru döndü Zehir. Şişeleri dizmeyi bitirmişti ve not defterine son birkaç cümle karalıyordu. Düşünürken ve etrafı toparlarken zaman daima akıp giderdi zaten.

"Düşünmek benim işim, bilirsin." Defterine birkaç formül daha ekleyip gürültüyle kapattı.

"Akşam çıkıyoruz, değil mi? Senin kızın arkadaşını da kendime ayarladım. Güzel vakit geçireceğiz." Steve sırıtıp ellerini birbirine sürttü. Zehir'e göre ergenliğini henüz atlatamamıştı bu adam. O kadar çapkındı ki, yakında Seattle'da tanımadığı herhangi bir dişi kalmayacaktı.

Ninova

"Ben gelmiyorum. Bence sen de sikini bir gece bile olsa yerinde tutabilirsin." Zehir omuz silkti. "Ya da tutma ve git. Sen bilirsin."

Steve kaşlarını çattı. "Bazen arkadaşlığımızı çok fazla sorguluyorum. Oğlum, biz genciz. Farkındasın, değil mi? Ayrıca yakışıklı ve karizmatik bireyleriz. Bunun tadını çıkarmamız gerekmiyor mu sence de?"

Zehir sandalyeye asılı deri ceketini alıp omzuna attı. Steve'in yanına gidip elini yavaşça omuzuna koyarken bakışlarını büyük bir imayla gözlerine dikti. "Zaten yeterince çıkarıyoruz, sik kafalı. Üç gündür doğru dürüst eve girdiğimizi hatırlamıyorum. Haftanın kalan iki gününü evde de geçirebiliriz. Ayrıca yapmamız gereken planlar var. Nisan'la satranç oynadıktan sonra onları da hallederiz diye düşünüyorum."

Steve gözlerini devirdi. "Manipülatif küçük kardeşim yine seni avucunun içine almış anlaşılan." Oflayıp burun kemerini sıktı. Steve bazen boşboğazlık yapardı fakat gerçekten istediğinde, Zehir de dahil herkesten daha zeki olabileceğini biliyordu genç adam. Mantıklı düşünmeye başladığında ciddiyetini bırak herhangi bir kadın, dişi bir sinek bile bozamazdı.

"Hakkın yok diyemem," dedi Steve, laboratuvardan çıkıp kapıyı kilitledikleri sırada. "Nisan'ı bu ara çok ihmal ettim. Onunla vakit geçirmek bana da iyi gelecek."

Zehir ceketini omuzlarına geçirip başını salladı. "İşte duymak istediğim cevap. Biz bir aileyiz, Steve. Bunu bana en çok söyleyen adam sensin. Aile ihmale gelmez, değil mi?"

Steve'in bakışları kısılırken başını iki yana sallayıp güldü. Son bir senedir takım elbise takıntısı başlamıştı. Bu yüzden, sürekli yaptığı gibi ceketini düzeltip ellerini cebine attığında duruşu aniden ciddileşti. "Hiçbir şey bizden değerli değil, kardeşim. Haklısın. Kızlar bekleyebilir."

Ninova

Sessiz kelimeler ve onların tercümanı olan bakışlarla anlaşıp yukarıya çevirdi ikisi de adımlarını. Tam merdivenlerin başına geldiklerinde, Zehir durup Steve'in kolunu tuttu. Yukarıdan Albert'ın bağırma sesleri geliyordu. Başta telefonla konuştuğunu düşünmüştü ama hayır, öyle olmadığını anlamıştı çabucak. Kelimeleri net seçemese de aralarından bir tanesini kulakları her zaman tanırdı. *Nisan...*

Zehir gözlerinin önünde çakan kırmızı şimşeklerle birlikte dönüp Steve'e baktığında, onun bakışlarında da aynı hiddetle karşılaştı. Albert, kızına bağıran bir adam değildi. Nisan'ın ona olan sevgisini her zaman bilir ve değer verirdi. Müthiş bir baba olduğu söylenemezdi, soğuk bir adamdı ama bağırmak ya da şiddet gibi unsurlar hiçbir zaman Albert'la bütünleşen kelimeler olmamıştı. İyi bir babaydı o. En azından şu ana kadar...

Zehir ne ara merdivenleri çıkıp Steve ile birlikte kütüphaneye daldıklarını bilmiyordu. İçeri girdiğinde karşılaştığı manzarayla neredeyse aklını kaybedecekti. Albert, Nisan'a tokat atmak üzereyken Zehir ışık hızıyla yakalamıştı havadaki elini. Bileğini öyle sert tutuyordu ki, adam acıyla inlerken düşünebildiği tek şey o elini kırıp, parçalarını sokak köpeklerine yedirmekti.

Steve, babasını Zehir'in tutuşundan uzaklaştırıp iki eliyle göğsünden iterken ne bok yediğine dair hesap soruyor, diğer yandan daha önce hiç duymadığı binlerce Türkçe küfürler savuruyordu. İkisi kavga dövüş kütüphaneyi terk ettiğinde içeride yankılanan tek ses, Nisan'ın hıçkırıklarıydı artık. Zehir, aklının salim kalan yerlerine tutunup kendini sakinleştirmek için çabalarken hiç vakit kaybetmeden Nisan'ın önünde diz çöktü. Önceliği kendi zihni olmaktan çok uzaktı. Küçük Gölge'si öyle kötü ağlıyordu ki, beyaz teni kıpkırmızı olmuş, güzel gözleri şişmişti. İnce bedeni tir tir titrerken Zehir kollarını tutup onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarılırken eliyle başının arkasını kavradı.

Ninova

Hıçkırıkları genç adamın kulağında asla unutmayacağı izler bırakırken titremesi geçsin, küçük zihni sakinleşsin diye uzun süre bekledi genç adam. Onunla birlikte kendisi de titriyordu aslında. Nisan'ınki korkudan, Zehir'inki öfke ve içinde yanan ateş yüzündendi. Çok ama çok uzun bir zamanın ardından, kendini yine derin bir kuyunun içinde hissediyordu genç adam. Kendini kaybetmemek için derin bir nefes alıp omzundan koluna doğru damlayan gözyaşlarına baktı. Albert'ı öldürmemek için zor tutuyordu kendini. Kemiklerini kırmak istiyordu. Tüm zehirlerini boğazından akıtıp hayatının gözlerinden kayıp gittiğini seyretmek istiyordu. Zehir'in öfkesi, Steve ya da başka birininkine benzememişti hiçbir zaman. Onunki amansız bir tsunami, korkunç bir kâbus gibiydi...

"Anlat bana, Nisan," dedi en sonunda sesini bularak. "Ne oldu? Lütfen, ağlama artık." Küçük kızın gözlerinden akan son damlaları başparmaklarıyla sildi. Ardından ayağa kalkıp elini tuttu ve en yakınlarındaki koyu kahve kanepeye oturttu Nisan'ı. Tekrar önünde diz çökerken öfkeyi şimdilik içine gömüp, şefkat dolu bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Be-ben..." Yutkundu yavaşça Nisan. "Bilmiyorum. İçeri girdiğinde beni satrancın başında gördü ve..." Duraksayıp bir kez daha hıçkırdı. "Bu aptal oyunlarla sizi oyalamam gerektiğini söyledi. Satranç oynamanın bir sakıncası olmadığını söyleyip itiraz ettiğimde de bana bağırmaya başladı." Nisan iki eliyle gözlerini tekrar silip bakışlarını elbisesinin eteğine çevirdi. İrisleri hâlâ korku kırıntılarıyla titriyordu. "Ama başka bir şeye sinirlenmiştir, değil mi? Babam beni sever, Damian. Bana daha önce hiç vurmaya kalkmadı."

Zehir, her bir kelimeyi sindirmeye çalışırken yumruklarını sıkıp gözlerini sıkıca kapattı. Az önce şahit olduğu sahneyi zihninin en derinliklerine kovmaya çalışıyordu ancak başarı oranı çok

düşüktü. Genç adam, ruhunu yakıp kavuran cehennem ateşinin biraz bile olsa dindiğini düşündüyse, az önce fazlasıyla yanıldığını anlamıştı. Albert'a duyduğu o derin saygı yerini öfkeye ve tiksintiye bırakırken bu küçük kızın gözlerine yerleşen korkudan etiyle kemiğiyle nefret etti.

Ya Nisan'a bağırdığını duyamasaydı?

Ya o laboratuvardan birkaç dakika geç çıksalardı?

Ya onu bulduğunda eli yüzü...

"Onu öldüreceğim..." diye fısıldadı hiç düşünmeden. Kelimeler onları durduramadan dökülmüştü dudaklarından.

Sonra, aniden küçük kızın elini yüzünde hissetti. "Ama o benim babam. Öldürmesen olmaz mı? Hem bir daha yapmaz. Senden ve Steve'den de korkar." Titrek bir nefesle iç çekti. "Yapmaz, değil mi?"

Son cümlesindeki tereddüt ve korku, bir ateşin daha fitilini yaktı Zehir'in karanlık yüreğinde.

Yapmaz, değil mi?

Görüşü tekrar kırmızının en koyu tonuna bulandı.

Yapmaz, değil mi?

Ruhu katran karasına büründü.

Yapmaz, değil mi?

Yapmadığından emin olacaktı. Ola ki yeltenirse, kalbini göğsünden söküp koparır ve dökmemeye yemin ettiği kanın içinde boğulmasına sebep olurdu.

"Yapmayacak, Küçük Gölge," dedi en sonunda sesini bulup Maria'nın öğrettiği gibi sakinliğine sığınarak. Çünkü o güçlü görünmezse, bu küçük kız da kaybolurdu. Çünkü onu koruyacak kadar sakin kalamazsa, her şey mahvolurdu. Ailesine bir kez daha zarar verilmesine izin vermeyecekti genç adam. Ne Nisan'ı ne Steve'i ne de Maria'yı ondan kimse koparamayacaktı. Bir baba gibi hayatına giren ama içindeki karanlığı tekrar Zehir'in gözlerine kazıyan adam bile.

Ninova

Zehir, sakin ve sessiz adımlarla Nisan'ı kütüphaneden çıkardı. Onu odasına götürüp hâlâ korkudan titreyen bedenini sakinleştirmesi için annesinin resmini yanına bırakırken kafasında onlarca soru belirdi.

Ya bildiği doğruların bir kısmı yanlışsa?

Ya tanıdıklarını aslında hiç tanımıyorsa?

Ya inandığı çoğu şey bir yalandan ibaretse?

Seneler öncesinin en yorucu misafirleri şüpheler tekrar kapısını çaldığında, Zehir bu sefer onları içeri alırken tedbirli olacaktı. Bu sefer hiçbir şüphenin ektiği tohumun büyümesine izin vermeyecekti.

Duzenleme
Ny.ozlem

II

SENDEN ÖTEM YOK

NİSAN

5 gün sonra, davet günü.

"Günlerdir seni bu kadar düşündüren şeyi artık bana anlatacak mısın? Her gün beraberiz ama Alya meselesinden ve Elisa olayından çok daha başka şeyler kafanı kurcalıyor, görebiliyorum," dedi Greta, birlikte salondaki şöminenin önünde oturuyorduk. Alkol yerine kahveyi tercih ettiğimiz için kendimi seneler öncesinin tozlu anılarında bulmuştum aniden. Greta ile yapmayı en çok sevdiğimiz şeydi bu. Küçük birer kız çocuğuyken bile sahip olduğumuz ufak tefek yaraları birbirimize böyle açardık. Saatlerce sohbet eder, zaman kavramını unutuverirdik.

"Delirmek üzereymiş gibi hissediyorum, Greta." Kelimeler olması gerekenden biraz daha kırgındı. "Hayatımın kontrolü hem bende hem de ellerimin arasından kayıp gitmiş gibi. Son üç

Ninova

haftadır o kadar çok şey yaşandı ki ne kendime ne olanlara ne de verdiğim onca söze yetişemez oldum. Aklımı kaybetmeme çok az kaldı."

Nikâh gecesi ve ertesi gün yaşadıklarımızdan sonra Zehir'in bana yaklaşmasına izin vermemiştim. Kolay olmamıştı elbette ama kırgın kalbime bir şeyleri hatırlatmak kadar zor da değildi. Eriyordum ve bundan nefret ediyordum. Affetmek istiyordum ama bunu hiçbir zaman yapamayacağımdan korkuyordum. Kelimelere dökülmemiş o koşulsuz sevgiyi Zehir'in gözlerinde görmeme rağmen, içimi soğutamıyordum.

Greta derin bir iç çekerek hafifçe bana doğru eğildi. Parmakları benimkilerin üzerine kapandığında, koyu kahve gözlerinde şefkat ve güven karışımı yoğun duygular dans ediyordu. "Aklından geçen her şeyi anlat, Nisan," dedi gözlerindeki duygulara tercüman olarak. "Objektif olacağımı ve seni asla yargılamayacağımı biliyorsun. İçine atma, lütfen."

Başımı eğip kucağımda uyuyakalan Ares'in sırtını okşadım. Elime biraz daha sürtündüğünde, dudaklarım iki yana kıvrıldı. Düşünceler peşi sıra kırık dökük zihnimi işgal ederken kelimelerin dudaklarıma dökülmesi biraz vakit almıştı.

Ona üç haftadır hissettiğim yorgunluğu, Zehir'le aniden evlenmenin sırtıma bindirdiği yükle birlikte bana kendimi güçsüz hissettirdiği anları, sadece beş gün önce aramızda geçenleri -tabii detaylara pek fazla girmemiştim- kurallar dahilinde yaptığımız anlaşmayı anlattım. Zehir etrafta olduğu her an kendimden geçmeye ne kadar yakın olduğumdan, gururumun beni nasıl terk ettiğinden ve kollarında erimemek için ne kadar çaba sarfettiğimden bahsettim. Onca senenin ardından, beklemekten yorulan kalbimin yine de ona doğru koşmak için beynimle büyük bir savaş verdiğini söyledim.

Anlattım... Anlattım... Ve yine anlattım. Greta ise dakikalarca beni dinledi. Hırsımdan doğan tüm planlarımı, Zehir'in beni

bir daha öpmek istiyorsa Damian'ı bana vermesi gerektiğini, dokunuşlarına karşılık dudaklarından dökülecek sırlar için pazarlık yaptığımı... Greta, bir saatlik durmak bilmeyen kelimelerimle her şeyi öğrenmişti. Bense güçsüzlüğün tadını taşıyan gözyaşlarımla bitirmiştim isyanımı. Canım yanıyordu ama diğer yandan mutluydum. Göğsüm hissettiği ağırlıkla git gide çöküyordu ama ben yine de rahat nefesler alabiliyordum. Bu aptal ikilemler yüzünden yıpranmıştım artık.

"Gurursuz birine mi dönüşüyorum, Greta? Güçsüz müyüm? Ben kim olduğumdan bile emin değilim artık. Bu işe aklımla girdim ama ya bu lanetli hafızam yetersiz kalırsa? Ya savaşamazsam? Ya bir noktada yük ya da ayak bağı olursam? Ya hiçbir şey düzelmezse? Ya onu bulacağım derken iyice kaybedersem? Ya o beni bulamazsa ve bu sefer ben kaybolursam?"

Sessiz bir hıçkırık dudaklarımı terk ettiğinde, Ares hafifçe kıpırdanıp kucağıma biraz daha gömüldü. Huzursuzluğumu hissetmiş olacak ki kısa bir an uykulu gözlerle bana baktı.

"Her şeyi anlıyorum," dedi Greta. "İnan bana, Nisan, hissettiğin kırgınlığı bile hissediyorum. Bunca zaman hiçbir şey bilmeden yaşamak... Sana gelirim, anlatmadan duramam diye bana bile söylenmedi bunlar. Bir nevi haklılardı. Yerimde duramaz ve belki de her şeyi berbat ederdim. Onlara hem kızıyorum hem de tıpkı senin gibi bir noktada anlıyorum." Derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini ve ardından kolumu hafifçe sıkıp önündeki kahveye uzandı. "Ve evet, her konuda haklısın ama birkaç tanesinde yanıldığını söylemek istiyorum."

Hiçbir şey söylemeden dikkatle ona baktım. Çilli yüzünde öyle bir ifade vardı ki, dudaklarından dökülmek üzere olan her kelimeye yürekten inandığını gösteren türdendi. Greta gördüğüm en net, hatta çoğu zaman en gerçekçi insandı. Küçükken bile hayallere fazla kapılmamayı öğretmişti hem kendine hem de bana.

Ninova

"Öncelikle canım arkadaşım, gursuz falan değilsin. Aşk işin içine girdiğinde gururun orada durması pek mümkün değil. Ona kızgınsın ve affını da bahşedemiyorsun ama bu, onu sevdiğin gerçeğini hiçbir zaman değiştirmedi. Bizi en sevdiklerimiz kırar, onların eylemleri yaralar..." Durup soluklandı, bakışları saçlarının kızılıyla aynı tondaki şömine ateşine kaydığında tekrar iç çekti "Yine de sevmeye devam ederiz. Bir noktada savunmamız kaybolur. Bu bizi gurursuz değil, sadece körkütük âşık yapar."

Bahsettiği kişiler sadece ben ve Zehir değildik, kendisi ve Steve arasında yaşanan fırtınaların da eseriydi bu cümleler. Greta, benim aksime her zaman daha stratejik bir kadın olmuştu. Benim saman alevi gibi parlayan öfkeme, sürekli etrafa saçtığım deliliklerime karşı o her zaman içten içe büyütürdü duygularını. Gerçekten gözü döndüğünde nasıl birine dönüşürdü, işte buna henüz şahit olmamıştım.

En yakın arkadaşımın bakışları tekrar beni bulduğunda ince, kavisli kaşları çatıldı. "Ona karşı ördüğün onca duvarın birkaçı yıkılmışsa ne olmuş? Sen kendine güvendikten ve o da sana kendini açtıktan sonra hiçbirinin önemi yok. Affını hak edene kadar savaşacak bir adam var karşında ve senin için soğuyana kadar onu affetmeyeceğini gayet iyi biliyor. Bazen sadece akışa bırakmak gerekir. Sen nerede durduğunu bildikten sonra bir sorun yok." Kelimelerinin ardından gelen sessizliği kısa sürdü. Bakışları çok hızlı bir şekilde muzip parıltıların ardına saklanmıştı. "Ayrıca, Yunan efsanelerindeki tanrılara benzeyen bir adamla evlendin, libidonun sana pek de merhamet gösterebileceğini sanmıyorum."

Gözlerimi devirip kendime engel olamadan derinden gelen bir kahkaha attım. "Peki ikincisi? Başka hangi konuda yanılıyorum."

Uzanıp Ares'in boynunu okşarken yüzünün etrafına dökülen kızıl saçları, ifadesini bir perde gibi sakladı. "Güç meselesi. Güçsüz olduğunu düşünmen diğer konudan daha çok sıktı canımı, yalan söylemeyeceğim. Gücün tanımı hakkında ne düşünüyorsun

Ninova

bilmiyorum ama..." Durup saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Ares'in boynunu son bir kez kaşıyıp doğruldu. "Hissetmeye izin verdiğimizde, birini sevdiğimizde ya da hata yaptığımızda güçsüz olmayız, Nisan. Özellikle de sen. Gördüğüm en güçlü kadın olabilirsin. Onca sene ayaklarının üzerinde durup her şeye meydan okudun ve herkesin karşısında dizlerinin titrediği bir ajanı affına muhtaç olarak kadar kendine âşık ettin."

Buruk bir gülümseme kaçtı dudaklarından, hemen sonra omuzlarını silkip başını iki yana salladı. "Güç sadece fiziksel bir savunmadan, silahlardan, zehirlerden ya da dövüş kabiliyetlerinden ibaret değildir. Güç, duygularını maskelemekten veya ağlamadığın için gururlanmaktan da ibaret değildir. Bu hem kadın hem de erkekler için geçerlidir. Gerçek güç zihindedir, duruştadır ama en çok da kalptedir, Nisan. Kaldı ki ikimiz de istediğin zaman bedensel güç konusunda ne kadar acımasız olabileceğini biliyoruz. Ama seni güçlü yapan şey zekân ve her şeye rağmen hissettiklerine duyduğun saygı. Seni çok iyi tanıyorum. Güven bana, abin ve Zehir de aynısını düşünüyordur."

Gözlerime tekrar dolup tüm haftamı ele geçiren gözyaşlarımı bir kez daha serbest bıraktım ve Ares'i rahatsız etme riskini göze alarak eğilip en yakın arkadaşıma, kız kardeşime sarıldım. Bana söylediği her şey aynı zamanda onun ruhunun da bir yansımasıydı. Henüz onun gibi birini tanımamıştım. Annesini kaybettikten sonra sahip olduğu tek ailesi bizdik ve hiçbir zaman değişmemişti bu. Çünkü aile, her zaman kan bağıyla bulmazdı bizi.

Gönül bağı, denirdi buna Türkiye'de. *Birine gönülden bağlıysan, paylaşılması mühim olan tek şey kan değil, sevgidir.* Bazı insanlar böyle girerdi hayatımıza ve en savunmasız hissettiğimiz anlarda kucak açarlardı bize.

Greta öyleydi.

Zehir de öyleydi...

"Hayatımda olduğun ve beni henüz düşmeden yakaladığın için

teşekkür ederim, kızıl facia," dedim ona sıkıca sarılarak. Greta, ona taktığım bu isme karşı kıkırdarken Ares homurdanarak yöminenin önüne gitmek için ayaklandı.

Üzgünüm, koca oğlan. Bugün tüm ilgimi sana veremeyeceğim.

Biraz ileride, salonun girişinde ufak bir hareketlilik hissettiğimde bakışlarımı o tarafa çevirdim. "Saadetinizi bölmüyoruzdur umarım," dedi Steve, geniş kolonlardan birine yaslanmıştı. Koyu lacivert takım elbisesinin içinde kusursuz görünen abimi şöyle bir inceledim. Greta'yı anlayabiliyordum. Steve oldukça karizmatik bir adamdı. Taviz vermeyen bakışlara, hayranlık duyacağım kadar kurnaz bir zekâya sahipti. Küçükken Zehir'in yeteneğine, onun ise bu kadar hızlı düşünüp harekete geçebilme kabiliyetine hayranlık duyardım. Ama benim lanetim, onlarınkinden çok daha farklıydı.

Greta aceleyle geri çekilip ürkek bakışlarını abime çevirdi. Ondan bu kadar çekinmesinin sebebi etrafa yaydığı otoriteydi şüphesiz. Ellerini kot pantolonuna sildiği sırada gözleri gibi onların da titremesi dikkatimden kaçmamıştı. Heyecanın ne olduğunu, sevdiğin adam etraftayken nasıl da aptala dönüşüldüğünü çok iyi iyi bilirdim.

İkisinin arasındaki iletişimi sükûnetle izlerken Steve'in bakışlarından bir şeyler geçip gittiğini fark ettim. Pek çok duygu aynı anda yüzünü esir almıştı, üstelik Greta'ya gördüğü en değerli hazineymiş gibi bakıyordu. Sanki elini uzatsa alabilirmiş de bunu yapmaya cesareti yokmuş gibi. Sanki dünya üzerindeki tek kadın oymuş gibi.

Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim? Böyle bir duygunun iki günde oluşmayacağı kesindi. Birbirini bulmaya çalışan, fırtınaların arasında kaybolup sinsice savrulan kayıp ruhları her yerde tanırdı gözlerim. Karşımdaki manzara, sözsüz anlaşan bir çiftin sessizlikle bezenmiş cümlelerinden ibaretti. İkisinin bu etkileşimine dair çok daha fazla detay olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Umutsuz âşıklar sokağının asıl bekçisi bendim sonuçta.

Ninova

Greta'nın abimden bana doğru kayan bakışlarında ufak bir itiraf bile vardı. Anlaşılan bir yeni sır da bu ikisi arasında kendine bir yer edinmişti. Hatta belki de yeni bir başlangıç. Elbette neler döndüğünü öğrenecektim; ama bunu gizli görevler için hazırlanmamız gereken bir akşamda yapmak daha mantıklıydı.

Boğazımı temizleyip kahve bardağımı alarak ayaklandım. "Saadetimizi bir erkeğin bölebileceğini sanmıyorum, abicigim. Özellikle de sır saklayıp yalan söyleyenlerin." Steve'in bakışları kısıldı, birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra pes ederek derin bir nefes verdi. Benimle tartışmak istiyor ama pek de cesaret edemiyordu. Affımı istiyorsa, o da benim kurallarıma uyacaktı. Hiç kimse masum değildi çünkü.

Umursamaz bir tavırla mutfağa doğru ilerleyip bardağı tezgâha bıraktım. İçerideki enerji aniden değişti ve Zehir, salonu esir alan tüm o inkâr edilemez varlığıyla abimin yanında dikilip sert bakışlarını yüzüme çevirdi. Duruşunda rahatlıktan, yaydığı enerjide pozitiflikten en ufak eser bile yoktu. Öfkesi her zaman derindi ama beni korkutmaya hiçbir zaman yetmezdi.

Kızgındı. Çekip gittiğim ve muhtemelen peşimden gelirken onu beklemediğim için.

Ama ben de *kızgındım.* Elisa denen aptal sürtüğü hâlâ kovmadığı için.

Soracak hesaplarım ve tahsil edilmesi gereken cevaplarım giderek çoğalırken sarsıldığını düşündüğüm duvarlarımın temeline bir tuğla daha koydum. Greta haklıydı, duygularına yenik düşmek değildi problem. Sevdiğin birinin teniyle buluşmak ya da bedeninde hissettiğin ruhuna değen dokunuşlar da değildi. Kendimi ve ne istediğimi, haklı isyanımın tek çözümü olan her bir sırrı alana kadar ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yine de Zehir'le bu konuda yüzleşecektim. Söyleyeceklerini, düşüncelerini öğrenmek zorundaydım. Tek bir an bile aksamayan adımlarımı ona doğru çevirip tam karşısında durdum. Bana

Ninova

tepeden bakarken çenesi gerilip kaşları çatıldı. "Sizinle konuşacaklarımız var, *kocacığım*. İstersen odamıza çıkalım, ne dersin?" dedim bal rengi gözlerine meydan okurken.

Abim yanımızda homurdandı ve ağzının içinden birkaç Türkçe küfür geveledikten sonra, Greta'nın arkasındaki koltuğa ilerleyip gürültüyle oturdu. Tek kelime edemeyeceğini ve bombanın kendi kucağında patlayacağını bildiği için isyanını bu şekilde dile getiriyordu. Bakışlarım tekrar Zehir'i bulmadan önce son kez Greta'ya kaydı. Oturduğu yerde istifini hiç bozmadan dururken Ares'in başını sevmekle meşguldü. Biz buradan ayrılır ayrılmaz, yukarıda kopacak fırtınanın bir benzerinin burayı da esaretine alıp sarsıntı yaratacağına bahse vardım.

"Önden buyurun, karıcığım," dedi Zehir, yüzüne tek bir duygu rüzgârının konuk olmasına izin vermemişti.

Damian ile değil de Zehir ile bakıştığım anlarda, azat edileceği günü bekleyen bir köle olmaya seneler önce başlamıştım. Ne zaman sorularla karşılaşacağını bilse Zehir'in zırhını kuşanır, Damian'ı aklının gerisinde bir yerlere kilitlerdi. Bense o kilitli kapının önünde diz çöküp defalarca haykırır, beni duymasını beklerdim. Fakat artık kapıyı açmamak için hiçbir sebebi yoktu artık ve ben, her fırsatı değerlendirmek için yemin etmiştim. Kimsenin kimseden vazgeçtiği yoktu sonuçta.

Tıpkı beş gece önce olduğu gibi, sırtımda hissettiğim sıcak ve sert bedeniyle birlikte merdivenleri sessizce tırmandık. Evin geniş camlarından içeriye dolan akşam güneşiyle birlikte loş bir havaya bürünmüştü oda. Dün gece birlikte uyuduğumuz yatağa, çarşaflara ve yastıklara bakarken sessizce iç çektim. Zehir, kapıyı arkamızdan kapattığında hafif bir kilitleme tıkırtısı işittim. Beni ciddiye alması hoşuma gidiyordu, hakkını yiyemezdim. Sadece bunu gösterme yöntemi ona özgüydü ve ben her zaman daha fazlasını istemiştim.

Ninova

"Sana bir soru soracağım..." dedim komodine yasladığı iri bedenini incelerken. Göğsünde bağladığı kolları, çaprazladığı uzun bacakları ve keskin bakışlarıyla beni izliyordu. Ne soracağımı bildiğini söyleyen yüzünde gördüğüm ifade... *Hayal kırıklığı mıydı?*

Tuttuğum nefesi verip boğazıma oturan yumruya rağmen yutkundum. "Biz ayrıyken o kadı-"

"Hayır, Ma Vie," dedi sert sesiyle cümlemi yarıda keserek. "Sen yokken Elisa ile olmadım." Yaslandığı yerden doğrulup bana doğru birkaç adım attı ve sonra tereddüt ederek durakladı. "Bunu soracaktın, değil mi?" Başımı iki yana sallayıp sessiz kaldığımda, dudaklarının arasından bir isyan iniltisi kaçtı. "Sen yokken hiçbir kadına dokunmadım, Nisan. Senden öncem ne kadar varsa, senden sonram da bir o kadar yok." Sesindeki kırgınlığın yansıması olan yüzü, günlerdir ilk defa bu kadar yorgun görünüyordu. Bir şey demek için tekrar ağzımı açtığımda elini kaldırıp beni durdurdu. "Kalbi tek bir kadın için atan adamın, yönü başka bedenlere giden yolları bulmaz. Benim tek yönüm de uğradığım tek durağım da sensin. Her zaman sendin." Duraklayıp buğulu bakışlarını camdan dışarıya, uzaklara çevirdi. Gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim oysaki. "Evet, bana güvenecek haklı sebepler vermedim sana." Dövmeli elini dalgalı saçlarının arasından geçirdiğinde, titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama beni en iyi tanıyan insanlardan biriyken bu ihtimali düşünmen canımı yaktı, Ma Vie."

Haklıydı. Ama içimi kemiren bunca şüpheye engel olamamıştım...

Kısa bir sessizliğin ardından adımları tekrar harekete geçti, bir saniye bile beklemeden elleri yüzümü avuçlarken alnı benimkine değdi. Uzanıp bileklerini sıkıca kavradım ve gözlerimi kapatıp parmaklarımı etine gömdüm. Tutuşum geride izler bırakacak kadar sertti ama bu noktada umurumda bile değildi. "Sana

kızmıyorum, buna hakkım yok," diye devam etti. "Benden nefret etmen için sana her sebebi verirken sikik bir ergenle birlikte olduğunda bile kızamadım sana. Tüm kinimi ve sinirimi o orospu çocuğundan çıkarmadığımı söyleyemeyeceğim. Çünkü sen, ne olursa olsun ya da nerede olursan ol her zaman benimdin ve o, hayattaki en kıymetli varlığıma dokunmuştu. Üstelik bu ayrıcalığın tamamen bana ait olması gerekirken."

Elimi dudaklarına götürüp onu susturmak için yavaşça bastırdım. "Dur, lütfen. Tüm yaşananlar içinde, belki de yaptığım tek hata oydu. Seni, beni sensiz bıraktığın için ve kendimi de o gece için asla affedemiyorum. Senden şüphe duyduğum için beni suçlamasan da kırık bir kalbin nasıl hissettirdiğini en iyi ben bilirim, Zehir. Fakat sorun bu ya da bunlar değil..." Duraklayıp yutkundum. "Ben..."

Devam edemeyeceğimi anlayıp yüzümü kavrayan ellerinin arasından sıyrıldım ve yatağın hemen arkasında kalan devasa pencereye doğru ilerledim. Güneşin son ışıkları Seattle'ı terk ediyordu. Bu kusursuz manzaraya bakarken kollarımı ovuşturup içimdeki ürpertiyi yok etmek istedim. Zehir'in sırtımı yakan bakışlarına karşı tekrar ona doğru döndüğümde, dakikalardı sessiz kaldığımı fark ettim. İri bedeniyle yatağın kenarına ilişmiş, dudaklarının arasına bir tane sigara yerleştirmişti.

Zehir çok nadir sigara içerdi. Çıkmaza düştüğünde ya da bir şeyler kontrolünden çıktığında yapardı bunu. Bir kibrit çakıp sigarasını yaktı. Yoğun duman dudaklarının arasından edepsiz bir rüyanın ilk sahnesi gibi çıkarken hafifçe öksürdüm. Hâlâ konuşmamı bekliyordu çünkü söyleyeceklerim için ihtiyacım olan zamanı tanımıştı bana. Beklemek konusunda bir bitirme tezi yazsak, büyük ihtimalle başa baş giderdik.

Uğultulu düşüncelerimi toparlayıp tıpkı Greta'ya yaptığım gibi ona da açtım. "Üç hafta. Tüm bu olup bitenler yalnızca üç haftalık bir zaman diliminde yaşandı, Zehir," dedim hiç tereddütsüz. "O

kadar karman çorman ki her şey, aklımı kaybetmekten korkuyorum. Günler önce evlendik, geceyi birlikte geçirdik... Kendime verdiğim sözleri unutmadım, Zehir. Yapamam. Sanki bir hız treninde eymişiz de uzun bir bekleyişin ardından son sürat yolumuza devam ediyormuşuz gibi hissediyorum."

Zehir sigarasından uzun birkaç nefes çekip dumanın tamamını neredeyse yuttu. Gözleri ağır ağır kapandı, başı geriye doğru düştü ve birkaç saniye boyunca zihninin odalarında kayboldu. Sonra aniden, hiç beklemediğim bir soru sordu.

"Bana Damian demeye hazır mısın?"

Kalbim göğüs kafesimi sertçe döverken kaşlarımı çattım. Zehir başını yavaşça kaldırıp yorgun yüzünü bana doğru çevirdi. Bakışları öyle şüphesiz bir netlik taşıyordu ki, karşımdaki adamın ajan olduğunu bilmesem bunu şu an anlamam mümkündü.

Beklediği cevabı vermek için başımı iki yana salladım.

Hüzün tekrar yüzüne yerleşirken sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Peki, şimdi seni öpmek istesem bana izin verir misin?"

Cevabım titrek bir nefesle dudaklarımı terk etti. "Hayır."

"Beni tam şu an affedebilir misin?"

"Zehir..."

"Sana bir soru sordum, Nisan."

Ciddiyetiyle bütünleşen hüzünlü ifadesinde tek bir çatlak bile yoktu. Bana Nisan demesi de cabasıydı.

"Hayır."

Tekrar başını salladı, ardından sigarasından son bir nefes çekip cebinden çıkardığı küçük tablanın içinde söndürdü. Her zaman tek bir sigara taşırdı ve çok nadiren içerdi onu. Çocukluğumun, hatta genç kızlığımın en baskın anılarından birisi de buydu. Sigaranın parmaklarının arasındaki duruşunu çocukken büyüleyici, genç bir kadına dönüşürken de fazlasıyla çekici bulmuştum. Dolgun dudakları her zaman bir âşığın öpücüğü gibi sarardı o aptal sigaranın etrafını ve ben, onu bile kıskanırdım.

"Bana, beni sevdiğini söyleyebilir misin?" diye sordu beni içinde bulunduğumuz ana tekrar çekerek. "Tamamen içinden gelerek ve tereddüt etmeden, bunu yapabilir misin?" Yavaşça ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi ağır adımlarla tekrar kapattı. Bu sefer hüzün de yoktu yüzünde ciddiyette. Sadece kimsesiz bir çocuğa dönüşmüştü.

Kelimeleri bulmak için ağzımı açtım ama bir türlü dökemedim dudaklarımdan. Anlamıştım. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Varmak istediği noktayı biliyordum. Dudaklarımı yaladığımda, tuzlu bir gözyaşı damlası dilime değdi. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Zehir uzanıp yanaklarımı dövmeli elinin tersiyle hafifçe sildi. "O zaman bana bir şeylerin çok hızlı gittiğini ve kendine verdiğin sözleri tutmadığını söyleyemezsin. Geçen koyduğun kuralların karşılığına karar veren de sendin, Ma Vie. Her bir dokunuş için bir yeni sır, değil mi? Senin sözlerindi bunlar." Başını yana, bana doğru eğdi. "Ruhuna, affına, kalbine ve dudaklarından adımın döküldüğünü duymaya öyle muhtacım ki... Bu his bedenine duyduğum ihtiyaçtan çok daha fazla. Bu his kalpten." Başparmağı dudaklarıma doğru kayıp onları şöyle bir okşadı. "Sırf tüm o duyguların içinde kaybolmamak için beni öpmediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Eğer o sabah tüm kurallarını sayarken karşılığında bana asla yaklaşmayacaksın deseydin de kabul ederdim."

Sözleri karşısında ruhumun ezilen her bir zerresi tekrar hayat bulurken haklılığına diyecek tek kelimem yoktu. Sadece yüzüne, bana katıksız bir sahiplenmeyle bakan gözlerine çevirdim bakışlarımı. *Yeşile karşı bal.* Birkaç sessiz kelime daha geçti aramızdan ve Zehir tekrar dudaklarını araladı.

"Görmüyor musun, Küçük Gölge? Karşında ne kadar aciz kaldığımı? Ne kadar küçüldüğümü? Senden gelecek en ufak bir şeye bile razı olduğumu? Canıma okuduğunun farkında bile değilsin. Dik başlısın, asla sözümü dinlemiyorsun. Beni öpmüyor, affet-

miyor ve adımı zikretmiyorsun ki hepsini bir noktada anlıyorum. Bedenlerimizin arasında geçen dokunuşlarla mı kendine verdiğin sözü tutamadığını düşünüyorsun? Keşke her şey bu kadar basit olsaydı."

Sitemkâr bir kahkaha attığında, ani duygu değişim karşısında ufak çaplı bir şok geçirdim. Aramıza mesafe koymak için birkaç adım uzaklaştı. İki elini saçlarının arasından geçirip homurdanarak sert bir nefes verdi. "Evliliğimiz bile önemli bir operasyonun anlaşması üzerine kurulu çünkü biliyorum ki bunca bilinmezlik varken benimle kalben evlenmezdin." Homurdanıp derin bir soluk verdi. "*Sikeyim* böyle işi. Ağzıma sıçıyorsun, *kadın*."

İstemeden tebessüm ettim, üzerinde bu kadar kuvvetli bir güce sahip olmak içimde yanan ateşi biraz daha harlamıştı. Aslında ne kadar doğru bir yolda olduğumu gösteren kelimeleri beni kendime getirirken ona gözyaşlarından henüz sıyrılmış parlak gözlerle baktım. Her bir duyguyu, söylemeyi reddettiğim kelimeleri ve hatta dokunuşlarının bıraktığı hisleri bakışlarımla sundum ona. Histerik kahkahası benden ona doğru akan onca duyguyla son bulurken aramızdaki mesafeyi kapatıp dövmeli elinin iri parmaklarını avuçlarımın arasına aldım.

Gör beni... Tıpkı seni gördüğüm gibi.

"O zaman bana kalbinin derinlerine gömdüğün adamdan bir parça göster. Ona dokunmama izin ver. Madem o kadar hızlı gitmiyoruz, hızlanalım öyleyse. Tıpkı göğsüne yaptırdığın dövme gibi, geçmişinin sırlarını aç bana, Zehir. Bana, sadece benden duymayı istediğin adını göster."

Sevdiğim adam avuçlarımın arasındaki eline baktı. O kadar iriydi ki, iki elimle bile tamamını kapatmam mümkün değildi. Benden ürkütücü derecede büyüktü cüssesi ama yine de en güvenli kollar ona aitti.

"Tamam," dedi içimde senelerdir beklemekten kuruyan umut çiçeğine sular serperken. "Yarın sabah seni biriyle tanıştıracağım,

Ninova

yaralarımı en iyi bilen ve sana onları en doğru şekilde anlatabilecek tek kişiyle. Daha önce kimsenin, Steve'in bile tanışma şansı olmadığı hayatımı kurtaran kadınla."

Kadın mı?

Kaşlarım iradem dışı çatıldı ve zihnim hızla dönmeye başladı. Kimdi bu? Geçmişini Steve'den başka bilen yoktu. Babam bile neler yaşadığını tam anlamıyla öğrenememişti bunca sene. Bir kadındı üstelik? Nasıl bir kadındı? Yaşadığı bunca acıdan onu nasıl kurtarmış olabilirdi? İstemediğim, bencil bir kıskançlık dürtüsü kalbimi tekletirken yüzüm tekrar asıldı.

"Tanrım... Ma Vie... Öyle değil," Kıkırtısı sinir bozucu ama çok da tatlıydı.

Şaşkın bakışlarımı yüzüne çevirdim, beni bu kadar iyi tanıması ve bakışlarımdan ya da herhangi bir mimiğimden ne hissettiğimi görmesi korkutucuydu. Üstelik bunu sadece kendim yapabildiğimi düşünürken onun da beni açık bir kitap gibi okuması son derece akıl almazdı.

"Güven bana, güzelim. Yarın çok daha iyi anlayacaksın." Avuçlarımın içindeki elini yavaşça çekip parmaklarını boynumun etrafına doladı. Beni aniden kendine doğru çektiğinde, ruh hali değişimindeki hıza ayak uyduramadığımı fark ettim. Dudakları saçlarımın üzerinden kulağıma değdi, sıcak nefesi tenime doğru yayıldığında soluğum kesildi. "Ama," dedi kısık bir sesle. "Kuralların hâlâ geçerli. Ruhuna ve kalbine, affına ve dudaklarına sahip olamıyorsam bana verdiğin sözü tutacaksın, Nisan. Her bir sır, bir yeni dokunuş. Sana söyledim, senin kurallarına göre oynayacağız ve değişiklik hakkını kaybettin." Diğer elinin parmakları tişörtümün eteğinden içeri doğru kaydı, kuş tüyü kadar hafif bir dokunuşla belimi okşadığında titredim. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki ellerini kendine saklayamayan sadece ben olmayacağım."

Bu bir tür meydan okumaydı. Ne kadar ileri gidebileceğini, hatta gidebileceğimi görmek istiyordu. Meydan okumalardan

Ninova

kaçmazdım. Kırık kalplerden ya da onları tekrar onarmak için çabalayan *infazcı ajanlardan* ise, *asla.*

Zehir çoktan uzaklaşmaya başlamış, gürültülü adımlarını kapıya doğru çevirmişti. Kolu kavradığında onu durdurmak için seslendim. Çünkü en derin korkumu tetikleyen bir başka düşünce, son bir soru için daha zorluyordu beni.

"Zehir." Aniden durdu, onu bir sorunun beklediğini biliyordu. Bizim aramızda her zaman düz cümlelerden çok sorular, konuşulan hislerden çok karmaşık duygular vardı zaten. "Anlaşmamızdan dönmeyeceğim," dedim sırtımı dikleştirirken. "Ama içimi kemiren, beni her şeyden çok korkutan bir sorum daha var ve bunun bir cevabı olup olmadığını bile bilmiyorum."

Herhangi bir şey söylemeden beni bekledi. Cevabı olmadığını düşündüğüm o soruyu çoktan yanıtlamaya hazırdı. "Ya bizim bir mutlu sonumuz olmazsa?" Bu sefer sesimin titremesine engel olamamıştım. Mutlu sonlar bizim gibi insanları teğet geçerdi hep. Her zaman sahip olamadıklarımız için değil, bazen de onları kaybetmemek için hayal kurardık çünkü.

Zehir'in sesi öyle net, bedeninden yayılan huzursuzluk öyle katıydı ki kelimeler dudaklarından dökülürken tek kelimeyle nutkum tutuldu. "Ben mutsuz son adamı değilim, Küçük Gölge. Mutsuzluğa ihtimal veremeyecek kadar bozdum kafayı seninle." Kesik bir nefes aldı. "Bu hikâyede birlikte yanarken bile birlikte yakacağız. Gerekirse tüm örgütü, hatta teşkilatı bile sererim önüne ve hiç çekinmeden bir kibrit veririm eline. Benim olanı korumak için her şeyi, herkesi gözden çıkarırım." Odadan çıkmadan önce son kez dönüp yüzüme baktı. "Özetle, Ma Vie, her koşulda mutlu sonu avuçlarının içine bırakacağım. Çünkü benim, *senden ötem yok.*"

Kapıdan çıktı ve beni tüm o kelimelerin ruhuma üflediği umutla baş başa bıraktı.

ZEHİR

Aşağıya inerken, Küçük Gölge'mi dudaklarında bir tebessüm ve yüzünde tatminkâr bir ifadeyle geride bırakmanın keyfiyle merdivenleri hızla adımladım. Beni deliye çevirmişti. Tereddütleri, korkuları ve içini kemiren soruları çekip almak, yok etmek istiyordum. Ona imkânsızın ihtimal dahilinde bile olmadığını daha fazla ne kadar gösterebilirdim ya da sabretmesi için ne yapabilirdim, en ufak fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey hiçbir korkusunun hayat bulmayacağıydı.

Karıma dair düşüncelerimin ardında yanıp sönen görev bilinciyle harekete geçtim. Davete iki buçuk saat kalmıştı ve çıkmadan önce son bir kez planın üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Alya ve Deha'ya, buraya bir saat içinde gelmeleri için hızlı bir mesaj attım. Steve'le de konuşmalıydım. Bazı şeyleri hızlandırmanın vakti gelmişti çünkü ben Nisan'ı tanıyorsam eğer, sabrı bir noktada sona erecekti. Kafasında kurduğu senaryoda, kendini kollarıma çabucak bıraktığını düşünmesi beni gerçekten çileden çıkarıyordu. Kadının bana ne çektirdiğine, kalbini benden sakınırken canıma nasıl okuduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Yarın onu Maria'nın yanına götürecektim. Bu, tahminimden daha çabuk gerçekleşiyordu ancak içindeki canavarı serbest bırakmadan önce, Nisan'ı biraz da olsa sakinleştirebilecek tek kişi oydu. Madem geçmişime dokunmak istiyordu, bunu benden bile daha iyi bilen tek kadınla konuşmasını tercih ederdim. Çünkü onca yaşananı dile getirirken yüzünde göreceğim hüzne dayanabilecek kadar güçlü bir adam değildim. Söz konusu Nisan olduğunda, düşünme yetimle birlikte her şeyimi kaybediyordum. Altı

Ninova

sene boyunca taktığım maske artık çatlamıştı. Onu geçmişimle bile üzeceğimi bilirken bunu kaldıramazdım. Bu yüzden başlangıcı benden, devamını Maria'dan duyacaktı.

Salona doğru adımlarım hızlanırken aniden durdum. Steve ve Greta'nın konuşması, daha doğrusu fısıltıları pek de sessiz değildi.

"Nisan'a söyleyeceğim, Steve. Ben siz değilim. En yakın arkadaşımdan herhangi bir şey saklamaya niyetim yok. Aramızdaki her şey çok yeniyken erkenden öğrenmeli."

Steve'in homurtusunu dinlerken yüzüme yayılan geniş gülümsemeye engel olamadım. Greta ile birlikteydi ve yakalanma korkusu olan bir ergen gibi saklamaya çalışıyordu. Onunla öyle bir taşak geçecektim ki...

"Henüz bir gün de olsa evet, kesinlikle bilmeye hakkı var. Bunun zaten farkındayım, Ateş Böceği." *Ateş Böceği* mi? Bir de benim Nisan'a taktığım isme laf ederdi. Aptal herif, elime çok fena düşmüştü.

Gözümün ucuyla içeriye doğru baktım. Steve'in, Greta'ya sessiz bir öpücük verdiğini gördüğüm anda geri çekildim. Buna şahit olmamam gerekiyordu.

"Sen benimle olduğun sürece her şey kabulüm."

Steve... oğlum. Çok fena boku yemişsin.

Boğazımı temizleyip içeriye adım attığım anda Greta Steve'den uzaklaştı. Utançtan kızaran yüzünü eğip gözlerini benden kaçırırken eli ayağına dolanmıştı. Odağım en yakın dostumu buldu, silahını çıkarıp beni vurmasına üç saniye varmış gibi görünüyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimi ceplerime attım.

"Nisan seni bekliyor, Greta. Hazırlanmanız için yani," dedim bakışlarımı Steve'den ayırmadan. Kıza biraz daha bakarsam utançtan düşüp bayılması muhtemeldi.

Greta bir şeyler kekeleyip hızla yanımızdan uzaklaştığında, Steve de piyanonun hemen yanındaki mini bara doğru ilerledi.

Ninova

"Eğer tek kelime edersen, taşaklarını keserim."

Elimi kalbime götürüp alınmış gibi yaparak başımı yana eğdim. "Az önce aldatıldığımı öğrendim, savunman bu mu, Kuzgun?"

Bakışları giderek uğursuz bir hal alırken beni ciddi ciddi öldürmeye niyetlenmiş gibiydi. Gülmek istediğini ama ciddiyetinden ödün vermemek için çabaladığını görünce sırıttım.

Dişlerini gıcırdatıp sırıtmamı görmezden geldi. "Biraz daha devam edersen kız kardeşim dul kalacak."

İki elimi birden havaya kaldırıp başımı salladım.

"Tamam ama bu konuyu ciddi ciddi konuşacağız. Zaten bildiğim bir şeyi senden duymak istiyorum ve sen de bana anlatacaksın. *Yarın*."

Steve gözlerini devirip başını aşağı yukarı salladı. Daha fazla kaçamayacağını ikimiz de biliyorduk. Ne o ne de ben açık birer kitap sayılmazdık ama birbirimizden hiçbir zaman sır saklamamıştık. Bu şimdi de değişmeyecekti. Ancak çekindiğini görmemek çok zordu, Steve hiçbir zaman bu kadar kapalı bir kutu olmamıştı bana karşı. Greta ile içinde bulundukları durumda anlatmaktan çekindiği bir şey vardı ve bu, tahmin ettiğim gibi bir ergen tribi kesinlikle değildi.

"Bugün için *zehir* hazırladın mı?" dedi konuyu değiştirerek. Akşamki davetin önemi büyüktü, bu yüzden üzerine gitmek yerine işimize dönmeyi tercih ettim.

"Evet, yanıma birkaç tane alacağım. Kullanmayacağız ama bir tedbir diyelim. Her şeyin vakti var, biliyorsun."

Zehirleri bu sabah hazırlamıştım. Bir tanesi, baldıran otundan yaptığım en kuvvetli zehirdi. Diğer ikisi ise yemekle aktifleşen zehirlerdi ve esanslarını kesin ölüm için güçlü tutmuştum. Bu tarz zehirleri hazırlamak diğerlerine göre daha kolaydı. Ufak tefek hasar bırakacak ya da tıpkı o şeref yoksunu barmene yaptığım gibi geçici felce sebep olacak zehirler, yoğun karışımlar içerdiği için ölümcül olanlara göre daha çok vakit alıyordu.

"Güzel," dedi Steve sadece saniyeler içerisinde hazırladığı cin toniği kafasına dikmişti. Beyninde dönen senaryo her neyse, onu bugün biraz daha yoruyordu. "Nisan ve senin birbirine deli gibi âşık karı-koca rolünün nikâh günü olduğu kadar gerçekçi olmasını istiyorum. Ama bu sefer kız kardeşimi gözlerimin önünde aç bir köpek gibi öpmemeni tercih ederim, göt herif."

Kaşlarım havalanırken geçen gece yaşananlar gözlerimin önünden geçti. Eğer bilseydi, şu an kesinlikle ölü bir adam olurdum. Canını daha fazla sıkmamak ve kafasındaki karışıklığı tetiklememek için yalnızca başımı salladım. Üsteleyeceğim zaman şu anın dakikalarına ait değildi.

Kalan iki saat içerisinde Deha ve Alya ile birlikte planın üzerinden geçtik. Otelin her katında ajanlar, davet salonunda ise toplam on iki kişi olacaktık. Örgütü içten çökertme planı ince ince işlenirken tedbirli olmakta fayda vardı. Her birinin zaaflarını, güzel karımın parlak zekâsıyla irdelerken hepsi için özenle çalışacaktım.

Alya ve Deha, organize olup kalan ufak tefek işleri halletmek için diğer ajanlarımızla görüşürken Steve'le birlikte smokinlerimizi giymek için yukarıya çıktık. Merdivenlerin ucuna geldiğimizde çalan telefonumu cebimden çıkardım. Ekranda yanım sönen Albert'ın ismi, ikimizin de bakışlarını ekrana sabitledi.

Steve başıyla onayladığında telefonu kulağıma götürdüm. "Albert."

"Zehir, ne durumdasınız?"

Dişlerimin arasından hızlı bir nefes çekip telefonu parçalama isteğime direndim.

Henüz değil, Zehir. Vakti var. Bekle.

"Birkaç saat içerisinde davette olacağız, Steve'den haberini alırsın. Beni böyle şeyler için aramaman gerektiğini söylemiştim."

Telefonun diğer tarafında sinir krizi geçirdiğini düşünerek tepkisini bekledim.

"Teşkilat başkanı olduğumu unutuyor gibisin, Zehir. Yerini de."

Yerimi de kim olduğumu da ve hatta teşkilatın kimden sorulduğunu da elbette çok iyi biliyordum. Bu adama duyduğum öfkenin boyutu her geçen saniye büyürken sakinlik yalnızca basit bir kelime olarak kalmak üzereydi.

"Haklısın, patron," dedim sırf boş egosunu tatmin edip geceyi batırmamak için. "Sadece gerginim, Nisan'ı güvende tutmak istiyorum."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hafifçe öksürdü. "Davet sonrası raporu için malikâneye bekliyorum. Telefonu yüzüme kapatınca ağız dolusu küfür savurdum. Sinirimi bir şeyden çıkarmak isteyerek merdiven korkuluğuna sertçe yumruk attım. Gecenin ilerleyen saatlerinde moraran parmaklarıma bir kılıf uydurmam gerekecekti.

"Damian, sırası değil," dedi Steve fısıldayarak. Kızların duyması gereken bir konu değildi bu şimdilik, biliyordum. Ancak artık sabrımın sınırlarındaydım. Çözülmesi gereken ve avucumuza bırakılan birtakım bilmecelerin hâlâ koca bir muammadan ibaret olmasıydı beni durduran tek şey. Yoksa her şeyi yakıp kül etmekten ve karımı alıp siktir olup gitmekten tek bir saniye bile geri durmazdım.

Ne yaptıysam senin için, Ma Vie. Tüm bu savaş, kargaşa ve kaos. Hepsi senin için.

Yatak odasının kapısı açıldığında, Steve'le birlikte bakışlarımızı o tarafa çevirdik.

Dünya dönmeyi bıraktı. Çünkü gerçek *dünyam* tüm kusursuzluğuyla karşımdaydı.

Siktir. Ulan... Hay sikeyim böyle işi.

Az önceki ölüm düşünceleri yerini bambaşka bir duygunun pençesine bırakırken ciğerlerimi içten dışa kavuran derin bir nefes aldım.

Nisan...

Bu kadın benim mutlak felâketim olacaktı. Bakışları, bedeni, güzelliği ve tüm o asiliklerle dolu ruhu yüzünden öleceklim. Afrodit'i bile kıskandıracak kadar zarif, aynı zamanda bir o kadar ölümcüldü gördüğüm manzara. Kırmızı elbisesinin ince askıları ve dökümlü yakası, her erkeğin fantezilerine konuk olabilecek leziz memelerinden sadece bir parça sunuyordu. Uyluklarına doğru uzanan yırtmacından görünen pürüzsüz bacağına bakarken parmaklarımı teninde gezdirmekten başka bir şey düşünemeyecek kadar acizdim. Kahverengi saçları, uzun dalgalar halinde sırtına yayılırken, açıkta kalan belinin kıvrımını örtecek kadar da dolgundu; başını her oynattığında, ince belini gözler önüne serecek kadar da uçuşuyorlardı.

Bakışlarım kırmızı dudaklarına doğru kayınca bana hırçın bir gülümseme bahşetti. Onu öpemeyeceğimi bile bile oynadığı bu oyundan sağ çıkabileceğimizi düşünmesi çok *hoştu.* Ölümü de yaşamı da bakışlarıyla bahşeden bir kadına âşıktım ve ona duyduğum susuzluk, her geçen saniye katlanılmaz bir işkenceye dönüşüyordu.

Greta, boğazını temizleyip içinde bulunduğum transa bir son verdiğinde dönüp ona baktım. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Güzel bir genç kadın olduğu aşikârdı ama bugün farklı görünüyordu. En yakın dostuma döndüm, Greta'nın kısa, siyah ve belinin etrafını bir korse gibi saran parlak elbisesini incelerken yüzünde tek bir duygu ifadesi yoktu.

Bu hissi bilirdim. Bu bakışı da nerede olsa tanırdım. Kendini tutmaya çalışan tek adam ben değildim.

"Öylece dikilecek miyiz? Geç kalırsak örgütün sözde yeni üyesi hakkında ne düşünürler..." dedi Nisan. İşte, tüm dikkatim kusursuz güzelliğindeydi yine. Bir eliyle saçını geriye doğru attığında yara izi ortaya çıktı ve dudaklarım birkaç gece öncesinin

anısıyla karıncalandı. Yara izini öptüğümde bunun ne kadar hoşuna gittiğini artık bilirken kendimi tutmak çok zordu.

Bomboklugun elli tonu. Bu gece ölmezsem eğer, beni başka hiçbir şey kolay kolay öldüremezdi.

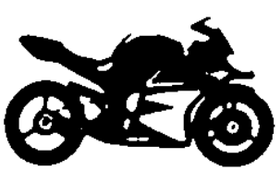
"Bizi aşağıda bekleyin, yarım saat içerisinde çıkacağız. Alya ve Deha'dan kalan detayları öğrenirsiniz." Steve'in kontrolcü sesindeki çatlağı hepimiz fark etsek de hiçbirimiz sesini çıkarmadı. Sert adımları hemen karşımızdaki misafir odasını hedef alırken Greta çoktan merdivenleri inmişti. Bu ikisini geride tutan her neyse, artık gerçekten öğrenmem gerekiyordu. Kuzgun'u, Steve'den ayırt etmek zorlaşmadan önce de çözülmesi gereken bir başka bilmeceydi.

Nisan, arkadaşının hemen arkasından gitmek için hareketlendi ama o daha merdivene adım atamadan kolunu yakalayıp parmaklarımı narin teninin etrafına doladım. Ani tutuşumla birlikte nefesi kesildi. Zümrüt gözleri şehvetin buğusuna bulanırken ikimizi birbirine bağlayan ipin halatları da biraz daha gerilmişti.

"Bu gece Küçük Gölge, yanımdan tek bir saniye bile ayrılmayacaksın. Olur da seni herhangi bir erkek sineğin dahi yakınında görürsem..." Dudaklarıma vahşi bir gülümseme yerleşti. "Tüm salonu ateşe verir ve etrafımızda dağılan onlarca külün arasında seni beceririm."

Nefesi tekledi, bakışları karanlık bir tutkuyla doldu. Bu toksikliği ne kadar sevdiğini, sahip olmak kadar kıskanılmaya da ne kadar arzu duyduğunu biliyordum. "Planı mahvetmeye cesaret edemezsin."

Eğilip dudaklarının kenarını, minik gamzesinin üzerini öptüğümde sertçe yutkundu. "Ah, Ma Vie..." Tek kaşımı kaldırıp ona dikkatle baktım. "Sakın. Beni. Sınama."

Ninova

Otelin davet salonuna girdiğimizde, örgütün üç büyük ismi de geniş kapıların önündeydi. Jonathan Peterson, Andrew Morgan ve Oliver Simpson. Eşleriyle birlikte bizi sanki *ailelerinin* çok uzun süredir bir parçasıymışız gibi içtenlikle karşıladıklarında, herkes rolüne kolaylıkla bürünmeyi başarmıştı. Bu *canavarların* içinde sadece Oliver evli değildi ancak bu durumun yakında değişeceği bütün örgüt tarafından öngörülüyordu. Üyeler bekâr gezemez, göze batamazdı. Aile kurup *devlete faydalı iş insanları* olarak görünmek seneler içinde en büyük kuralları haline gelmişti.

Oliver piçinin bakışları, Nisan'ın üzerinde gereğinden fazla oyalandığında boğazımı temizleyip dikkatini üzerime çektim. İmalı ifadesine yumruğumu indirip moraran eklemlerimi böyle örtbas edebilirdim aslında.

Zehirleri kullanmayacağımı mı söylemiştim? *Sokarım böyle işe.* Bu herif, bu gece ölmek için sınırları zorlayacağını açıkça belli etmişti.

"Sizleri aramızda görmekten büyük onur duyuyoruz, Bay ve Bayan King. Düğün sonrası uzun bir balayına gidersiniz diye düşünmüştük ama bizi şaşırttınız," dedi Jonathan purosu yüzünden boğuk çıkan sesiyle. Adam kırk beş yaşındaydı ama görüntüsü elli beş yaşında bir aile babası profili çiziyordu. Böyle bir görünüşün ardına saklanarak neler yaptığını düşündükçe role bağlı kalmak giderek zorlaşacaktı.

Canavarlar ölmez... Yalnızca şekil değiştirirler, evlat. Gardını al, henüz hiçbir şey bitmedi.

"Evet, işlere bir an önce başlamak gerektiğini düşünüyorum. Biliyorsunuz ki eşim ve ben, moda dünyasını şekillendirecek büyük hamlelerde bulunacağız. Haliyle gelirimizin birkaç kademe üste çıkması şart. Kârlı işleri her zaman sevmişimdir." Sahte ama bir o kadar gerçek bir gülümsemeyle tek tek yüzlerine baktım.

Nisan benimkine eşdeğer bir gülümsemeyle yanıma biraz daha sokuldu. "İkimiz de çalışmayı seven insanlarız. Tatiller her zaman yapılır, bizi anladığınızı düşünüyorum, Bay Peterson."

Jonathan ikimizi de anladığını gösteren bir baş hareketiyle karşılık verdi. Kurnaz ve hesapçı yüzündeki ifadeye bakılırsa, kafasının içinde dolanan tilkiler çoktan çalışmaya başlamıştı. Moda şirketini türlü yatırımlar ve kara para aklamaları için nasıl kullanabileceğimize dair kırk takla attıklarına emindim.

Diğer ortaklarla da kısaca selamlaşıp masamıza geçtik. Steve ve Greta çok yakın dostlarımız olarak kendilerine lider masasında yer edinirken Alya ve Deha'da korumalarımız olarak salonun bize en yakın köşesine konumlanmışlardı. Kulak içi kulaklığıma Deha'nın sesi doldu, diğer pek çok ajanımın konumlarını belirttiklerini söylediğinde Steve'le kısaca bakıştık. Her şey şimdilik yerli yerinde görünüyordu. Gecenin geri kalanında yapmamız gereken tek şey doğru cümleleri, doğru gözlemlerle birleştirmekti. İş konuşma kısmı tamamen bana aitken gözlem kısmı güzel karımın işiydi. Hiçbir şeyi unutmayan kusursuz hafızasına olan güvenim kendi hamlelerime olan güvenimden bile daha fazlaydı.

Masadakileri tek tek inceleyen bakışları, Oliver Simpson denen piç kurusunun üzerinde durduğunda herif karıma resmen gülümsedi.

Karıma.

Gülümsedi.

Saygı duyulan, kibar bir tebessüm değildi bu. Öbür tarafa yapacağı yolculuğu garantileyen sırıtmasıyla göğüs dekoltesine kayan gözlerini ağır ağır kaldırdığında, benim soğuk ve ölüm vadeden bakışlarımla karılaştı. Damarıma bastığını biliyordu ve korkmak yerine biraz daha aptal cesareti göstererek dirseklerini masaya yasladı. "Eşiniz göz alıcı görünüyor, Bay King. Çok şanslısınız."

Sikini koparıp boğazına tıktığımda da aynı şeyi düşünür müydün, orospu çocuğu

Nisan'dan yayılan gerginlik benimkiyle bütünleşerek bir çığa dönüştü. "Ah, değil mi ama?" dedi Jonathan'ın karısı. Sarı saçları

Ninova

topuz halini almıştı ve parlak mavi bakışları, yaptırdığı onca estetik işleme rağmen yaşını gizleyemiyordu. "Bir içim su. Birbirinize yakışıyorsunuz." Kadının kelimelerinden aptal bir saflık akarken beş para etmez piçin söylediği her kelimeden karaktersizlik akıyordu.

"Karım," dedim sert bir ses tonuyla. "En kıymetli hazinemdir. Elini süren bir daha o eli kullanamaz." Bu, açık bir tehditti. Böyle bir davette dikkat çekmemek için kullanılmaması gereken bir cümleydi ama siktiğimin planı şu an umurumda bile değildi.

Aniden Deha'nın sesi kulaklığıma doldu. *"Zehir, lütfen sakin ol. Herhangi bir durumda gerekeni yaparız."* Söz konusu Alya olsa aynı rahatlığı sergileyemeyeceğine bahse vardım ama bir noktada haklı olduğu gerçeğini, böyle bir günde görmezden gelemezdim. Steve'in sert bakışları da üzerimdeydi üstelik. Bu orospu çocuğu elbet ölecekti. Hepsi ölecekti. Ama o... Özellikle o... Acı çekerek, kendi kanında boğularak ve kalbi patlayıp bedeni kurtuluşu olmayan bir komaya girerken can verecekti.

Smokinimin iç cebindeki *baldıran otu zehri*, bunu şu an yapmam için beni tahrik etmeye başlayınca çenemi sıktım. *Kontrollü ol, evlat. Vakti geldiğinde yapacaksın.* Maria'nın zihnime fısıldayan sesiyle birlikte, gözlerimi teğet geçen bir gülümsemeyle masadakilere baktım. Steve ve Greta sakince beni izlerken bunu nasıl başardıkları konusunda ciddi bir konuşma yapmamız gerekecekti. Elim masanın altından Nisan'ın bacağını buldu ve teniyle temas ettiğim o kısacık saniyede, derin bir nefes alıp kontrolün baskın çağrısına kulak verdim.

"Elbette, hepimiz hayatımızdaki kadınları çok seviyoruz ve korumak için her şeyi yaparız, değil mi? Bütün mesele de bu değil mi zaten? Kendimizi, sahip olduklarımızı korumak?" Örgüt hiyerarşisinde esas kadınlar mühimdi, bu yüzden kendi içlerindeki başlar birbirlerinin eşlerine saygı duymak zorundaydı.

Masaya oturduğumuz andan beri sessizliğini koruyan Andrew

Ninova

Morgan, öne doğru eğilip az önce servis edilen etinden bir parça kesip ağzına attı. "Kadınlarımıza daima saygı duyar, duyulmasını sağlarız. Bunca kaosun içinde bizi tek rahatlatan onlar sonuçta, değil mi?"

Rahatlatan? Ne şekilde olursa olsun kadınları ve çocukları bir nevi mal olarak gördüklerini az kalsın unutuyordum. *Bu şerefsizlerin hiçbiri, kadınların kopup giden tek bir saç teli kadar bile değerli değildi.* Sakinliğimi korudum ve maskem yerini sağlamlaştırırken arkama yaslanıp kolumu Nisan'ın sandalyesine attım. Aynı görüşte olduğumuzu düşünmesini sağlayan bir hamleydi bu. Erkeklerin üstünlüğünü göstermek için sidik yarıştırdıkları aptalca bir hamle. "Kesinlikle öyle."

"O zaman, izniniz olursa yanımdaki bu güzel kadına lavaboya kadar eşlik edeceğim," dedi Steve aniden. Masaya oturmamızın üzerinden sadece on dakika geçmişti. Bu, planımızın bir parçası da değildi. Şüphe uyandırıcı bir hamle olmasını görmezden geldim. Ne yaptığını bildiğini düşünerek onu başımla hafifçe selamladığımda bana karşılık verdi. Masadan ayrıldıkları sırada aklımda çok farklı ihtimaller dönüyordu.

Steve ve Greta'nın ardından, masadaki sohbetler derinleşmeye başlamıştı. Nisan, diğer kadınlarla hararetli bir konuşma içerisindeydi. Bakışlarının masada, ortakların üzerinde ve salonun çeşitli köşelerinde dolaştığını hissederken tahlil yapan beyninde neler döndüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ondan gelen bilgilerin doğrultusunda, bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledecektik. Ancak tüm bu süreç boyunca ortaya dökülecek pek çok sırrın işimizi zora sokma ihtimali de vardı. Bir tanesi öyle büyüktü ki, beni ondan altı sene ayrı bırakmıştı. Gelişebilecek herhangi bir problem için de çözümüm vardı elbette, yedek bir planım olmadan hiçbir işe bulaşmazdım.

Andrew ve Oliver iti, paylarına düşen dağıtım hattının nasıl işlediğini anlatırken yatırımların kendilerine ait özel bir yazılımla

döndüğünden kısaca bahsetmişlerdi. Bu yazılımdan haberimiz vardı, hatta onu kırmak Alya için beş dakikalık işti. Fakat bu tüm piyasanın dengesini bozacağı gibi okları açık bir şekilde federasyonların üzerine çevirirdi. MAİT'in kurulma amacına ters düşen hesapsız hamleler hiçbir zaman seçeneğimiz olmamıştı. Sorunu kökten çözmeden, ikinci el problemleri ortadan kaldırmanın herhangi bir faydası olmazdı.

Ve bazen ölüm, hak edilen bir cezanın en has adamı haline gelirdi.

Jonathan ve Andrew yeni gelen birkaç konuğu karşılamak için ayağa kalktığında, Oliver piçi masada kalmayı tercih etti. Elinden düşürmediği telefonuna bakıp ergenler gibi bir şeylere gülerken konuşmanın analizini yapmak için mükemmel zamanlamayı yakalamıştım. Mesela kafamı en çok kurcalayan şey, bu aptal herifin babasından kalan mirası sürdürecek kadar nitelikli yeteneklere sahip olmamasıydı. Neyse ki bu, teşkilat için iyiye işaretti ve avucumuza düşen büyük bir avantajdı. Sonuçta en salak olan her zaman ilk ölen olurdu.

Andrew masaya dönüp yemeklerin nasıl olduğuna dair bir soru sordu ve herkes sıradan sohbetlerine devam etti. Steve'den hâlâ haber yoktu ama Alya'nın her şeyin yolunda olduğunu, yalnızca birkaç beklenmedik misafirlerin geldiğini söyleyen sesi yaklaşık bir dakika önce kulağıma ilişmişti.

Masadaki sohbetleri dinlemeye döndüğümde hiç beklemediğim bir şey oldu. Aniden, Nisan'ın narin parmakları bacağımın üzerinde hareket etmeye başlamıştı. Üstelik yemek sohbeti tekrar ciddi bir konuşmaya evrilmek üzereydi ve konunun muhatabı bendim. Karımın eli yavaş yavaş yukarı doğru çıkmaya başladığında, boğazımı temizleyip yüzüne sert bir bakış attım. Bu bir tür uyarıydı, durması için... Ama benim inatçı, oyunbaz Küçük Gölge'm elbette beni dinlemeyecekti. Asi ruhu ne zaman söz dinlemeyi öğrenmişti ki zaten?

Ninova

Bana cesaret edemezsin dediği şeyi, kendi mi yapıyordu? Oyunu bu muydu?

"Odadan çıkmadan önce söylediklerinde haklıydın," dedi Andrew'un karısıyla yaptığı sohbeti fırsat bilerek. "İkimizin de ellerini kendine saklamaya niyeti yok." Çarpık bir gülümseme yüzünü ele geçirdi. "Geçen gecenin bir karşılığı olarak düşün."

Son kelimesi dudaklarını terk ederken eli de kasıklarımı buldu. Çoktan taş gibi sertleşen sikimi avuçladığı anda inlememek için çenemi sıktım. Parmakları şimdi narin olmaktan çok uzaktı. Sikimi sıkıca kavrayıp okşayınca kalçamı hafifçe oynattım. Üstelik Oliver yavşağının bakışları da üzerimizdeydi.

Neyle sınanıyordum ben böyle? *İntikamcı Küçük Gölge...*

Başımı ona doğru çevirip, "Sence burası bunun için uygun bir yer mi, Ma Vie? Ne olsun istiyorsun? Herkesi siktir edip seni şu masanın üzerinde becereyim mi?" dedim sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla.

"Denediğini görmek isterim." Sikimi biraz daha sıktı. Vücudumdaki tüm kan kasıklarıma toplanmıştı ve taşaklarım boşalıp rahatlama arzusuyla çoktan kasılmaya başlamıştı.

Arsız, Küçük Gölge... Beni kendi oyunumda yenebileceğini düşünmesi çok tatlıydı ama öğreneceği daha çok şey vardı. Madem tam şu anda, bu davetin ortasında oyun oynamak istiyordu benim için hava hoştu. Elimi masanın altına uzatıp parmaklarını biraz daha bastırdığımda irkildi. Bakışlarım bizi nefretle izleyen Oliver'ı buldu. Piç kurusu, masanın altında neler döndüğünü anlamıştı. *Güzel.*

Nisan'ın şaşkınlığını fırsat bilerek kulağına doğru eğildim. Nefesim tenine çarptığında ensesindeki minik tüyler diken diken oldu. Sandalyesinin arkasında duran kolumu indirip beline doladım ve narin tenini okşarken gülümsedim. "Hiç durma. Beni kışkırtmaya devam et, Ma Vie. Parmaklarını tenimde, nefesini yanı başımda hissettiğim sürece herkesin içinde pantolonuma boşalmaya bile razıyım."

Nisan'ın nefesi kesildi ve parmaklarını hızla bacaklarımın arasından çekip bana kocaman açılmış gözlerle baktı. Blöf yapmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Arsız karım, kendi oyununda yenilmenin öfkesiyle kaşlarını çattı.

"Sen delisin," dedi şehvetli sesiyle.

"*Senin* delinim. Sadece *sana* deliyim."

Bir süre bakıştık, her zaman yaptığımız sessiz kelime oyunu yine aramızdaki yerini almıştı.

Seninle evde görüşeceğiz.

Ne yapabilirsin ki?

Güven bana, Ma Vie... Henüz kartlarımın hepsini açmadım.

Hemen solumdan gelen öksürükle birlikte birbirimizden uzaklaştık. Steve ve Greta masaya dönmüştü. Kuzgun'un yüzündeki gerginlik, ilk defa Nisan'la olan yakınlığımızdan kaynaklanmıyordu. Bakışlarında başka bir şey vardı. Az önce ne olduysa, bir tür uyarı niteliğindeydi ve bana kontrollü olmamı söylüyordu.

"Sizi San Francisco'daki yeni ortaklarımızla tanıştırmak isterim," dedi Jonathan yanında görmeyi en son beklediğim ikiliyle dikilirken. Ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum, bu bir tür saygı ve kabul göstergesiydi ama şaşkınlığım kısa devre yapan beynimle beni olduğum yere çivilemişti.

"*Hera Allen* ve *Lucas John Morrison.* Kendileri San Francisco'nun ileri gelen ailelerinden. Oradaki yönetimi devralacaklar."

Siktir. Hera Allen ile yaptığım telefon görüşmesinde bana çok yakında görüşeceğimizi ve geldiğinde daha detaylı konuşmamız gerektiğini söylemişti. Lucas, -bir diğer eski dostum- bana ne olursa olsun hazırlıklı olmamızı söylerken bahsettiği şey muhtemelen buydu. Ancak ben, habersiz yapılan planların ve beklenmedik komplikasyonların adamı değildim.

Nisan'ın ellerinden geriye kalan haz son hız vücudumdan ayrılıp yerini derin bir öfkeye bırakırken ayağa kalktım. "Memnun oldum, Bayan Allen ve Bay Morrison. Sizi burada görmek

ne *hoş*." İğneleyici tavrıma Lucas tepkisiz kalırken Hera'nın bakışları kısıldı. Buz mavisi gözleri bir şeyleri ona bırakmam gerektiğini söylüyordu ama *hayır*; yanlış adamla, yanlış bir kumar oynamışlardı ve bu gece, hiç de tahmin ettiğim gibi bitmeyecekti.

Geçerli bir sebeple gelmiş olmalarını umdum. Çünkü ikisinin de suç dünyasındaki tüm geçmişi ellerimdeyken emirlerime karşı gelmelerine sebep olacak taşaklı bir sebepleri yoksa, onları seve seve içeri tıkardım. Karıma hazırlayacağım geleceği ve kurtarmam gereken onca kadınla çocuğun hayatını hiç kimse riske atamazdı.

12
BENDEN GİDEMEZSİN

ZEHİR

Deha'nın kulaklıklarımıza fısıldadığı bilgilere göre, Hera ve Lucas'ın gelişi acildi. Örgütün onlarla iletişime geçip Hera'nın silah ticaretinin yanında, geniş ağlarını uyuşturucu için de kullanma teklifinde bulunduklarını biliyordum. Mekânımın camlarını delen kurşunun onlara ait olduğunu ve böyle bir hamlede bulunacaklarını tahmin etmek benim için zor olmamıştı. Bu sabah üsse gitmeden önce Hera'yla telefonda konuşmuş, görüşmemizin iki gün sonra olacağına karar vermiştik. Bu akşamki davete gelme sebepleri hâlâ muammaydı.

Hera'nın delici bakışları, Lucas'ın tutarlı duruşuyla büyük bir zıtlık içerisindeydi. Masaya oturdukları andan beri -ki yaklaşık yirmi dakika geçmişti- herkesi avuçlarının içine almayı başarmışlardı. Manipülasyon konusunda suçluların ne kadar iyi olduğunu bilirdim. Ne var ki ikisinin akıl almaz uyumunu ve birlikte hareket etmenin onlara kazandırdığı özgüveni inkâr edemezdim.

Ninova

İki sene önce, Hera Allen'ın işlediği tüm suçlar belgeleriyle elime ulaşmıştı ama MAİT'in onunla alakalı başka planları vardı. MAİT, adaletin kırık terazisini dengelemek için gerekirse suçu suçla kapatan bir alt koldu ve infaz emirlerinin koşulsuz verildiği bir teşkilat olduğu için Allenlarla birlikte çalışmaya başlamıştık.

Lucas, Hera'ya katılmadan önce ikisi San Francisco yönetimi uğruna sıkı bir savaş başlatmıştı. Eh, sonuç pek de beklediklerı gibi olmamıştı. Sırt sırta verip tutkulu âşıklara ve iş ortaklarına dönüşmeleri çok uzun sürmemişti. Tüm süreci yakından takip ettiğim için bazı konularda onlara yardımımız da dokunmuştu. Örgütün içine sızarken onların önüne suç dünyasının önde gelen isimlerini atmak da Steve'in planıydı.

İş ve aşkı aynı anda yürütmenin kıyasıya mücadelesiyle sadece onlar savaşmıyordu. Başımı çevirip Küçük Gölge'me, dünyamın tek yörüngesine baktım. Meraklı gözlerle Hera ve Lucas'ı inceliyordu. Gözleri ikisini detaycı zihnine kaydederken Hera'nın her hareketini büyük bir merakla izledi. Gecenin ilerleyen zamanlarında izlenimlerini duymak için can atıyordum. Seneler önce, önümüzdeki büyük engel ortadan kalkmış olsaydı çoktan benimle çalışıyor olurdu. Onun gibi yetenekler, bu karanlık dünyayı her zaman aydınlatmazdı. Milyonda bir ihtimalin, biriydi *o*.

Bakışları Hera'dan Lucas'a kaydığında, yüzüne merak yerine ufak bir hayranlık yerleşti. Zümrüt gözleri kısılıp başı yana doğru eğilirken huzursuzluğumu ve içime dolan kıskançlık duygusunu gizlemek için masadaki sohbeti dinliyormuş gibi yaptım.

"Bir de sarışınların çekici ya da yakışıklı olmadıklarını düşünürdüm. Anlaşılan her şeyin bir ilki varmış," dedi sadece benim duyabileceğim kadar güçlü ama kimsenin işitemeyeceği kadar kısık bir sesle. Sanki dünyanın en normal cümlesini kurmuş da benden onay bekliyormuş gibi tatlı tatlı gülümsüyordu.

Ne sikim oluyordu ulan? Kaşlarım son hız çatılırken masanın altına uzanıp bacağını sıkıca kavradım. "Bir sonraki kelimelerini

Ninova

dikkatli seç, Ma Vie. Ne Lucas'ı öldürmek isterim ne de parmağında benim yüzüğümü taşırken başka bir adamı beğendiğini söylediğin için her şeyi berbat edecek bir şey yapmak. Bu gecenin sınanma kotasını yeterince doldurduk. Ve benim, hiç şakam yok."

Nisan başını yavaşça, kasıtlı bir ağırlıkla bana doğru çevirip gür kirpiklerinin altından gözlerimin içine baktı. Hesapçı ve bir o kadar ne yaptığını bilen kurnaz bakışları yeşil bir alev gibiydi. Beni delirtme noktasına her getirdiğinde böyle bakardı güzel gözleri. Ya bir şeyleri parçalamak istememe ya da her şeyi siktir edip gördüğüm tek şey o olana kadar dünyayı yok etmek istememe sebep olurdu.

"Aşikâr olanı inkâr etmek bana yakışmaz, kocacığım. Adam taş gibi." Sesi de tıpkı bakışları gibi oyunbazdı. Düşünme yetimi kaybederek sertçe sandalyemden kalktım. Masa aniden sarsılırken tüm başlar bana doğru döndü, ardından herkesi derin bir sessizlik esir aldı. Steve'in çatılan kaşları, Greta'nın meraklı bakışları ve diğerlerinin sorgulayan ifadelerine tek tek gülümsedim. Fırtına öncesi sessizliğin farkında olan tek kişiye, biricik karıma doğru eğildiğimde korku karışımı bir heyecanla titredi.

Tuşlarıma basacağına yemin etmişti.

Kendi intikamı için savaşırken beni delirtmeye ant içmişti.

Üstelik tüm bunları bilmeme rağmen, başarmasına izin veriyordum.

"Güzel karım," dedim tok ama bir o kadar keyifli bir ses tonuyla. "Benimle dans eder mi diye merak ediyordum. Yemeklerimizi yediğimize ve işin mühim olan kısımlarını konuştuğumuza göre, bu uzun gecenin tadını çıkarabiliriz."

Masadaki tedirginlik hızla yerini gülümsemelere bıraktı. Nisan'ın narin parmakları, uzattığım elimle temas ettiğinde hiç vakit kaybetmeden onu kendime çektim. Piste yürüdüğümüz sırada belini sıkıca kavrayıp sıcak vücudunu benimkine yasladım. Smokinimin kalın kumaşına rağmen teninden yayılan sıcaklık içimdeki sahiplenme duygusunu biraz daha besliyordu.

Müziğin sakin melodisiyle dans ederken sırf gülmemek için dudaklarıyla büyük bir savaş veriyordu. Bana ne yaptığını ve parmağında nasıl oynattığını çok iyi bilen güzel zekâsı, zaferini parlayan gözleriyle kutluyordu sanki. Öne doğru eğilip kokusunu içime çekerken dudakları aralandı. Bir an için aramıza çektiği seti yıkıp tekrar tadına bakmayı, onu öpmeyi düşündüm. Bana karşılık verirdi, bedeninin zihniyle verdiği savaşa her zaman yenilirdi. Ancak aklı devreye girip anın büyüsünü bozduğu anda taşaklarıma tekme yemem de muhtemeldi.

Konuşmadan önce, ikimizin de kulaklığını kısa süreliğine kapatması için Alya'ya komut verdim.

"Sırf beni delirtmek için başka adamlara iltifat etmen tamamen kaçak dövüşmektir, Küçük Gölge. Üstelik uzun seneler boyunca, seninle olabilmek için sabrının ucunda yürüyen bir adam varken karşında... Hiç güvenli değil." Nisan hafifçe omzunu silkerek başını yukarı doğru kaldırdı. Dudakları tehlikeli derecede yakınımdaydı ve nefesinden yayılan kırmızı şarap kokusu, ekstazi etkisi yaratacak kadar baştan çıkarıcıydı. Yaşama sebebim olan bu kadın, muhtemelen *ölümümün* de sebebi olacaktı.

"Sana sormam gerekenler vardı, en kolay nasıl yalnız kalabileceğimizi düşünerek böyle bir şey yaptım. Ayrıca söylediklerim yala-"

"Of, kadın! Dans etmek istediğini söylesen de olurdu. Ayrıca o cümleyi tamamlamanı tavsiye etmem. Lucas'ı severim, zeki ve sözünün eri bir adamdır. Beni, sırf seni kıskandığım için adam öldürecek boyuta getirme."

Nisan sırıttığında, kırmızı rujunu bozma isteğiyle başımı biraz daha eğdim.

"Kıskanç Zehir'i izlemek hoşuma gidiyor."

Küçük haspa...

"Hımm... Geçenlerde üsteyken kıskanç Nisan'ı görmek de güzeldi, Ma Vie. Ama bence, ikisi de tekrarlansın istemeyiz."

Tepkisini beklerken onu salonun ücra bir köşesine doğru çekmeye devam ettim. İzleyenler için dansımızı pekiştirecek bir yavaşlıkta ilerliyorduk.

"Sen, beni tehdit mi ediyorsun?" dedi sesi biraz daha katılaşırken. Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor klişelerine meydan okuyacak kadar ürkütücüydü bakışları. Benim Küçük Gölge'm, sivri tırnaklarıyla tam bir tanrıça kadar hırçındı.

"Hayır, Ma Vie. Sınamayı seven tek kişi sen değilsin."

"Öyle olsun, Zehir. Senin meydan okumalarından hiçbir zaman kaçmadım. Karanlık sokaklarına saklanan her zaman sendin."

"Her zaman bir adım arkandaydım, sevgilim. Sadece bulunmak için çok erkendi."

Konuşmanın harareti ve birbirimizden kaçırmadığımız bakışlarla oyalanırken tam istediğim noktaya ulaşmıştık. Ne gözlerden çok uzaktık ne de herkesin içindeydik. Bakan için bulmak vakit alırdı ama bulunmayacak kadar kuytu köşede de değildik. Güzel karım, nefes nefese yüzüme bakmaya devam ederken soracağı her neyse çoktan unutmuş gibi görünüyordu. Göğsümü titreten ufak bir kahkaha atıp yumuşak bedenini biraz daha kendime bastırdım. Böylece bakıp da bizi bulanlar için tam anlamıyla yeni evli, birbirinden tek bir saniye uzak duramayan çift görüntüsü sergileyecektik.

Başımı eğip tutkunu olduğum yara izinde dudaklarımı gezdirdim. Nisan kollarıma biraz daha sıkı tutunurken kesik bir nefes aldı. "Sorun ne, Ma Vie? O güzel aklından neler geçiyor?" Parmakları yukarı doğru çıktı ve ensemdeki saçları hafifçe çekiştirdi. Tırnakları tenime battığında bütün bedenimi kavurucu bir ürperti sardı.

"Hera ve Lucas..." Yutkunup kısa bir an için kendini toparladıktan sonra devam etti. "Deha, acil bir durum olduğunu söyledi ama gelmelerinin sebebi çok daha ciddi bir şey olabilir. İkisinin

de planı riske atacağını düşünmüyorum, özellikle de Hera gibi bir kadının. Bakışından, duruşundan kurnazlık akıyor." Başını geriye yatırıp gözlerimin içine dikkatle baktı. "Onlar masaya oturduğunda Oliver gerildi. Telefonuyla bütün gece oynayıp sürekli ensesini kaşıması anksiyete belirtisiydi. Üstelik yemeğine de pek dokunmadı. Tabağının köşesindeki avokado salatasını silip süpürmesi hariç. Hatta yakasına bir miktar bulaştırdı. Ama salatada her ne varsa onu öksürtüp durdu. Belki de bir tür alerjidir, bilemiyorum." Durup fazla detaya girdiğini düşünerek yüzünü buruşturdu. Fotografik hafızasının bir getirisiydi bu ve ben, her seferinde ona biraz daha hayranlık duyuyordum. Ancak öksürük detayı... Salatadaki herhangi bir şeye alerjisi varsa bu daha çok işimize gelirdi.

"Hera ve Lucas'ın geleceğini bildiğini sanmıyorum," diye devam etti. "Onlar geldikten sonra hızlı bir mesaj yazdığını gördüm. Bastığı harfleri takip ettim, mesaj attığı kişinin adı Scott. Kendi planlarına ters düşen bir durum olduğu açık ve bence diğerleri de bunun farkında. Bu gece bir sıkıntı çıkarabilir ya da Andrew ve Jonathan onu yem olarak kullanıyor da olabilir. Örgütün en zayıf halkası kesinlikle o, bu konuda haklısın." Durup soluklandı ve dans etmeye devam ederken sanki çok komik bir şey söylüyormuş gibi güldü. Oyununa ayak uydurup ona eşlik ettim. "Onun işini bu gece bitirebiliriz ve sen, örgütün gözüne biraz daha girebilirsin. Gerçi bunun bir oyun olma ihtimali de var, bilemiyorum."

Hızla başımı salladım, yeteneğine duyduğum hayranlığı umuyorum ki gecenin ilerleyen saatlerinde ona gösterecektim. Nisan iki konuda da haklıydı. Oliver'ın huzursuzluğu gözden kaçamayacak kadar barizdi. "İşin içinde herhangi bir oyun olup olmadığını kolayca öğrenebiliriz." Bakışlarım Alya'ya kaydı. Andrew ve Jonathan'ın kullandığı yazılıma sızarak son iki günün görüşmelerini Alya'dan indirmesini istemiştim. Başımı hafifçe salladığımda bana aynı şekilde karşılık verdi. "Alya yanımıza geliyor, sen lavaboya giderken koruman olarak yanında gelecek. Yazılımı

hızlıdır, indirdiği her şeyi aynı hızla okumanı istiyorum, Nisan. Bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin. Ben de bu sırada masaya dönüp sizden haber bekleyeceğim. Deha kulaklıktan Steve'e bilgi verecektir. Ona göre planda değişikliğe gideriz."

Etrafa şöyle bir göz attıktan sonra tekrar Nisan'a döndüm. Bana sanki yemek için sabırsızlandığı bir yemekmişim gibi bakıyordu, belki biraz hayranlık ve sessiz bir öfke de vardı zümrüt gözlerinde. Nedenini anlayarak gülümsedim, söz konusu iş olduğunda ciddiyetime büyük bir saygı ve hayranlık duyduğunu bilmeyen yoktu. Küçük bir çocukken de beni büyülenmiş gözlerle izlerdi.

"Bana öyle bakmaya devam edersen Alya yerine seninle ben geleceğim ve tüm davetliler içeride ne yaptığımızı anlayacak kadar yüksek sesle inlemene sebep olacağım. Gözlerine sahip çık, Ma Vie."

Başını hafifçe eğip dudaklarına yerleşen gülümsemeyi tuttu. "Emredersin, Zehir."

Bu kadın beni delirtecekti. İsyanı kadar itaati de günahkâr bir davetti. Fena halde boku yemiş, bu kusursuz kadınla kafayı bozmuş herifin tekiydim. Ne takıntı ne zaaf ne de tutku... Hislerimi açıklayan tek kelime ihtiyaçtı. Takıntı toksik bir sahiplenme arzusunun, zaaf sınırsız bir hayranlığın, tutku ise tensel zevkin kurbanıydı. Ancak ihtiyaç... Hepsinin en sivri noktalarıyla birleşen bir yaşama arzusuydu. Onun sesiyle, kokusuyla, bakışlarıyla... O olmadan yaşamanın da bir anlamı yoktu. Ona duyduğum ihtiyaç hiçbiriyle kıyaslanamazdı.

"Git, Küçük Gölge. Yoksa vaatlerimi yerine getirirken hiçbir kuralına itaat etmeyeceğim. Benden nefret edeceğini bilsem bile." Eğilip yanağından öperek kokusunu içime çektim ve onu Alya'ya teslim ettikten sonra masamıza doğru ilerledim.

İş. Plan. Oliver.

Odaklan, Damian.

Ninova

Masaya döndüğümde, Hera ve Lucas yoğun bir sohbete dalmışlardı. Steve ve Greta, Jonathan'ın anlattığı aptalca bir hikâyeyi dinliyordu. Kuzgun'la kısa bir an bakıştık, Alya'nın söyleyeceklerini o da duyacağı için fazlasıyla sakindi. Oliver, Hera ve Lucas'ın konuşmasına katıldığında onları dinlemek için dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. Kirli sakalımı yavaşça sıvazlarken olabildiğince sakin kalmaya çalışıyordum. Sohbetle ilgilendiğimi anladığında, piç herifin yüzü huzursuzlukla çarpıldı. Nisan'ın bahsettiği avokado lekesine, ardından tabağındaki salataya baktım. Onun dışında diğer yemeklerin hiçbirine dokunmamıştı. Dikkatim bir an için Hera'ya kaydığında, onun da aynı yere baktığını fark ettim. Gözlem yeteneği kuvvetli bir kadındı. Siyah, kıvırcık saçlarını geriye doğru atıp Lucas'a döndü. İkisi bakışlarıyla anlaşırken boğazımı temizledim.

"Yolculuk yormamıştır umarım, San Francisco oldukça uzakta," dedim dikkatlerini üzerime çekerek.

Hera omuzlarını silkti. "Neyse ki bu tarz yolculuklarda yorulmayacak kadar talimliyiz." Tekrar Lucas'a baktı. "Öyle değil mi, *Sarışın*?"

Sarışın mı? Manidar bir lakaptı, bu masada söylenmeyecek kadar da samimiydi. Ama ikisi de rolünü güzel oynadığı için kimsenin dikkatini çekmişe benzemiyordu.

"Haklısın, prenses. İş görüşmeleri için sürekli şehir şehir dolaşıyoruz," dedi Lucas.

İkisine de tepki vermek yerine başımı salladım. Muhtemelen geceyi otelde geçireceklerdi. Ayrıca bu durum, Oliver'ı açıkça rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Çünkü otel ona aitti ama Jonathan'a karşı gelecek kadar taşaklı değildi.

"*Zehir.*" Alya'nın sesini işitince, yemeğimi yiyormuş gibi tabağıma odaklanıp dinlemeye başladım. "*Yazılıma çabucak sızdım. Nisan her şeyi okudu fakat en fazla bir dakika boyunca sistemde durabildim. Programları çok güçlü, bizim yazılımıza benzer bir*

altyapıya sahip. Dışarıdan bir müdahaleyi kısa sürede tespit edebilirler. Oliver'ı kesinlikle gözden çıkarmışlar ama ihanet edecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorlar. Kısacası, küçük balığı hafife almışlar. Bu gece bir şeyler yaşanma olasılığı var. Oliver'ın telefonuna sızamıyorum çünkü aynı yazılım üzerinden konuşmuyor. En azından şimdilik yapamıyorum. Daha önceki iletişim ağlarına baktığımda, diğerlerinin Scott adında biriyle görüşmesine rastlamadım. Yani, bu her kimse ya gecenin sürprizi olacak ya da durum daha derin. Detaylı konuşmaları Nisan anlatacaktır."

Bakışlarım yemek tabağının üzerinden Oliver'a kaydı. Orospu çocuğu, muhtemelen onu hafife aldıkları için diğerlerini aradan çekmeyi planlıyordu. Nisan haklıydı, bunu lehimize çevirmek -eğer durum tam olarak tahmin ettiğimiz gibiyse- fazlasıyla kolay olacaktı. Ceketimin iç cebinde titreyen telefonumu çıkarıp gelen mesaja bakmak için ekran parlaklığını azalttım.

Lucas: Yarın sabah nerede olmamızı istiyorsan orada olacağız, Zehir. Durum düşündüğünüzden daha karışık. Habersiz gelme sebebimizi anlatacağız. Sadece bize güven. Oliver'ın hamlesini biliyoruz. Konuyla alakalı yarın detaylı bir konuşma yaparız.

Ben kimseye güvenmezdim, özellikle de iki azılı suçluya. Ayrıca MAİT dışında emir de almazdım. Ancak bana yanlış yapamayacaklarını ikisi de çok iyi biliyordu. Oliver meselesini nereden bildiklerini sorma zahmetine girmeyecektim çünkü onların da en az Alya kadar iyi bir bilgisayar korsanı vardı. Lucas'ın kız kardeşi Natalie, MAİT'de çalışacak kadar yetenekliydi. Alya'nın sistemine girmesi mümkün olmasa da deneme çabalarını zamanında takdir etmiştim.

Oliver'ı, baldıran otu zehrinin en acımasız aromasını tattırıp gözlerinden kanlar akıtan acı bir ölümle yok etmek istiyordum ama bu, kalabalık bir davette yapılmaması gereken tehlikeli bir hamleydi. En azından şimdilik, beni sınırda tutan bir şeyler vardı. Henüz o kırmızı çizgiyi geçmemiştim. MAİT ya da CIA için

Ninova

ölümlerin üzerini kapatmak günlük rutinlerin içerisindeydi ancak ne kadar az dikkat çekersek o iş o kadar temiz olurdu.

Nisan masaya döndükten sonra gecenin geri kalanı aptalca sohbetler ya da bu *canavarların* uyuşturucu ticareti üzerinden kazandıkları para sayesinde sahip olduklarını dinleyerek geçti. Sadece bu otelde, kaç ton uyuşturucu saklandığını düşünmek bile aklımı kaybetmem için yeterliydi. Üstelik onları sadece satmıyor, aynı zamanda kadın ve çocuklar üzerinde kullanarak onları bağımlı hale getirip her istediklerini yaptırıyorlardı.

Şeytan cehennemde değildi. Cehennem dünyanın kendisiydi ve içindekiler, maskelerin ardına saklanmış iblislerden ibaretti.

Çok uzun zamandır bekliyordum.

Çok uzun zamandır bu fırsatı değerlendirmek için sabrediyordum.

Bakışlarım Nisan'a kaydı, işin ucunda onun güvenliği olmasa belki de seneler önce bu uğurda can verirdim. *Sorunu kökten çözmek istiyorsan vicdanını susturmak zorundasın.* Bir seçim yapmam gerekmişti ve ben, varlığına ihtiyaç duyduğum bu kadın için çok daha uzun süre sabretmeyi öğrenmiştim.

"Zehir, Steve." Alya'nın sesi tekrar kulaklığıma dolduğunda Steve'le bakıştık. Greta'nın söylediği bir şeyi dinliyormuş gibi yaparken dikkat kesildi.

"Herhangi bir hamlede bulunmayın. Scott denen adam Oliver'ın tedarikçilerinden biri. Diğer hafta gelecek olan sevkiyatı diğerlerinden habersiz yürütmeye çalışıyor. Enseleme işini o zamana bırakmanızı tavsiye ediyorum. Bugünü elimizden geldiğince olaysız geçirelim."

Bizim de amacımız buydu. Bu davetin asıl sebebi, şerefsiz heriflerin bizi tanıması değil bizim onları enselemek için detayları toparlamamızdı. "Bir sonraki akşam yemeğinde avokadodan zehirlenebilir," dedi Nisan düşüncelerimin içine sızıp zihnimi okumuştu. *Anafilaksi...* Gıda zehirlenmelerinin en yaygınıydı.

Genelde kusma, kızarıklık, boğaz şişmesi ve solunum yollarının tıkanmasına sebep olurdu. Reaksiyon ne kadar yüksekse, o kadar şiddetli olurdu belirtiler. Böyle adamlar için her zaman ölümlerin daha acılı olması gerektiğine inanırdım. Kurşun girdiği yeri yakardı ama ölüm hızlı gelirdi. Zehirler ise adamı içten dışa kavurup parça parça edecek kadar acılı olabilecek boyuta sahiplerdi. Ve eğer her biri özenle hazırlanırsa, ölmek için bir adamı yalvartacak hale bile getirebilirlerdi.

"Yakında bir düğünümüz daha olacak," dedi Oliver, ölümünün yakınlığından oldukça bihaberdi. O günü göremeyeceğini bilmemesi keyfimi yerine getirirken arkama yaslanıp kolumu Nisan'ın sandalyesine attım. "Yanımda gezdireceğim kadının belirli kriterlere sahip olması gerekiyor. Anlarsınız ya. Müstakbel karım da hepsini karşıladığına göre, bunu da kutlayabiliriz diye düşündüm." Kadehini kaldırıp kafasına dikerek elinin tersiyle kirli ağzını sildi.

Kriterler?

"Ne gibi," diye sordu Hera, benden önce davranarak. Bakışları karanlık bir öfkeyle parlarken yüzündeki sahte gülümseme can almak isteyen ve avlanmaya hazır bir yırtıcınınki kadar kurnazdı. Tüm masa Oliver'ın vereceği cevabı beklerken derin bir sessizlik, kaşık çatal seslerini bile yarıda kesti.

Bekliyordum. Bana bu gecenin sınırını geçmem için bir sebep vermesini içten içe dilesem de her şeyi mahvedecek o hamleyi yapmamam gerektiğini de biliyordum. Yapmamalıydım... En azından, konuşana kadar yapmayacağımdan emindim.

"Bilirsiniz, hayatına daha önce birinin girmemiş olması gerekiyor. Ben kadınlarımın el değmemiş ve *temiz* olmasını tercih ederim. Sonuçta dünyanın düzeni böyle. Muhtemelen Bay King'in seçimi de öyle olmuştur." dedi cümlesini bitirdikten sonra Nisan'a imalı bir bakış attı.

Ninova

Orospu çocuğu... Seni. Öldüreceğim. Görüşüm tüm netliğini kaybedip kırmızıya boyanırken Nisan'dan yayılan gerilim ve Steve'in attığı uyarı dolu bakışlar beni bir çıkmazın içine soktu. Ya bu masayı devirip her şeyin içine sıçacaktım ya da rolümü pekiştirmek için bu amına koyduğumun piçine ayak uyduracaktım.

Aynı uyarı dolu bakışların bir diğer sahibi de Lucas'tı ve pür dikkat Hera'ya bakıyordu. Kafeste tutulması gereken tek yırtıcı ben değildim. Masadaki sessizlik git gide büyürken Nisan'ın eli tekrar bacağımı buldu. Yüzündeki yakarış bana uslu durmam gerektiğini söylüyordu.

Bekle, Zehir. Lütfen.

Zihnimin içine dolan Maria'nın sesi, yine sabırla alakalı sikik kelimeler mırıldanmaya başlamıştı.

Andrew ve Jonathan kendilerince bir şeyler söyleyip yemeklerine döndüklerinde, pek de farklı düşüncelere sahip olmadıkları aşikârdı. Bu asalaklardan onay bekleyecek kadar düşmemiştim ama bir an için bile olsa, dünyanın bu kadar boktan bir yer olmamasını diledim. Çünkü bu boktan yeri, haklı sebeplerle yakıp kül etmek için kaşınan ellerime daha fazla uslu durmalarını söyleyemezdim. Piç kurusuna pür dikkat baktım, zoraki bir gülümseme dudaklarıma yerleşip masadaki gerilimin dozunu biraz da olsa düşürdü.

Oynamak mı istiyordu? Sadece kaybın tadına bakması için bile oynayacaktım.

"Bu konunun yeri burası değil ama bunu sizinle özel olarak tartışmayı çok isterdim," dedim sakin bir ses tonuyla. Şerefsizin başına geleceklerden bihaber pis pis sırıtması, tutmak istediğim o karanlık tarafı biraz daha açığa çıkardı.

Bazı pislikler, etrafa saçıldıkları anda temizlenmeliydi.

Yüzüme yayılan gülümsemenin tehdidi, Steve'in bakışlarına değdiğinde gözleri büyüdü. Beni bu kadar iyi tanıması bazen hiç işime gelmiyordu ama bu adamla birlikte büyümüştük, başka türlüsü zaten bize yakışmazdı.

İki saatin ardından davetliler salonu terk etmeye başladı. Etrafı toparlayan garsonların yarısı ajanlarımızdan oluştuğu için oyalanarak hareket ediyorlardı. Görev yerlerini biz buradan çıkış yapmadan terk etmeleri katiyen yasaktı. Her biri, yarın topladıkları bilgilerle toplantıya katkıda bulunup planın geri kalanı için fikirlerini sunacaktı. İki davetsiz misafirimiz ise bize iyi akşamlar dileyip oteldeki odalarına çekilmek için yanımızdan ayrıldılar.

İçeride yalnızca üç ortak ve biz kaldığımızda, bir sonraki toplantı için moda şirketi ziyaretine dair kısa bir konuşma yaşandı. Bu da üç gün sonrasına denk geliyordu. O süre içerisinde yeteri kadar vaktimiz olacaktı. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, örgütün içten çökertilmesi ve infazlar üç ay içerisinde gerçekleşecekti. CIA'in emirleri infaz netliği kazandığı anda bu iş MAİT'in avuçlarına düşmüştü.

"Sevgili karıcığım," dedim Nisan'a keskin bir bakış atarak. Tıpkı abisi gibi, o da bir şeylerin peşinde olduğumu anlamıştı. "Korumalarımız sana aracımıza kadar eşlik edecek." Aslında direkt eve götüreceklerdi. Deha ve Alya'ya, çoktan bu talimatı vermiştim. Bir şeylerin ters gitmesi halinde ne yapacaklarını biliyorlardı. "Ufak bir telefon görüşmesi yapıp sana katılacağım."

Nisan itiraz etmemesi gerektiğini anlayacak kadar zekiydi. Topuklu ayakkabılarına rağmen, parmak ucunda yükselip aklımı başımdan alan kırmızı dudaklarını yanağıma değdirdi. Sıcak nefesi tenimi ısıtırken çıplak belini okşadım.

"Çok gecikme, *hayatım*."

Her şey bittiğinde, dudaklarının tadına bakamadığım her günün acısını çıkaracaktım. Bu da ettiğim bir diğer yemindi.

"O zaman biz de sizlere iyi geceler diliyoruz," dedi Steve. Bana açıkça hata yaptığımı söyleyen gözlerle bakıyordu. Ağzıma sıçacaktı ama sikimde bile değildi.

Üzgünüm, Kuzgun. Benim kırmızı çizgilerimin sınırı seninkiler kadar silik değil.

Ninova

Andrew ve Jonathan eşleriyle ayrılırken Oliver da odasına çıkacağını söyledi. Resmi vedaların ardından salonun bir köşesine çekilip telefonumu çıkardım ve kamera odasının yakınlarına konumlanan ajanlarımızdan birini aradım.

"Oliver'ın oda numarasını söyle."

"Kral süiti, 113. Başka bir emrin var mı, Zehir?"

"Evet." İçeride sadece ben ve garson gibi görünen MAİT ajanları kalmıştı.

"Nedir?"

"Şu andan itibaren son bir saat içerisindeki tüm kamera kayıtlarını sil. Kamera sisteminin tüm ayrıntıları elimizde, yarın sabaha kadar olan kayıtların da kesik kesik olmasını istiyorum."

Herhangi bir cevap beklemeden telefonu kapattım. Ekranda Steve'in adı belirdiğinde aramasını meşgule atıp gönderdiği on iki mesajı görmezden geldim.

Şimdi olmaz, Kuzgun.

Davet salonundan hızla ayrılıp asansörlere yöneldiğim sırada, iki kadın ajanım da benimle birlikteydi. Biri kat görevlisi, diğeri ise oda servisi arabasıyla bana eşlik ediyordu. Kral süitlerinin bulunduğu kata geldiğimizde, solumdaki ajandan 113 numaralı oda kartını aldım ve hiç vakit kaybetmeden odaya doğru ilerledim.

"Eline sağlık, patron," diyen Alina'nın sesi beni durdurdu. Servis arabasıyla yanımdan geçip başıyla selam verdiğinde ona gülümsedim. "Ben çıktıktan sonra gerisi sizde."

Sessiz adımlarla koridorda ilerledim. Oliver'ın kapısındaki üç koruma bana sorgulayan bakışlar atıp şüpheyle kıpırdandığında, arabayla sessizce ilerleyen Alina'ya işaret verdim. Silahını örtünün altından çıkarıp üç adamı da göz açıp kapayıncaya kadar indirdi. Silahtaki susturucu sayesinde bu işi sessizce halledebilmek kaybolan keyfimi biraz daha yerine getirmişti.

Yerde yatan bedenleri tekmelerle kenara savurdum ve piç kurusunun odasına sessizce süzüldüm. Dağınık alan sahip olduğu dü-

zeni tamamen kaybetmişti. Sanki burada yaşıyor gibi değil de canı istediğinde etrafın ağzına sıçabileceği keyfi bir odaymış gibi görünüyordu. İçeriye doğru ilerleyip solumdaki köşeyi döndüm. Oliver gömleğinin düğmelerini çözmüş, pantolonuyla uğraşıyordu. O kadar sarhoştu ki pantolonunu çözemeyecek kadar acizdi. Beni fark etmesini beklerken sessizce bekledim. Arkasını döndü ve gözleri en sonunda beni bulduğunda, kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Ne sikim oluyor? Ne işin var lan senin burada?"

Öfkeyle dolup taşan ifadesi, genişleyen delikleri ve kızaran yüzünü kayıtsız bir sakinlikle inceledim.

"Sen söyle, Oliver," dedim süitin geniş, saray temalı koltuklarından birinin kenarına tünerken. "Sence neden buradayım? Buraya nasıl girdim? Ya da en önemlisi..." İç cebime uzanıp baldıran zehrini doldurduğum şırıngayı kasıtlı bir ağırlıkla çıkardım. "Ben aslında kimim?"

Bakışları bir kez daha şaşkınlığın keyif veren izleriyle doldu ve elimdeki zehre bakarken farkındalık yavaşça yüzüne yayıldı. Başta anlam veremedi, daha doğrusu kendince inkâr edip başını iki yana salladı. Zehir adında infazcı bir ajanın varlığı suç dünyasında bilinirdi. Ama yüzü, aslında kim olduğu, nerede yaşadığı, neye benzediği ve kaç yaşında olduğu ya da bu işi nasıl yaptığı bir muammaydı.

Beni herkes tanır ama kim olduğumu kimse bilmezdi.

Damian King, ben istersem görünürdü.

Zehir ise ölmeden önce kurbanıyla sadece birkaç dakika önce tanışırdı.

"Lütfen... Bir konuşalım. Bu nasıl olabilir? Sen... Anlamıyorum! İmkânsız!" Aptal soruları, idrak etmeye başladığı gerçekle birleşince ağzından dökülen kelimeler de beş para etmezdi. Korkusunun tadını alarak gülümsedim.

Kapıda onu beklediğini düşündüğü, sadece birkaç dakika önce geberip giden korumalarına doğru koşarken tökezledi. Kapıyı

Ninova

zorladı, açılmadığını fark edince komodinin üzerindeki silahına kısa bir bakış attı. Benden daha hızlı hareket edebileceğini düşünmesi onu olduğundan biraz daha rezil bir şerefsiz gibi gösterirken yapmam gereken tek şey, yalnızca birkaç büyük adım atmaktı.

Parmakları silaha uzanamadan boğazından yakaladım. Kısa bir adam değildi ancak benim kadar uzun ve iri bir yapıya sahip de değildi. Boynunu tek elimle bile kırabilirdim, üstelik fazla bir güç sarfetmem de gerekmezdi. Boğazına sardığım elimi biraz daha sıkıp ayaklarını yerden keserek cılız bedenini yukarı kaldırdım. Nefes almaya çalışırken ellerini kolumun etrafına doladı ve karnıma sert bir tekme attı. Bu yaptığı aptalca hamle, en fazla tenimde biraz morluk bırakırdı. Sabrımın yeterince sınandığı bu gecenin daha fazla uzamasının pek bir anlamı yoktu.

"Senin gibi orospu çocukları yaşamayı hak etmiyor, Oliver," dedim bedenini bir çöp torbası gibi pahalı İran halılarının üzerine fırlattıktan hemen sonra. Elleri boğazına gitti. Boynunda bir ip varmış gibi hâlâ hissettiği baskıdan kurtulmak istercesine ovuşturdu. Öksürürken sürünerek benden uzaklaşmaya çalışıyor, bir yandan da ulaşabileceği bir şeyler bulmak için deli gibi etrafına bakıyordu.

"Birinci hatayı, örgütün zeminine bir tuğla daha koyarak yaptın. İkinci hatayı, karıma attığın bakışlar ve ondan basit bir oyuncakmış gibi bahsederek yaptın. Ama üçüncü ve en büyük hatan neydi, biliyor musun?" Alaycı bir kahkaha dudaklarımdan kaçıp gitti. Bacaklarımn arasında sağlam bir tekme atıp göğsüne ayağımı bastırdım. "Bir kadının değerini bekâretiyle ölçebileceğini düşünecek güce sahip olduğuna inanman. Senin gibiler adam olmayı bırak insan denemeyecek kadar asalak birer parazitten fazlası değil, Oliver." Dizlerimin üzerine eğilip tekrar boğazını kavradım. "Ve parazitlerin sonu, her yaşam koşulunda ölümdür."

"Lütfen," dedi almaya çalıştığı son birkaç değersiz nefesin arasından. "Her şeyi yaparım."

Başımı salladım. "Kesinlikle yaparsın, hatta yapacaksın." Ona doğru eğilip şırıngayı parmaklarımın arasında çevirdim. "Cehenneme gittiğinde, kemiklerin gecikmiş bir adaletin ateşini biraz daha besleyecek. En azından iblislerin ziyafetine konuk olurken onlara bir iyilik yapmış olacaksın."

Şırıngayı boğazına sapladım ve hiç vakit kaybetmeden zehrin damarlarına akmasına izin verdim. Baldıran sıvısı vücuduna yayılırken gözbebekleri titreyerek büyüdü, bedeni şiddetle sarsılmaya başladı. Bu zehrin en sevdiğim yönü buydu; etkisi çabuk, acısı büyüktü. Yirmi saniyelik bir titreme nöbetinin ardından, gözlerinden kanlar çıkmaya ve köpükler ağzının etrafını sarmaya başlamıştı. Bedeninin kırmızıdan morun en çirkin tonuna dönmesini seyrettim. Sarsılmaları birkaç saniye daha devam ettikten sonra köpüklü ağzından ciğerlerinin patladığını işaret eden kanlar dökülmeye başladı.

Kan döken zehirler, acil durumlarda işime yarardı. Kan dökmeyi sevmeyen bir adam olabilirdim ama söz konusu adalet terazisine hızlı bir kurban daha vermekse, benim için kullandığım yöntemin hiçbir önemi yoktu. Ölüm beni korkutmazdı, hatta bazen izlemek bana keyif verirdi. Oliver'ın hayatı gözlerini terk edip bedeni durulurken gözlerimi beş para etmez bedeninden ayırmadım.

Sabretmek? Sikmişim sabrı.

Planı tehlikeye atmak? Benim çözemeyeceğim sorun yoktu.

Arkamda adaletin cehennemine terkedilmiş bir ceset bırakıp odadan çıktığımda, iki ajanım ve yerde yatan üç ölü koruma kapıda beni bekliyordu.

"Emirlerin nedir?" diye sordu Alina. Onlara burayı temizlemelerini söyleyebilirdim. Geride hiç iz de kalmazdı. Ancak yapmak istediğim bu değildi ve *zaafım*, etrafı yakıp yıkma arzumla bir olup tüm duyularımı çoktan ele geçirmişti. Yönümü tekrar bulana kadar bir kez daha öfkemde kaybolmayı seçtim.

"Bu katta kalan başka birileri var mı?"

Alina ve diğer ajan başını iki yana salladı.

"Güzel, siz de çıkın."

"Ama Ze-"

Dönüp yüzüne sert bir bakış attığımda susup başını salladı. İkisi asansöre doğru koştururken telefonumu çıkardım. MAİT yazılımını açıp bu gece burada görev alan her ajana, otel ve çevresinden uzaklaşmaları gerektiğini söyleyen bir mesaj attım. Steve'in araması tekrar bildirimlere düştüğünde bu sefer görmezden gelmek yerine telefonu açıp kulağıma dayadım.

"Zehir." Sinirliydi, muhtemelen ağzıma sıçacaktı ama umurumda bile değildi. Bir sonraki cümlesi çok netti. "Sakın. Her şeyi. Berbat. Etme!"

İç cebimden sigaramı çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. "Yarın üste görüşürüz, Kuzgun."

Sigaramı yaktıktan sonra göğsümü nikotinin rahatlatıcı tadıyla doldurdum. Duman kanıma karıştı, bugün ikinci kez nikotine sığınıyordum. Bir boka yaradığından değildi ama şu an rahatlamaya her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Otelin güncel konaklama sayısı yüz otuz civarıydı ve kalanların pek çoğu örgüt üyesiydi. Ocak ayında uluslararası görüşmelerde en çok kullanılan otel olduğu için hem dikkat çekmiyor hem de kara paranın aklanması buradaki yoğunlukla daha kolay oluyordu. Otel genelde aralık ayının son haftalarında dolmaya başlardı, bu da bir hafta sonrasını işaret ediyordu. Bu yüzden yüz otuz kişiyle birlikte çalışanların odalarını terk etmesi, acil durum merdivenleri ve çıkışları da hesapladığımda maksimum yarım saat alırdı.

Sigaramdan son bir nefes daha çekip Oliver'ın odasından çıkarken aldığım iki viski şişesinden birinin kapağını açtım. Kafama dikip birkaç yudum aldıktan sonra telefonumu çıkarıp acil aramalardan Alya'yı buldum. Telefon ilk çalışında açıldı ve Alya'nın telaşlı sesi ahizede yankılandı.

"Zehir, neredesin? Nisan'ı eve bıraktım ben de onunlayım ama sürekli seni soruyor. Steve ve Greta malikânede. Albert da arayıp duruyor. Neler oluyor?"

"Bir saat içinde evde olacağım. Diğer sorunlarla da ilgileneceğim. Şimdi soruma hızlıca yanıt ver, bilgisayarın yanında mı?"

Birkaç saniye duraklasa da cevabı çok gecikmedi. "Evet."

"Güzel, otelin güvenlik sistemine girip yangın söndürücüleri kapatmanı istiyorum."

"Anlamadım?"

"Bana kendimi tekrar ettirme." Sesimdeki gerginlikten ciddiyetimi yeterince anlamış olmasını umdum. Bugün, bana itiraz edilmesi gereken gün değildi. Bugün istediğim tek şey koşulsuz şartsız itaatti.

"Birkaç dakika içerisinde hallolduğuna dair mesaj atacağım."

Telefonu kapatıp dudaklarımın arasındaki sigaradan bir nefes daha çektim. Açık viski şişesini duvarlara, yerdeki beş para etmez döşemeye, kısacası her yere boca ettikten sonra şişeyi fırlattım. Diğerinin kapağını açtığımda Alya'dan gelen sistem kapandı mesajına şöyle bir bakış atıp sırttım. Sigarayı dudaklarımın arasından çekip etrafı inceledim, yeteri kadar alkole bulanmıştı yanmaya meyilli alanlar. Ardından tek bir saniye daha beklemedim ve sigarayı büyük bir hazla yere fırlattım.

Alevler ani bir volkan patlaması gibi etrafı sararken adımlarımı yangın merdivenlerine çevirmiştim. Yirmi katı inmeden önce, yangın sensörünün camını dirseğimle kırıp alarmı harekete geçirdim. Oteli kaplayan sağır edici sese sadece birkaç dakika sonra çığlıklar eklendi. Örgüt üyelerinin kaldığı bir alt kata geldiğimde, koridor kapısını açıp diğer viski şişesini fırlattım. Alkolü harekete geçirecek bir kibrit daha yakıp alevlerin turuncusuna kısa bir bakış attıktan sonra, derin bir nefes alıp yoluma devam ettim.

Yangının alt katlara ulaşması biraz vakit alırdı, en azından

Ninova

diğer müşterilerin ve çalışanların oteli terk etmesine yetecek kadar zaman tanırdı. Seattle Polis Departmanı bir şeyleri irdeleyeceği için merdivenleri inerken gerekli yerlere hızlı bir mesaj atıp bu sorunu da aklımın gerilerine gönderdim. İtfaiye buraya vaktinde yetişemeyecek kadar meşgul olacaktı.

Otelin dışındaki zemine adım attığımda, beni bulmayı bekledim iki kişi karşıladı.

"Sana bir şey yapmamıza gerek kalmayacağını söylemiştim," dedi Lucas.

Hera başını salladı. Yarattığım kaostan aldığı keyif, buz mavisi gözlerine yansıyan alevler kadar gerçekti. "Devlet adamı olmasan senden sağlam bir seri katil olurdu, Zehir," dedi Hera, söylediği şeye o kadar inanıyordu ki sesi heyecanlıydı.

Bakışlarım kısıldı, şakanın sırası değildi ve içinde bulunduğumuz andan duyduğum hazzın can almakla uzaktan yakından alakası yoktu. Benim tek derdim, çarpık terazideki adaleti içimde büyüttüğüm intikamla birlikte dengelemekti. Tek arzum buydu.

"Yarın size adresi atarım, konuşacağımız çok şey var," deyip diğer sokağa bıraktırdığım motoruma doğru yürümeye başladım. Benim her zaman yedek bir planım olurdu. Arkamdan gelen camların patlama sesi ve duman kokusu, nefesimden gelen viski kokusuna karışırken derin bir nefes alıp yarı ölü sokakta sessiz adımlarla ilerledim.

Adalet, herkesin neyi hak ettiğini bilirdi; ne bir eksik ne bir fazla. Ama intikam... adaletin karanlık kardeşiydi. Suskun dursa da içten içe yanardı. Bir fısıltıya benzerdi, gecenin içinden gelen ve dudaklardan süzülen bir *zehir* gibiydi. Adalet düzen isterken, intikam dengeyi arzulardı... Ama her ikisi de kendi kurallarına göre oynardı.

Bense kuralları baştan yazar, ikisine de inandığım her şey ve sevdiğim kadın uğruna şekil verirdim.

NİSAN

Kafayı yemek üzereydim.

Zehir ne mesajlarıma ne de aramalarıma dönmemişti. Otelden çıktıktan kısa bir süre sonra yanımda olacağını düşünmüştüm ama oradan çıkarken gözlerinde gördüğüm o son kıvılcım, bana bu gece olacakların küçük bir ön gösterimini yapmıştı. Alya'yı aradığında yanındaydım ve bir noktada, eve geleceğini söyleyen adamın Damian King olmayacağını çoktan anlamıştım.

Bu gece gözlerinde sadece Zehir'i görecektim.

Ve o, muhtemelen yine kapılarını bana kapatacaktı.

Karanlığını görmeyi de tıpkı aydınlığı kadar istediğimi anlayacağı bir gece varsa o da bu geceydi. Bana Damian'ı vermesini isterken Zehir'i de benden saklayamayacağını anlamalıydı. Muhtemelen onu sadece Damian olursa tekrar seveceğime inanıyordu fakat bunun gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu. Ben ona tümüyle âşıktım. Benim en büyük sınavım da kinim de bu yüzdendi.

Altı sene boyunca, onun da tıpkı benim gibi sığınacağı kimse yokken şimdi durum farklıydı. Ve bu gece, affımın ya da yaşananlarla saklanan sırların bizimle işi yoktu.

"O geldiğinde burada olmanı istemiyorum, Alya."

Alya bilgisayarından başını kaldırıp yüzüme baktı. Mavi gözlerindeki endişe kırıntıları birer birer dökülüyordu.

"Deha seni arabada bekliyor, gitmemesi ve beklemesi için sen eve girdiğinde mesaj attım."

"Ne?"

"Beni duydun, Alya. Lütfen uzatma." Yanına gidip bilgisayarını kapattım ve eline uzanıp sıkıca tuttum. "Sana çok kızgınım,

Ninova

tıpkı hayatımdaki pek çok insana olduğum gibi. Ama lütfen, bana güven. Zaten seninle konuşacağını da sanmıyorum. Bu gece herhangi bir soruyu kaldırabilecek havada olmayacaktır. Onu sen de tanıyorsun. Yaptığı şeyi az önce birlikte bu ekrandan izledik, seninle tartışamayacak kadar gergin olacaktır."

Alya bir süre sessiz kaldı, ardından yavaşça başını sallayarak ayağa kalktı. Bilgisayarını çantasına yerleştirdiğinde, bakışları camdan dışarıya ve onu bekleyen Deha'nın SUV aracına kaydı. "Her şey için tekrar özür dilerim, Nisan. Ama bilmelisin ki ne yaşandıysa hepsi senin güvenliğin içindi. Bazen keşke bu kadar sevilsem diyorum. O seni çok seviyor..." Bakışları bana doğru döndü, ikimiz de istediği sevginin kimde olduğunu biliyorduk ama aralarındaki bu *düşmandan aşka* klişesini ne zaman aşarlardı, en ufak fikrim yoktu.

"Hayatın ne getireceğini bilemezsin, sevgili düzenbaz arkadaşım. Daha fazla özür dileme, her şeyin bir zamanı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Alya herhangi bir şey söylemeden bana sıkıca sarıldı, soğuk elleri açıkta kalan sırtıma temas ettiğinde ürperdim.

"Hadi git artık, yarın konuşuruz."

Kapıya doğru ilerlerken dönüp son kez bana baktı. "Birbirinize sahip çıkın, Nisan. Onun da senden başka gidecek yeri yok."

Onun da senden başka gidecek yeri yok...

Alya'nın son sözleri, o çıkıp gittikten sonra bile yankılanıyordu sanki evin geniş duvarlarında. Daha fazla oyalanmadan yukarı çıkmaya karar verdim. Ares şöminenin önünde uyuyordu, onu rahatsız etmek istemeyerek merdivenlere çevirdim adımlarımı.

Onun senden başka gidecek yeri yok...

Herkesin gördüğünü senelerce sakladığımızı düşünmüştüm oysaki. Ben İstanbul'da ona muhtaçken bu karanlık şehrin sınırlarında bize bir yuva inşa etmişti. Ne tuhaftı ki, tek bir telefonuyla onca emeğimi çöpe atıp buraya gelecek kadar deli olduğumu bili-

yordu. Hâlâ dudaklarından dökülmeyen sırların pençesinde delik deşik olurken benim kadar onun da canının yandığını görmekti belki de altı senelik sabrımı koruyan şey.

Pencerenin kenarına ilişip gece lambasının loş ışığında geceyi seyretmeye koyuldum. Davet elbisesi hâlâ üzerimdeydi ama o gelmeden rahat edemeyeceğimi bilerek hiçbir şey yapmak istemiyordum. Elbiseyi çıkarmak, makyajımı silmek ya da ılık bir duş almak bile anlamsız geliyordu.

"Küçük Gölge..."

Olduğum yerde aniden sıçrayarak ufak bir çığlık attım. İstediği zaman ne kadar sessiz ve sinsi olduğunu unutmuştum. Elimi kalbime götürüp iç çekerek kederli yüzüne baktım.

"Of, beni korkuttun. Aptal adam."

Ayağa kalkıp sarsak adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim ama o, benden uzaklaşmak için birkaç adım geri çekildi. Yatağa doğru ilerleyip oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp uzun parmaklarını yumuşak, dalgalı saçlarının arasından geçirdi. Her bir tutamı tek tek çekiştirirken aklını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Yorgun, kayıp, kimsesiz.

"Yapma," dedi neredeyse bir fısıltıyı bile kıskandıran kısık bir sesle.

Tam olarak tahmin ettiğim şeyleri yapacağını biliyordum zaten. Bu karman çorman, kırık dökük ve tehlikeli yönünü benden uzak tutmak için elinden geleni yapardı Zehir. Her zaman böyleydi.

"Emirlerinin ya da yapmamı istemediğini düşündüğün şeylerin artık pek umurumda olmadığını sana söylemiştim, Zehir." İtiraz etmesine fırsat vermeden ellerini başından çekip yüzünü avuçlarımla sıkıca kavradım. Bacaklarının arasına girdiğimde gözlerimin içine baktı. Uyarıyordu, sessizce itiraz edip gitmemi söylüyordu ama ne istediği umurumda bile değildi.

"Sadece buradaki adamı değil," dedim bir elimi indirip göğsüne dokunurken. "Zehir'i de istiyorum. Zehir'in de benden kaçtığını görmeye katlanamam. Anlıyor musun? Aydınlığın kadar karanlığını da tanımalıyım. Sen, tümüyle benim olmazsan ne anlamı var bunca savaşın ve çekilmiş onca acının? Ne anlamı var sadece affım için verdiğin onca çabanın? Ne anlamı var benim sabırla, ısrarla, hâlâ seni bekleyişimin?"

Zehir'in başı göğsüme doğru düştü, elleri belime dolandı ve derin bir nefes alıp kollarını sıkıca etrafıma sardı. Beni böyle sıkı sıkı tuttuğunda ne kadar güvende hissettiğime, her şeyi unutup ona *Damian* demeye ne kadar yakın olduğuma dair en ufak fikri yoktu. Günler önce kâbuslarını tenimde soluyarak unutan bu adam, bu gece karanlığını benden saklamak istiyordu. Bu haliyle bile beni ne kadar tahrik ettiğini, kalbimin yanında bedenimin en ücra ve hatta en karanlık yönlerine ne kadar hükmettiğini bilmeliydi. Bilmesine ihtiyacım vardı. Tıpkı dudakları tenimdeyken kendimi kaybettiğim gibi, onun da benim dokunuşumla kaybolduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

Kollarının arasından çıkıp dizlerimin üzerine çökerken tereddüt, seçeneklerim dahilinde değildi. Ellerimi dizlerine koyup kirpiklerimin ardından yüzüne baktım. Hissettiğim tutkuyu, aşkı ve şehveti görmesini istiyordum. İkimizi de yakıp kavuran bu ateşi biraz daha harlarken bu gece benim için yaptığı her şeyin, beni ne kadar etkilediğini anlamasını istiyordum. Beni korudukça kendim olduğumu, arkamda durdukça hayal ettiğim kadına dönüştüğümü bilmesini istiyordum. Affımı beklerken bile gösterdiği sabrın, bana tanıdığı alanın ve istemedikçe bana parmağını bile sürmemesinin aslında beni ne kadar tahrik ettiğini tatmasını istiyordum.

"Sanırım biraz," dedim bana kocaman açılmış gözlerle baktığında. Ne yapmak istediğimi anlamıştı. "Rahatlamaya ihtiyacınız var gibi görünüyor, Bay King. Karınız olarak bu görevi yerine getirmek isterim."

Dövmeli eli enseme uzanıp saçlarımı sıkıca kavrarken tısladı. "Nisan..."

Uzanıp dudaklarına dokunduğumda, parmağımı öpüp ağzının içine aldı ve sertçe ısırdı.

"Sessiz ol, İnfazcı Ajan." Hafifçe yükselip yakasının açıkta bıraktığı yere, yara izimin dövmesinin çok yakınına ıslak bir öpücük bıraktım.

"Benimle oyun oynama, Ma Vie. Özellikle de bu gece."

Tenini öpmeye devam ederken kahkaha attım. "Güven bana, kocacığım. Yapmak üzere olduğum şeyin oyun oynamakla uzaktan yakından alakası yok."

Tek bir saniye daha kaybetmeden beline uzandım. Kemerini ve pantolonunu açtığım anda kalçasını kaldırıp *boxer*'ıyla birlikte indirmeme yardım etti. Onun kaba tabiriyle, sikini avuçlarımın arasına alıp kadifeyi andıran dersini yavaşça okşadım. İki avucumla tuttuğumda bile parmaklarımı etrafına güçlükle sarabilmiştim. Tıpkı bedeni gibi, aleti de kalın ve uzundu. Hayal ettiğimden çok daha iri olması, bacaklarımın arasını sırılsıklam ıslatırken uyluklarımı birbirine bastırdım.

Kim bilir içimde nasıl hissettirirdi...

Bakışlarımı kaldırıp Zehir'in buğulu gözleriyle karşılaştığımda, ensemdeki saçları biraz daha sıkıp eline doladı ve sertçe asılıp başımı geriye yatırdı. "Oyalanmayı bırak, karıcığım. Yoksa hiçbir kuralına merhamet göstermeden seni altıma alır ve gün ışığını görene kadar beceririm. Üstelik attığın çığlıkların sayısını sen de ben de hatırlamayız."

Of! Kahretsin. Bunu yapmasını öyle çok istiyordum ki... Ama ilk kez içime girdiğinde onun tamamının benim olduğundan emin olmak zorundaydım. Her şeyini bana açtığını bilmeliydim. Affetmeye gönüllü olmalıydım.

Sikini biraz daha sıkıca kavrayıp dilimle ıslak ucunu yaladığımda bir dizi Fransızca küfür savurdu. Ellerimi aşağı yukarı

hareket ettirip başımı iyice öne eğdim ve aniden, hiç beklemediğini bilerek yarısını ağzıma aldım. O kadar büyüktü ki, yarısını aldığımdan bile şüpheliydim. Ucu boğazımın gerisine dayandığında yanaklarımı içe doğru çekip tüm gücümle sertliğini emdim. Zehir'in saçlarımdaki eli iyice sıkılaşırken kafa derim karıncalandı.

"Ağzın cennet gibi hissettiriyor, Ma Vie ve ben tek bir saniye bile oradan ayrılmak istemiyorum." Kalçalarını öne itip boğazıma doğru iyice kaydığında göğsünden derin bir inleme koptu. Daha çok bir gürültü gibiydi; saf, erkeksi ve sadece benim duyabileceğim, *bana ait* bir sesti.

Onu bu kadar delirtmenin verdiği zevkle hızımı arttırdım ve sikini yalayıp emmeye, ellerimle birlikte onu zirveye taşımak için durmadan çalışmaya devam ettim. Tadına doya doya baktım, tuzlu tenini yaladım ve Zehir kendini boğazımın gerilerine iyice itip zevkini ararken asla geri çekilmedim. Nefessiz kalıp öleceğimi bilsem, yine de durmazdım.

Dakikalar sonra ağzımın içinde kasılmaya başladığında, kirpiklerimin arasından karanlık gözlerine buluştum. Teni terle ıslanmış, saçları alnına yapışmış ve dudakları aralanmıştı. "Boşalacağım, Küçük Gölge ve senin her bir damlayı yutmanı istiyorum. Lütfen..."

Sanki aksi mümkünmüş gibi...

Başımı hafifçe sallayıp onay verdiğimde iki eliyle ensemi tutup ağzımın içinde gidip gelmeye başladı. Hareketleri sertti, boğazıma her çarptığında bacaklarımın arasındaki kasılma da onunla birlikte büyüyordu. Bana dokunmasına bile gerek kalmamıştı kendi özgürlüğüme kavuşmam için. İkimiz de aynı anda boşalırken sıcak menisi boğazımdan aşağı doğru aktı. Ona verdiğim zevkte ve bana dokunmadan verdiği zevkin içinde kaybolurken dizlerine sıkıca tutundum. Zehir titreyerek, sarsılarak boşalmaya devam ederken hâlâ yeterince sert olan aletini yavaşça okşadım. Kendini tamamen bırakırken bedeni geriye, yatağa doğru düşmüştü.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de kendimize gelmek için soluklandık. Yaşadığımız bu an daha öncekinden çok daha erotikti. Böyle bir adamın benim için paramparça olduğunu görmek içimdeki kraliçeyi uykusundan uyandırmaya yeterliydi.

Havadaki seks kokusunun ve tatmin hissinin verdiği zaferle ayağa kalkıp Zehir'in kucağına çıktım. Kollarını etrafıma sarıp başını saçlarımın arasında gömdü, kokumu içine çekerken ona doğru iyice sokulmuştum. Göğsüne uzandığımda konuşacak pek bir şeyimiz yoktu... Bu gece hem bizimdi hem değildi.

O hem Zehir'di hem Damian'dı.

Ben hem Nisan'dım hem Ma Vie'si.

"Söyle bana, Küçük Gölge" dedi kısık bir sesle uyku beni ele geçirmeden hemen önce. "Ne görmek istiyorsun? Hangi dünyaya ait olduğumu mu, yoksa dünyamın aslında senden ibaret olduğunu mu? Bir ruhum olup olmadığını mı, yoksa ruhumun senin ruhundan ibaret olduğunu mu? Hangi gerçeğe tutunmak istiyorsan sana onu vereceğim. Sen ne istersen ne dilersen ya da gerçeği nasıl görmek istersen..."

Ona cevep vermek istedim ama uykunun tatlı fısıltısına karşı koyamadan kayıp gittim. Dünyaları istediğimi düşünüyordu... Oysaki kendimi fark ettiğim günden beri, şiddetle istediğim tek şey *oydu*.

Ninova

13

ANLAMALISIN, BENDEKİ YERİNİ

WASHINGTON DC / SEATTLE – 2014

Teşkilat işleri öyle yoğun ve yorucu bir hal almıştı ki, Zehir artık hiçbir şeye yetişemediğini düşünüyordu. Üstelik her şey yoluna girmesine rağmen, geçmişin travmaları ve fırtınalı gecelerin kâbusları seneler sonra bile bitmek bilmiyordu. Teşkilatın, Steve ve Nisan ile geçirdiği vakitlerin pek çok şeyi söküp atacağını düşünmüştü. Maria'nın da sonsuz desteğiyle hayatında yeni bir sayfa açtığına çok emindi ama iblisler peşini hiçbir zaman bırakmamıştı.

Kökünü kazıdığını düşündüğü örgüt, aslında hiçbir zaman gücünü kaybetmemişti. Çünkü Zehir, sadece görebildiği *canavarları* zehirleriyle tanıştırmış ve elinin uzanabildiği kadar temiz ruhu

Ninova

oradan çekip çıkarabilmişti. Albert haklıydı, kötülüğün ve adaletsizliğin çözümü hiçbir zaman bu dünyada filizlenmeyecekti. Birini durdursa diğeri, diğerini söküp atsa öteki karşısına çıkacaktı. Ne yazık ki ona olan güvenini yitirmişti Zehir. Bahsettiği kötülüğe benzer derin sancıları, baba gibi benimsediği adamın gözlerinde gördüğü günden beri bir kez daha anlamıştı kimseye güvenilmeyeceğini.

Ancak yine de vardı koşulsuz şartsız sırtını dayayabileceği birileri.

Başını eğip, dövmecinin sol kolunun iç kısmına kazıdığı eyfel kulesine baktı. Adam titizlikle çalışırken dövme makinesinin cızırtısı Zehir'i rahatlatıyordu. Yara izlerinin geride bıraktıklarını unutmamıştı elbette ama onları görmek de istemiyordu artık. Neredeyse sol kolunun tamamını mürekkeple kaplamış, her bir izin hatırasını hâlâ nasıl attığını bilmediği kalbinin derinlerine gömmüştü.

Hiçbiri hakkında konuşmamıştı bugüne kadar... Steve bazılarının hikâyesini bilip bununla yetinirken Küçük Gölge'si, gözü gibi koruduğu Nisan her birini öğrenmeye yemin etmişti sanki. Peşini asla bırakmıyordu genç adamın. Onu delirtiyor, sınırlarını zorluyor ve kapattığı her kapıyı defalarca çalıp ısrarla içeri girmek istiyordu. Karanlığına dokunmak, aydınlığıyla iyileştirmek istiyordu. Ancak bunun mümkün olmadığını söyleyemiyordu adam ona. Bu derin karanlığı içinden söküp atmanın imkânsız olduğunu anlatamıyordu. Genç kızın kalbini kırmak, yapmak istediği son şeydi. Üstelik henüz genç kız oluyordu Küçük Gölge'si... Seneler önce, Greta ile konuştukları o sevimli ana şahit olduğunda kendisine duyduğu ilginin sadece bir çocukluk hayranlığı olduğunu düşünmüştü ama bir türlü yerini terk etmiyordu.

Nisan'ın bakışlarındaki hayranlık derin duygulara bırakmıştı şimdi yerini. Zehir'e öyle ulaşılmaz bakıyordu ki, genç adam bu

sevgiyi hak ettiğini hiç düşünmüyordu. Genç bir kadına dönüşürken güzelliği de kusursuz ruhunun bir yansıması olmuştu adeta. Zümrüt yeşili gözleri, geniş ve parlak gülümsemesi, uzun kahverengi saçları artık Nisan'ın yavaş yavaş çocuk olmaktan çıkmaya başladığını gösterircesine bütünleşmişti onunla.

Zehir yemin etmişti, son nefesine kadar onu koruyup kollayacağına ve hiçbir kötülüğün ayağına değmeyeceğine. Öyle bir koruma içgüdüsüydü ki bu, Zehir'den nefret edebileceği boyutlara bile ulaşabilirdi. O iyi olsun diye dünyanın tüm kötülüklerinin altında ezilmeye razıydı genç adam. Steve, Maria ve Nisan'dan başka kimsesi yoktu çünkü.

Dövmeci işini bitirdiğinde, doğrulup dakikalardır titreyen telefonuna uzandı. Nisan'ın telefonuna yüklediği casus yazılımdan geliyordu bildirimler. Bu uygulamanın bildirimleri yalnızca Zehir ve Steve'de aktifti. Nisan ele avuca sığmaz bir genç kıza dönüşmeye başladığında yüklemişlerdi programı. Kim oldukları ya da ne oldukları bilinmese de Nisan'ın hayatını riske atma ihtimalleri sıfırdı.

Bildirimlere göre Nisan, şu an tam olarak ona asla gitmemesi gerektiğini söyledikleri yerdeydi. Seattle'ın en kirli sokağındaki bir yeraltı barıydı burası. Üstelik yalan söylemişti. Greta ile birlikte şehir merkezindeki bir kafeye gideceklerinden bahsederken takındığı rahat tavrı anımsayınca daha çok sinirlendi genç adam. Anlaşılan korumalarını ekmenin de bir yolunu bulmuştu. Tam olarak bu yüzden yüklemişlerdi telefonuna bu yazılımı. Asla söz dinlemeyen, kendini ve canını hiçbir şekilde umursamayan ya da Zehir'i çıldırtan deliliğinin bir sınırı yoktu.

Steve şehir dışında olduğu için Zehir'e durumla ilgilenmesini söyleyen bir mesaj atmıştı. Ona olan güveni her zaman mutlu ediyordu genç adamı. Steve için Nisan neyse, Zehir de oydu. Zehir dövmecinin ücretini ödeyip kapıdaki motoruna atladı çabucak. Kaskını takıp şehrin sokaklarına son hız dalmadan önce telefonunu çıkarıp Nisan'a bir mesaj attı.

Zehir: Yalan söylemenin ne kadar kötü bir şey olduğunu bildiğini düşünmüştüm, Küçük Gölge...

Nisan: Anlamadım?

Zehir: Neden bahsettiğimi gayet iyi anladın, Nisan.

Bir süre yazma baloncuğu görünüp kayboldu. Nisan başının belada olduğunun farkındaydı ve Zehir'in geri adım atmaya niyeti yoktu.

Zehir: Bahaneler üretmek yerine bana doğruyu söylersen cezanı hafifletebilirim.

Cevap gelmeyince bir mesaj daha attı.

Zehir: Ne haltlar yediğini biliyorum. Kaçamazsın, Küçük Gölge.

Nisan: Kaçmıyorum, tamam mı? Ayrıca... Ne cezası? Bana ceza vermezsin, Damian. Bir kere sen bana kıyamazsın ki...

Siktir, diye düşündü genç adam. Yine onu manipüle etmeye çalışıyordu. Cezalarından kaçabildiğini anladığında bunu çok sık yapmaya başlamıştı ama bu seferki kabul edebileceği bir şey değildi Zehir'in.

Zehir: Emin misin, Nisan? Şu an ne kadar kızgın olduğum hakkında bir fikrin var mı?

Nisan: Ne yapabilirsin ki? Beni pataklayacak mısın? Ev hapsi mi vereceksin? Arkadaşlarımla görüşmeme izin mi vermeyeceksin? Hiçbiri umurumda olmaz. Bunları aynı şekilde abime de iletebilirsin.

Zehir gözlerini kapatıp başını geriye attı ve sakinleşebilmek için birkaç derin nefes aldı. Asla geri adım atmaması gerçekten canın sıkmıştı ama o da ne yapacağını biliyordu elbet.

Zehir: Motor ve savunma sanatları derslerine veda edebilirsin. Haftanın bir gecesi benim mekânımda takılma işini de unutmanı tavsiye ederim. Laboratuvar girişini de engellememi ister misin, yoksa sözümü dinleyecek misin?

Tıpkı onun gibi, Zehir de Nisan'ın tuşlarına nasıl basacağını biliyordu. Söylediği şeyleri umursamayacağının o da farkındaydı

Ninova

ama Zehir'le geçirdiği vakitler onun için hepsine bedeldi. Gerçek adam onun bu zaafını kullanmaktan nefret etse de bu yerinde durmayan deli kızı başka türlü durdurması mümkün değildi.

Nisan: Yapamazsın...

Zehir: Yaptım bile.

Nisan: Ciddi değilsin, Zehir. Sana inanmıyorum.

Ona Zehir demişti... Bu da damarına çok doğru bir noktadan bastığı anlamına geliyordu. Nisan ona sadece kızdığında Zehir der, Damian ismini asla dilinden düşürmezdi.

Zehir: Çok ciddiyim, Küçük Gölge.

Nisan: Ne?

Nisan: Benimle dalga mı geçiyorsun?

Nisan: Sevdiğim şeyleri elimden alamazsın.

Nisan: Senden nefret ediyorum.

Zehir: Güzel, en azından nefretine tutunup bir daha aynı hataları yapmazsın. Şimdi, her neredeysen tek bir adım bile atma. Seni almaya geliyorum.

Nisan: Madem ceza alacağım, bırak da buna değsin. Birkaç arkadaşımla buluşacağım ve mahvetmeni istemiyorum.

Zehir'in bir anlığına gözleri karardı. Bu ısrarcılığını asla anlayamıyordu. Ele avuca sığmaması değil de bu halleri yoruyordu en çok genç adamı. Ayrıca hangi it kopukla takılıyordu? Böyle yerlere gidecek bir arkadaş çevresi yoktu bildiği kadarıyla.

Zehir: Nisan. Her. Neredeysen. Bir. Yere. Kıpırdama.

Nisan: Sıkıcısın.

Nisan: Ayrıca eğlence anlayışın berbat.

Zehir: Hayır, sadece canının kıymetini senden daha iyi biliyorum. Ayrıca, eğlence anlayışlarımız her zaman farklıydı, benim canımı böyle sözlerle yakamazsın.

Nisan: Tabii, ikimizin arasında canı yanan hep benim zaten.

Zehir: Nisan...

Nisan: Canım senin için bu kadar değerliyken benden neden

kaçıyorsun o zaman? Neden sürekli küçük bir çocuk olduğumu düşünmeye devam ediyorsun? Neden büyüdüğümü görmüyorsun? Neden hâlâ görmezden geliyorsun?

Zehir: *Çünkü büyümedin, Küçük Gölge. Bu da yeterince büyümediğinin en büyük kanıtı. Fevrisin. Söz dinlemiyorsun ve asla yerinde durmuyorsun. Bu da hâlâ tutarlı düşünemediğinin bir diğer kanıtı. Diğer soruna gelince... Senden kaçmam mümkün değil, Nisan. Sen benim ailemsin.*

Mesaj baloncuğu birkaç defa görünüp kayboldu. Zehir aklından geçen düşünceleri okuyabiliyordu. Cesaret edip diline dökemediği her şeyi bakışlarından görüyordu zaten. Fakat yanlıştı. Hisleri, düşünceleri, istedikleri... Zehir bir gün pes edeceğine ve hissettiklerinin geçeceğine hâlâ inanmaya devam ediyordu.

Nisan: Bekliyorum. Sokağın girişinde bir ters yön tabelası var. Binalar sık ve kirli beyaz renginde. Sen tüm eğlencemi bölmeseydin, girmek üzere olduğum barın tabelasıyla bakışıyordum. Eskimiş, sararmış ve kırık. Üzerinde X Club yazıyor

Zehir zaten tüm detayları biliyordu, istediği zaman mobeseler sayesinde sokak köşelerinin detaylı bir görüntüsünü bile alabilirdi. Ama Nisan'ın detaycılığını her zaman çok severdi ve bazen yakalayamadığı pek çok şeyi ondan öğrenirdi.

Zehir: *On beş dakika içinde oradayım.*

Zehir telefonunu cebine atıp kaskını başına geçirdi. Motoru çalıştırmadan önce yedek bir kaskı olmadığı için bir dizi Fransızca küfür döküldü dudaklarından. Kendi kaskı biraz büyük de gelse Nisan'ı korunmasız motora bindiremezdi. Motorun hızı rüzgârla yarışırken tek bir düşünce geçiyordu Zehir'in aklından. Bunlar, on beş dakika içerisinde yaşanabilecek ihtimallerdi. Nisan'a bir şey olması durumunda aklını kaybederdi. Muhtemelen onunla birlikte kendi ölümünü de hazırlardı. Ona çok kızgındı... Kendini hiç düşünmemesine, sırf Zehir'in canını sıkmak için böyle davranmasına çok kızıyordu.

Genç bir kızın düşüncelerine sızamazdı elbette Zehir. Bunları sorabileceği biri de yoktu hayatında. Annesine danışamazdı. Maria'nın tavsiyeleri de kısıtlıydı çünkü hayatının büyük bir kısmını kapalı kapılar ardında *canavarların* elinde geçirmişti. Etrafındaki her şey, herkes tıpkı kendisi gibi kırık döküktü. Bu yüzden çabalıyordu genç adam, onu anlamaya çalışıyordu ama bir türlü yapamıyordu. Zaten mümkün değil derdi Steve her zaman; bir adamın herhangi bir kadını anlaması mümkün değildi.

Pek bir önemi yoktu gerçi, onu anlamasa da canını onun için verecek kadar değerliydi Nisan. Zehir'e değer verebilmeyi, birinin korunmaya değecek kadar iyi bir insan olabileceğini o öğretmişti. Bunca pisliğin içinde açabilecek kadar inatçı olan tek çiçek oydu.

Barın olduğu, Nisan'ın bahsettiği kirli binalarla bezeli sokağa girdiğinde motoru durdurup hızla indi. Kaskını bırakırken sokağın derinlerinden gelen sese kulak kesildi Zehir. Bir erkek sesiydi, ne dediğini çıkaramıyordu ama biriyle konuştuğunu anlamıştı. Seri adımlarla sokağa doğru ilerlerken ne olur ne olmaz diye belindeki silahı kontrol etti. Kullanmak tercihi olmazdı fakat ihtiyaç haline ona uzanmaktan çekinmeyeceğini de biliyordu.

Adımları dar, loş ışığın kıvılcımlarıyla aydınlanan sokağı bulduğu anda sadece kısa bir anlığına donup kaldı. Kendi gibi yirmili yaşlarındaki şerefsiz piçin teki, Nisan'a olması gerekenden biraz daha fazla yaklaşmıştı ve sarhoş ağzıyla bir şeyler fısıldıyordu. Dudakları neredeyse onunkilerle temas etmek üzereydi ve Nisan... Bakışlarında korku vardı.

Zehir gözlerinin önünde yanıp sönen kırmızı ışıkların ne anlama geldiğini sorgulamadan hızla adımladı sokağı. İstediği tek şey, bu şerefsizin ağzını yüzünü dağıtıp sokak köpeklerinin önüne atmaktı. On altı yaşındaki, savunmasız bir genç kızı taciz eden orospu çocuğunu ensesinden yakalayıp karşı duvara fırlattı. Sonrasında duyduğu tek şey, Nisan'ın attığı çığlıktı. Gözü tamamen

dönmüş, görüşü tıpkı bir kara delik gibi sonsuz bir karanlığa gömülmüştü. Piçi dakikalarca dövüp neredeyse komalık ettikten sonra bir gram bile suçluluk hissetmiyordu genç adam. Ambulansı da kendi elleriyle aramıştı ama sokağın tüm kamera kayıtlarını da ortadan yok etmişti sadece saniyeler içerisinde...

Nisan'la birlikte motora bindiklerinde tüm yol boyunca da tek kelime etmemişti Zehir, çünkü kızgındı. Çok kızgındı. Kendine, dünyaya, dövdüğü piçe ve Nisan'a... Kendini bu duruma soktuğu, genç adamı böyle telaşlandırdığı ve asla söz dinlemediği için. Ancak dudaklarını asla aralamamış, tek kelime etmemişti. Rüzgâr yüzünü ve saçlarını okşarken Nisan'ın kolları beline sıkıca sarılıydı. Titreyen parmaklarını hissederken sakinleşmek için zaman tanımıştı kendine. Çünkü onu kırıp dökmek istemiyordu. Artık anlamak zorundaydı. Fark etmeliydi, görmeliydi.

Malikâneye girdiklerinde henüz iki buçuk aylık olan köpeği Ares'in yemeğini verdi önce Zehir. Onu tekrar yatağına yatırdıktan sonra koşar adım odasına kaçan Nisan'la yüzleşmek için sakince ilerledi koridorda ve kendini telkin etti.

Fevri davranmamalıydı.

Onu korkutmamalıydı.

Ama anlamasını sağlamalıydı. Hayatını tehlikeye atmanın ona istediği şeyleri vermeyeceğini, sevdiklerini böyle sınamanın sağlıklı olmadığını anlamalıydı.

Odasının kapısına geldiğinde birkaç kez tıklatıp bekledi genç adam. Ayak seslerini duymuştu, telaşlı adımlarını nerede olsa tanırdı zaten.

"Gelebilirsin." Sesi hâlâ titriyordu. Zehir derin bir nefes alıp kısa bir an gözlerini kapattı.

Onu da anla, evlat. Duygularını enlerde yaşayan genç bir kızdan daha delisiyle karşılaşamazsın. Maria'nın sesi yine onunlaydı. Belki çok derin tavsiyeler veremezdi ona ama en azından birkaçıyla yetinebilirdi.

Zehir yavaşça içeriye adım attı, bakışları gece lambasıyla aydınlanan odada kısa bir an dolandıktan sonra Nisan'ın çalışma masasındaki narin siluetine kaydı. Gergin olduğu zamanlarda kendini tasarımlarına verirdi. Onu tanıdığından beri en büyük hayallerinden biriydi moda tasarımcısı olmak ve inanılmaz yetenekliydi. Gördüğünü asla unutmayan kusursuz hafızası sayesinde her detayı ince ince işlerdi tasarımlarına. Kimi zaman gökyüzünden, kimi zaman denizden, kimi zaman da Zehir'in *zehirlerinin* renginden ilham alırdı. Yeteneği su götürmez bir gerçekti.

"Böyle yapma, Nisan," dedi Zehir masanın yanında gidip onunla göz göze gelebilmek için topuklarının üzerine otururken. Uzanıp Nisan'ın koluna yavaşça dokunduğunda, Küçük Gölge'si akmaya yüz tutmuş göz yaşlanyla yüzüne baktı. "Bu sefer göz yaşların beni kandıramaz. Canını tehlikeye atman benim için geçilmeyecek bir sınırın ihlalidir, Küçük Gölge. Diğer her şeyi bir noktaya kadar görmezden gelebiliriz abinle ama bu..." Zehir başını önüne eğip sessiz bir iç çekti. Kalbi resmen göğsüne batıyordu. Onu kaybetmesi mümkün değildi. Bir abi gibi koruyacağına yemin etmişti Nisan'ı. Babasının gerçek yüzüyle tanıştığı o gün, her şey biraz daha netleşmişti zihninde. "Anlamak zorundasın, Küçük Gölge. Bendeki yerini de anlamalısın. Canını riske attığın hiçbir anın dönüşü ya da affı olmayacak. Seni görmediğimi düşünüyorsun ama görüyorum. Sadece senin istediğin şekilde değil. İleride bambaşka şeyler düşüneceksin ve hayatına devam ede-"

Nisan aniden ayağa kalkıp öfkeyle gözlerindeki yaşları silerken genç adamın cümlesi yarıda kesilmişti. Narin bedeni şimdi korkuyla değil, sinirle titriyordu. Zehir için bir insanın duygularını anlamak ve analiz edip tahlilde bulunmak küçüklükten gelen doğal bir yetenekti.

"Anlıyorum, tamam mı? Evet yanlış bir şey yaptım ve bir daha yapmayacağım. Korktum, hatta az kalsın başımı belaya sokuyordum. Hiçbiri doğru değil..." Durup soluklandığında Zehir de ayağa kalkıp aralarına koyduğu mesafeyi korudu. "Ama ne

var biliyor musun? Gerçek seni ancak o zamanlar görebiliyorum. Benden sakladığın tüm bu karanlığı, senelerdir çocuk olduğum için hiçbir şey anlamadığımı düşünerek benden kaçtığını... On altı yaşındayım. Eee? Yani? Ne olmuş, Zehir? Senden dünyayı değil, bana kendini anlatmanı istiyorum. Her zaman bunu istedim."

Zehir'in bakışları kısıldı, Nisan'a doğru kararlı ama ufak bir adım attıktan sonra ona tepeden bakmaya başladı. O kadar narindi ki, dünyaya karşı bu kadar dik durması bile mucize gibi geliyordu ona. Eğlenmeyi, gülmeyi seven ve neşesini bir zırh gibi taşıyan bu küçük kızın ruhu aslında gösterdiğinden çok daha derindi.

"Karanlığa girersen bir daha çıkamazsın, Nisan. Bazı ateşler yakmakla kalmaz, yok eder. Sana bir gün her şeyi anlatacağım ama o günün geldiğini sen de ben de ancak o zaman anlayacağız. İçten içe haklı olduğumu biliyorsun. Madem büyüdün ona göre hareket et, Küçük Gölge. Bu bir oyun değil. Canını tehlikeye atacak kadar körü körüne bir şeyi istemen sağlıklı değil. Sana bir şey olursa, bizim ne hale geleceğimizi hiç düşündün mü? Lütfen, yapma. Beni bu vicdan azabıyla sınayamazsın. Beni kendi canınla tehdit edemezsin."

Nisan gözlerinin içine derin derin bakarken zümrüt yeşili bakışları biraz da olsa öfkesinden sıyrılmıştı. Bu kadar kırılganken mümkün değildi onun canını daha fazla acıtacak bir geçmişi kucağına bırakması Zehir'in. Zamanı gelmeyen cümleler daima bir bomba etkisi yaratırdı. Bazı yaşanmışlıklar, yaş alan insanların yükü olmayı hak ederdi. Hayata neşeyle tutunan, gelecek hayallerine heyecanla bakan genç, küçük ve heyecanlı bir ruhun taşıyacağı yükler değildi bunlar. Her sırrın bedeli ağır olurdu üstelik. Omuzlarına binecek yükün de mecazi olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Olmazdı o yüzden. En azından şimdilik, olamazdı.

"Peki, Damian... Sana kim, nasıl hayır der ki zaten." Koluna uzanıp üzeri henüz kapatılmış yeni dövmesine yavaşça dokunmaya başlamıştı. Zehir eğilip yanağına ufak bir öpücük bıraktı. Bunu

her zaman yapmazdı ama Nisan'a iyi geleceğini biliyordu. Ardından küçük kızı kollarının arasına çekti ve sıkıca sarılıp güvende olduğundan tekrar emin oldu.

"Senin her zaman yanındayız, Nisan. Abin de ben de."

Nisan başını sallayıp kollarının arasından sıyrılarak tekrar masasına ilerledi. Üzerindeki kot pantolon ve siyah tişörtle, Zehir'in tarzını kopyalamıştı ve bu da kaçmamıştı genç adamın dikkatinden. Ne zaman değişecekti? Hiçbir zaman cevap bulamadığı bir soruydu bu.

Genç adam tam kapıdan çıkmak üzereyken Nisan'ın sesiyle durakladı.

"Sadece birkaç sene, İnfazcı Ajan Zehir. Sadece birkaç sene sonra sen de anlayacaksın. Senin için bir kardeşten fazlasını ifade etmeye başladığımda, gerçekten büyüdüğümde... Birinin dünyasına tamamen sahip olabilmek için geçmekten asla çekinmeyeceğin sınırlarla sen de karşılaşacaksın. İşte o zaman, hiçbir şey aynı kalmayacak."

Zehir sadece birkaç saniye daha bekledi kapının önünde. Aklının bir köşesinden asla çıkmayacağını bildiği kelimelerdi bunlar. Odası yerine laboratuvarına doğru ilerlerken kendini yine ikna etmişti Nisan için her şeyin değişeceğine. Ama içten içe, kalbinin daha önce hiç kullanmadığı bir yerinde hissediyordu bu kelimelerin bir lanet gibi peşinden geleceğini. Gerçekleşmeyeceklerini düşünse bile, onlara inanmasa ve Küçük Gölge'sinin hayranlığına bağlasa bile... Seneler sonra ilk defa, tahmin etmekten çekindiği bir gelecekten korkmuştu. Çünkü Nisan haklı çıkarsa ve eğer ona duyduğu bu sevgi olur da başka bir boyuta ulaşırsa, Zehir'i Zehir yapan her şey baştan yazılır, tüm kurallar bir çift zümrüt gözün etrafında şekillenirdi.

14

JE T'AIME, MA VIE

ZEHİR

"Ne halt ettiğinin farkında mısın sen? Her şeyi mahvetmek mi istiyorsun, Zehir? Siktiğimin planına benden daha sadık olman gerekiyordu. Bir de tüm teşkilatı buna alet ediyorsun. Bu kadar delirmiş ola-"

Beş dakikadır durmaksızın bağıran Steve'in sözünü yarıda kestim. "Evet, Kuzgun. Bu kadar delirdim. Söz konusu senin de çok sevdiğin kız kardeşin olduğunda, geçemeyeceğim sınır yok. Senelerdir beklediğim bir şey için sana hesap vermeyeceğim. Bu planı benim yönettiğimi biliyorsun, aldığım hiçbir karardan pişman değilim!" Duraklayıp burun kemerimi sıktım. "Ayrıca, siktiğimin işinde hiçbir şeyin mahvolduğu yok. Çözemeyeceğim sorunu yaratmam ben. Bunu da herkesten daha iyi biliyorsun!" Sesim giderek yükselirken canım da sıkılmaya başlamıştı. En yakın dostumla, teşkilatın Kuzgun'uyla kavga etmekten pek keyif aldığım söylenemezdi.

Ninova

Steve'e üste buluşacağımızı söylememe rağmen sabahın köründe çıkıp eve gelmişti. Dakikalardır durmadan bağırıyordu. Evden çıkarken o meşhur takım elbisesiyle değil de eşofmanlarıyla gelmesi bile öfkesinin bir çeşit yansımasıydı. Sinirini atamadığının, dünkü hiddetini tüm varlığıyla kustuğunun farkındaydım ama kararlarımın sorgulanmasından nefret ettiğimi biliyordu. Üstelik bunu yapan kendisi bile olsa.

"Size bir şey olabilirdi, yavşak herif!" diye bağırdı tekrar. "Ya bu ani planın işe yaramasaydı? Ya başına bir şey gelseydi? Ya diğer ajanlarımızı da kaybetseydik? Bir süre daha bekleyemeyecek kadar nasıl gözün dönmüş olabilir? Bir gün, bir yerlerde cansız bedenini mi bulmamızı istiyorsun?" Soluklanıp çenesini ovuşturdu. "Tamam evet, olayı kundaklama gibi göstermek akıllıca bir fikirdi. En azından ceset analiziyle uğraşmak gibi bir durumla karşı karşıya kalmadık. Yine de MAİT ya da CIA, sana ne kadar güvenirse güvensin böyle riskler almandan hoşlanmıyorum."

Korkusu sesine o kadar büyük bir kederle çökmüştü ki, derin bir iç çekip ikimizin de sakinleşmesi için bir süre bekledim. Yanlış cümleler kurmanın ya da durumu daha da kötüleştirmenin kimseye bir kazancı olmazdı. Ancak benim onu anladığım kadar onun da beni anlamasını istiyordum. Steve, üzerinde nefes aldığımız bu nankör dünyadaki tek kardeşimdi ve onunla kavga etmekten hiçbir zaman keyif almamıştım. Desteğine en çok ihtiyaç duyduğum insandı.

"İhtimaller her zaman vardır, kardeşim; plan rayında gitse bile," dedim sakince. "Ölümle yaşam arasındaki ezeli savaşın ne zaman sona ereceğini bilemeyiz. Kimseyi riske atmadım, atmam. Bana en çok senin güvenmen lazım. Altı sene önce seni dinledim; sırf sana olan güvenimden ve ikimizin de onu korumaya duyduğu ihtiyaçtan, belki de şu hayata pozitif bakmama sebep olan tek varlığın ellerimden kayıp gitmesine izin verdim. O zamanki durumla, bugün aynı değil. O zaman elimizde hiçbir şey yoktu, Steve.

Şimdi ise olmayan tek şey, sahip olduğumuz gücün sınırı. Tıpkı seneler önce sana güvendiğim gibi şimdi de sen bana güven, tek istediğim bu."

Steve geniş tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturup yorgun bakışlarını yere dikti. Kendince haklıydı ama bana güvenmesi gerektiğini o da biliyordu. Kontrol manyağı yönünü bir kenara bırakıp düşündüğünde, yaptığım şeyden en az benim kadar keyif alırdı. Steve'i Kuzgun yapan şey, kusursuz planlarını kusursuzca uygulamasıydı. Oluşan çatlaklar bu yüzden hoşuna gitmez, ilk tepkisi daima volkanik bir patlama etkisi yaratırdı.

"Biliyor musun," dedi başını kaldırıp dikkatini tekrar bana vererek. Türkçe konuşmayı tercih etmişti. Muhtemelen o çok sevdiği küfürleri sıralayacaktı. "Amına koyduğumun piçini gözlerinden kanlar akarken görmek isterdim, yalan yok. Yaptığın şeye kızmış olsam bile o pezevengi ölürken seyretmek güzel olurdu," dedi tahminimi doğrulayarak. Derinden gelen bir kahkahaya engel olamadığımda başını iki yana salladı. "Bir dahakine telefonlarımı aç. Tasvip etmesem bile, gerekirse sana yardım ederim ama beni bir daha yok sayma, Damian. Biz her şeyden önce kardeşiz."

Haklıydı, bu da benim hatamdı. Dün gece gözüm döndüğü için sağduyumu tamamen kaybetmiş ve hayatta en güvendiğim insanı da görmezden gelmiştim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, Nisan etrafımdayken dönüştüğüm adamın sınırları yoktu çünkü. Zehir'in ihtiyaçla bütünleşen tüm köşeli yanları, Damian'ın ona duyduğu aşktan başka bir şeyle atmayan kalbiyle tutuşmuştu. Zehir'in öfkesi, Damian'ın kalbi... Zehir'in karanlığı, Damian'ın aydınlığa çıkmak için senelerdir verdiği çaba... Ruhumun iki parçası da uçurumun kenarındaydı ve her ikisinin de düşmemek için tutunduğu tek varlık oydu. Bu yüzden sınırlarımın çizgileri görünmez olmaya bu kadar meyilliydi.

O tekrar bu şehrin sınırlarına girdiğinden beri, duygularımı ya da hislerimi kontrol etme konusunda eskisi gibi başarılı değildim.

Dün gece, eve döndüğümde yaptığı şeyden sonra da kendimi daha fazla ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. Dudaklarını ve boğazının tatlı sıcaklığını hâlâ sikimde hissetmenin pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Of siktir, bunu düşünmenin hiç sırası değildi. Steve'e beni öldürmesi için daha fazla neden vermeye niyetim yoktu. Boku yemeyi bırak, Nisan'ın tabiriyle *ayvayı bile yemiştim.*

Ortamdaki gerginliği soğutmak ve Steve'in kafasıyla birlikte kendiminkini de dağıtmak için konuyu değiştirmeye karar verdim. Ayrıca günlerdir merak ettiğim bir şeyi öğrenmek için can atıyordum. Madem bağrışmaya bir son vermiştik, benden sakladıklarını dökülmenin da zamanı gelmişti.

Greta meselesi... Bu sefer bana her şeyi anlatmadan buradan çıkamazdı. İkimizin arasında en gizemli olanın ben olduğumu düşünürdüm bir de. Kuzgun beni her geçen gün yanıltıyordu.

"Demek bana bir şey olacak diye korktun," dedim şakalaşarak. "Greta bana olan bu sağlıksız takıntının farkında mı?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakarken tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. "Gerçi beni onunla aldatıyorsun ama neyse..."

Steve oturduğu yerden ayağıma sert bir tekme savurduğunda öne doğru sendeledim. Tutmaya çalıştığım ikinci kahkaham bir kere daha laboratuvarın duvarlarına çarptı.

"Siktirtme şimdi şakalarını, ayrıca benden ayrılan sendin," dedi tavırlı bir ifadeyle. Sesindeki öfke yerini her zamanki Steve'e bırakmıştı.

"Ne yani, aldatıldığım yerde durmamı mı bekliyordun?" Elimi göğsüme götürüp alınmış gibi yaptım. "Kendini affettirmen zaman alacak, Kuzgun."

Bir süre yüzüme boş boş baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Bunun sebebi sadece ortamı yumuşatma çabalarımın bir esintisi değil, aynı zamanda sinir bozukluğunun bir tür yansımasıydı. Kafasının ne kadar dolu olduğunu ve yorgunluğunun boyutlarını göremesem de hissediyordum.

"Konuşmaya hazır mısın? Greta hakkında yani," dedim nefes almak için arkasına yaslandığında.

Steve sessiz bir iç çekişle ensesini kaşıdı. Bu konuda onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordum ama endişesinin neden bu denli büyük olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Durum çok karışık, Damian." Sandalyesinden kalkıp cam rafların arkasındaki kalın, uzun pencerelerin önüne doğru ilerledi. Yüzündeki keder, bu sefer yerini korkudan çok kaybetme duygusuna bırakmıştı. En iyi bildiğim duyguydu bu, nerede görsem tanırdım.

"O çok kırılgan, bizim dünyamıza ait değil. Nisan'ın hırsı ya da inadı yok onda, Zehir. Greta sağduyulu, düşünceli, içten içe duygusal, kibar ve çok..." Soluklanıp yüzünde görmeye pek alışık olmadığım bir tebessümle bana baktı. "Kusursuz. Bu yüzden bir gün beni bırakıp gideceğini biliyorum. Tehlikeden ne kadar nefret ettiğini, sırlardan ne kadar korktuğunu dün gece daha iyi anladım. Malikâneye döndüğümüzde tir tir titriyordu. Atlatamadığı travmaları var, farkındayım. Ailesizlik, annesizlik, bu bizlerin en çok bildiği duygu ama Greta... Söylemediği bir şeyler var, Damian. Kaçıyor, bakışlarını bile benden kaçırıyor çoğu zaman ama yine de sevgisi öyle yakıcı ki, kendi söylemediklerimi bile unutuyorum bazen. Nasıl olacak bilmiyorum ama onu yanımda tutmak için her şeyi yapabilirim."

Ellerini eşofmanının cebine sokup bana doğru döndü. "Aramızdakiler daha iki gün önce resmileşti fakat şimdiden parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum ve bu duyguyla nasıl başa çıkacağım hakkında en ufak fikrim yok."

Söyledikleri bana yabancı değildi. Sevdiğin kadının parmaklarının arasından kayıp gitmesinin ardında bıraktığı his, çok sıkı bir dostumdu. Kayıp günler, yaşanmamış ve gecikmiş onca an. Nisan ve benim hikâyemizin başrolüydü hepsi. Bize dair pek çok şey, kaybolmuş senelerin içinde savrulup durmuştu.

"Neden gideceğini düşünüyorsun? Çünkü Greta'yı azıcık bile tanıyorsam seni terk etmeyecektir."

Steve cam bölmelere ayrılmış, uzun bir koridoru andıran zehir şişelerinin durduğu rafların arasında gezerken alnı düşüncelerinin ağırlığıyla kırışmıştı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar duygularının içinde kaybolmuştu. Bizim gibi adamlar, yalnızca onları dize getirebilecek kadınlar için böyle hissederdi.

"Edecek, Zehir. Bu hayatın ona göre olmadığını anladığında ve yaşadığı onca şeyin üstüne tüm bunlarla baş etmek zorunda kaldığında, arkasına bile bakmayacak. Kendi gerçeklerini söylemeden ve benimkileri duymadan gitmek isteyecek."

İşte bu beklemediğim bir cevaptı. Bu kadar emin konuşması beni şaşırtmıştı. "Bunca sene, tonlarca farklı iş fırsatını sırf sana yakın olabilmek için elinin tersiyle iten Greta mı? Hiç sanmıyorum, kardeşim. Ama bu kadar emin konuşmanı da anlamıyorum." Kaşlarım çatılırken tezgâhtan doğrulup ellerimi eşofmanımın ceplerine soktum. Zaten bombok olan zihnimin içini iyice bulandırmakta üstüne yoktu. "Daha doğrusu... Seni anlamıyorum, Kuzgun," diye devam ettim. "Neyi kaldıramayacağını düşünüyorsun? Ya da senden ne saklıyor olabilir? İkinizin arasındaki bu gizemin sebebi ne?"

Steve, zemini döven sert adımlarla rafların arasından sıyrıldı ve iki eliyle yüzünü ovuşturup derin bir homurtu çıkardı. Stresi etrafa dalga dalga yayılırken ona anlaşılmaz gözlerle bakmaya devam ettim. Konuşmak için ağzını araladığı sırada laboratuvarın kapısı açıldı.

Tam zamanında...

"Bunu ben de merak ettim şimdi, sevgili abiciğim. Greta'nın tam olarak neyi kaldıramayacağını düşünüyorsun? Yoksa onun da öğrenmesi gereken sırlarla dolu bir toz bulutu mu var? Ya da senin öğrenmen gereken? Neden normal bireyler olamıyorsunuz ki?"

Bakışlarım dünyamın yörüngesine doğru kaydı. Bu lafların

attığı taş sadece Steve'e değildi, ondan sekip bana da çarpmışlardı. Seneler önce, çekmecemden aşırdığı eskimiş beyaz tişörtüm ve tıpkı benimkine benzer gri eşofmanıyla yaramaz çocuklar gibi görünüyordu. Dağınık topuzundan çıkan birkaç tutam saçı, sabah mahmurluğuyla hâlâ şiş olan gözlerinin ardına saklandığı siyah gözlükleri... Her zamanki gibi gözlerimin gördüğü en kusursuz varlıktı.

"Nisan... Of. Sikeceğim böyle işi! Neden yine konu bende patladı?" Steve başını geriye atıp derin bir nefes aldı. "Öyle bir şey değil. Ayrıca, sen ne kadar zamandır oradasın?"

Yaklaşık on dakikadır oradaydı. Ne zaman etrafımda olsa, gölgesini görmeden bile hissederdim. Ona verdiğim sözü tutacağımın bir göstergesiydi burada olduğunu bilmeme rağmen Steve'e hiçbir şey söylemeyişim. Nisan neyi ne zaman isterse öyle yaşayacaktık ve bu, benim için bozulması imkânsız bir yemindi. Artık *yeni* sırlar yok demiştik.

"On dakikadır. Greta ile iki gündür resmileşen ilişkinizi, senin tüm endişelerini ve aslında arkadaşımı ne kadar iyi tanıdığını dinledim." Elini kaldırıp konuşmak üzere olan abisini susturdu. "Hayır, sana ya da ona kızmayacağım, panik yapma. Zaten gördüğüm kadarıyla her şey çok yeni ama ortada geçmişte yaşanan bir şeyler olduğu da kesin." Bakışları kısa bir an bana kaydı ve ardından tekrar Kuzgun'a döndü. "Aranızdaki şeyler beni bir noktaya kadar ilgilendirir. Sadece son söylediklerindeki endişeni anlamış değilim, abi."

Steve başını iki yana sallarken omuzları isyanıyla çöktü. "Bu konuyu onunla çözmeden sizinle de konuşamam." Anlamamızı bekliyordu, itiraz etmeden devam etmesini bekledik. "Bırakın onunla çözeyim, söz veriyorum sizinle de konuşacağım. Şimdi lütfen sadece işimize odaklanalım."

Karmaşık ilişkilerin adamı olmak tam da bize göreydi. İtiraz edip zorlamanın da hiçbir faydası olmazdı. Bazı gerçeklerin

insanın kucağına düştüğü anlar beklenmedik olurdu ve bazıları ise bizim çabamızla dile gelirdi. Benimkiler her ikisiyken, Steve'inkiler çok daha karmaşık bir mevzuydu.

Steve sakince kapıya yürüyüp Nisan'ın karşısında durdu. Kardeşini şöyle bir süzdükten sonra başı yavaşça bana doğru döndü ve kısılan gözlerine yerleşen şüpheyle dikkatle baktı. Bıkkın bir nefes verip burun kemerimi sıktım. Üçümüz aynı odadayken abiliği öyle baskın geliyordu ki, bazen beni gerçekten öldüreceğinden şüphe etmiyor değildim. Konuyu tek kelime etmeden kendinden bize çevirmesi inanılmazdı.

"Misafir odasının yerini biliyorsun, Kuzgun," dedim sesimi stabil tutmaya çalışırken. "Orada sana ayrılan bir dolap olduğunu da. Lütfen git giyin ve şu şüpheci, pis bakışlarını üzerimden çek. Konumuz bunlar değildi, hatırlatırım."

Nisan dudağının kenarını dişleyerek abisine yol vermek için kenara çekildi. Gülmemek için kendini tuttuğunu anlayan Steve, söylenip dışarı çıkmadan önce bir an durup tekrar bize baktı. "Dua edin şu an bunlarla uğraşamayacak kadar işle kafayı bozmuş durumdayım. Yoksa yemin ederim, ikinizi de Avcı'ya teslim etmekten çekinmezdim."

Beni Deha ile tehdit etmesi, bir şey yaptırabileceğinden değil de içi soğusun diyeydi. Tam olarak abi Steve hareketiydi. Onu görmezden gelip programdan bahsettim. "Hera ve Lucas bir buçuk saat içerisinde burada olacaklar. Deha ve Alya da aynı zaman dilimi içerisinde gelmiş olur. Toplantıyı üste yapamayacağımıza göre, yukarıdaki odayı kullanabiliriz."

Steve, Hera ve Lucas'ın üsse gelemeyeceğini biliyordu, teşkilatın hiçbir üssüne dışarıdan birinin girişi yasaktı. Ajanların bile sadece belirli kısmı konumları, hatta sayıları bilirdi.

Kuzgun kapıdan çıkarken beni eliyle onayladı ve Nisan'a son bir şüpheci bakış atıp hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Günün geri kalanı için kafasını toplaması gerekiyordu. Hepimizin

yapması gereken buydu. MAİT tarihinin en büyük işiyle uğraşıyorduk ve etrafımızdaki güvenilecek insan sayısı bir elin beş parmağını zar zor geçiyordu.

"Anlaşılan bugün geçmişinin kapılarını aralama planımız suya düştü, İnfazcı Ajan. Dün yarattığın faciadan sonra zaten tahmin etmiştim." Nisan'ın, anlayış maskesine bürünmüş hayal kırıklığı taşıyan güzel yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Sırf tenini tenimde hissetmek ve onu biraz da olsa rahatlatmak için aramızdaki kısa mesafeyi büyük adımlarla kapatıp narin bedenini kollarımın arasına aldım.

"Özür dilerim, Ma Chérie." Burnunun ucunu öptüm. "Ama dün gece yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Seneler önce fırsat bulamadığım her seferin acısını çıkaracağım. Bu mesele kapandığı anda sözümü tutacağım." Başının tepesini öpüp kokusunu içime çektim. Kolları bedenime biraz daha sıkı sarıldığında çenemi başının tepesine koyup gülümsedim. Tırnaklarını çıkarıp bana olan öfkesini kusmadığı tatlı bir anın içindeydik ve reddetmeye hiç niyetim yoktu.

Ruhumun ruhuna karıştığı bu nadir anlarda, kendimi sadece Damian gibi hissediyordum. Ve onsuz geçen senelerin ardından Damian'a kapılarımı açmak, yüzmeye alıştığım ama uzun süredir kıyılarına uğramadığım bir okyanusun engin dalgalarında kulaç atmak gibiydi. Küçük Gölge'min varlığı, okyanuslarımın güvenli kıyılarıydı.

"Aynı fikirdeyiz bu arada," dedi başını kaldırıp hınzır parıltılar taşıyan zümrüt gözleriyle bana bakarken. "Dün gece yaptığım hiçbir şeyden ben de pişman değilim. Fakat tekrarlanmayacağını da bilmeni isterim, Zehir. Sana ulaşmak için hâlâ çabalıyorum. Benden kaçma diye dün gece bir yeminimi daha bozduğumun farkında mısın sen? Hiç adil değildi."

Siktir, dün gecenin anıları zihnime bir sis dalgasıyla üşüşünce olduğum yerde kıpırdandım. Üstelik keyfi nasıl isterse bana öyle

davrandığını bilmeme rağmen, karşı gelme gücüne sahip değil dim. Herkes önümde diz çökerken ben onun kölesi olmuştum. Tüm teşkilat tek bir emrimle ölmeye hazırken ben onun bakışlarıyla bile toprağın altına girerdim. Tırnakları her zaman sivriydi ve ben bunu unutmayayım diye, onları her gün biraz daha ruhuma batırıyordu.

"Demek öyle, Ma Vie..." dedim birkaç adım geri çekilirken. Dudağının kenarındaki ince çizgiler derinleştiğinde her birini öpme isteğimle ufak bir savaş verdim. "Peki o halde. Sana bir soru soracağım ve senden dürüst bir cevap istiyorum, güzelim."

Nisan kollarını göğsünde bağlayıp sırtını dikleştirdi. Burnunun üzerine doğru düşen gözlüğünün altındaki belli belirsiz çiller bana göz kırpıyordu. Bir moda ikonu gibi görünmediği zamanlarda bana hâlâ on sekiz yaşındaki deli dolu genç kızı hatırlatıyordu. Saçını bağlayışından bakışlarındaki talepkâr duygulara kadar, her an beni delirtecek bir şey yapmaya hazır gibiydi.

"Eğer bugün..." Yüzüne dikkatle baktım. "Geçmişimdeki tüm kapıların anahtarını sana verseydim ve sen her zaman tanımak istediğin o adamla tanışsaydın, ne değişirdi?" Kaşları hafifçe çatılıp gözleri uzaklara doğru daldığında devam ettim. "Öğrenecekleri nin beni affetmen için atılacak ufacık bir adım olduğunu bilsem de affını tamamen kazanamayacağımın farkındayım, Ma Chérie. Sadece, duymak istiyorum. Yaklaşık üç hafta önce, beni yıllar sonra ilk kez gördüğünde söylediğin şey geçerli mi? Ya da henüz dün sabah koyduğun kuralların sonuncusu?"

İkimiz de söylediklerini hatırlarken gözleri parladı.

"Bütün duvarlarını indirdiğinde... İşte o zaman bana tamamen sahip olacaksın. Dudaklarıma, bedenime, ruhuma ve kalbime. Ayrıca o gün, adını da dudaklarımdan istediğin gibi duyacaksın."

Nisan'ın bakışları tekrar bana doğru döndü, nereye koyacağını bilemiyormuş gibi birkaç kez gelişi güzel salladı güzel ellerini. Ardından yüzünü daha önce hiç görmediğim, umut dolu bir tebes-

süme teslim ederken başını yana doğru eğdi. Parmaklarının ucunda yükselip narin dudaklarını yanağıma değdirdiğinde, kalbimin kurak bahçesinde yepyeni bir çiçek daha açtı. Her gün, her saniye yeni bir dünya yaratıyordu içimde ve sevilmeye layık olduğuna inanmadığım adama umut veriyordu.

"Sözünü tutarsan ben de sözümü tutarım, İnfazcı Ajan. Karanlığın ve aydınlığın benim olursa, ben de tamamen senin olurum."

Fısıltısı yanağımda bir alev topu etkisi yarattı ve dünyamın yörüngesi, göz açıp kapayıncaya kadar laboratuvardan çıktı. Böylece adımlarının tatlı tıkırtısıyla orada baş başa kaldım.

İlerleyen saatlerde gündemimizin ana konusu planın geri kalanında nasıl hareket edeceğimizdi. Oliver'ın ölüm haberi, suç dünyasında büyük bir patlama yaratmıştı. Yangının kundaklama olduğu duyulunca, oklar tamamen ana ortaklara çevrilmişti. Örgütün ele başları arasında bir güç savaşı olduğunu bilmeyen yoktu, yine de dengelerin bu kadar hızlı değişmesi büyük bir ses getirmişti.

Hera ve Lucas'ın gelme sebebi, Jonathan tarafından gelen bir son dakika teklifiydi. Sadece San Francisco kolu için bir yönetim değil, onlara buradaki hisselerin bazılarından bir pay verilmesi karşılığında, silah dağıtımında örgüte öncelik verilmesiydi esas teklif. Teşkilatın bunu son dakika öğrenmesi ve gelişlerinin bize sürpriz olması, tamamen bu teklifin işe yarayacağını düşünerek aniden alınmış bir karar olmasıydı.

Zeki insanlarla çalışmayı severdim, bu yüzden Hera'nın ortaya attığı fikri duyunca bir şeyler aklıma daha çok yatmıştı. Oliver'ın boşa çıkan otellerinden büyük bir hisse isteyerek bir anlaşma sunacaklardı Jonathan'a. *Otellerin karşılığında silah dağıtımında öncelik.* Bu, kendini ve örgüt için akladığı kara paraları korumak

isteyen şerefsizler için paha biçilemez bir teklifti. Yürüttüğü pisliği kapatacak kadar büyük bir koruma ağı sağlayacaktı silahlar.

Diğer yandan, dün geceki yemekte Nisan'ın gözlemlerine göre Jonathan'ın çikolata fabrikası olmasına rağmen tatlıyla pek arası yoktu. Hatta kendi şirketinden gelen çeşitli çikolata ikramlarının hiçbirinden yememiş, eşi teklif ettiğinde de geçiştirmişti. Nisan, onu bu şekilde yakalayabileceğimizi düşünüyordu. Ayarlanan bir fabrika ziyareti, ısrarla tadım testi yapılırken yaşanacak bir çikolata zehirlenmesi ya da buna çok benzer bir başka plan.

Örgütün kollarını değil de şahdamarlarını kesmek elbette göründüğü kadar basit değildi ama onların güvenini kazanacak bir hamle de avuçlarımızın içine düşmüştü. Otelin patlaması, Oliver'ın ölümü... Dün gece konuştuğu Scott adındaki orospu çocuğu, bu durumun kurbanıydı. Jonathan ve Andrew'a karşı yaptığı suikast planları için kullandıkları özel programa Alya bu sabah sızmayı başarmıştı. Mesajlarda yaptığımız birkaç ufak değişiklik sayesinde otelin ve Oliver'ın başına gelen her şeyden Scott'ı sorumlu göstermiştik. Önlerine kanıt sunan kişi de sözde *araştırma ağımla* ben olmuştum. Böylece diğerleri, Oliver'ın boşalan yerine birini bulmak için pek uzağa bakmayacakları. Ancak bu yeterli bir itici güç değildi, güvenlerini tam anlamıyla kazanmak için önemli bir hamle daha yapmamız gerekiyordu.

Dün gece oteli yakarken planın bu kısmını kafamın içinde çoktan bütünlemiş, bugün de herkesin onayıyla devreye sokmuştum. Steve'in, *Kuzgun* zekâsı da kalan ufak tefek eksikleri tamamlamış, Nisan'ın yakaladığı detaylarla birlikte planın tüm hatları şekillenmişti. Hera ile Lucas'ın da içeri sızmasıyla etraflarını dört bir koldan çevirmeye başlamıştık.

Senelerdir süren bu savaşın sonu yaklaşıyordu.

Onun için başlattığım savaşın da sonu gelmek üzereydi.

Hera ve Lucas bir süre daha burada olacakları için, Oliver'ın henüz yakıp kül etmediğim otellerinden birinde kalacak ve Jonathan ile görüşmelerini yapacaklardı.

"O zaman üç gün sonraki toplantıyı da bir hafta sonraya erteliyoruz. Oliver'ın ardında bıraktıklarıyla ilgilenmek Jonathan'ın birkaç gün vaktini alıp onu oyalayacaktır. Bu süreçte de Nisan şirkete alışmış olur. Ortamı ne kadar tanırsa o kadar rahat ederiz," dedi Steve. Herkes gitmişti ve akşam yemeğinin ardından salonda sadece ekibin ana üyeleriyle oturuyorduk.

"Bu süreçte ben yine Nisan'ın koruması gibi yanında olacağım. Zaten görmeye alışık oldukları bir durum olduğu için bizi zorlamayacaktır," diye karşılık verdi Alya.

"Seni zorlamaz elbette, rol yapmayı seviyorsun." Nisan'ın iması üzerine Alya huzursuzca kıpırdandı.

"Nisan..." Alya isyankâr bir nefes verip başını iki yana sallarken kederi de yüzüne yansımıştı.

Küçük Gölge'm soktuğu laftan aldığı keyifle kıkırdadı. "Dua edin şimdilik sadece laf sokuyorum. Bu kadar büyük işlerle uğraşmasak hepiniz bitmiştiniz."

Steve oturduğu tekli koltuktan öne doğru eğildi, sabah burada giydiği takım elbise tüm gün oturup kalkmaktan kırışmıştı. "Beni neyin beklediğini merak etmiyor değilim, güzel kardeşim. Abi kontenjanından yararlanma şansım yok mu?"

Nisan yanımda oturduğu yerden tıpkı Steve gibi öne doğru eğilip, bir elini dizime yaslayarak ağırlığını bacağıma verdi. Sağ elim sırtını okşama isteğiyle karıncalanıyordu ama Kuzgun'un günlük atış taliminin hedefi olmaya niyetim olmadığı için uslu durdum.

"Sen canım abiciğim, çok daha beterini hak ediyorsun. Nedense içimden bir his, bunca şeyin altında yatan esas sebebin sen olduğunu söylüyor ama bakalım."

Daha fazla dayanamayıp gürültülü bir kahkaha atarken başımı geriye doğru yatırdım. Steve'in benden daha çok boku yediğini bilmek hoşuma gitmişti. Karımın çok da haksız olduğu söylenemezdi zaten.

"Gülmeyi kes, yavşak herif. Yemin ediyorum iki gündür sınırlarımı zorluyorsun." Nisan'a tek kelime edemediği için sinirini benden çıkardığını bilmeyen yoktu.

"Beni Greta ile aldatan sensin, neden ben sınırları zorlamış oluyorum ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturup ona dik dik baktığımda, hemen solumdaki sandalyede oturan Deha gülmeye başladı.

Nisan başını iki yana sallayıp oturduğu yerden hızlıca kalktı. Üzerine giydiği elbise biraz yukarı toplanmıştı, kendime engel olamadan uzanıp ucunu aşağıya doğru çekiştirdim.

"Esas ben, kocamın beni abimle aldattığına inanamıyorum. Resmen ayakta uyutulmuşum."

Ortamın gerginliği yerini bu muhabbetin saçmalığına bırakınca herkes gülmeye başladı. Steve'in yumuşayan yüzündeki öfkeyle karışık keder, bir anlığına kaybolmuştu. Onu huzursuz eden ve söylemekten çekindiği şeyi öğrenmeden bana da pek huzur yoktu. Bizim gibi adamların kederi kolay kolay yüzüne yansımazdı.

"Parmağındaki zümrüt yüzüğün ilhamı senin gözlerin değildir belki, güzel kardeşim," dedi Steve ceketini düzeltirken.

"Ne?" Nisan elini kalbinin üzerine koyup sitemkâr gözlerle bana döndü. Büründüğü rol öyle tatlıydı ki, bu sevimliliğini alıp bir odaya kapatmak ve sadece kendime saklamak istedim. "Seni anlaşma bitmeden boşayacağım, Zehir. Yüzüğü de sahibine hemen şimdi verebilirim."

Alya ve Deha'nın kahkahaları giderek büyürken ayağa kalkıp kolumu ince beline doladım ve bedenini kendime yasladım. "Rüyanda bile göremezsin, Küçük Gölge." Bakışlarım Steve'in bana sinirlenemeyecek kadar yorgun ama bir o kadar keyifli görünen yüzüne kaydı. "Ama abinin gözleri de güzel bir ilham kaynağı oldu diyebilirim. Sonuçta yüzük yapılırken onunlaydık."

Nisan dirseğini karnıma geçirdiğinde yüzümü buruşturdum. "İnanılmazsınız. Greta'yı erkenden uyarsam iyi olacak benim yaptığım hataları yapmasın."

Steve'in yüzü kısa bir gülümsemeyle aydınlanırken Nisan kolumun altından çıkıp abisine sıkıca sarıldı. Kulağına Türkçe bir şeyler fısıldadığında, birlikte kapıya doğru ilerlediler. Peşlerine takılmak yerine onlara alan tanıyarak eşyalarını toparlayan Alya ve Deha'ya birkaç direktifte bulunmak için döndüm.

"Beni eve bırakmanı falan istemiyorum, geri zekâlı. Senin tripli yüzünü bütün yol boyunca çekecek değilim," dedi Alya, onun da tercihi Türkçe olmuştu. Bu ikisi ne zaman kavga etse ana dillerinde küfürleşmek için yaptıklarına yemin edebilirdim. Bütün ajanlarımın içinde en zeki olmaları bir yana, en ahmak olanları da ikisiydi.

"Ya sabır... Durmadan trip atan sensin. Ayrıca haddini de bilmiyorsun. Bıktım artık senin bu hallerinden kızım!"

Kaşlarım son hız havalanırken elimi kaldırdım. Bugün saçmalık kotamı yeterince doldurmuştum ve bu ikisinin artık durması gerekiyordu.

"İkiniz de kesin sesinizi! Nerede ve kimin karşısında olduğunuzu yine unutuyorsunuz. Sanırım yarın sabah kulüpteki üssün tuvalet temizliğine talipsiniz. İkinize laf anlatmaktan bıktım artık. Bu yüzden size bir teklifim var. Gerçi bir teklif de değil, emir." Alya ve Deha pür dikkat bana bakarken ikisi de huzursuzca kıpırdandı. Saygı, itaatin kapısını her zaman açardı.

"Ajanlar için ayırdığımız dairelerden birine yerleşeceksiniz. Birbirinizle anlaşmayı öğrenene kadar da o evde birlikte yaşayacaksınız." Söylediklerimin herhangi bir emirden farkı yoktu.

Alya itiraz etmek için ağzını açtığı sırada Deha onu koluyla dürttü. Beni daha çok sinirlendireceğini bildiği bir yola başvurmasını önlüyordu kendince. Haksız da sayılmazdı.

"Ya sorununuz neyse çözersiniz ya da sizi tüm görevlerden alırım. O eve tıpış tıpış gidecek ve her şeyi halledeceksiniz." Kenara çekilip bir an önce gitmeleri için yolu açtım. "Yarın yerleşeceğiniz daireyi seçeriz. Şimdi, ikileyin."

İkisi de eşyalarını hızla kucaklarına alıp başlarını salladılar. Alya, öfkesi ve itaati arasında gidip gelirken Deha her zamanki gibi daha sakindi. Duygularını rahatlıkla saklayabildiği ve soğukkanlılığı en büyük silahı olduğu için teşkilatın *Avcı*'sı olmayı başarmıştı. Alya'nın *Hayalet* gibi sistemlere sızması ve her talimatıyla Deha'yı yönlendirmesi onları kusursuz bir ekip yaparken bunu bir türlü kabul etmemeleri artık ciddi anlamda canımı sıkıyordu.

Herkes gittikten sonra, Nisan yanında Ares'le birlikte salona girdi. Sadık dostum, Nisan Amerika sınırlarına girdiği anda beni satmıştı. Çağırmadığımda asla yanıma gelmiyor ve gözünü bir dakika bile karımdan ayırmıyordu. Babasına çektiğini söylemek yanlış olmazdı, karımın her canlıyı büyülemek gibi çabasız bir yeteneği vardı.

"Anlaşılan," dedi Nisan Ares'in başını okşarken. "Hikâyeni bir hafta daha dinleyemeyeceğim, kocacığım. Bu da demek oluyor ki..." Doğrulup minik adımlarla bana yaklaştı. Küçük elbisesinin içinde kusursuz görünüyordu ve ölümüm olacak kadar nefes kesiciydi. Kolları boynuma dolandığında onu kendime çekip alnımı alnına yasladım. Başımı eğip yara izine bir öpücük kondurduğumda, kollarımın arasındaki narin bedeni titredi. Yüzümü elleriyle tutarak kaldırdı, alev alev yanan bakışları dudaklarıma düşünce kendimi tutmak için gözlerimi kapattım.

Hayır, Zehir. O seni öpmeden sen onu öpmeyeceksin...

"Ma Vie..." Boğazımdan çıkan bu muhtaç ses, bir dua, dilek ve tıslama arasında gidip gelmişti. Bedenimin her bir sert noktasıyla temas eden yumuşak kıvrımları yüzünden aklımı kaçırmak üzereydim.

"Şu meşhur geçmişinin kapılarını madem bir hafta sonra aralayacağız..." Aniden kollarımın arasından çıkıp beni içten dışa kavuran ateşin derecesini düşürdü. "Bana bir dahaki dokunuşun, ayrıca yatağında ve kollarının arasındaki bir sonraki uyuyuşum o

zaman gerçekleşecek. Önümüzdeki bir hafta boyunca bol şans dilerim, İnfazcı Ajan." Bakışları pantolonumdan çıkmak için çoktan hazır bekleyen sikime kaydı. "Çünkü fazlasıyla ihtiyacın olacak."

Ardından beni öylece bıraktı ve Ares'i de yanına alarak çekip gitti.

Siktiğimin bir haftası.

Siktiğimin görevi.

En büyük düşmanım örgüt değil, kadınımla arama giren kendi geçmişimdi.

1 HAFTA SONRA...

Ocak ayının ilk haftası, karanlık ve kasvetli bir günle karşılamıştı bizi. Gökyüzünü bir çarşaf gibi örten gri bulutların taşıdığı yağmur her an patlamak üzereydi. Bu kasvetten mi, yoksa zihnimin içinde bir şeylerin ters gittiğini söyleyen katı sesten mi bilinmez, huzursuzluk bir türlü yakamı bırakmıyordu bugün. Sanki her an beni yıkıma uğratacak bir haber alacakmışım gibi tetikteydim.

Başımın ağrısı ise başka bir konuydu. Belki de günlerdir Zehir'le doğru düzgün konuşamadığımız içindi tüm bu hissettiğim katran karası duygular. Yalnızken onsuzluğun daha kolay olduğunu fark etmiştim. Özellikle de uzanabileceğim kadar yakınımdayken dokunamadığımda...

Teşkilatın işleri son bir buçuk haftadır inanılmaz yoğundu. Zehir'i de -üstelik aynı evde yaşamamıza rağmen- abimi de doğru düzgün göremiyordum. Bütün günüm şirkette, Alya ve Greta ile birlikte geçerken artık çıldırmak üzereydim. Zehir geceleri geç geliyor, ben uyurken bazen alnımdan öpüp odasına geçiyordu. Sabahları nadiren karşılaşıyorduk ve kahvaltı edecek vaktimiz bile olmuyordu. Steve ise... abimi günlerdir toplam iki kez görmüş olabilirdim.

Emerald* Holding, yani bana bırakacakları moda şirketi tam bir karmaşa içeresindeydi. Zehir'in oteli yakmasının ardından yapılan plan değişikliği sonucu, artık her gün şirkete geliyordum. Buradaki işleri yoluna koyarken bulunmam gereken toplantılar da ya burada ya da geceleri kulübün üssünde yapılıyordu. Detayları benimle paylaşmaları hoşuma gitmiyor değildi. Sadece iki günlük gözlemlerimle bile çok fazla yol katettiklerini anlamaları da gururumu okşuyordu. Bu yüzden yaşadığımız yoğunluğa karşı sesim çıkmıyordu.

Greta'yı, malikânedeki işini bıraktırıp burada yardımcım olarak benimle çalışması için ikna etmem çok uzun sürmemişti. Steve'in de bu şekilde istediğini bildiği için ve pek tabii yaptığım duygu sömürüsü sayesinde paşa paşa kabul etmişti. Zeki bir kadının kendini harcaması katlanabileceğim bir şey değildi. Güzel arkadaşımın taşıdığı potansiyeli fark etmesi gerekiyordu.

Alya'nın üstlendiği koruma rolü aynı şekilde devam ederken 7/24 benimleydi. Bunun sebebinin, sadece plana göre hareket etmek değil de tıpkı senelerce yaptığı gibi beni gerçekten korumak için olduğunu biliyordum. Aramız kötü değildi, beni samimiyetle sevdiğini ve sırlarımı güvende tuttuğunu da biliyordum. Yine de af sırasında pek üstlere yükseldiği söylenemezdi. Herkesin zamanı vardı.

Holdingin camından kopmak üzere olan fırtınayı izlerken telefonuma gelen mesaj sesiyle masama doğru döndüm. Ekranda Zehir'in adı belirince iç çekip gülümsedim.

Zehir: *Yarım saat içerisinde oradayım. Bugünlük tüm işler tamam. Bu yüzden, Ma Vie, çok istediğin gerçekleri duymak için seni ona götüreceğim.*

İçimi kaplayan heyecan dalgası zihnimdeki katı sesi bastırınca titreyen ellerle cevap yazdım.

Ben: *Sen ciddi misin? Bugün de gidemeyiz diye düşünmüştüm.*

* (ing.) Zümrüt. (e.n.)

Zehir: *Ciddiyim, Küçük Gölge. Hazırlan.*

Ben: *Biliyor musun, mesajlaşırken çok katısın.*

Zehir: *Emoji koymamı mı isterdin? Ben her zaman böyleydim.*

Ben: *Biliyorum, İnfazcı Ajan. Seni değiştirmek gibi bir niyetim yok.*

Zehir: *O zaman, sorun ne?*

Ben: *Hiç, sadece filmlerdeki ya da kitaplardaki gibi aşırı romantik erkek karakter klişesini bir gün yaşar mıyız diye düşündüm. Biliyorsun, mesajlaşırken de sevimli oluyorlar.*

Zehir: *Romantik olmadığımı mı düşünüyorsun? Dur bir bakalım, Ma Chérie. Göğsümde sadece sana ait bir dövme var Gözlerinin bir kopyasını yaptırarak parmağına taktım. Hayal ettiğin evde yaşıyoruz. Benimle, yani hayatının aşkıyla evlisin ve birkaç saat sonra tüm kirli geçmişimi öğreneceksin. Bilemiyorum, bence yeterince romantiğim.*

Ağzım açık bir şekilde mesaja bakarken çakan şimşek odayı aydınlattı. İnanılmaz bir adamdı. Beni bir gün cidden delirtecekti.

Ben: *Romantizm anlayışımız çok farklı, İnfazcı Ajan.*

Zehir: *Ben çiçeklerin, böceklerin ya da kalplerin adamı değilim. Ama hayatım tamamen sana ait, bu yetmez mi?*

Elbette yeterdi, yine de ona bunu söylemedim.

Ben: *Ona bakacağız. Yarım saati bir dakika bile geçirmeden burada olun, Bay King. Bekliyorum.*

Zehir: *Emriniz olur, Bayan King.*

Yarım saat boyunca kalan işlerimi hallederek Greta'ya çıkacağımı haber verdim. Anlaşılan o da Steve ile olacaktı çünkü şirket asansöründe abimle karşılaşmak beklediğim bir şey değildi. Bana çabucak selam verip yanaklarımı öptükten sonra, peşinden atlı kovalıyormuş gibi Greta'nın odasına doğru koşturdu.

Dönüp anlamsız gözlerle arkasından baktım. "Ne oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Alya'nın sesiyle olduğum yerde sıçradım, ne ara yanımda bitmişti ki? Bu kızın lakabı boşuna *Hayalet*

Ninova

değildi anlaşılan. Sessizliği sadece bilgisayar kodlarına değil, hareketlerine de yansımıştı. Üniversite zamanlarında da böyleydi gerçi, nereden ne zaman çıktığını asla kestiremezdim.

Asansöre bindiğimizde, Alya'nın yüzündeki endişenin sebebini sormak için bakışlarımı kaldırdım. Sabahtan beri onu huzursuz eden bir şey vardı. Tıpkı benim gibi, stresi etrafında bir hale oluşturmuştu ve gizleyebildiği de pek söylenemezdi. Biz kadınlar böyleydik, maskelerimiz en çok sevdiklerimizin yanında düşerdi.

"Senin neyin var?" diye sordum kendimi tutamadan. Hâlâ benim en yakın arkadaşlarımdan biriyken onu böyle görmek beni mutlu edemezdi.

"Ben..." Derin bir of çektiğinde bakışlarını kaçırıp ellerine dikti. Normalde sımsıkı topladığı siyah saçları bile dağınıktı bugün. "Deha... Günlerdir aynı evde yaşıyoruz ve beni çileden çıkarıyor, Nisan. Kafayı yemek üzereyim. Ya onu ya da kendimi öldürmeme az kaldı resmen. Şerefsizin damarıma basmak gibi bir huyu var. Hem de her zaman, her an. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Aramızda genelde Türkçe konuştuğumuz için dil değişikliği yapmasını garipsemedim. İsyanın ve duyguların en güzel diliydi zaten. "Her şey aşktan, Alya. Bunu sen de biliyorsun."

Gözlerini devirip kendince reddetti. "Batsın onun aşkı, istemez."

Başımı iki yana sallayıp sessizce güldüm. Nefret ve aşkın ince çizgisi, aynı hamurdan yoğrulmuş iki ruhu bulduğu anda kaybolur ve birbirine karışırdı. Alya ve Deha'nın bunu anladığını ama kabul etmemek için köşe bucak kaçtıklarını görmek keyifliydi aslında. Düşmandan aşka her zaman en sevdiğim klişe olmuştu.

"Sizin anlatan bir kitap yazılsa, yemin ederim çok satan olur," dedim omzumla onunkini dürterek.

Alya bana imalı bir bakış atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Beyaz teni biraz utanç, biraz da Deha'ya duyduğu öfkeden kızarmıştı. "Emin misin, siz varken mi? Hiç sanmıyorum."

Bizim hikâyemiz düşmandan aşka olmayabilirdi ama nefretin kıyısından dönen imkânsız bir aşkın, kayıp bir adamın ve her kapısını açmaya zorlayan bir kadının meydan okuması olarak kabul edebilirdi. Zehir ve bana dair hiçbir şey, hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Asansörün kapısı açıldığında her bir hücreme işleyen adamı tam karşımızda bulduk. Lobiye yaslanmış, ayaklarını önünde çaprazlamıştı. Siyah kotu, koyu gri tişörtü ve deri ceketiyle tezat oluşturan bir şey vardı sol elinde. *Bir adet beyaz orkide...* Az önce bana çiçek böcek adamı olmadığını söylememiş miydi? Her şeyin bir ilki vardı anlaşılan.

O beni her yönüyle büyülerken benim de onda aynı etkiyi bıraktığımı bilmek tarifi imkânsız yepyeni bir duygunun tanımından farksızdı. Affetmeye gönüllü olmayan kalbimi uçurumun kıyılarına sürüklüyordu her hareketi. Öyle ki, düşersem beni tutacağından emin olmamı istercesine de zorluyordu.

Topuklularımın sesi zeminde yankılanırken hiç tereddütsüz yürüdüm ona doğru. Zehir başını kaldırıp bana baktı, giydiğim takımı incelerken gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Kalçalarımı saran şey artık kalem eteğim değil, bakışlarının yoğunluğuydu. Göğüslerime değen yumuşak dokunuşlar saten gömleğin kumaşına değil, bal bakışlarına aitti. *Kahrolası adam...*

"Bay King, bakıyorum da çiçek böcek adamı olmaya karar vermişsiniz," dedim gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadan. Zehir yaslandığı lobiden doğrularak bana tepeden bir bakış attı. Topukluların bile faydası yoktu aramızdaki boy farkının acımasızlığına.

"Sizin için Bayan King, her şey olurum." Kısık, erkeksi sesi tenimin her bir noktasını ürpertirken sıcak bakışları da birer alev topuna dönüşüp göğsüme doğru düştü. Uzanıp çiçeği elinden aldım, yanağına öpücük kondurduğumda dudakları sola doğru kıvrılıp beni gamzesiyle buluşturdu. Güzel bir adamdı Zehir, her cinsiyeti kıskandıracak kadardı güzelliği.

"Eee, şey... Ben o zaman gideyim zaten bana ihtiyaç kalmadı gibi görünüyor." Alya'nın sesi arkamdan bir yerlerden geldi ama ne ben ne de Zehir ona doğru dönmedik.

"Yarın görüşürüz, Alya. Ayrıca sana her zaman ihtiyacımız var," dedi Zehir, bakışlarını benimkilerden tek bir saniye bile çekmemişti. Ardından elimi tutup beni çabucak şirketten çıkardı ve motorundan sonra çok sevdiği arabasına, *Maserati Levante'sine* binmem için kapımı açarken tek kelime etmedi. Sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırırken de suskunluğu devam etti. Ne zaman ki otoyola çıktık ve şehrin yoğun sesi bizi terk etti, o zaman konuştu.

"Seni Maria'ya götürüyorum, Ma Vie. Manevi anneme."

Gideceğimiz kişinin bir kadın olduğunu biliyordum ama... *Ne?*

"Manevi bir annen mi vardı?" diye şaşkınlıkla sordum. Zehir'in ailesi gözlerinin önünde öldürüldükten sonra zor bir hayat geçirmişti. Ona dair edindiğim nadir bilgilerden biriydi bu. Ama anne gibi gördüğü bir kadının varlığından haberim yoktu. Tamamen yalnızlıkla geçtiğini düşünmüştüm çocukluğunun büyük bir kısmının. Anlaşılan duyacaklarım beklediğimden çok daha ağır ve derin yüklerle doluydu.

"Evet. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacak." Sağımızdaki yol ayrımına saparken kısa bir an dönüp kederli gözlerini yüzüme çevirdi. "Varlığından neredeyse kimsenin haberi yok. Örgütün hayatını kararttığı, ömrünün sonuna kadar orada tutmak istediği bir başka kadındı. Aynı zamanda içlerinde en gözde olandı."

Gözleri tekrar yolla buluşurken uzanıp elimi tuttu ve vites konsoluna doğru çekip parmaklarımızı birbirine doladı. "O beni, ben de onu kurtardım. Beni ben yapan pek çok şeyi ondan öğrendim, Küçük Gölge. Hiçbir zaman annem gibi davranmasa da öyleydi. İkimiz de dile getirmedik ama beni kendi çocuğu gibi sevdiğini her zaman biliyordum."

Anlayışla başımı sallayıp ciğerlerime derin bir soluk çektim.

Arabanın camlarını döven yağmur şiddetini arttırmış, karanlık gökyüzü biraz daha katılaşmıştı. Akşamüzerinin batan güneşi hiçbir şekilde görünmüyordu artık. Sanki Zehir'in karanlığı, bugün açığa çıkacağını biliyormuş gibi havayı da kucaklamıştı.

"Oraya gidene kadar, Maria'dan öncesini ben anlatacağım ve sormak istediğin her soruya cevap vereceğim, Nisan."

İşte bu, beklediğim bir şey değildi. Ufak bir heyecan ve merak dalgasıyla kafamın içinde yolculuğa çıktım. Senelerce düşünmeme rağmen şimdi sormak istediklerim kuş olup uçmuştu sanki. Kelimeleri dudaklarımdan dökmek için ararken birleşen parmaklarımıza baktım. Esmer tenine karşı beyaz tenimin zıtlığı, benim saflığıma karşı onun karanlığını temsil eder gibiydi. Bugün her şey, biraz daha anlam kazanmıştı gözümde.

"Ailenden sonra nereye götürüldün? Örgütün elinde büyüdüğünü biliyorum ama..." Durakladım. "Of, ne demek istediğimi anladın işte."

Zehir başını salladı, direksiyonu tutan eli biraz daha sıkılaşırken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Seksen yaşına da gelse geçmişini zikretmek her zaman zor olacaktı onun için. "Uzun süre bir hücrede kaldım. Bir öğün yemek, bir bardak suyla hayatta kalmaya çalışarak geçti günlerim. Bir de..." Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti, boynundaki her bir damar şiddetle karşı çıkıyordu konuşmasına. "Koluma atılan kesiklerle." Sustu, yaklaşık bir dakika boyunca tek kelime etmeden bekledi. Göğsü sert nefesleriyle inip kalkarken kirpiklerinde biriken yaşlar dökülmemek için savaş veriyordu. Oysaki benimkiler çoktan akmaya başlamıştı.

Parmaklarıma dolanan parmaklarına baktım tekrar, titremesini durduran tek şey bedenimizin temasıydı. "Devam etmek zorunda değilsin, Zehir."

Bu kayıp adam, başını iki yana sallayıp kırçıllı bir sesle sürdürdü konuşmasını. "Her gün bir yenisi eklenirdi. İz bırakacak

kadar derin yaralar açıp benden cevaplar talep ederlerdi." Sesi şimdi biraz daha kısık, kelimeleri de zayıftı. "Sustum ve reddettim. Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yoktu zaten. Kim olduğumu, nereden geldiğimi bilmelerine rağmen sordular. Direttiler. Sonra ne olduysa, diğer birkaç çocukla birlikte bir pansiyona götürdüler beni. Her şeyi bitireceğime inandığım yer orasıydı. Maria ile de orada tanıştım."

Duraklayıp başını çevirdi, diliyle kuruyan dudaklarını ıslatırken gözlerinde o savunmasız çocuk vardı. "Buradan sonrasını Maria'dan dinlemeni istiyorum. Geçmişe dair hatırladıklarım bölük pörçük, Ma Vie. Eksikleri de detayları da ancak ondan öğrenebilirsin."

Küçük bir çocuğu her gün bir öğün yemekle ve yeni bir yara iziyle büyütmeye çalışmışlardı. Kolundaki onca kesik, üzerini kapatan onca mürekkep... Hepsi bir öncekinin yansımasıydı. Söyledikleri hikâyenin çok ufak bir kısmıydı muhakkak. Sadece bu kadarı bile, üstelik az çok tahmin etmeme rağmen yıkıma uğratmıştı beni. Kalbim göğsüme batarken titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne kadar öfke duyarsam duyayım ona, ne kadar kızarsam kızayım gitmeme izin vermesine ve sebebini hâlâ söylememesine, değişmiyordu kalbimdeki yeri bu yaralı adamın. Onca yemini ve intikam naralarını tek tek savursam bile değişmeyecekti.

"O zaman," dedim parmaklarımın arasından çektiği eliyle gözyaşlarımı silerken. "Merak ettiğim başka şeyleri soracağım." Burnumu çektim, Zehir'in eli çeneme doğru kaydı ve kayıp bakışlarına bir sıcaklık yerleşti. Başparmağı dudaklarıma şöyle bir uğradıktan sonra tekrar parmaklarıma dolandı. Direksiyonu tutan eli biraz daha gevşemişti şimdi, göğsündeki yükleri benimle paylaşmayı hiçbir zaman istemese de bilmeliydi tek başına taşıyamayacağını.

"Sor bakalım, Küçük Gölge. Bugün hiçbir cevabı senden sakınmayacağım ve karşılığında da hiçbir şey beklemiyorum."

Tekrar burnumu çekip boğazımı temizledim. Gidene kadar, en azından onun kafasını dağıtacak bir şeyler yapmalıydım. "Ona bakacağız. Belki de bu gece her şey değişir, İnfazcı Ajan. İlk sorum geliyor, hazır mısın?"

Zehir başını salladı, kısa bir an bakışları bana döndükten sonra tekrar yola odaklandı ve koltuğuna biraz daha yayıldı. Şimdiden gerginliği hafiflemiş, omuzları gevşemişti.

"En sevdiğin renk ne?"

"Yeşil."

Şaşkın bir nefes verdim. "Nasıl siyah olmaz?"

Zehir, tüm o ağır abi duruşuna zıt düşen bir kıkırtıyla başını yana doğru eğdi. Dalgalı saçları yağmur yüzünden hâlâ nemliydi ve alnına düşen birkaç tutam orayı mesken tutmuştu.

"Değil işte, Ma Chérie. Bu seni neden şaşırttı?"

Omuz silkip birbirine dolanan parmaklarımıza tekrar baktım. Gözüm sürekli oraya kayıyordu. "Bilmem. Senin gibi bir adamın yeşil insanı olacağını hiç düşünmediğim için sanırım."

Zehir bir sonraki yol ayrımından sola doğru saparken araba öne doğru atıldı. "Haklısın," dedi virajı alıp düze çıktıktan sonra. "Ben zaten bir çift zümrüt yeşilinin insanıyım. Gördüğüm tek renk de o."

Ben zaten bir çift zümrüt yeşilinin insanıyım...

Cevabı kısa bir şaşkınlık yaratıp hemen ardından yerini mutluluğa bıraktığında, ona doğru eğilip yanağından hafifçe öptüm "Göründüğünden çok daha romantiksin, ikimizin de öyle olmadığını söylemesine rağmen."

Zehir başını hızla çevirip gözlerini yoldan ayırdı, tehlikeli bir an olması gerekirken hiç de öyle hissettirmiyordu. Kaza yapsak ikimizin de umurunda olmazdı. Dudakları bir anlığına öne doğru uzanıp çenemi buldu. "Romantik olmadığımı iddia eden sendin, ben değil. Şimdi... Başka sorunuz var mı, Bayan King?"

Tenimde yaktığı ateşi görmezden gelmek için uğraşırken

Ninova

kapanan gözlerimi araladım. Titreyen parmaklarımla çenesini tutup yola doğru çevirdiğimde, Zehir kıs kıs güldü. Birkaç dakikalık kısa sessizliğin ardından hiç beklemediğini düşündüğüm bir soru daha aklım geldi.

"Cehenneme gitmekten korkuyor musun?"

Bu ani bir soruydu, cevabı diğeri kadar kolay olur muydu bilmem ama Zehir'in söyleyeceklerinin sıradan bir evet ya da hayır yanıtı olmayacağından emindim. Onun gibi adamların iyilik ve kötülük, cennet ve cehennem gibi kavramları bizimkilere benzemezdi.

"Evet," dedi kısık bir sesle. "Cehenneme gitmekten korkuyorum ama düşündüğün şekilde değil, Mon Amour.* Oraya gidersem seni tekrar görememekten, ruhum karanlığa gömülüp alevleri beslerken aydınlığına kavuşamamaktan korkuyorum."

Söyledikleri kalbimin Damian adlı odasına doğru yolculuğuna çıktığı sırada, bir çift kelime gözlerimin önünde neon harflerle parladı.

Mon Amour...

"Sen az önce bana aşkım mı dedin?" Sesim olmasını istediğim kadar gür çıkmamıştı.

Zehir bir an duraksayıp düşündü. "Diyemez miyim? İstemiyorsan bir daha söyl-"

Uzanıp elimle ağzını kapattım. Böyle bir ihtimalin cümlesini bile kurmasını istemiyordum. Parmağımın ucunu öperken gülümsedi. Bu onun için yeterli bir cevaptı.

İkimiz de tekrar kendi düşüncelerimizin içinde sessizliğe dönerken yolun geri kalanı çok daha kısa sürmüştü. Yaklaşık on dakika içerisinde Maria'nın evinin önüne gelmiştik bile. Malikâne kadar şatafatlı ya da evimiz kadar modern bir yerde yaşamıyordu. İki katlı kulübesi oldukça sade, sıradan ve bir o kadar gerçekti.

Zehir elimi tutup beni kapıya doğru çektiğinde, kalbim göğüs

* (fr.) Aşkım. (e.n.)

kafesime heyecanla çarptı. Bir nevi annesiyle tanıştıracaktı beni ve senelerdir hayalini kurduğum şey gerçekleşecekti. Zehir'i değil de Damian'ı tanıyacaktım. Korkulan ve adının geçtiği yerde saygı duruşuna geçilen adamla değil de birileri onu koruyup kollasın, sahip çıkıp sevsin diye bekleyen küçük çocukla tanışacaktım. Yükünün bir kısmını daha alıp çıktığı bu yolda ona ortak olacaktım. Bizi, biz olmaya yaklaştıran bir adım daha atacak, belki de bugünden sonra çok farklı anılar biriktirecektik.

Kapı yavaşça açıldı ve Maria, hayal ettiğim kadından çok uzaktı. Çökmüş, hayatın kızgın demiriyle defalarca tanışmış bir kadın nasıl görünürdü ki gerçi? Maria, bembeyaz saçları, uzun boyu, yaşlılıktan neredeyse kısılan ama hâlâ inancını yitirmemiş gözleri ve tıpkı saçı gibi pamuğu andıran teniyle karşılamıştı bizi. Gözlerinde yaşadıklarının ağırlığı olmasına rağmen, hayatının ve aldığı her nefesin değerini bilen bir kadının duruşu vardı karşımda.

"Hoş geldiniz," dedi, kısık sesi görüntüsünden farklıydı. Yaşadıklarına bir ayna tutar gibi kırçıllı, bir o kadar da şefkat doluydu. İlginç bir histi böyle biriyle tanışmak, hayatımdaki gerçek insan sayısı bu kadar azken üstelik.

"Merhaba." İçeri doğru bir adım atıp kadının eline uzandım ve öptükten sonra alnıma götürdüm. El öpmenin anlamını bilmiyor olabilirdi. Parmaklarını sıkıca tutarken gülümseyip ona açıkladım. "Türkiye'de bir saygı göstergesidir. Büyüklerimize verdiğimiz değerin bir parçasıdır."

Maria bana sıcacık gülümserken diğer elini benimkinin üzerine kapattı. Hemen sonra uzanıp yanağımı kibarca okşamıştı. "Hoş geldin, Zehir'in Küçük Gölge'si." Başını yukarı kaldırıp tam arkamda duran Zehir'e baktı. "Sonunda karşımdasın. Mezarımda tanışacağımıza dair bir his vardı içimde. Ama bu çocuk artık beni bile şaşırtıyor."

Yaptığı espri yüzünden kısa bir şok geçirdim. Gözlerim kocaman açılmıştı, dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi

yuttum. Bu kadın düşündüğümden çok daha farklıydı. Otoritenin de mizahı oluyordu demek ki.

Zehir arkamdan bir şeyler homurdandı ama itiraz etmek yerine yanımdan geçip Maria'nın başına öpücük kondurdu. "İçeri mi geçsek artık, ne dersiniz? Siz iki kadının konuşacak çok şeyi var ve benim de senin kurabiyelerine ihtiyacım var," dedi manevi annesine bakarken.

Maria elini şöyle bir savurup oğlunu geçiştirdi. "Acele etme, çocuk. Sana sabretmeyi her an istediğini elde edesin diye öğretmedim." Espri yapan kadının yerini alan bu otoriter ses, Zehir'in sırtını dikleştirip başını sallamasına sebep olurken üzerimden bir şok dalgası daha geçti. Hayır, bu itaat ya da korku değildi. Zehir kimseden korkmaz, kimseye de itaat etmezdi. Yalnızca saygının getirdiği sevgiydi gördüğüm şey. Hak edilmiş bir sevgi ve saygı...

Evin küçük ama bir o kadar yeterli salonunda, şöminenin önüne yerleştirilmiş kahverengi minderlerden birine oturdum. Bakışlarım eski tarz mobilyaların, kahverengi ve krem tonlarının bir ağaç evi andıran uyumunun sıcaklığıyla buluştu. Ayaklarıma uzanıp topuklularımı çıkardım, burada hissettiğim kadın bana İstanbul'daki Nisan'ı hatırlatıyordu. Zaten benim için mutluluğun tanımı ya böyle samimi anlarda ya da Zehir'in adı geçtiğinde hayat bulurdu. Saatler öncesinin kasveti hâlâ terk etmemişti içimi ve kafamın içindeki ses susmak bilmiyordu yine. Kör bir kuyudan zorlukla çıkar gibi uğraşıyordu ruhum bu hissi geride bırakmaya ama bir türlü olmamıştı.

"Çok düşünüyorsun, kızım. Bu kadar kaybolma zihninin içinde," dedi Maria yanıma yerleşirken. Ellerinin arasında kurabiye tabağının ve sıcak sütün olduğu bir tepsi tutuyordu. Hafifçe eğilip arkasına baktım ama Zehir'i göremedim. Bizi yalnız mı bırakmak istemişti, yoksa ben geçmişine uzanırken acısını yüzümde görmek mi istememişti, emin değildim.

"Haklısınız, hanımefendi." Tepsiyi elinden alarak küçük şehpanın üzerine bıraktım. Sadece bu kurabiyelerin kokusuyla bile kendimi anne evinde hissetmem yeterliydi.

Annesiz büyüyen yalnızca Zehir değildi. Hiçbir zaman o şefkate sahip olamayan yalnızca o değildi. Steve'in bile anılarında annemin varlığı canlıydı hâlâ... Ancak ben, ellerinin yumuşaklığını ya da sarılırsa nasıl hissedeceğimi hatırlayamayacak kadar küçüktüm onu kaybettiğimde. Düştüğümde, mutlu olduğumda ya da ilk ve son kez âşık olduğumda anlatabileceğim bir annem yoktu. Boynumdaki yara izini aldığımda hüngür hüngür ağlarken bile ona seslenememiştim. Anne diye ağlamanın ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

"Bana Maria de, lütfen. Sen beni tanımasan da ben seni çok iyi tanıyorum, çocuğum." Maria gözlerine yansıyan şömine alevlerinden çevirdi başını ve bana gülümsedi. "Ama zaten bunu az çok biliyorsundur."

Yavaşça başımı salladım. Zehir'in Maria'sını ben tanımasam da onun Küçük Gölge'sini Maria tanıyordu. İçime tatlı bir kıskançlık sızısı yerleşirken bunun bencillikle hiç alakası yoktu. Sadece aynı güveni daha yeni hissediyor olmak, geç kalmışlığın içimdeki acısını dürtmüştü.

"Seni dinliyorum, Maria," dedim uzanıp eline dokunduktan hemen sonra. "Lütfen, anlat bana. Yıllardır bugünü bekliyorum. Kim olduğunu bildiğim adamın, tanımama fırsat vermediği karanlığını anlat bana."

Maria elimi sıkıca kavrayıp başını salladı. "Söyleyeceğim her şeyi burada dinleyeceğine, daha sonrasında konusunu o istemeden açmayacağına söz ver bana. Kolay şeyler atlatmadı, kızım. Bunları da daha önce kimseyle paylaşmamı istemedi. Ondaki senin değerini biliyorsun, umuyorum ki bugün daha iyi anlamışsındır. Yaptığı her şeyin sebebi sensin. Geçmişini senin ellerine, sana güvenerek bırakıyorum. Bana söz verebilir misin?"

Ninova

Bu bir annenin, oğlunu korumak için söyleyecekleri olabilirdi ancak. Sevginin kan bağı olmazdı. Değerin, güvenin ve sadakatin kan bağı olmazdı. Sırtını kime yaslayacağına karar veren şey, damarlarında akan kan olmazdı.

"Söz veriyorum, Maria. Bana anlattığım her şey benimle ölecek. Sevdiğim adam zikretmemi istemediği sürece de dudaklarımı terk etmeyecek."

Ardından her bir kelime, Maria'nın senelerdir mühürlü dudaklarını tek tek terk etti.

Anlattı, anlattı ve anlattı...

Genç bir kızken nasıl o canavarlar tarafından tutsak edildiğini, cinsel istismara defalarca uğrarken gözyaşlarını içine akıtmayı nasıl öğrendiğini anlattı. Kendini korumak için tepedeki adamların kölesi olmayı nasıl kabullendiğini ve en çok da manipülasyonun her şeyin anahtarı olduğunu, bazen kendinden vazgeçerek hayatta kalabileceğini...

Ardından Zehir'in geldiği günü anımsayarak devam etti. Her yeri yaralarla, kesiklerle kaplı cılız bir oğlan çocuğunun gözlerinde gördüğü güce nasıl da hayran olduğunu söylerken tutamadım gözyaşlarımı. Her gün dayak yediğini, yine de pes etmediğini anlattı. Her bir yarası iyileşirken onlara karşı nasıl da bağışıklık kazandığını ve bir süre sonra hissetmemeyi nasıl öğrendiğini de söyledi. Zehir'i yanına almadan hemen önce, cinsel istismardan nasıl kurtardığını, onu kurtarmak için yediği dayağı ve bunu onun bile henüz bilmediğini...

Duraklamadı, teklemedi. Sadece ara sıra derin nefesler alarak devam etti korku dolu ama onu ayakta tutan anılarına. Sahip çıktığı küçük oğlan çocuğunu, örgüt hiyerarşisine alıştırırken ve gücüne güç katıp eğitirken sabretmesi için nasıl da çabaladığından bahsetti. Ellerinin arasına ilk bıraktığı kimya kitabından, oradan öğrendiklerini kullandığı güne kadar. Yaşadığı ve yaşarken çektiği tüm acıları anlattı bana.

Sevilmeye neden layık hissetmediğini, bunca korkunç anının yanında aslında nasıl da o hisse aç olduğunu söyledi. Gitmeme izin verme sebebini kendisi dahi kimse bilmese de boşuna olmadığını üzerine basa basa zikretti Maria.

"O sensiz değildi sen de onsuz," dedi.

"O seni kaybetmedi sen de onu," dedi.

"Zamanınız şimdi geldi, artık yaşamalısınız," dedi.

Öyle çok şey söyledi, beni hiç bilmediğim bir geçmişle öyle eksiksiz tanıştırdı ki hiç durmadan akıttım gözyaşlarımı. Anlayabiliyordum neden sokaklarını ziyaret etmemi istemediğini. Çok ağırdı, yükü büyüktü... Ama ben artık taşıyabilirdim. Onun için gerekirse hepsini sırtlanabilirdim. Destek olabilirdim. Ne acısı varsa, paylaşabilirdim.

Maria konuşmayı yaklaşık yarım saat önce bitirmişti ve şimdi sadece şöminenin önünde sessizce oturuyorduk. Karanlık çökmüştü artık Seattle'ın üzerine. Evi aydınlatan tek şey şöminenin alevleriydi. Yağmur biraz dinse de gök gürültüsünün şiddeti hiç durmamıştı.

"Altı senenin sabretmek için uzun olduğunu düşünüyordun, değil mi, kızım?" dedi en sonunda Maria. Kederli gözleri benimkilerle kesişince başımı salladım.

"Kimsenin yükünü, beklentisini ya da bekleyişini küçümsemiyorum. Ama sizin hikâyenizin girişi seneler önce yazıldı. Gelişmesi ve sonucu da artık sizin ellerinizde."

Doğru söze söylenecek bir şey olmazdı. Yalnızca eğilip ona sıkı sıkı sarılmakla yetindim ve bir karar verdim. Affın kolayı olmasa da onun attığı adımlara karşılık vermenin zamanı gelmişti. Zehir bir yana, Damian'ın da ihtiyacı vardı benim için ifade ettiklerini bilmeye.

Kısa bir vedalaşmanın ardından, Zehir'le birlikte Maria'nın evinden çıktık. Manevi annesine sıkıca sarılırken ona ettiği teşekkürün değerini, aralarındaki bu bağın büyüklüğünü daha iyi

anlıyordum artık. Ve şimdi, bakışlarında bir şey değişmişti... Tıpkı benim gibi o da rahatlamıştı. Kaçıp köşeye çekildiği anlar ya da geçmişi yüzünden bizi uzaklaştıran eller çekilmişti artık aramızdan.

Zehir tüm açıklığıyla *Damian'dı.*

Ve şimdi, cevaplanıp ortaya dökülmeyi bekleyen tek bir sır kalmıştı geriye.

Geçmişini kollarıma bırakıp yükünü benimle paylaşan bu adam, zamanı geldiğinde onu da anlatacaktı bana. Emindim, tereddütüm yoktu. Sürekli kanayan yaralarının kabuk bağlama zamanı gelmişti. Belki de bir daha hiç konuşmayacaktık geçmişini, belki de tek kelime etmeyecekti onlarla alakalı ama biliyordum. Çünkü bazen, *bir şeyi bilmek onu yaşamış olmaktan daha kıymetliydi.*

Arabanın yanına geldiğimizde, Zehir kapımı açıp binmemi bekledi ama ben hareket etmeden sadece yüzüne baktım. Gözlerimin içine bakmak yerine ayaklarına diktiği bakışları bile farklı bir anlamla yüklüydü.

"Bana bak, İnfazcı Ajan. Gözlerini kaçırmak için doğru zaman değil," dedim uzanıp yüzünü tutarken.

Bakışlarını yavaşça kaldırdı. Ağır ağır bana döndü güzel gözleri ve işte oradaydı...

Damian King.

Gülümseyip ona biraz daha yaklaştım, aramızdaki mesafe giderek santimlere düşerken ne yapmak istediğimi anlamıştı. Beklediğine değdiğini ve öncesine rağmen çok daha gerçek olduğunu görmeliydi. Gözlerinde tıpkı tepemizdeki bulutlardan sızar gibi şimşekler çaktı. Beklemedim, durmadım... Aramızdaki santimleri milimlere düşürüp yok ederek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Bu, tutkulu bir öpücük değildi. Bizi kucaklayıp aramızdaki en büyük duvarı yıkan bir öpücüktü. Sakin, sessiz, tatlı ve kalpten.

Ağır ağır hareket eden dudaklarımızın yıllardır bekleyen en duru dansıydı. Acelesizdi, yoğundu... Çok... *Gerçekti.* Bizi tozdan dumandan değil de şimşek ve yağmurdan oluşan bir fırtınaya dönüştürmüştü. Bizi, kendi imkânsızlığımıza meydan okuyacak kadar güçlü bir cephaneyle göndermişti bu adı aşk olan savaşa.

Uzun dakikalar süren bu kusursuz öpücüğün ardından, başımı hafifçe çekip teşekkürle parlayan gözlerine baktım. Dudaklarım soğuktan, biraz da öpücüğün bıraktığı ekstaziden titrerken yüzüne daha dikkatli bakabilmek için birkaç adım geriye gittim.

"Sen," dedim hiçbir şeye aldırış etmeden gülümserken. "Sen gördüğüm en inatçı, en kurnaz, en karşı konulmaz ve en kusursuz adamsın, *Damian.*"

Damian'ın gözleri şokla büyüdü, ağzı aralandı ve kelimeleri ararken birkaç kesik nefes aldı. Böyle bir adamı şaşırtma şansına herkes sahip olamazdı. Böyle bir adamı sevmekse her yiğidin harcı değildi.

"Küçük Gölge... Sen... Adımı..."

Bana uzanmak için elini kaldırdı fakat ikimizi de ürküten bir şimşek daha çaktığında eli ağır ağır yanına doğru düştü. Yüzüne anlaşılmaz, acıyla karışık bir ifade yerleştiğinde kaşları çatıldı. Hayır. Şimşek değildi bana dokunmak isteyen eline engel olan. Başka bir şeydi. Çok daha kötü, korkunç ve öldüren türdendi.

Silahtı. Bir silah sesiydi. Ve o silahtan çıkan kurşun, sevdiğim adamın göğsünde son bulmuştu.

Zaman aniden yavaşlayıp durdu.

Ayaklarım olduğum yere kök salarken bedenimi görünmez eller kavramıştı sanki. Damarlarımdaki kan dondu. Bakışlarım sevdiğim adamın gözleriyle buluştu. O da ben de sessizce bakıştık ve anlamsız bir söz bulutu uçuştu aramızda. Hareket etmek istedim ama yapamadım. Uzanmak istedim ama işlevini yitirmişti ellerim.

Bir özür, veda ve yakarış geçti bakışlarından. Göğsümü yırtan çığlığım, yeri göğü inleten bir feryada dönüşerek boğazımdan kurtuldu. Zehir gözlerini benden ayırmadan elini kurşunun girdiği yere koydu ve dizleri bükülerek yere doğru çöktü. Yığılmasını izlerken dünya dönmeyi tamamen bırakmıştı. Öne doğru atılıp düşmek üzere olan bedenine sarıldım ve onunla birlikte yere çöktüm. Elim hızla elini, göğsünü tuttuğu yeri buldu. Başımı şiddetle iki yana sallarken bir kez daha haykırdım.

"Damian!"

Bağırdım, yırtındım, yardım istedim. Boğazım acıyana kadar durmadan haykırdım.

"Hayır, hayır, hayır! Bana bak, lütfen. Zehir! Delirdin mi sen? Bir kurşunla ölecek değilsin. Yapamazsın! Anladın mı? Yapamazsın!" Bedenine sıkıca sarılıp tüm gücümle onu kendime çektim. İleri geri sallanan bedenlerimiz, kaybetmek üzere olduğum aklım ve giderek göğsümde ağırlaşan kalbimle başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Anlamıyorum. Hayır. Gerçek değil. Hayır. Kâbus görüyorum. Gerçek değil! Vurulmadın! Hayır!"

Zehir kalan azıcık gücüyle elini kaldırıp yüzüme dokunduğunda, hıçkırıklarım bir çığ misali üzerimize yağdı. "Je t'aime, Ma Vie.*" Sesi yok olmuştu sanki, konuşup konuşmadığından bile emin değildim. Hayal ediyordum belki de. Bana, beni sevdiğini veda eder gibi söylüyor olamazdı.

"Damian..."

Dudaklarına bir tebessüm konuk olurken bakışları yavaşça kapanan kirpiklerinin ardında kayboldu.

"Ben de seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Ölürsen ölecek, yaşarsan tüm nefeslerimi senin için alacak kadar!"

Ama beni duymadı. Duyamadı.

---

* (fr.) Seni seviyorum, hayatım. (e.n.)

Hatırladığım son şey, haykırışlarıma karışan gök gürültüsü ve birileri tarafından tutulup onun bedeninden koparılışımdı. Birileri değil, Steve'di bu. Ne kadar zaman geçmişti? Buradalar mıydı? Gözlerimin önü kararmaya, oksijen ciğerlerime dolmamak için kırk takla atmaya başlamıştı. Ardından tıpkı Damian'ın kayboları bakışları gibi, benimkiler de kararda ve her şey kâbus olmasını dilediğim bir kara deliğin içinde yok oldu.

15
ÖLÜMÜN ARAMIZDA YERİ YOK

NİSAN

Hiç ses yoktu. Hayat belirtisi gösteren tek bir fısıltı ya da kalp atışı yoktu. Oysaki susmazdı neşem, her zaman bir şeyler söylerdi bana. Ya da şarkılar uğuldardı kulaklarımda, sırf onu sevdiğim için bile hayat dolu olurdu her bir hücrem. Dinmek bilmeyen melodiler dönüp dururdu kafamın içinde. Ne zamanki gözlerini kapattı ve teni kollarımda soğudu, o zaman sustu her şey.

O yoksa hiçbirine yer yoktu.

O gözünü açmadıkça ne ses ne şarkı ne fısıltı ne de yaşam belirtisi... Hiçbirinin içimde yeri yoktu.

Ninova

24 SAAT SONRA...

"Durumu ciddi, koma sürecini stabile etmek için elimizden geleni yaptık. Bilinci yerine gelene kadar yoğun bakımda tutacağız. Herhangi bir komplikasyon gelişmemesi adına tedbirli davranmakta muhakkak fayda var. Sizden ricam, sıfır negatif kan bulmanız. Stoğumuz yok değil ama ne olur ne olmaz. Kurşunun girdiği yer kalbe çok yakın, Bay Wilson. İç kanamanın tekrarlama ihtimali de var. Bu yüzden size olumlu ya da olumsuz bir şey söylemem mümkün değil."

Başımı kaldırıp Steve'le konuşan doktorun yüzüne baktım. Rahat tavırları ve her kelimeyi sanki sıradan birer sözcük grubuymuş gibi söylemesi canımı sıkmıştı. Onun normalinin, benim felaketim olduğundan haberi yoktu. Kalın sesinden dökülen her kelimenin beni nasıl da diri diri gömdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Ama suçlayacak birleri lazımdı bana, hissettiğim kalp ağrısı göğsümü santim santim ezerken öfkemin bir hedefi olmalıydı.

"Tamam, ne gerekiyorsa yapalım. Benim grubum sıfır negatif, ne zaman isterseniz kan işini halledebiliriz. Elinizden gelenin fazlasını yapacaksınız, doktor. Aksi takdirde hepiniz kendinizi kapının önünde bulursunuz. Yaşamazsa, sizi de yaşatmam." dedi Steve, soğukkanlılığını var gücüyle korkuyordu. Düz ifadesinin çatlaklarından sızmak için çabalayan tüm o duygu karmaşasını gören sadece bendim. Ben yıkılırken o dağılan parçalarımı bir arada tutmak için dimdik durmuştu.

Doktorun bedeni gerilirken boğazını temizleyip kıpırdandı. "Ertesi sabah aç karna gelin, Bay Wilson. Şimdilik dikkatli olmamız yeterli olacaktır. Merak etmeyin, ekibimiz dünyanın en iyi doktor ve asistanlarından oluşuyor. Hiçbir şeyi riske atmayacağız."

"Onu ne zaman görebiliriz?" Abimin sorusu, kısık sesiyle noktalanmıştı.

Ninova

"Yoğun bakıma girmeniz mümkün değil. Ancak odaya alındığında görebilirsiniz."

Steve başını sallayıp doktora ekstra birkaç şey daha sordu ama onu duymadım.

Kulaklarımda hâlâ kurşunun uğursuz sesi vardı çünkü. Saatlerdir yoğun bakımın kapısı önünde oturmuş, beni hayata tekrar bağlayacak bir haber bekliyordum. Öyle büyük bir yıkımın altında kalmıştı ki kalbim, tekrar attığını hissettiğim gün büyük bir enkazın altında kalmıştım. Ne Zehir'in kollarımın arasındaki kana bulanmış bedeninin görüntüsünü ne de gözlerini kapatmadan hemen önce parmaklarının yanağımda bıraktığı ılık dokunuşu unutamıyordum. Dudaklarından dökülen son kelimeleri de bozuk bir plak gibi oynatıp duruyordu zihnim.

Je t'aime, Ma Vie...

Onun aksine, ben onu duymuştum. En çok duymak istediğim kelimeler, gözleri kapanırken çıkmıştı dudaklarından.

"Nisan..." Abim yanıma oturup bir elini omzuma doladığında irkildim. "İyileşecek. Sana söz veriyorum." Başımın üzerini öptü. "Ayrıca domuzun tekidir o. Bizi bırakıp hiçbir yere gitmez, gidemez." Steve'in beline sıkıca sarılıp kırışan gömleğini göz yaşlarımla biraz daha ıslatırken ikimiz de sessiz kaldık. Söylediklerinde haklıydı, gördüğüm en inatçı adamdı o. Pes etmenin ne olduğunu bilmez, istediğini elde etmeden kimseye huzur vermezdi.

"Kimin yaptığını biliyor muyuz?" dedim en sonunda kısık bir sesle. Sesim attığım çığlıklar yüzünden beni terk etmişti.

"Tahminlerimiz var ama netleşmeden herhangi bir hamlede bulunamayız. Tetikçiyi bulduk, koruma ajanlarımızdan biri tarafından kaçarken yakalandı. O da yaralı, bu yüzden sorgu için uyanmasını bekliyoruz." Steve duraksayıp sessiz, uzun bir iç çekti. Konuşmaya devam ettiğinde sesi titriyordu. "Orada sen de yaralanabilirdin. Eğer ajanlar yakınlarınızda olmasaydı ve bana haber vermeselerdi... Belki de ikinizi birden kaybetmiştim. Her

şey nasıl böyle boka sardı bilmiyorum ama yapan her kimse beynini delik deşik edeceğim, sana söz veriyorum. Size hiçbir şey olmayacak."

Yapan her kimse, Zehir'in gerçek kimliğini biliyordu. Buna cesaret edecek kadar yürek yemiş olması bir başka meseleydi ama... Eğer yakalanmazsa, tehlikenin bir nefes kadar yakınımızda olacağından korkuyordum.

Abimle birlikte, CIA ve MAİT tarafından kullanılan gizli bir hastanenin koridorunda öylece oturup ikimizin de hayatını pek çok yönden değiştiren infazcı ajanın uyanmasını beklemeye devam ettik. Altı sene boyunca kaybetmenin ne olduğunu bildiğimi düşünmüştüm. Gerçekten sevdiğin birinin seni istemediğine ikna olup da ondan uzakta senelerce yaşamak yeterli bir motivasyondu o hissi anlamak için.

Ancak yanılmıştım.

Tümüyle, bütünüyle, tamamen yanılmıştım hem de.

Yirmi dört saattir hissettiğim bu kusursuz kaybetme korkusu, onca sene yüreğimi yiyip bitiren duygudan çok uzaktı. *Daha hırçın, daha baskın ve daha karamsar.* Kavuşamadığın bir sevgili zaten çoktan kaybedilmiş bir savaş gibiydi ama sevildiğini hissettiğin en gerçek anda Azrail'in seni ölümle tehdit etmesi, kazanmak üzere olduğun savaşta cephanenin bir bombayla patlamasından farksızdı. Elinde avucunda ne varsa yok olurdu böylece ve umuda sonsuz bir veda ederdin.

Her şeyin tepetaklak olduğunu, tüm yanlışların ya da hataların silik birer anıya dönüştüğünü hissederken elimden sadece dualara tutunmak geliyordu.

"O nasıl?"

Sesin kimden geldiğini anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu aslında. Gıcır gıcır ayakkabılar, tek bir kırışıklığı dahi olmayan takım elbisesi, kırlaşmış saçlar ve endişeli olduğuna inanmak istediğim çatık kaşlı bir yüz. Babam saatler sonra

hastaneye teşrif etmiş, elinde büyüyen çocuğun akıbetini merak etmeye karar vermişti anlaşılan.

Abimle birlikte ayağa kalktık. "İyi olacak," dedi Steve babamızın yüzünü dikkatle incelerken.

Babam başını sallayıp arkamızdaki yoğun bakım ünitesine şöyle bir bakış attı. Ardından koyu gözleri benimkilerle buluştu ve kirpikleri bir anlığına titreyip yüzünü çözemediğim bir ifadeyle maskeledi. Endişenin kırıntıları sanki onda uzun süredir göremediğim şefkatle bir araya gelmişti. Henüz küçük bir çocukken bana neredeyse vurmak üzere olduğu gün dışında, babamla hiçbir zaman kötü olmamıştı aramız. Üniversite bahanesiyle çekip giderken bile gitmemem için beni ikna etmeye çalışan tek kişi oydu. Abim ve Zehir sessiz kalırken o bana saatlerce yalvarmıştı. Çünkü her zaman sığındığım bir limandı o. Bir babanın yapması gereken her şeyi eksiksiz yerine getirmiş, ihtiyacım olan sevgiyi de bana vermekten geri durmamıştı.

Fakat bazen... Bana düşmanıymışım gibi attığı bakışları yakaladığım o saniyelik anlarda içimi bir ürperti kaplardı. Ruhum buza çalar, sebepsiz bir korku damarlarımda durmadan akardı. Sanki buzdağının yalnızca görünen bir yüzüydü bana gösterdiği ve ben yine de korkmadan ona doğru yüzüyordum. Son bir aydır, buraya geldiğimden beri de bu hissin attığı çığlıklar kulaklarımı sağır etmek üzereydi. Korkunç derecede baskın ve tüylerimi diken diken eden türdendi.

"Neredeydin, baba?" dedim bakışlarını benden kaçırmadan hemen önce. Üzerimdeki kapüşonluya rağmen -ki Zehir'e aittiaaniden üşüdüğümü hissederek kollarımı etrafıma sardım. Ne var ki bu soğuğun sebebi hastanenin steril koridoru değildi.

"Steve ve Zehir'in yokluğunda yapılması gereken işlerle ilgilendim. Ayrıca bu haltı kim yediyse onu araştırmakla meşguldüm. Hesap sormanın bir sebebi var mı, kızım?" Tek kaşını kaldırmış, mesafeli ifadesine tekrar sarılmıştı.

Ona doğru bir adım attığımda Steve kolumu yakaladı. Bir şey olacağından değil de beni sakinleştirmek için yaptığı bir hareketti bu. "Olmalı mı, babacığım? Sen söyle. Sesi soluğu çıkmayan ya da işine gelmediğinde posta koymayı huy edinen sensin."

Bakışları kısıldı, Steve yanımda gerilerek araya girmek istedi fakat babam elini kaldırıp onu durdurdu. Her zamanki gibi, üstünlük kuran kişi kendi olmalıydı.

"Haddini aşma, çocuğum."

Ne?

Aramızda ne geçerse geçsin, benimle hiçbir zaman böyle konuşmazdı.

Onu artık tanıdığımdan bile şüpheliydim. Hayal kırıklığı boğazıma koca bir yumru gibi oturdu. "Ne olur, baba? Seneler önce yarım kalan şeyi yapıp beni döver misin? Kaldırdığın o elin bir amacı vardı sonuçta, değil mi?"

"Apr-"

Steve elini kaldırıp tıpkı az önce yaptığı gibi sözünü yarıda kesti.

"Nisan, diyecektin sanırım." Aramıza girdiğinde babam birkaç adım geri çekildi, etrafa yaydığı huzursuzluk neredeyse havadaki oksijeni tüketecekti. Yine de Steve'in tehdit saçan bakışları kadar kuvvetli değildi. "Sana daha önce de söyledim, söz konusu Nisan'sa kim olduğun beni ilgilendirmez. Sınırını ve nerede durduğunu bileceksin."

Eskiden Steve de bana April derdi ama o hiçbir zaman Nisan ismini reddetmez ya da ben duymak istemediğimde bana asla öyle seslenmezdi. Fakat artık katlanamadığımı biliyordu. Sınırlarıma, isteklerime duyduğu saygının benim için önemi büyüktü.

Babam bir süre sessizlik içinde, şüpheli bir ifadeyle inceledi bizi. Yüzüne yerleşen kırışıkların, maskesini sağlam tutma konusunda pek işe yaramadığının o da farkındaydı. Ardından bakışları tekrar yumuşadı ve bir saniyeliğine özür gördüm içlerinde.

Bana yöneltmeye cesareti olmadığı bir özürdü bu. O günden beri beklediğim bir özürdü. Ne acı ki hiçbir zaman duyamayacağımı biliyordum.

"İkinizin de Zehir'in durumu yüzünden gergin olduğunuzu düşünüyorum. Bu yüzden sizinle tartışmayacağım." Arkasını dönüp gitmeden önce duraksadı. Sarsılmak nedir bilmeyen dik duruşuna rağmen omuzları çökmüştü. "Durumu hakkında beni güncellersiniz. Odaya çıktığında ziyaretine gelirim."

Babam koridorda gözden kaybolduktan sonra gözyaşlarımı bir kez daha serbest bırakıp abime sıkıca sarıldım. Steve uzun bir sessizliği geride bırakıp başımı okşarken kulağıma onun iyi olacağını, her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı defalarca ve babamı kafama takmamı söyledi. Ama ikimiz de bunu yapamayacağımı, içten içe en büyük kırgınlığımın ona ya da Zehir'e olmadığını biliyorduk.

Bakışlarım parmağımdaki yüzüğe kaydığında sert bir hıçkırık daha dudaklarımı terk etti. Böyle olmaz mıydı hep zaten? Mutluluk uzun bir bekleyişin, sabrın ve sükunetin ardından gelir sonra da sizi en ihtiyaç duyduğunuz anda bırakıp giderdi. En yakın olduğunu düşündükleriniz aniden yabancılaşır, gerçekler size sağlam bir nutuk çekerdi.

Damian King benim mutluluğumun ve göğsümdeki acının nihai sebebiyken, kapanan gözleri de yok oluşumun başlangıcıydı.

10 GÜN SONRA...

"Sikeceğim şimdi yasağını! Bir şekilde ayarlayacaksın ve ben oraya girip onunla konuşacağım. Bana ihtiyacı var, sesimi duymaya ihtiyacı var." Sinirden saçlarımı yolmamak için ellerimi yumruk yaptım. "Bok gibi klişe kokan dram filmlerini de mi izlemediniz hiç? Onun için nefes aldığımı hissetmek zorunda

İkimizin yerine ayakta kaldığımı duyması gerekiyor! Ve sonra bum! Gözlerini açacak. Bu her zaman böyledir." İsyan dolu bir iç çekişle, bana delirmişim gibi bakan abimle Greta'dan bir tepki bekledim. İkisi de sessiz kalmaya devam ettiğinde abimin koluna uzanıp sıkıca tuttum. "Allah kahretsin... Beni içeri sokacaksın, Steve. Anlıyor musun? Siktiğimin doktoru öyle söyledi diye oturup beklemeyeceğim!"

Greta'nın eli nazikçe omzumu buldu. "Öyle söylemesinin bir sebebi vardır, Nisan. Tehlikelidir belki?" dedi havayı yumuşatma çabasıyla.

Ölüm vadeden gerginliğimi biraz daha anlaması için ona doğru döndüm. "Doktorlar ya da hemşireler yeterince *steril* hareket ettiğinde tehlike olmuyor da sadece beş dakika onunla konuşmak istemem mi problem yaratacak? Ne yaşadığımın farkında mısınız siz? Gidip adamın bağlı olduğu makineleri falan sökeceğimi mi düşünüyorsunuz? Beni delirirken görmek daha mı çok hoşunuza gidiyor?"

Greta bakışlarını kaçırıp huzursuzca kıpırdandı ve omuzumdaki eli yanına düştü. O da tıpkı benim gibi günlerdir uykusuzdu ve gri eşofmanları artık kırışmaktan şeklini kaybetmişti. Defalarca eve gidip dinlenmesi gerektiğini söylememe rağmen beni dinlememiş tek bir saniye bile yanımdan ayrılmamıştı.

Üzerine gitmeyi hiç istemediğim için çöken omuzlarıma aldırış etmeden ona uzanıp sıkıca sarıldım. "Beni en çok senin anlaman lazım. İyi değilim, Greta. Onu görmezsem aklımı yitireceğim."

Greta beni aynı güvenli kollarla kucaklarken anlayış dolu bir mırıltı duydum. "Biliyorum, canım. Farkındayım. Eminim abin bir şeyler ayarlayacaktır."

Bir çift bal bakışa duyduğum ihtiyaç, isyan etmekten kısılan sesim, hiç durmadan titreyen ellerim ve asla kurumayan gözyaşlarım, Steve'de yeterli etkiyi bırakmış gibi görünüyordu. Greta'ya tedirgin, emin olmayan bir bakış attıktan sonra başını

sallayıp bana doğru eğildi ve alnıma derin bir öpücük bıraktı Uzun parmakları yanağımı okşarken tıpkı benimkiler gibi gözleri dolmuştu.

"Birazdan seni içeri sokacağım, bir tanem. Söz veriyorum."

Yarım saat sonra, bitmek bilmeyen koskoca on günün ardından yoğun bakım ünitesine adım attım. İçerisi beklediğim kadar soğuk değildi. Hoş, kapüşonlumun üzerine geçirdikleri önlükten, kafamdaki boneden ya da maskemden soğuğu hissetmem de pek mümkün görünmüyordu. Yatağın olduğu, perdelerle ayrılmış kısma doğru ilerlerken ardı ardına öten cihazların sesi bana içinde bulunduğum bu anın ne kadar gerçek ve korkunç olduğunu hatırlatıyordu. Hiçbir zaman unutmayacağım, nefret ettiğim şeyler listesinde en tepeye çıkmıştı bu sesler.

Perdeyi yavaşça çektim ve bakışlarım sevdiğim adamın hareketsiz yatan bedeniyle buluştu. Her zaman bir altın gibi parlayan esmer tenini hiç bu kadar solgun, dudaklarını hiç bu kadar renksiz ve hayranı olduğum dalgalı saçlarını hiç bu kadar cansız görmemiştim. Her şeye rağmen, öylece yatarken bile güzel bir adamdı. İçime titrek bir nefes çekip maskemi ıslatan göz yaşlarıyla yatağa yaklaştım ve sessizce kenarına tünedim. Parmaklarım Zehir'in soğuk elini buldu, tenini nazikçe okşarken burnumu çekip boğazıma oturan yumruyu yuttum.

"Biliyor musun, İnfazcı Ajan... Tam bir hilekârsın. Cidden. Seni kısa yoldan affedebileyim diye kendini kurşunun önüne attığını bile düşünüyorum. Çünkü benim tanıdığım Zehir, affım için bunu yapacak kadar deli bir adam." Dudaklarımı ıslatıp kıkırdadım. "Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki sen beni yalnız bırakamazsın. Kendin söylemedin mi, altı sene boyunca beni bir *gölge* gibi izlediğini? O yüzden yapamazsın. Ben kalbindeki adamı, geçmişini ve seni bütünüyle görmeye başlamışken öylece çekip gidemezsin, Damian." Histerik gülümsemem yerini bir hıçkırığa bıraktı.

"Lütfen... Şu romantik Kore dramalarındaki klişe sahneyi yaşamamız gerekiyor, anlıyor musun? Uyan. Lütfen uyan." Dudaklarımdan düşen her kelime birer siteme dönüşürken burnumdan sert bir isyan nefesi verdim.

Yaklaşık on dakika boyunca, onu ne kadar sevdiğimden ve ikimiz için küçüklüğümden beri hayal ettiğim gelecekten bahsederek boş boş konuştum. Bana dair en sevdiği şey sivri tırnaklarım ve tükenmeyen neşemdi. Ayrıca ne zaman çok konuşsam beni susturmak için mutlaka bir şey bulur, bunu da en tatlı şekilde yapardı. Kalp atışlarını gösteren cihazın sesi biraz daha yükselip hız çizgisinin dalgaları hareketlendiğinde, aniden ayaklandım. Kötü bir şey mi, yoksa iyi bir şey mi olduğundan emin olamadan yatak başlığındaki acil durum düğmesine çoktan uzanmıştım. Parmaklarım düğmeyle temas ettiğinde, Zehir'in kirpikleri birkaç kez kıpırdadı.

Hassiktir oradan! Cidden o dram filmlerini yaşıyor muyduk? Teknik olarak bunun mümkün olduğunu her doktor söylüyordu ama bilmek ve yaşamak çok farklı şeylerdi.

Nefesim boğazımı yaktı.

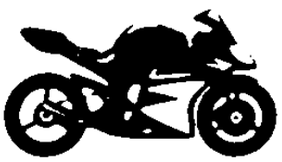
Gözyaşlarım da bedenimin geri kalanıyla birlikte donup suskunluğa gömüldü.

Kocam, kıyametimin ve yeniden doğuşumun sebebi, bal rengi gözlerini saklayan gözkapaklarını ağır ağır aralamıştı. Kısa kafa karışıklığı ve yorgunlukla birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı. Bakışları odağını kazanıp benimkileri bulduğunda, oksijen maskesinin içindeki dudakları hafifçe aralandı. Bir şeyler söylemek istediğini fark ederek titreyen ellerle uzanıp maskesini yavaşça indirdim. Solgun yüzünde tek bir mimik oynamadı ama yorgun bakışları pek çok duyguyla kaynıyordu. Dudakları tekrar aralandı, fısıltıyı andıran kelimelerinin tek ve daimi hedefi her zamanki gibi bendim. Üstelik hiç farkında olmadan bir yemin daha etmişti bana.

Ninova

"Ölümün senin ve benim arama girecek cesareti yok, Ma Vie Benden kurtulamazsın."

Günler sonra göğsümdeki yük beni terk etti ve ben, bu sefer mutluluk gözyaşlarıyla dizlerimin üzerine çöktüm.

Koşturmacayla geçen iki saatin ardından Zehir'i odaya aldıklarında, verilen ilaçların etkisiyle hâlâ uyuyordu. Bilincinin kuvvetli bir şekilde yerine gelmesi akşamı bulur demişti doktor. Uyandıktan sonra da bazı testlerle birlikte pansumanının yapılması gerekiyordu. Ayrıca, bir hafta daha burada kalması gerekiyordu ama bunun Zehir'in işine geleceğini düşünmüyordum. Gözünü açar açmaz eve dönmek isteyecekti. Makinelerin seslerinden ve üzerindeki kablolardan kurtulmak için her şeyi yapardı. Bu yüzden Steve'le bunu konuşmuş, evin boş odalarından birini neredeyse mini bir hastaneye çevirmiştik. Daha doğrusu, şu an Alya ve Greta bu işle ilgileniyordu.

Zehir'in uyanmasını beklerken özel odadaki banyodaydım. Son bir aydır yaşadığım onca şeyi düşünerek sıcak suyun altına girmiştim. Uzun, yorucu ve korku dolu günlerin akıp gitmesini istiyordum suyla birlikte. Bende yarattığı felaketin yok olmasını, titreyen ellerimin ve göğsümü yırtarcasına atan kalbimin durulmasını istiyordum. Bir yandan canımı yakacak kadar derimi ovalarken diğer yandan uğursuz düşüncelerim suyun çağlayan sesiyle birlikte zihnime üşüşmüştü.

Eve geri döndüğüm gün hayatımın aşkıyla, kalbimi hem kırıp hem onarabilen tek adamla anlaşmalı bir evlilik yapacağımı öğrenmiştim.

Nikâh gününe kadar iki hafta boyunca onu görmezden gelmek için tüm irademi kullanıp onca köşeli yanıma rağmen, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam etmiştim.

Ninova

Evlendiğimiz gece onca yeminimi resmen çöpe atmış ve dudaklarının tenimde binlerce kez gezinmesine, tadıma bakıp beni uçurumun kenarına sürüklemesine izin vermiştim

Yaklaşık bir hafta sonra yarı zamanlı ajan, yarı zamanlı modacı olarak hayatıma devam ederken kocamın tüm kirli geçmişini ve çektiği onca acıyı öğrenmiştim. Hemen ardından gözlerimin önünde vurulup kollarımın arasında bilincini kaybetmesine şahit olmuştum.

Sırtımı duşun duvarına yaslayıp ömrümden on sene çalan bu bir buçuk aya küfür mü etsem yoksa şükür mü etsem emin olamadan bir kez daha ağlamaya başladım. Yorgundum çünkü. Paranın, malın, mülkün ya da hırsın ne kadar önemsiz olduğunu anlamak için sanırım bu haysiyetsiz duyguları yaşamak gerekiyordu. Ve ben, kendimi ilk kez bir yere ait hissederken utanmadan kapımı çalmışlardı. Oysaki altı sene boyunca daha kötü ne yaşayabilirim diyerek ikna etmekle yetinmiştim kendimi.

Korku mu? En derinden öğretmişti bana onu hissetmeyi.

Kaybetmek mi? En acımasız silahıyla vurup can çekişmemi günlerce seyretmişti.

Büyük lokma ye, büyük konuşma.

Elbette bir şeyleri sürekli düşünüp durmanın alemi yoktu. Olanla ölene çare olduğu da görülmemişti. Kendimi olabilecek çok daha kötü senaryolara hazırlamışken geçmişi daha fazla geleceğimin baş düşmanı yapmayacaktım. Aynı kitabın kalp kıran sahnelerini değil de sayfalar ilerledikçe umut veren paragraflarım okumak gerekirdi bazen.

Şiş gözlerle duştan çıkıp siyah bir taytın üzerine, yine Zehir'in kapüşonlularından birini geçirdim. Gözlüklerimi takıp saçlarımı ensemde topladığım sırada banyonun kapısı tıklatıldı. "Ben geldim. İçeride misin, Nisan?" diye sordu Deha. Türkçe'yi tercih etmesi hoşuma gitmişti. Kanımın ve genlerimin en gurur duyduğum tarafıydı Türk olmak ve dünyanın en güzel dili olduğu konusunda kimse fikrimi değiştiremezdi.

Ninova

"Evet, şimdi geliyorum. Bir dakika," dedim ayakkabılarımı ayağıma geçirirken.

Hızla etrafı toparlayıp kirli çamaşırları çantaya tıktım. Odaya girdiğimde, Deha lüks kanepelerden birine yerleşmişti. Beni görünce gri gözlerinin kenarları tebessümüyle kırıştı. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Önündeki sehpaya koyduğu yemek poşeti resmen ağzımın sulanmasına sebep olmuştu. Günlerdir doğru düzgün beslenememiştim ve kuvvetle ihtimal birkaç kilo kaybetmiştim. Zehir bana çok kızacaktı...

"Teşekkür ederim, açlıktan ölecekmişim gibi hissediyorum." Midem bu fikre katılarak guruldadığında sesi odada yankılandı.

"Ayrıca," dedi Deha elini eşofmanının cebine atarak. "İskambil kartları da getirdim. Pişti oynar mıyız? Alya benden nefret etmekle meşgul olduğu ve Steve de pişti yerine pokeri tercih ettiği için elimde bir tek sen varsın. Hem kafan da dağılır. Patron mışıl mışıl uyurken vakit geçirmiş olursun."

Söylediğine kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Pişti Türkiye'de en çok oynanan kâğıt oyunlarından biriydi ve tıpkı söylediği gibi inanılmaz kafa dağıtırdı. Ancak benimle oynadığına maksimum bir el sonra pişman olacağı için üzülmüyor değildim.

"Anlaştık ama bir sorun var." Bir yandan da Zehir'i kontrol etmek için odanın diğer tarafına geçen açık kapıya doğru yürüyordum.

"Neymiş?" Deha yemekleri torbalarından çıkarırken odayı poşetlerin hışırtısı doldurdu.

"Hafızamı hafife alma derim, kart takip etmekten ziyade sana atacağın kartı bile söyleyebilirim. Bu yüzden benimle pişti ya da okey gibi oyunlar oynayan herkes çabuk pes eder. Hatta biraz gıcık olduklarına eminim. Elimde olmadan yaptığım bir şey, lanetimin bir sonucu."

Kapıda durup ona doğru döndüm. Kaşlarını çatıp yüzünü

buruşturturken küçük bir çocuk gibi ofladı. "Bunu hiç hesaba katmamıştım. İnsaflı davransan olur mu? Ağza bal çalmak her zaman iyidir. Ayrıca, bu senin lanetin falan değil. Gördüğüm en havalı yetenek."

Şükürler olsun ki, benim gibi atasözü kullanmayı seven biri vardı hayatımda. Ona gülerek başımı salladım. "Tamam. Sen ortamı hazırla, ben de Zehir'e bakıp geleceğim. Yoksa tek lokma yiyemem oyun falan da oynayamam."

Deha başını sallayıp tekrar yemekleri masaya dizme işine döndü. Odanın diğer tarafına geçtiğimde, görmek istediğim tek şey uyanmasını beklediğim biricik kocamdı; yatağının başında dikilmiş elini tutmak için uzanan Elisa değil. Öfke, kıskançlık ve nefret ele ele tutuşup zihnimin içinde bir çember oluştururken kısa bir an gözlerim karardı.

"Senin burada ne işin var?" dedim sert adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıp yatakla arasına girerken. Toparlanıp aksiyon almam pek uzun sürmemişti.

Elisa birkaç adım geri çekilip bana tiksiniyormuş gibi baktı. Kollarını göğsünde bağlarken küstah tavrı buram buram ucuzluk saçıyordu. "Ne gibi görünüyor? Zehir'i ziyarete geldim."

"Tamam. Ziyaretin bitti, o da gayet iyi. Şimdi defol git."

"Anlamadım?"

Ona doğru sert bir adım attım. "Daha açık nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. *Siktir git* mi deseydim?"

Elisa'nın burun delikleri öfkeyle genişledi, bana doğru eğilirken yüzü nefretle çarpılmıştı. "Sen, kim olduğunu sanıyorsun? Onca sene yoktun ve şimdi geri dönüp bir şeylerin sahibi olabileceğini mi düşünüyorsun? Ya da bana emir verebileceğini? Gözümde hiçbir vasfın yok, April Wilson. Hiçbir zaman olmadı."

April Wilson mı? Sabrımın sınırında, ince bir çizginin üzerinde yürüyordum ve eğer düşersem, bu aptal orospuyu da yanımda götüreceğime oldukça emindim.

Ninova

"Sana gitmen söylendi, Elisa. Hatırlıyorsan bundan sadece birkaç hafta önce, Nisan'ın sözünün kendi sözünden farksız olduğunu söylemişti patron. Uzatmanı ve başına iş açmanı istemem. Bu yüzden emirlere itaat et," dedi Deha. Öfkeden yanımıza geldiğini fark etmemiştim bile.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Üç gündür hayatımızda olan birinden de emir almayacağım."

Ona yalnızca gülümsedim. İyi, hoş, tatlı ya da tehdit içeren bir gülümseme değildi bu. Stabil ve formalite bir duruşun yansımasıydı sadece. Uzatmanın ya da pek fazla düşünmenin bir mantığı olmadığına karar verip Zehir'in yanındaki komodinde duran silaha uzandım. Şu işe bakın ki ucunda susturucu bile takılıydı. Hedefim sol ayak bileğiydi, tam on ikiden vuracağımı bildiğim için gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmadan ateşlemiştim silahı. Bakmama gerek yoktu. Deha gibi keskin nişancı olmayabilirdim ya da diğerleri gibi 7/24 atış talimi de yapmıyordum. Fakat yakın hedefleri hiçbir zaman ıskalamazdım.

Elisa bir çığlık attığında, Deha uzanıp ağzını kapattı ve yeri boylamak üzere olan bedenini sıkıca tuttu. Yaptığım şeye şaşırmış gibi görünmüyordu. Yüzünde sadece bunu beklediğini gösteren bir ifade vardı.

"Senin gibilerle hayatım boyunca hiç sıkıntı yaşamadan uğraşabilirim. Çünkü en sevdiğim şeydir, hafife alındığımı bile bile insanları şaşırtmak. Sonuçta benim adım Nisan King. Damian King'in karısı, bu teşkilatın baş üyesiyim." Acıyla buruşan yüzüne, Deha'nın eline doğru akan gözyaşlarına baktım. "Biliyor musun Elisa, acıma duygusuyla eskiden daha yakın arkadaştık. Kalbimin bir kısmı taşlaşmadan önce de diyebilirim." Üzülmüş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Ancak söz konusu sevdiklerim olduğunda, Zehir'i sana mumla aratacağımı söylemiştim. Kovuldun, Elisa. Bir boka yaramayan ayağın iyileştiğinde, MAİT'in

Washington kolundan siktir olup gideceksin. Olur da itiraz ettiğini duyarsam, bu sefer hedefim ayağın olmaz."

Silahı komodine bırakıp tekrar Deha'ya döndüm.

"Şunu gözümün önünden çek ve doktorlardan birinin önüne at. Ya da her ne yapacaksan. Umurumda bile değil. Ayrıca burayı temizlemesi için de birini yolla. Güzelim zemin mahvoldu. Döndüğünde pişti işini hallederiz."

Deha başını sallayıp Elisa'yı kapıya doğru götürmek için hareketlendi. Bakışlarında bir miktar gurur ve keyif olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Şaşırmasını beklemem şaşırtıcı olurdu. Avcı için birinin vurulduğunu görmek, sabah kahvaltısında çayına iki şeker atmak kadar sıradan bir eylemdi.

Kapıdan çıktıklarında bir süre öylece dikilip derin nefesler aldım. Ne olursa olsun her gün birini vurmuyordum. Alışmadığım bir şey değildi muhakkak ama silahlara başvurmayı hiçbir zaman sevmemiştim. Nasıl kullanılması gerektiğini öğrenme sebebim sadece kendimi korumak içindi. Eğitimi bizzat Steve'den alıp her şeyi adam akıllı öğrenene kadar da Zehir'le talim yapmıştım. Görüşüm onlarınki kadar kusursuz olmasa da yakın hedefleri bakmadan vurabilmek gibi tuhaf bir yetenek geliştirmiştim.

Ancak bugün birini vurmayı beklemiyordum. Şu işe bakın ki, âşık olduğum adam için teşkilatın en iyi ajanlarından birini bileğinden vuracak kadar gözüm dönüvermişti.

Bir de Zehir'in kıskançlığının toksik bir boyutu olduğunu düşünürdüm... Dişli bir rakibi olacağıma artık emindim.

"Beni bu kadar sahiplenmen hoşuma gidiyor, Ma Vie. Mümkünmüş gibi daha çok hayran kalıyorum sana."

Aldığım son nefes ciğerlerime takılı kaldı. Hızla arkamı dönüp yorgun ama bir o kadar keyifli gözlerle beni izleyen kocama baktım. Odadaki tek ses, kalbinin düzenli ritmiyken kulaklarımda şarkılar çalıyordu. Günler önce beni terk eden sesler, renkler ve diğer her şey geri dönmüştü işte.

Ninova

"Orada dikilip durmak yerine bana bir öpücük versen her şey daha güzel olabilir, Küçük Gölge. Ne kadar süredir bilincim yerinde değil bilmiyorum ama sana iht-"

Devamını duymadım, daha doğrusu duymak için konuşmasına izin vermedim. Yatağa doğru eğilip yüzünü sıkıca tutarken hedefim de amacım da belliydi. Solgun dudaklarına sıkı bir öpücük kondurduğumda, Zehir tek bir saniye duraklamadan dövmeli elini kaldırıp parmaklarını enseme doladı. O kısa saniyelerin içinde, etrafımızdaki her şey aniden yok oldu.

Dudakları benimkileri günler sonra ihtiyaç duyduğu suymuş gibi içerken hem nazik hem de bir o kadar sertti. Beni yaşadığıma, onunla birlikte nefes almaya ve umut etmeye en çok inandıran şeydi bu öpücük. Kollarında eriyip gitsem ve ona karışsam bile hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar da gerçekti. Zehir'in eli belime kayıp beni kendine doğru çektiğinde, göğsüne yaslanmamak için ellerimi yastığının iki yanına dayayıp doğruldum. Dudaklarımızın arasına biraz mesafe koyduğumda iç çekti.

"Aptal adam," dedim nefes nefese. "Göğsünde kocaman bir delik var. Dikişlerini patlatmak mı istiyorsun? Öpüşmenin de bir sınırı var. En azından şimdilik."

Bal rengi gözleri kısılırken dudaklarını yalayıp yutkundu. Söylediklerim onu hiç mutlu etmemişti. Yüzü asıldığında gülmemek için bakışlarımı duvara çevirdim.

"Şu sikik dikişler alındıktan sonra bu ukala ağzından duyacağım tek şey, altımda inlerken adımı haykırman olacak, Mon Amour."

Of. Cidden, ne adamdı ama... Bacaklarımı birbirine bastırma dürtüsüyle savaşırken yatağın kenarına oturup ona hayretle baktım. "Uyanır uyanmaz düşündüğün şey bu mu gerçekten? Anlaşılan çoktan iyileşmişsin, İnfazcı Ajan. Beni altına almakla ilgili tehditler savurduğuna göre... Hem ben öyle bir şey ima etmemiştim," dedikten sonra omuz silktim.

Dudakları iki yana kıvrılmadan önce hafifçe öksürdü. "Sen ikimiz için nefes alırken nasıl iyi olmam?" dedi kırçıllı bir sesle. "İhtiyacım olan tek ağrı kesici sensin, Nisan. Sen yanımda olduğun sürece, diri diri gömülsem bile canım yanmaz. Kaldı ki artık dudaklarına sahibim. Beni daha fazla durduramayacağını biliyorsun."

Uyandığı gibi sinirimi bozma işine son hız dönmüştü. Nasıl bir adama âşıktım ben? Canımı hem en çok sıkan hem de elleriyle alsa sesimi çıkarmayacağım tek insandı.

Omzuna vurup kaşlarımı çattım. "Şu ölüm, gömülme, yaralanma gibi mevzuları konuşmasak mı artık? Geri kalanları da ayağa dikildiğinde çözeriz bence."

"Az önce Elisa'yı vururken böyle düşünmüyordun, karıcığım."

"Kes sesini, Zehir. Şu aptal sülüğün adını ağzına almanı istemiyorum. Gerçekten..." Oflayıp burun kemerimi sıktım. "Gözünü açtığın an bunları mı konuşacağız? Gidip hemşireyi çağıracağım. Sen uyanınca birkaç tetkik yapacaklarını söylemişlerdi. Durmuş burada beni sinir etmekten başka bir şey yapmıyor ve beni oyalıyorsun."

Ayağa kalktığım sırada bileğimi yakalayıp beni durdurdu. Tenimi saran parmaklarına, ardından yakışıklı yüzüne baktım. Eğlenceli ifadesi buğulanmış, bal rengi gözlerinde görmeye alışık olmadığım yaşlar birikmişti. "Seni duydum, güzelim," dedi biraz daha güçlü bir sesle. "Bilincim kapanmadan önce söylediklerini duydum. Her kelimen, o güzel dudaklarından dökülen her şey hâlâ kulaklarımda." Beni yavaşça kendine çekip elimi dudaklarına götürdü, parmaklarıma derin bir öpücük bıraktığında nabzım hızlandı. "Biliyorsun, ben seni her zaman duyarım. Azrail'le olan savaşımın sesleri bile buna engel olamaz."

Oysaki o kadar emindim ki beni duymadığına... Onu *sevdiğimi* söylemiştim. Adını *haykırmıştım*. Gözleri kapanıp kollarımın arasındaki bedeni soğurken canımı yakan bir diğer şey de bu olmuştu. Keşkelerin en büyüğüyle de o an tanışmıştım.

Ninova

"Damian..." dedim kısık sesime rağmen olabildiğince güçlü bir tonda.

Gözleri bir anlığına kapandı. Yüzünde huzurlu, hatta kusursuz bir ifade belirdi. Tüm hayatı boyunca en çok istediği şeye kavuşan küçük bir çocuk gibi gülümsediğinde, kirpikleri tekrar aralandı. "Bir kez daha söyle, Ma Vie."

Yatağın kenarına tekrar iliştim, alnına dökülen acı kahve saçlarını geriye doğru itip yüzünü okşadım. Uzayan sakalları parmaklarıma batarken başını yana yatırıp yanağını avucuma yasladı. Acelesiz, telaşsız ve şükür dolu düşüncelerle kulağına doğru eğildim. Adı bir ihtiyaç gibi dudaklarımdan döküldüğünde, eli tekrar ensemi buldu ve başını çevirip dudaklarımı bir kez daha onunkilere esir etti. Bu sefer nazik değildi öpücüğü. Bir teşekkürün en köşeli, en sert haliydi. Dudaklarıyla tapar gibi öpüyordu beni. En sevdiği şarabın tadına sinen hazzın bıraktığı tutkuyla, hissettiği aşkın en çılgın haliyle... Öyle bir öptü ki, gelecek günlerin vaadini ve bizi bekleyen onca şeye rağmen her şeyin üstesinden gelebileceğimizi anlattı bana. Atlattığımız bu korkunç günleri çabucak unutturacağının bir sözünü verdi öpücüğüyle.

"Ne sikim oluyor lan burada?" dedi kuvvetli bir ses hemen arkamdan.

Yerimden sıçrayarak Zehir'den ayrıldım. Neredeyse topallayarak ayağa kalkarken elim yerinden çıkacak gibi çarpan kalbimi buldu. Steve kapıda durmuş, etrafına buram buram öfke saçarken utançla olduğum yere sindim. Of... Siktir. Bok gibi bir durumun içine düşmüştüm. Kim abisinin önünde kocasıyla öpüşürken yakalanmak isterdi ki? Nikâh akşamı her şey planlı olduğu için rahatsız olmamıştım ama bugün... Hay lanet.

"Kapı çalma adetin yok mu senin, Kuzgun," dedi Zehir. İfadesi o kadar sakindi ki yüzünü yumruklamak istememe sebep oluyordu.

Steve'in ağzı açılıp kapandı. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken elini dağınık saçlarının arasına geçirip çekiştirdi. "Sana

kan verip bir de kan kardeşim yaptığım için öyle pişmanım ki... Allahın cezası herif, uyandığın gibi kardeşimi mi sömürdün?"

Damian doğrulmak isteyerek kıpırdandı ve yatağın yanındaki düğmeye basıp kendini hafifçe yükseltti. Cüssesinin iriliği yüzünden yatak altında küçücük görünüyordu. "Odaya aniden girmesen böyle bir şeye şahit olmazdın, bebeğim," dedi Zehir, ölüm fermanını imzaladığından bir gram haberi yoktu. "Gerçi kıskandığını söylesen de olurdu," diye de ekledi beni biraz daha şok ederek.

Şu anda ne yaşanıyordu acaba?

Abim Zehir'e ters ters baktıktan sonra iki elini beline dayadı. Birazdan ikimizi de deşecek gibi görünüyordu. Her şeyi bilmesine rağmen hiçbir zaman kabullenmek istemeyişi biraz tatlıydı. Klasik bir abinin en gerçek örneğiydi.

"Dua edin, bu sikik herif uyandığı için mutluyum. Ama yemin ediyorum ki bu görüntüyü aklımdan silene kadar ikinizin de canını sıkacağım. Aptal şakalarını da sonraya sakla."

Daha fazla kızarıp domatese dönüşmeden önce, abimin yanından geçip hemşireyi çağırmak için kapıya doğru ilerledim. Burada biraz daha oyalanırsam utançtan yerin dibine girecektim. "Şey, ben en iyisi doktoru falan çağırayım. Ölmek ya da dul kalmak için çok gencim. Abimin elinde harcanmak da istemiyorum."

Steve sert ve alaycı bakışlarıyla beni onaylarken bakışları kısa bir an benden yere doğru kaydı. Fayans aralarına biriken kanı görünce ifadesi son hız şaşkınlığa dönmüştü. "Burada ne oldu?"

"Elisa'yı ayak bileğinden vurdum."

"Nc?"

Omuzlarımı silkip tekrar kapıya doğru yürüdüm. "Detayları biricik dostun ya da hayatının aşkından öğrenebilirsin bence. Çünkü inan bana, her şeye şahit olacak kadar bilinci yerindeydi. Ayrıca..." kısa bir an durup şaşkınca yüzüme bakan abime sırıttım. "Elisa'yı kovdum. Yerine çok daha yetenekli birini koyacağınızdan eminim." Kapıdan çıkmadan hemen önce duyduğum

son şey, Zehir'in yorgun ama keyifli bir sesle detayları anlatmaya başlamasıydı.

Koridorun soğuk zemininde yürürken düşüncelerim tekrar korkunç bir rehavetle beynimi işgal ediyordu. Ama bu sefer zihnimin duvarlarını döven şey geçmişim değil, bunu kocama ve ajanlarımız olmasa belki de bana kimin yaptığıydı. Bir şüpheli listem yoktu elbette ve araştırmaların sonucunu da bilmiyordum.

Yine de... Küçük bir ses, geriden gelen ama kuvvetli bir fısıltıyla beni dürten bir ses vardı. Sürekli yanıp sönen uyarı işaretlerinin ortasındaki tek bir ismi fısıldıyordu bana. Bense o olmaması için bildiğim tüm duaları sıralamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Teşkilat başkanı.

Babam.

Yani, Albert Wilson...

16

SADECE BANA ÖZEL

NİSAN

"Ne yapıyorsun?" Greta'nın meraklı sesiyle aniden irkildim. Kafam o kadar dalgındı ki, az kalsın elimdeki kaşığı çorbanın içine düşürecektim. Son günlerde odaklanma problemim giderek kötüleşmeye başlamıştı. Hafızamın kuvvetli köşeleri olmasa muhtemelen b12 eksikliğiyle savaşıyor olurdum.

"Tanrım, Greta..." dedim kısık bir sesle. "Ödümü patlattın." Boştaki elimi kalbime götürüp derin bir nefes aldım. "İlik suyuna çorba yapıyorum, infazcı ajanımızın gücünü yitirmesini istemeyiz." Ona doğru döndüm. üzerinde acı kahve tonlarında bir etek – ceket takımı vardı ve inanılmaz güzel görünüyordu. Yokluğumda şirketteki işleri yürütmesi için onu görevlendirmiştim; üstelik bu konuda çok iyi iş çıkardığına emindim. Zaten var olduğunu bildiğim potansiyeline şahit olmak gurur vericiydi.

Ninova

Topuk tıkırtılarıyla yanıma gelip elektrikli ocaktaki tencereye eğildi. çorbanın kokusunu içine çektiği anda yüzünü buruşturup birkaç adım geriledi. Elini önünde sallayıp kokuyu savuşturmaya çalışırken tiksinti dolu bir ses çıkarmıştı. "Ciddi olamazsın... Bu şey iğrenç kokuyor, Nisan. Zehir'in bunu içebileceğini sanmıyorum."

Kaşlarımı çatıp boştaki elimi belime yasladım. "Çorbanın hiçbir sorunu yok. Türkiye'de her hastayı ayağa diken tek çorba olduğunu biliyor muydun? Önemli olan bu, tadı ya da kokusu değil. Ayrıca bana *hayır* desin de göreyim. Böyle bir güce sahip değil."

"Damian'ın Fransız olduğunu unutuyor gibisin, güzel kardeşim," dedi Steve mutfağa girerken. Siyah takım elbisesinin içinde her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Ajan olduğuna dair en ufak belirti yoktu abimin görünüşünde. O kadar sert ve sarsılmaz bir duruşa sahipti ki, rakiplerini alaşağı etmek için yemin etmiş ünlü CEO'lara benziyordu.

"Ne yani," dedim odağımı tekrar konuya vererek. "Fransız diye *soğan çorbası* mı yapsaydım? Esas o berbat kokuyor. Kaldı ki bu evde işler böyle yürümüyor." Omuz silkip sırıttım.

Steve gözlerini devirirken elini sallayıp beni geçiştirdi. "Çorbayı ben içmeyeceğime göre... Haklısın."

Greta ona imalı bir bakış atıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Aynı durumda olsan sanırım ben de seni buna zorlayabilirdim, Kuzgun. Nisan'la birlikte güzel de bir iş çıkarırdık. Büyük konuşma."

Abimin bakışları kısılıp en yakın arkadaşımı şöyle bir süzdü. Yüzünde tutkunun ve haylazlığın narin meltemleri estiğinde bakışlarımı kaçırıp olduğum yerde kıpırdandım. Aralarındaki bu çekime şahit olmak benim için hem tuhaf hem de bir o kadar güzeldi.

"Bunu malikânede konuşacağız, Ateş Böceği. Şimdi, hazırsan eğer çıkalım. Önce üsse daha sonra şirkete uğrayacağız." Steve bir elini Greta'nın beline dolamadan önce eğilip alnımdan öptü.

"Sen de hem kendine hem de yukarıdaki ahmağa iyi bak. Diğer işlerle şimdilik biz ilgileniyoruz."

İkisi de benimle kısaca vedalaşıp mutfaktan çıktılar. Çorbayı karıştırmaya devam ederken bir süre arkalarından baktım. Hislerim çoğu zaman beni yanıltmazdı ama ikisine dair taşıdığım umudun tam karşısında dikilen her şey yerle bir olacakmış hissi, beni bir türlü terk etmiyordu. Aynı duygunun dikenli parçaları kalbimdeki o hassas, Damian'a ait tarafa da batıyordu. Üstelik son bir haftadır daha çok hatırlatır olmuştu kendini. Yaşananlar sebep oluyordu belki de bu uğursuz düşüncelere ama elimde olmadan kendimi onların içine çekilirken buluyordum.

Damian'ın uyanmasından yaklaşık *bir buçuk hafta* sonra, dikişleri alınır alınmaz eve dönmüştük. Aslında uyandığı günün akşamı çıkacağını, orada durmamak için elinden geleni yapacağını düşünerek çatı katındaki odayı hazırlatmıştık ama beyimiz beni şaşırtmıştı. İlaçlarını düzenli kullanıp pansumanlarını aksatmamış ve işlerle uzaktan ilgilenmeye razı olmuştu. Altında bir şey arayarak birkaç gün bu uysallığının sebebini düşünmediğimi söyleyemezdim. Fakat sonra, uyandığı günün akşamı yanında uyuyakalmadan hemen önce söylediklerimi hatırlamıştım. Böylece yapbozun eksik parçası da tamamlanmıştı.

Ona, *"Doktorların dediğini yapmazsan, bir an önce iyileşmek yerine burnunun dikine gidersen bana bir daha asla dokunamazsın, İnfazcı Ajan,"* diye minik çaplı bir tehdit savurmuş, işe yarayacağını asla hesaba katmamıştım.

Ertesi gün hastane odasında güvendiği tüm ajanları toplamış ve görev dağılımı yapmıştı. Steve zaten teşkilatla ilgileniyordu. Deha da Damian'ın yokluğunda onun işlerinin bir kısmını devralmıştı. Alya, Greta ile birlikte şirketteki işlere koştururken aynı zamanda bilgisayarından teşkilatın kodlarıyla ilgilenmeye devam ediyordu.

Ninova

Örgütle yapacağımız toplantılar ve anlaşmalar kısmını da Hera ile Lucas'ın himayesine bırakmıştık. Herkes Zehir'le benim balayında olduğumuzu düşünüyordu. Daha fazla beklemek yerine işleri bir süre askıya alıp aşk dolu bir tatile çıktığımızı duyurmuştuk. Oliver'dan geriye kalan tüm işler, Andrew ve Jonathan'ın bizden beklediği diğer şeylerle birlikte ufak bir askıya alınmıştı. Her şey şimdilik yolunda gibi görünüyordu ama benim aklımı kurcalayan şey aslında çok farklıydı...

Babam hastanede tartıştığımız günden sonra asla ziyarete gelmemiş, sadece Steve'i arayarak Zehir'in durumu hakkında bilgi almıştı. Bu işin arkasında hâlâ kimin olduğunu bulamamıştı üstelik. Steve'e kendisinin ilgileneceğini söyleyerek onu bu araştırmadan menederken şüphelerimi de kuvvetlendirmişti. Abimin de benim gibi düşündüğünü bildiğim ve en doğrusunu yapacağına inandığım için günlerdir sessizliğimi korumuş, sadece beklemiştim.

Ancak ne Steve'in ağzını bıçak açıyordu ne de Zehir'i komalık eden adam kendi girdiği komadan çıkabilmişti. Silahı ateşleyen keskin nişancının durumu iyiye gitmiyordu, o konuşmadığı sürece de bu işin arkasındaki sır perdesini aralamak çok daha zor olacaktı. Konuşacağı da şüpheliydi gerçi. Yeminli bir suikastçı, davasını satacağına ölmeyi tercih ederdi. Öyle olmamasını ummaktan başka çarem de yoktu.

Yorgun, şüpheyle samimiyet kurmuş zihnimin karanlık düşüncelerini bir kenara bırakıp çorba kasesiyle birlikte merdivenlere yöneldim. Damian'a bunu içirmek çok zor olacaktı. Neyse ki insanlar ona, o da bana hayır diyemiyordu.

Tam kapıyı açmak üzereyken içeriden gelen sesle durakladım. Zehir telefonda biriyle konuşuyordu. Ve onu azıcık tanıyorsam, içeri girdiğim an telefonu kapatırdı. Bu yüzden kapının köşesine sinip tek bir ses çıkarmadan, hatta nefesimi tutarak dinlemeye başladım. "Tahminlerimiz doğru o zaman..." Duraklayıp karşıda-

Ninova

ki kişiden cevap bekledi. "Onunla bizzat ben görüşeceğim. İşin ucunda sadece göğsüme saplanan bir kurşun değil, aynı zamanda altı senelik bir mevzu var, Steve." Tekrar durup iç çekti. "Tamam, senden haber bekliyorum. Ona göre harekete geçeriz."

Telefonu kapattığında bir süre daha odaya girmeyi reddederek öylece durdum.

Altı senelik bir mevzu...

Beynimde dönen çarklar artık çivisi çıkmış gibi durmaksızın hareket ediyordu. Bu yüzden net bir karar alarak odanın kapısını yavaşça araladım. Damian pencerenin kenarında durmuş, altında meşhur gri eşofmanı ve çıplak göğsünü örten sargı beziyle dışarıyı izliyordu. Geniş omuzları düşüncelerinin ağırlığını taşıyamıyormuş gibi çökmüştü. Böyle göründüğü zamanlara nadiren rastlardım, onun gibi bir adam kolay kolay çaresiz hissetmezdi.

Başını çevirip bana baktığında, bal rengi gözleri yüzüne yayılan geniş gülümsemesiyle aydınlandı. "Ma Vie..." dedi kırçıllı ama bir o kadar erkeksi sesiyle. Fransız aksanına resmen yeni bir soluk getirmişti. "Ben uyurken sinsice yataktan çıkıp ortadan kaybolman hiç hoş değil." Gergin havayı dağıtma çabası başkasına karşı işe yarardı belki ama bana söktüğü söylenemezdi.

Onu bozmak yerine ayak uydurmaya karar verdim. "Seni iyileştirmeye uğraşıyorum, İnfazcı Ajan," dedim elimdeki çorbayı göstererek. "Böylece verdiğin sözleri tutabilirsin."

"Tam olarak hangi sözlerden bahsediyoruz?" Gülümsemesi geniş bir sırıtmaya dönüşürken kalçasını pencerenin pervazına yaslayıp ayaklarını çaprazladı. "Seni altımda inletirken adımı haykıracağına dair verdiğim söz mü, yoksa diğerleri mi?"

Aniden durdum, ağzım şokla açıldı ve bakışlarım kısıldı. Bu adamın duru ya da durağı yoktu. Ne zaman ne diyeceğini hiçbir zaman kestirememiştim. "Edepsizsin. Farkındasın, değil mi? Dikişlerin alınalı bir gün falan oldu. Onca sene sabrettin, bence biraz daha bekleyebilirsin."

Ninova

"Edepsiz olmamı seviyorsun, *sevgilim*. İkimiz de biliyoruz ki seni altıma aldığım anda sadece *edepsiz* kelimelerimle bile boşalabilirsin." Uzanıp elimdeki çorbayı aldı, komodinin üzerine yavaşça bıraktıktan sonra belimden tutup beni kendine doğru çekti. "Bu masum güzelliğinin ardında yatan hırçın kadını benden daha iyi kimse tanıyamaz." Başını eğip boynuma bir öpücük bıraktığında az kalsın dikkatim dağılacaktı.

"Sana bir şey soracağım," dedim esaretinden kurtulmak için ondan tekrar uzaklaşarak. Homurdanıp beni tekrar kendine çekmek istediğinde elini tutup onu durdurdum. Bu kadar dibimdeyken sağlıklı düşünmek imkânsızlaşıyordu.

"Zehir, konuşmamız lazım. Her şey normalmiş gibi davranamayız ki bizim için normal diye bir şey yok," dedim tereddüt etmeden.

Elini yavaşça indirdi, çatılan kaşları ve değişen ifadesi aramızdaki ateşi aniden bir buz küpüyle kesmişti. "Bana Zehir dediğine göre, konu önemli. Aldığın cevaplardan memnun değil misin? Yemin ederim Nisan, geçmişime dair sakladığım hiçbir şey kalmadı. Eksik bir adamım ben ve senin gibi mükemmel bir kadına layık olmadığımı zaten biliyorum."

Seneler önce de böyleydi, konu ne zaman ciddileşse ya da ben ne zaman sinirlensem dudaklarımdan adı değil, onun karanlığını yansıtan bu isim dökülürdü. Bu yüzden istemiyordu ona Zehir dememi. Ayrıca o kadar çok yanılıyordu ki... Kendine eksik demesinden bıkmış usanmıştım. Ona olan kızgınlığımın sebebi bana layık olduğunu anlamamasıydı. Benden kaçmasıydı. Bana kendini açmamasıydı.

"Aptalın tekisin. O kadar aptalsın ki, seni boğmak istiyorum. Konu bu değil, Zehir. Her şeyi buna bağlamaktan ve bana layık olmadığını söylemekten vazgeç artık." İç çekip başımı iki yana sallarken devam ettim. "Meseleyi sen çorbanı içtikten sonra da konuşabiliriz." Yatağa oturmuş, tepkisini bekliyordum.

"Konuyu açıp öylece çorba içmemi bekleyemezsin, Küçük Gölge. Ayrıca bu şey iğrenç kokuyor, içmeden önce kendimi hazırlamak isterim." Zehir yaslandığı yerden doğrulup önümde diz çökünce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzü benimkine bu kadar yakınken düşünmek çok kolaymış gibi biraz daha eğildi bana doğru. İki eliyle yanaklarımı kavradığında bileklerini sıkıca tuttum.

"Söyle, güzelim. Madem mesele o değil, ne o zaman?" Sesindeki endişe öyle yoğun, parlak gözlerindeki merak öyle baskındı ki, her şeyi mahvedeceğimi bile bile kendimi tutamadım. "Bu halde olmanın sebebi babamdı, değil mi? Sana bunu yapan oydu?" Zehir'in yüzümü kavrayan elleri hafifçe titrediğinde, gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yasladım. "Altı sene önce, gitmeme sebep olan da o muydu? Bana söylemekten çekindiğin, elini kolunu bağlayan kişi o muydu?"

Ellerini çekip tökezleyerek ayağa kalkmadan önce sertçe yutkundu. Bu sefer güzel parmaklarının hedefi gerginliğini atmak için sürekli karıştırdığı dalgalı saçlarıydı. Onu böyle panik halinde görmeye hiçbir zaman alışamamıştım ama bir açıdan, haklı olduğumu görmek de beni mahvetmişti.

"Söyle bana, Zehir. *Lütfen*. Bir şeyleri duymaya ihtiyacım var. Yoksa delireceğim. Babamdan nefret etmek istemiyorum ama konu sensen ya da bizsek, hiçbir şey umurumda değil." Ayağa kalkıp karşısına dikildim, yüzüne yerleşen keder tüm ağırlığıyla bana doğru akarken nefesim boğazımı yaktı. Tıpkı az önce yaptığı gibi yüzünü kavrayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına sessiz, ufak bir öpücük bıraktım.

"Sana," dedi titreyen sesiyle, kolları etrafıma dolanırken dudaklarını başımın üzerine bastırdı. "Sana her şeyi anlatacağıma dair söz verdim. Öğrenmem gereken ve beklediğim tek bir şey var, Küçük Gölge. Emin olmalıyım. Sonra aradığın son cevabı da alacaksın benden. Yemin ederim..." Duraklayıp kesik bir nefes

Ninova

aldı. "Ama seni tanıyorum, güzelim." Gözlerimin içine, yine ruhumun derinlerine bakıyordu. Söylediklerini daha iyi anlamam için bir tür yalvarıştı bu. "Sakın pervasızca hareket edip bir şeylerin üzerine gitme. Tek istediğim bu. Eğer sana bir şey olursa herkesi her şeyi yakar sonra da peşinden gelirim. Lütfen, uslu dur."

Beni kendiyle birlikte yatağa oturtup kucağına çektiğinde, yarasına baskı uygulamamak için kalkmaya çalıştım fakat kolları beni biraz daha sararak reddetti çabamı. "Affımı istiyordun, Zehir. Aramızda hâlâ gücünü koruyan tek bir duvar kaldı, onu da yıktığında her şeyi geride bırakacağım. Çok sağlam kaldığı da söylenemez zaten. Kollarımın arasında ölmek üzereydin... Bunun beni ne hale getirdiğini bilemezsin. Kaybetme korkusuyla nasıl bir savaş verdiğimi bilmiyorsun."

Son bir sır... Aşılması gereken, cevabı en çok hak eden tek sır. Bizi senelerce ayrı kalmaya zorlayan, hayatlarımızın büyük bir kısmını kimsesiz gibi yaşatan o kahrolası sır.

"Ne kadar iyi bildiğime dair en ufak fikrin yok, Ma Vie." Alnıma sıkı bir öpücük bıraktı. "Bana sakin kalacağına dair söz veriyor musun?" dedi sırtımı okşarken. Kafamın içindeki kaostan bihaberdi. "Bana bunun sözünü verirsen ben de sana en kısa zamanda her şeyi anlatacağım. Hiçbir şeyi, özellikle de seni riske atamam. Sana bir şey olması ihtimalini bile düşünmek istemiyorum. Beni, kendinle sınama."

Başımı geriye atıp kederli yüzündeki umut kırıntılarını izledim. Bir eli saçlarımda, diğeri tişörtümün altında biten şortumun belindeydi. Sıkı tutuşundaki yakarış tüm bedenimde çaresizce geziniyordu. Bu yüzden ona sakin olacağımı, korkmaması gerektiğini söyledim. Ona güvendiğimi, her şeyin yolunda gideceğini çünkü bir planları olduğunu anladığımı da söyledim. Hemen sonra çorbasını zorla içirirken bu konuşma hiç yaşanmamış gibi rol yaptım ama işin aslı buna çok uzaktı...

Ertesi gün, Zehir ve Deha örgüt dosyası haricinde çalıştıkları diğer görevlerin üzerinden geçerken şirkete gitmek için evden çıktım. İlk durağım elbette orasıydı; ancak ikinci durağım kesinlikle *evimiz* olmayacaktı. Steve barın altındaki üsteydi, akşam saatlerinde bize uğrayıp gün içerisindeki gelişmeleri paylaşacağına dair bir mesaj atmıştı özel yazılımdan. Bu yüzden abim konusunda bir endişem yoktu.

Şirkete gidip birkaç ufak işi hallettikten ve yeni tasarımlarımı stajyerlerle tartıştıktan sonra, planımın ikinci kısmını devreye soktum. MAİT ajanlarını atlatmak için Greta ile sıkı bir pazarlığa giriştim. Onu ikna ettikten sonra sırf ajanları oyalayabilsin diye ufak bir plan bile yapmıştık. Gerçi görev değişim saatlerinin de işimize yaradığını söylesem hiç yanlış olmazdı.

Şirketin garajındaki *SUV*'lerden birini almak yerine, Zehir'in yedek motorlarından birine doğru yöneldiğim sırada koruma ajanlarının beni bulması an meselesiydi. Şirketten dışarıya adım attığım anda telefonlarına bir bildirim gidecekti. Bu yüzden herhangi bir motora değil, içlerinde hız kapasitesi en yüksek olanlardan birine yöneldim. *BMW K 1200 S...**

Motora şöyle bir bakış atıp gövdesini okşarken ukala bir gülümseme dudaklarımı iki yana çekiştirdi. "Merhaba, güzel kız. Seninle kısa bir yolculuğa çıkacağız." Gidondaki geniş kaskı alırken Zehir'in benim için yaptırdığı kaskı hatırlayarak gülümsedim. Kaskı başıma geçirdiğim sırada, arkamdaki kapıda bir hareketlilik hissederek hızla motora yerleştim ve sadece on beş saniye içerisinde garajdan çıkmıştım bile.

Zehir bu motoru hiçbir zaman sürmeme izin vermemişti, az çok sebebini anlayabiliyordum. Bu kız tam bir canavardı. Hızım neredeyse iki yüze ulaşırken motora iyice yerleşip yola odaklandım,

* Lüks bir hız motoru. (e.n.)

Ninova

arabaya göre malikâneye çok daha hızlı varacaktım. Zehir ya da Steve peşime birilerini taktığında, muhtemelen babamla gereken konuşmayı çoktan yapmış olurdum. Ya da en azından, şüphelerime ipucu verecek kadar onu inceleyebilirdim.

Yol görüş mesafemden son hız akarken iç cebimde titreyen telefonum, başımın belada olduğunun bir hatırlatıcısı niteliğindeydi. Gerginliğimi unutmak için odağımı tekrar akıp giden yola verdim. Akşam Zehir'le yaşayacağım tartışmayı şimdiden hayal edebiliyordum. Kısa bir pişmanlık hissiyle dolduğumda, vicdanımın altı senelik yoksunluğu beynimin içindeki sesleri susturdu.

Yeterince şey bilmeden yaşamak, gerçekliğin şüpheyle arasındaki çizgiyi her zaman yok ederdi.

Babamın bir şeylere sebep olduğunu döndüğümden beri hissediyordum, ne var ki içimdeki şüphe tohumları ona duyduğum sevgi yüzünden susuz kalıp yeşermemişti. Ta ki Zehir'in vurulduğu güne kadar.

Karanlık düşüncelerim malikânenin önüne geldiğimde köşelerine çekildiler. Kaskı başımdan çıkarıp hayatımın çok büyük bir kısmını geçirdiğim eve baktım. Seneler sonra döndüğüm ilk gün, buraya bakarken gördüğüm tek şey özlemdi. Çocukluğum, Damian ve abimle yaşadıklarım, babamın omzunda uyuduğum naçizane anlar ve Greta ile attığım kahkahalar... Şimdi sanki hepsi silik birer anıdan ve yalandan ibaretti. Ya da gerçeklik algım kendini kaybedecek kadar anıların ardında kalmıştı.

Kaskı gidona yerleştirip geniş merdivenleri ikişer adımda çıktım. Kapıyı açan uşaklardan birine babamı sorup çalışma odasında olduğunu öğrenir öğrenmez ayaklarım beni asansöre yönlendirdi. Odanın kapısını çalıp herhangi bir cevap beklemeden içeriye girdiğimde, babam masasındaydı. Önündeki bilgisayardan bir şeyleri takip ediyordu. Karşısında beni görünce bakışları büyüdü. Yüzü kısa bir şokun ardından duygusuz ifadesine çok

çabuk döndüğünde, dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Gafil avlanmaktan hiçbir zaman hoşlanmazdı.

"Hoş geldin, kızım," dedi büyük bir soğukkanlılıkla. "Geldiğini haber verseydin seni karşılardım."

Kısa bir an bakıştık. Ancak daha fazla oyalanmanın bir anlamı olmadığını düşünerek ona doğru yürüyüp masasının karşışındaki siyah koltuğa yerleştim. "Ya da bir şeyleri daha hızlı nasıl saklayıp yalan söylersin diye vakit kazanırdın." Sitemle güldüm. "Öyle değil mi, babacığım?" Amacım konuya bu kadar hızlı girmek değildi ama her an basılacakmışız gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Babam sandalyesinde arkasına yaslanırken bilgisayarını yavaşça kapattı. Benim ne kadar gözlemci olduğumu en iyi bilen insanlardan biriydi, bu yüzden pek de açık vermeyeceğinin farkındaydım. Ama bu konudaki çabasını izlemek bile bana birkaç ipucu kazandırırdı zaten. Her zaman kontrolü elinde tutmaya çalışan bir adamdı o, *biricik* kızına karşı bile.

"Günlerdir ukalalığının sebebini ve bana karşı olan bu tavrını çözmeye çalışıyorum, Nisan," dedi adımın üstüne basa basa. Abim etrafta yoktu oysaki, April demekten korkması komikti. Hoş, onun tehditlerinden korktuğunu da sanmıyordum ama karşısındaki kişi Steve'di. Oğlunun ne kadar tehlikeli olduğunu en az benim kadar iyi bilirdi.

"Ben de senin, geldiğimden beri bana karşı olan soğuk tavrını ya da olaylar karşısındaki bu duruşunu çözmeye çalışıyorum, baba. Belki de bana söylemek istediğin bir şeyler vardır. Ya da bazı itiraflar. Hangisi?" Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attığım sırada, telefonum tekrar titredi. Arayanın *sahte* kocam olduğuna yüzde yüz emindim. Bir kıyamet kopacaktı ve büyük ihtimalle ateşi ben körüklemiştim.

Babam gerildiğimi fark ederek masasında tekrar öne doğru eğildi, ellerini sakince birleştirmişti. Koyu bakışlarına inat

beyazlayan saçları, yaşadığı onca yılın bir tür yansıması gibiydi. Çok şey bilen ama konuşmak yerine sinsice ilerleyen bir adama aitlerdi.

"Duymak istediğin cevapların bende olduğunu mu düşünüyorsun, çocuğum? Her ne arıyorsan hiçbiri bu çatı altında değil." Başını iki yana sallayıp derin bir nefes verdi. "Üstelik baban olduğum kadar aynı zamanda dünyanın en gizli teşkilatının başkanı olduğumu unutuyor gibisin. Kimden hesap sorduğunun farkında mısın?" dedi sert, otoriter ve taviz vermeyen sesiyle. Küçükken sesindeki bu şiddeti işittiğim zamanlarda ürker ve sessizliğe gömülürdüm. Bana vurmaya çalıştığı güne kadar da bu sesi hiç duymamıştım. Ancak sonrası öyle bir bilinmezlik içerisinde geçmişti ki, babamın değiştiğini asla kabullenmemiştim. Bunu şu an, neredeyse yirmi altı yaşıma kadar fark etmemiş olmam ona yüklediğim anlamın büyüklüğüyle sağlam bir savaşa tutuşturmuştu zihnimi.

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Yani, bir şeyler saklandığının farkındasın ama cevapların sende olmadığını mı söylüyorsun?" dedim kendimden beklemediğim bir sakinlikle. Babam yalnızca başını sallamakla yetindi. Donuk bakışlarında görmeyi beklediğim şüphe ya da dikkatsizlik hiçbir zaman uğramadı. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp başımı salladım. "Peki öyleyse. Sana cevabını bildiğin bir soru soracağım."

Dudakları duygusuz bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki ne duyacağını biliyor gibiydi. Bakışlarında, duruşunda ve etrafa yaydığı enerjide daha önce hiç rastlamadığım bir şey vardı. Öyle bir soğukluk hissettim ki, saniyeler içerisinde gördüğüm adamı tanıyamadım bile.

"Bana altı sene öncesinden bahset, baba. Herkes gitmemi isterken bana gitmemem için yalvardığın günden. Beni çok sevdiğin için miydi, yoksa altında bambaşka bir sebep mi vardı?"

Babamın yüzünde esen rüzgârların hiçbirinden, hazırlıksız yakalandığını gösteren bir duygu geçmemişti. Beklediği soruyu

sorduğum için kendime mi, yoksa ona mı daha çok kızdığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece öfkeliydim. Yalnızca kendi kayıp altı senem için değil, Zehir'inkiler için de.

Sevdiğim adamın tüm geçmişini öğrenmiştim.

Bana kimseye göstermediği yanlarını göstermişti.

Ve şimdi, her şeyi tamamen geride bırakabilmem için tek bir cevaba daha ihtiyacım vardı.

"Bunun altında nasıl bir şey arıyorsun?" dedi babam tekrar beni anın içine çekerek. "Gitmeni hiç istememem bu kadar mı tuhaf geliyor sana? Ben senin babanım, Nisan. Kızımın millerce uzağımda olması fikrinden hiçbir zaman hoşlanmadım. Sen de biliyorsun ki istediğim tek şey burada, yanımda okumandı. Gittiğin zaman bu konuda Steve'le büyük bir kavgaya bile tutuştuk. Seni destekledikleri için o ikisine çok uzun bir süre kızgın kaldım. Ancak orada mutlu olduğunu fark ettiğimde, durum benim için de değişti. Sana bunu sordurtan tam olarak nedir, kızım?"

Zehir'in dün akşam yaptığı telefon konuşmasını anımsayarak duraksadım. Altı senelik bir mevzu olduğunu söylemişti Steve'e. Bazı parçalar yerine oturmuyordu işte ve içimdeki o kuvvetli his, beni büyüten bu adamın dürüst olmadığını söylüyordu. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda çalışma odasının kapısı sertçe arkasındaki duvara çarptı. Steve'in sakin duruşuna inat öfkeyle kaynayan bakışları beni bulunca sessizce küfrettim. Boku tam anlamıyla yemiştim.

Sonuçta kendi düşen ağlamazdı...

"Nisan..." Yaklaşıp elini omzuma koydu. "Malikâneye uğrayacağını bilseydim birlikte gelirdik. İşlerim erken bitti." Başını eğip yüzüme baktı. "Ama sanırım uzun kalmayacaksın." Bu, bir uyarıydı. Muhtemelen evde halihazırda bekleyen Zehir kasırgasından beni korumak yerine direkt kucağına atmak istiyordu. Doğru bir şey yapmadığımın farkındaydım fakat Steve'in bakışlarındaki öfkeyle içim buz kesti.

Ninova

Siktir siktir siktir. Yerimden sakince kalktım, hiçbir şey olmamış ve her şeyi bok etmemişim gibi davranmak düşündüğümden daha zordu. "Evet, eve dönsem iyi olacak. Yapılacak iş çok. Zehir de yaralı olduğu için..." diye bir şeyler geveleyerken kapıya doğru döndüm. "Görüşürüz baba. Sohbetimize sonra devam ederiz."

Kapıya ulaştığımda abimin sesi beni durdurdu. "Damian'a selamlarımı ilet, Nisan. Örgütle ilgili yaptığımız son görüşmede aldığı her kararın da arkasında olduğumu söyle."

Örgütle ilgili görüşmemişlerdi. Benim hakkımda konuşmuşlardı.

Motorun üzerinde, hız sınırını aşmadan sakin sakin giderken bir dejavu hissiyle eve doğru sürmeye devam ettim. Haftalar önce, üsten bir hışım çıktığım zaman da altımda Zehir'in motoru vardı ve yine arkamdaki *SUV*'de iki tane ajan beni takip ediyordu... Fakat bu sefer eve ulaştığımda, motordan inerken onlara hareket çekmedim. Cesaret edemediğim ya da korktuğumdan değildi, suçumu bildiğim ve tedirgin olduğum içindi. Steve'in bakışlarını ve odaya girdiği an yaydığı enerjiyi hissettiğim anda anlamıştım bunu. Abim hiçbir zaman bana karşı böyle bir duvar örmez ya da soğukluğuyla beni ürkütmezdi.

Of... Ayvayı sağlam yemiştim.

Eve girdiğimde duvarlara ölüm sessizliği çökmüştü ve sanki Seattle'ın karanlık rüzgârları bütünüyle misafirimiz olmuş gibi soğuktu. Sakin adımlarla salona girdiğimde, Damian piyanosunun başındaydı. Ben gelene kadar sakinleşmek için parmakları kim bilir kaç sefer kayıp gitmişti tuşların üzerinden... Eskiden de böyleydi, sakinleşmek için müziğe sığınırdı.

"Bana ne kadar kızgınsın?" dedim ona doğru yürümeye devam ederken. Başını kaldırıp yorgun gözlerini benimkilerle buluşturduğunda olduğum yerde durdum. Onu böyle görmeyi beklemiyordum ama farklı bir şeyle karşılaşacağımı düşünmek de benim hatamdı.

"Sen söyle, Nisan." Sesi de en az bakışları kadar yorgundu

Nisan demişti... Of...

Yavaşça ayağa kalkıp ellerini eşofmanının ceplerine soktu. Kalçasını piyanoya yasladığında, bakışlarım göğsündeki ize kaydı. Sargısını bu sabah çıkarmıştı ve yarasındaki taze dikişler canımı yakıyordu.

"Dün sana sakin kalman ve fevri davranmaman için yalvardıktan sonra, bana verdiğin sözü tutmak yerine babana gittin. Üstelik kesinlikle binmeni istemediğim motoru araklayıp koruma ajanlarını atlatarak. Sence tam olarak ne kadar kızgınımdır?"

Çatık kaşları, düz bir çizgiyi andıran dolgun dudakları ve sıkmaktan gerilen çenesiyle hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Neden bu kadar delirdiğini anlayacak kadar tanıyordum onu. Haksız olduğunu söyleyecek cesaretim de hakkım da yoktu üstelik.

Yerimde huzursuzca kıpırdanıp kollarımı göğsümde bağladım. "Evet, tamam. Gitmemem gerektiğini kabul ediyorum ama duramadım... Babamın bir şeylerde parmağı olduğunu anlayacak kadar olayların içindeyim artık, Zehir. Sana bir söz verdiğimin de farkındayım ben sadece duramadım işte! Kendimi tutamadım! Aptallık edeceğimi bile bile yapamadım!"

Bağırmak değildi amacım ama duygularımı kontrol edecek güce sahip değildim artık. Yaşananların yükü ve bilinmezlikler hâlâ bir karmaşanın içine atıyordu beni. Zehir'i böyle görmek de cabasıydı.

"Sana bir şey olsaydı ne olacaktı?" dedi piyanosundan doğrulup bana doğru net bir adım atarken. "Her şey bir pamuk ipliğine bağlıyken ve sen bunu biliyorken..." İki elini saçlarının arasına geçirip başını geriye attı, sertçe yutkunduğunda âdemelması hareketlenmişti. "Siktiğimin görevi ya da yaptığımız diğer tüm şeyler umurumda olur mu sanıyorsun? Söz konusu sensen..." Parmağını bana doğru uzatıp sertçe salladı. "Herkesi özellikle de seni karşıma almaktan çekinmem. Altı sene boyunca benden nefret ettin,

Ninova

Nisan. Seni kendimden bile sakınırken verdiğin tek bir sözü tutmanı istedim sadece. Bana bunu çok mu görüyorsun? Seni anladığımı, herkesten daha iyi tanıdığımı bilmene rağmen hem de. Her şeyi, her şeyimi avuçlarına bıraktım. Karşılığında tek bir şey istedim."

Ona dokunmak için elimi uzattım ama Zehir bir adım geriye doğru giderek aramıza beni mahveden bir mesafe koydu. Kırgın bakışlarındaki kaybetme korkusu, birkaç hafta önce vurulduğu zaman yaşadığım korkunun aynısıydı. Kolum tekrar yanıma düştüğünde gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Kendi hırsıma ve inadıma öyle çok odaklanmıştım ki, onu gerçekten kırdığımı şimdi görüyordum. Hikâyemizin yalnızca bana ait olan tarafıyla savaşmıştım bunca sene fakat Damian, iki tarafın yükünü de omuzlarında taşıyordu. Hiç bu açıdan bakmamıştım...

"Damian..."

Başını iki yana sallayıp ellerini tekrar ceplerine attı. "Senin için seni bile üzerim. Bu yüzden daha fazla konuşmak istemiyorum. Bana ulaşabilmek için seni harcamaktan çekinmeyecek onca insan varken verdiğin tek bir söze-" Aniden susup tekrar yutkundu. Konuşamayacağını anladığında bir süre öylece durdu olduğu yerde. Ne bana baktı ne de hareket etti. Sessizliği ikimizin de canına her saniye okurken daha fazla beklemeye katlanamadığında, kırgınlığıyla birlikte korkusunu da alıp sessizce salonu terk etti.

Damian gittikten sonra dikilmeye bir süre devam ettim. Az önce durduğu yere, boşluğa dalıp gitmekten alamadım kendimi de. Çünkü bu hayatta en son isteyeceğim şey, onu kırmaktı. Bir şeyleri berbat etmemden değil de güvenliğimden korkup attığı her adımı hesaplayan bir adama yalan söylemiştim. O da en az benim kadar haklıydı, tek bir söze sadık kalmak zor olmamalıydı.

Törpüleyemediğim bir diğer huyumdu düşünmeden fevrice hareket edişim. Tıpkı onun karanlığı gibiydi. İlişkimizin sağlıklı tüm yönlerini toksik bir tada bularken bizi de aroması yapıyor-

Ninova

du. Bir madalyonun iki yüzüydük biz. O beni böyle, ben de onu öyle sevmiştim. İkimizin de değişeceğini düşünmüyordum ama birbirimiz için elimizi taşın altına koymayacaksak o zaman çok sevmenin de manası yoktu.

Çünkü birini seviyorsan, değiştirmek yerine kabul ederdin.

Çünkü birini seviyorsan, değişmek yerine en kırılgan halinle güvenirdin.

O, kimsenin görmediği Damian'ı benim avuçlarıma bırakmıştı.

Karşılığında istediği tek şey, ona en kırılgan halimle güvenmemdi.

Daha fazla yerimde duramadım ve onsuz hissettiğim her korkunç anda kaçıp gittiğim yere doğru çevirdim adımlarımı. Evin hiçbir odası, Zehir'in laboratuvarı kadar tanıdık gelmiyordu. Yanına gitsem de ona ulaşamayacağımı biliyordum ve şu an buna katlanabilecek bir güce sahip değildim. Kapıyı arkamdan kapatıp tezgâhın üzerindeki küçük lambayı yaktım. Bu soğuk odanın her karesi, şimdi yalnızca ay ışığının ve minik lambanın merhametine kalmıştı.

Dokunduğu yerlere, not defterine, son çalıştığı zehir şişelerine ve sabah içtiği kahvenin ardından şöyle bir durulayıp masaya bıraktığı bardağa dokundum. Sanki burada, benimleymiş de bana her bir zehrin alaşımını anlatıyormuş gibi hissederken adımlarımı bu sefer boş şişelerin durduğu cam raflara çevirdim. Kısa koridorun diğer tarafındaki tüm şişeler doluyken buradakilerin boş olmasının bir sebebi muhtemelen vardı. Anlatmasa da anlıyordum yapmak istediklerini.

Merak duygusuyla sessizce ilerledim, her bir rafı ve raflarda yazan alaşımları tek tek okudum. Onları bitirdikten hemen sonra tezgâhta duran defterini alıp sayfaların arasında dolandım. Formüllerden anlamazdım ama yazdıklarını okumak büyüleyici gelirdi bana daima. Bu kadar zeki olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemezdim. O benim hafızama, ben de onun zekâ-

Ninova

sına hayrandım. Satrancın veziri ve şahı gibiydik... Biri olmadan diğerinin yaşaması imkânsızdı.

Ne kadar süre rafların arasında dolandığıma ya da kaç sayfayı büyük bir hayranlıkla okuduğuma dair en ufak fikrim yoktu. Kapı açıldığında ve içeriye adım atıp gölgesiyle etrafımı sardığında, zamanın su gibi akıp gittiğini anlamıştım.

Odanın havası bambaşka bir enerjiyle dolmuştu, karanlık ve tehditkâr bir his kanıma karışıyordu. Soğuktu ama tene aniden temas eden buz küplerinin yakıcılığına da sahipti.

Zehir bana doğru güçlü adımlarla yaklaşırken başımı kaldırıp saate baktım, akşam dokuzu gösteriyordu. Açlık ya da susuzluk bile hissetmemiştim iki saatimi burada harcarken. Varlığı yüzünden defalarca ölüp yine defalarca dirildiğim adamı görmek için cesaretime tutunup arkamı döndüm. Sert bir nefes verirken kırgın gözlerinin yerini alan parlak ateşe ve kararlılığa baktım.

"Neden buradasın?" diye sordu. Issız sesine inat, kalabalıktı bakışları ve hangi duygunun dans ettiğini tam anlamıyla çözmek zordu.

Ateş mi?

Öfke mi?

Yoksa kati bir kararlılık mı?

"Çünkü seni en çok bulduğum yer burası."

Zehir sessizce iç çekti, bal rengi gözleri siyahın en acımasız tonuyla bütünleşmişti. Bana doğru attığı her güçlü adım, benim geriye doğru attığım her ürkek adıma eşdeğerdi. "Sözümü dinlemiyorsun," dedi üstüme gelmeye devam ederken. "Çok dik başlısın, Ma Vie ve sana çok kızgınım."

Ma Vie... İçime dolan heyecanı maskeleyerek sırtımı dikleştirip ona aynı katılıkla karşılık verdim. "Yine de bu konuda hiçbir şey yapamazsın." İnatçılığıma sıçayım... Söylediğime anında pişman olmuştum.

Bana doğru bir adım daha attı ve sırtım laboratuvarın serin duvarıyla buluştu.

"Emin misin?" dedi ürkütücü bir sakinlikle. Bedenim bakışlarının sıcaklığıyla ısınırken beni baştan ayağa süzdü. Üzerimdeki elbise neredeyse eriyip gidecekti. Kavrulma hissi tenimi ateşe verircesine kadar baskındı çünkü. Soğuk duvarın bile tenimle birlikte ısındığına yemin edebilirdim.

"Evet. Sen bana kıyamazsın ki..." Tatlı, yalancı bir masumiyetle dudaklarımı büzdüğümde, Zehir tehlikeli bir kahkaha attı. İçerideki gölgeler bile ürkmüştü sanki sesinin gür tınısından. Çünkü bu, bir aslanın avıyla oynarken attığı zafer naralarından farksızdı. Kükrese yeriydi hatta.

"Özür dilerim," dedim çabucak, onu yatıştıracağımı umarak.

İfadesi hırçınlıktan sıyrılıp biraz da olsa yumuşadığında, dövmeli eliyle yüzümü kavradı. "Özrünü değil, bendeki seni korumam için güvenini istiyorum, Mon Amour. Bir de beni sevmeni. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Bendeki seni korumam için güvenini istiyorum...

Bir de beni sevmeni...

Benim de tek istediğim buydu.

"Söz veriyorum," dedim dokunuşuyla titrerken. İnkâr etmeyi bırakalı günler olmuştu.

"Bu sefer tutacak mısın?" Kaybetmediği umuduyla gözlerimin içine baktı.

"Öleceğimi bilsem bile."

Parmakları dudaklarıma kaydığında, kelimeleri reddeder gibi başını iki yana salladı.

"Sana daha önce de söyledim, ölümün bizim aramızda yeri yok."

Parmakları dudaklarımı terk edip boynumun etrafına dolandı ve ani, hafif bir baskıyla beni duvara doğru itti. İşte şimdi, tam anlamıyla alev alev yanıyordum. İstediğim tek şey tenini tenimde hissetmekti. Verdiğimiz sözleri bana sahip olurken mühürlemesiydi. Onunla birlikte küle dönebilir, hiçbir anından şikâyet

Ninova

etmezdim. Bu noktada hiçbir şey umurumda değildi. Ne geçmiş ne gelecek... Ona duyduğum ihtiyaç bacaklarımın arasında patlamaya hazır bir volkana dönüşürken başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar aklımı yitirmiştim.

Sözler, yalanlar, yeminler, sırlar... Hepsi valizini topladı ve siktir olup gitti zihnimin duvarlarından.

"Seviş benimle, Damian," dedim nefes nefese. Neredeyse oracıkta, daha bana doğru düzgün dokunmamış olmasına rağmen boşalacaktım. Bacaklarımın arasındaki zonklama her saniye büyüyordu. Rahatsız değildim ama kurtuluşa, onun tarafından dokunulmaya ihtiyacım vardı. Tüm bu kaybetme korkusuyla geçen günlerin ve kırgınlığının kaybolup gittiğini, hazzın ikimizi de yiyip bitirdiğini hissetmeliydim.

Zehir'in dudakları aralandı, dili altdudağında gezinirken erotik bir filmin en can alıcı sahnesinden fırlamış gibi görünüyordu. İri bedeni, bana tepeden bakan siyaha bürünmüş gözleri, ay ışığının altında parıldayan esmer teni... Her şeyiyle bir tüm evreni kıskandıracak kadar güzeldi. Seksin bir sözlük anlamı olmasa, kelimenin karşısına onun adı yazılabilirdi.

"Hımm..." dedi göğsünden gelen derin bir hırıltıyla. "Damian'ın seninle sevişmesini istiyorsun, doğru mu anlıyorum?"

Hipnoz olmuş gibi başımı salladım. Bakışları göğüs dekoltemde, kısa elbisemin açıkta bıraktığı baldırlarımda, dudaklarımda ve yüzümün her santiminde dolandı. Sanki benimle yapmak istediği şeyleri sıraya koyar gibi inceliyordu karanlık bakışları bedenimi. Avıyla oynayan bır yırtıcı gibi...

"Şu an karşında Damian'ın durduğunu mu düşünüyorsun, Ma Vie?" diye sordu kısık, neredeyse duyulması imkânsız bir sesle. Siktir... Hâlâ çok kızgındı. Zehir'in sert duvarlarını aşamayacak kadardı üstelik öfkesi... "Söz." Dudakları çenemin kenarında narince dolanıyordu. Sıcak soluklarıyla tüm bedenim uyuşmuştu. "Damian seninle tatlı tatlı, uzun uzun sevişecek... Ama şu an-"

Çenesini tutup başını kaldırdım, bana tekrar tepeden bakarken kelimeleri yarıda kesildi.

"Zehir," dedim onu harekete geçireceğimi bilerek. Dudakları sinsi bir sırıtmayla iki yana kıvrılırken ona istediğini vermek, sahip olabileceğim en büyük ödüldü benim için. Büyük bir savaş, belki de korkunç bir son bekliyordu bizi. Bu yüzden yaşadığımız anların, ikimize ait bu naçizane detayların hiçbirini atlamaya niyetim yoktu.

"Madem öyle, sik beni," dedim edepsiz kelimeleri ne kadar sevdiğini bildiğim için. "Bırak da tüm bu dik başlılığım, Zehir'in her köşeli, karanlık ve hayran olduğum yanlarıyla bütünleşsin." Parmaklarım çenesinden kayıp boştaki elini bulduğunda göğsü derin, ağır bir nefesle şişti. Bileğini sıkıca kavrayıp elbisemin altından bacaklarımın arasına, ona en çok ihtiyaç duyduğum yere yerleştirdim. Klitorisim ani temasla zonklarken dudaklarımın arasından şiddetli bir inleme döküldü.

Ne onun başka bir onaya ihtiyacı vardı ne de benim onu harekete geçirecek başka bir cümle kurmama.

Erkeksi bir homurtuyla tangama sertçe asılıp kopardı. Parçalara ayrılan kumaşın tiz sesi ve ardında bıraktığı kopma hissi mümkünmüş gibi biraz daha harladı bacaklarımın arasındaki ateşi. Sırılsıklamdım, ıslanmanın da ötesindeydim. Zehir iki parmağını aniden içime ittiğinde, ufak bir çığlık atıp sıkıca omuzlarına tutundum. Tırnaklarımı çıplak omuzlarına saplarken başım göğsüne, dövmesinin hemen yanına düştü. Gözlerim titreyerek kapanırken altdudağımı dişleyip çığlığımı yuttum.

"Biliyorsun, değil mi? Ben ne kadar sana aitsem sen de o kadar benimsin, Ma Vie," dedi parmakları içimdeki istilasına son hız devam ederken. Avuç içini klitorisime daha sert sürttüğünde bir elimi indirip ereksiyonunu kavradım. Onun da aynı hisle kavrulmasını, dokunuşumla mahvolmasını istiyordum.

Başını eğip çenemi sertçe dişleyerek kendini elime doğru itti.

Ninova

Alnı benimkine değdi ve ılık nefesi ciğerlerime sanki sadece oraya aitlermiş gibi kolayca doldu. "Hayatımsın, sahip olduğum tek gerçek ve uğruna yanıp kül olmaktan hiçbir zaman tereddüt etmeyeceğim tek kadınsın. Bakmayı çok iyi bilen ama gerçekten görmeyi yalnızca seninle öğrenen bir adamın tek kurtuluşusun." Her kelimesiyle aynı ritimde zonklayan klitorisim yüzünden zevkten çıldırmak üzereydim. Çılgına dönememe, üzerine çıkıp ona vahşi bir hayvan gibi saldırmama ramak kalmıştı.

"Uğruna yanıp kül olunacak biri varsa o da sensin, Damian *Zehir* King." Sesim şehvetin pusundan kısılmış, titreyen bacaklarım tutmaz olmuştu.

Zehir aniden elini çekti ve beni çok istediğim orgazmın kıyılarından aynı hızla uzaklaştırdı. İsyan ederek eline uzanmaya çalıştım ama iki bileğimi birden tutup başımın üzerine kaldırarak sertçe duvara sabitledi. O kadar iriydi ki, tamamen insafına kalmıştım. Beni her anlamda ezip geçebilirdi. Yine de bana, tapılası bir tanrıçaymışım gibi bakmaya devam ediyordu.

Belki de yemeğini nasıl yiyeceğini düşünen bir aslanın bakışlarıydı bunlar...

Dudakları aceleyle benimkileri örttüğünde, öpücüğe yön vermek için tek eliyle çenemi sıkıca kavradı ve içimdeki volkan aniden patlayıp tüm damarlarımı yakıp kül etti. Sadece öpüşmek değildi çünkü bu, yıkımın ve ekstazinin en yakıcı haliydi. Dilime dolanan dili, tenimi sıyırıp geçen dişleri ve birbirine karışan aç soluklarımız yankılanıyordu soğuk duvarlarda. Dakikalarca, bitmek tükenmek bilmeyen bir açlıkla öpüşürken kalbim göğsümü zafer çığlıklarıyla dövüyordu. Çünkü senelerce kurmuştu bunun hayalini. Her bir dokunuşu, soluklarını kesecek her bir şehvetli öpücüğü...

Oksijenin yakıcı ısısına kavuşmak için geri çekildiğinde, hiç vakit kaybetmeden bileklerimi bıraktı ve beni hızla çevirip göğsümü duvara yasladı. Yanağım soğuk mermerle temas edince alev alev yanan tenim aniden ürperdi.

"Şimdi, Küçük Gölge..." Avuçlarım da tıpkı yanağım gibi soğuk duvarla temas ettiğinde başımı çevirip öne doğru eğdim. "Seni öyle bir sikeceğim ki..." Belimi kavrayıp kalçamı kendine doğru çekti. Aletini kıçıma bastırıp öne doğru eğildi ve kulakmemcmi dişleyip ardında bıraktığı acıyı yatıştırmak için akıl almaz bir yavaşlıkla yaladı. "Bacaklarının arasındaki bu güzel cennet, benim cehennemimle buluştuğu her saniyeyi nefes aldığın her dakika hatırlayacak."

Ardından her şey ışık hızıyla yarışan bir süratle gerçekleşti. Elbisemin yırtılma sesi, Zehir'in eşofmanını çıkarıp bir köşeye fırlatması... Bacaklarımın arasından baldırlarıma doğru akan ıslaklığa sürtünüp sert, hızlı bir hamleyle içime girdiğinde haykırarak inledim. "Ah... Siktir!" Beni tamamen doldurduğunda, boğazımdan derin bir çığlık daha koptu.

Doluluk hissi, seksin hazzı ve yanma hissiyle bütünleşirken gözlerim geriye doğru kaydı. Kalınlığına alışmam için kalçalarını yavaşça oynattığında, alnını da başımın tepesine yaslamıştı. Eğer beni tek eliyle sıkıca tutuyor olmasaydı, çoktan kayıp düşmüştüm. Bacaklarım ve kollarım, hatta tüm bedenim daha önce hiç tatmadığım bir hazla tir tir titriyordu. Damarlarımla birlikte her bir hücrem yanarken kaslarımın onun için tek tek esnediğini hissettim. Nefesim boğazıma takılmış, meme uçlarım sertleşmiş ve bacaklarımın arası ise tamamen uyuşmuştu.

"Siktir, o kadar sıkı o kadar kusursuzsun ki... Ömrümün sonuna kadar burada, içinde kalarak yaşayabilirim. Ölümü bile umursamadan sadece seninle böyle kalabilirim," dedi sıkılı dişlerinin arasından. Benimkinin üzerine kapanan boştaki eli resmen titriyordu. Böyle bir adamı, hissettiğim çaresizliğin aynısıyla savaşırken görmek içimdeki fırtınaya biraz daha cesaret verdi ve kalçamı geriye doğru itip aramızdaki ufak boşluğu da tamamen kapattım.

Aynı anda, derin bir inleme terk etti ikimizin de dudaklarını. "Hareket etsene be adam!" Öyle bir yakarıştı ki bu, kendimi hiç

bu kadar çaresiz ve aç hissetmemiştim. "Durmanı istemiyorum, anlamıyor musun? Nazik olmam da istemiyorum. Yalnızca bana sahip olmanı ve benim de sana sahip olduğumu göstermeni istiyorum. Bize hayat ver, Zehir."

Zehir ikimizi de titreten gür bir kahkaha atıp geriye doğru çekildi. Sonra tekrar, sert ve doyumsuz bir hamleyle içime girdi. Tenlerimizin çarpışma sesi tüm duvarları inletirken karnım zevkle kasıldı.

"Benim edepsizliğime laf söyleyene de bir bakın... Ağzın çok bozuldu, karıcığım. Sanırım ukala ağzından bunları duymam için gereken tek şey, tatlı amcığının sikimle dolmasıymış."

"İcraat görmek istiyorum, İnfazcı Ajan. Hiçbir şey lafla olmuyor."

"Cık cık cık... Doyumsuz, arsız, Küçük Gölge."

Ardından acımasız hamleleriyle beni istila etti. Yorulmadan, hiç beklemeden içime sertçe girip çıkmaya, kalınlığıyla beni doldurmaya ve gerçek anlamda becerilmenin nasıl bir şey olduğunu bana tüm çıplaklığıyla göstermeye başladı. Vajinamın duvarları her hamlesiyle biraz daha kasılıp genişlerken sırtımı gerdim. Uylukları benimkilerle öyle sert çarpıyordu ki, havaya karışan tek ses tenlerimizin temasına ve inlemelerimizin ayarsız tonuna aitti. İkisinin kusursuz bir harmanı, bugüne kadar duyduğum en güzel müzik gibiydi.

Zehir'in hızı, akıl almaz bir boyuta ulaştığında titreyen kollarımdaki güç beni tamamen terk etti. Kendimi tamamen bırakmadan önce Zehir iki eliyle beni belimden yakalayıp sırtımı göğsüne yasladı. "Benim için yaratılmışsın, Ma Vie. Sikimi öyle güzel alıyorsun ki, bu tarifsiz hissin gerçek tadını seninle ilk kez alıyorum. Ne yaşarsak yaşayalım, sen her anlamda benim ilkimsin. Ve sonum olarak da kalacaksın. Tıpkı benim de senin için öyle kalacağım gibi. Bacaklarının arasındaki bu cennet, sadece bana ait."

Avuçları memelerimi sertçe yoğururken başım omzuna doğru

düştü. Kulağımın altından, yara izimin olduğu yeri uzunca yalayıp dudaklarıma doğru ilerledi. Fransızca bir şeyler fısıldamaya, edepsiz kelimeleriyle beni nasıl da büyük bir zevkle siktiğine dair konuşmaya durmadan devam ediyordu. Bense orgazmın eşiğindeydim, boşalmak için kendimi ona biraz daha ittiğimde aniden durdu.

"Siktir. Boşalmama izin ver, Zehir." Ağzımdan bir dolu küfürle birlikte çıkmıştı bu kelimeler.

Beni ters çevirip kalçalarımı sıkıca kavradı ve tek bir çevik hamleyle kucaklayarak boş zehir şişelerinin olduğu cam raflardan birine oturttu. Bunu yaparken içimden çıkmayı bırak, bir milim bile dışarı kaymamıştı sanki. Ama inatla hareket etmiyor, o çok ihtiyacım olan zirveye tırmanmak üzereyken bana engel koyuyordu.

"Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın, aşkım. Sana hâlâ çok kızgınım..." deyip kalçama güçlü bir şaplak attı. Çıkan ses bacaklarımın arasında yankılandığında, boğazımı yırtan bir haykırışla rafa doğru uzandım. Boş şişelerin yerlere saçılıp kırıldığını duymak hazzın bir diğer tetikleyicisiydi sanki. Parmaklarım camın kenarını sıkıca kavradığında, Zehir'in eli bir kez daha boynumu buldu. Beni tekrar, sertçe kendine çekti ve kusursuz dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Ancak beni öpmedi, sertçe istila etti. Sanki bir savaşın iki cephesiydik ve kazanmak için kan akıtmaktan çekinmiyorduk.

"Lütfen," dedim nefes nefese, tekrar hareket etmesi için kalçalarımı sayısız kez oynatırken. "İzin ver. Ne istersen yaparım." Uzanıp göğsünü okşadım. Parmaklarım boynundan yukarı tırmanıp ensesindeki saçları sertçe kavradığında, karanlık bakışları tutkuyla parladı. Dudaklarını defalarca öptüm. Titreyen dudaklarıma aldırış etmeden bana istediğimi vermesi için ona dudaklarımla ve dilimle yalvardım.

Zehir'in boğazımdaki parmakları sıkılaştı ve dudaklarımızın temasını kesip gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. Kalçaları

Ninova

tekrar hareket ettiğinde, zevk dolu bir çığlık atıp ellerimi omuzlarına kaydırdım. Başım geriye doğru düşerken bacaklarımı belinin etrafına sıkıca dolayıp klitorisimi kasıklarına yasladım ve o içimde kararlı bir yavaşlıkla gidip gelmeye başlayınca kendimi ona sertçe sürttüm. Durmadım, durmasını ya da durdurulmayı istemedim. İstediğim tek şey, zirveye ulaşmaktı.

Yara izimi tekrar yalayıp sıcak nefesini kulağıma doğru verirken sesi tekrar kulaklarıma doldu. "Sikimi tatlı, uslu bir kız gibi içine alırken bu sefer benim kurallarımı dinleyecek ve hepsini tek tek kabul edeceksin. Yoksa orgazmın tadına sonsuza dek veda edersin, Ma Vie."

Hazzın buğusuyla kapanan gözlerim aniden açıldı, kısık kirpiklerimin altından ona ölümcül bir bakış attığımda, yüzünde avını ele geçirmiş bir aslanın edası vardı. Zaferin onun olduğunu biliyordu, hayır diyemeyeceğimi ve yaptığım hatayı ancak bu şekilde telafi edeceğimi de biliyordu. Seçeneğim yoktu, aslında hiçbir zaman da olmamıştı. Olmasını da pek istememiştim. Lanet olsun ki yalnızca onun insafına kalmıştım ve o çok istediğim haz, sadece ondan gelirse beni tatmin edecekti.

"Senden nefret ediyorum," dedim nefes nefese.

Şehvetli bir kahkaha attı, geniş göğsünde biriken ter damlaları bile titredi kahkahasının gücüyle. "Ben de seni seviyorum, Ma Chérie." Sert bir hamle yaptığında altımdaki raf sarsıldı ve omuzlarındaki tutuşum tekrar sıkılaştı.

"Hepsini kabul ediyorum, ne istersen. Hepsini..." derken sesimdeki muhtaçlık utanç verecek kadar baskındı. Takatim yoktu, beni gafil avlamıştı. En savunmasız, ona en ihtiyaç duyduğum anda resmen benimle oynamış ve manipüle etmişti.

Parmakları boğazımdan saçlarıma kaydı. Elini gür tutamların etrafına dolayıp sertçe asıldığında, açıkta kalan boynuma doğru eğilip her bir santimini öptü, yaladı ve insafsızca dişledi. "Henüz ne olduklarını duymadın bile... Bu kadar mı açsın, güzelim? Hım?"

Sol göğsümü ağzına alıp emdi, dudakları meme ucumun etrafına kapandığında kendimi ona biraz daha sürttüm. Ölecektim, eğer biraz daha boşalmazsam burada ölecektim. "Sikime boşalmayı bu kadar mı arzuluyorsun? Ben seni edepsizce becerirken bu kadar mı istiyorsun etrafımda kasılarak dağılmayı?" Diğer mememe geçip ona da aynı özeni gösterirken kalçama bir şaplak daha attı. "O kadar güzel ve lezzetlisin ki... Sana doyamıyorum. Her şeyim sana ait, *hayatım*. Sadakatin ve güvenin benim olduğu sürece ben de senin kölenim. Bırak orgazmı, evreni bile ayaklarının altına sererim."

Göğüslerimin ortasını yalayıp boynuma doğru ıslak bir yol çizdi. Tamamen doğrulup omuzlarındaki ellerimi sırtına kaydırdım ve tırnaklarımı sertçe tenine geçirdim. İz bırakacağına emindim ama umurumda bile değildi. Ne anlaşmalı evlilikti ama... Bizim anlaşmamız tüm varlığımızın birbirine bağlanan kaderinden, aşktan, şehvetten ve ihtiyaçtan ibaretti.

Zehir tıpkı bir yırtıcı gibi kükrerken sertçe, acımasızca hareket etmeye başladı. Bu sefer durmayacağını biliyordum. İkimiz de yıldızları görene, bu dünyanın tüm iğrençliğinden kopup gidene kadar beni dolduracağını biliyordum. Sevişmenin ya da onun tabiriyle sikişmenin tadını sonuna kadar alacağımı biliyordum.

"Tek istediğim sensin. Her zaman sendin," dedim ona ihtiyacı olan kelimeleri vererek.

Saçımı kavrayan eli arkamızdaki camı buldu, rafı sıkıca tutarken içimde tüm gücüyle gidip gelmeye başladı. Sert, acımasız, kontrolsüz ve hayvansı bir güç aktı kalçalarından. Bacaklarımın arasındaki tüm kaslarla birlikte içimdekiler de kasıldı. Orgazm öncekilerden çok daha güçlü tırmanıyordu en tepeye, yanıyordum sanki... Tenimi karıncalandıran elektrik, Zehir'in dudaklarımı kaplayan ağzı, altımızdaki rafın çatırtısı... Her şey bir bütündü. İçinde bulunduğumuz fanusun bize ait bir parçasıydı.

Tenlerimizin birbirine çarpan sesiyle, güçlü inlemelerimiz ve soluklarımızın sıklığı havayı ilmek ilmek işliyordu. Ancak ani-

Ninova

den, kulaklarıma başka bir ses daha doldu. Gözlerim hızla açılırken Zehir kalçalarımı sıkıca sardı ve altımdaki cam paramparça olmadan sadece birkaç saniye önce beni kucakladı. Tuzla buz olan rafın gürültüsüne, etrafa saçılan parçaların hareketlerine aldırış etmeden beni hızla tezgâha taşımıştı. Üzerindeki her şeyi tek bir hamleyle yere fırlattıktan sonra bedenimi soğuk çeliğin üzerine bıraktı.

"Çok bile dayandı," dedi dudaklarımı sertçe öpüp içime tekrar girerken. Orgazmın kaybolmak üzere olan hazzı aniden geri döndü. Zehir'in iri elleri memelerime avuçladığında, belinin etrafında sıktığım bacaklarım kasılmaya başlamıştı bile. Karnımda biriken ateş, patlamak üzere olan bedenimi tir tir titretirken tüm varlığıyla üzerime eğildiğini hissettim.

"Bana bak, güzelim. Gözlerimin içine bak."

Titrek bakışlarımı kaldırıp düzensiz soluklarımın arasından ona baktım. Boşalmak üzereydim ama bedenim hâlâ bir onay bekliyordu... İhtiyacı olan tek şey, ondan gelecek bir emirdi ve bu kabullenme hissi inatçı doğama meydan okurcasına tahtına oturmuş, pis pis sırıtıyordu.

"Adımı söyle," dedi bir eli klitorisime kayıp diğeri kalçamı tekrar sıkarken. Vücudunda biriken ter damlaları, ıslanmış saçları ve esmerliğine rağmen kızaran teniyle tam bir şehvet iblisine benziyordu. Doğaüstü bir varlık olduğunu öğrensem bu beni hiç şaşırtmazdı. Çünkü kimsenin böyle bir hazzı tattıracak gücü olduğuna inanmıyordum.

"Zehir," dedim en sonunda kesik nefeslerimin arasından.

"Hayır, Ma Vie, yanlış cevap."

"Zehir'le oynadığımı sanıyordum."

"İkisiyle de oynuyorsun, kadın. Üstelik bu şerefe sahip olan yalnızca sensin."

Sırtındaki ellerim ensesindeki saçlara, oradan köşeli yüzüne kaydı. Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere sürttüm. Dili be-

nimkine dolanmak için çıkmadan hemen önce o çok istediği isim belki de en gerçek şekilde döküldü dudaklarımdan... "Damian!"

Sonrası tam bir kaostu, yıkımdı, mahvoluştu. Öyle acımasızca sahip oldu ki bana, boşalırken gözlerim yuvalarından geriye doğru kaydı. Bedenim tezgâhtan yükseldi ve her bir hücrem sonu gelmeyen bir sarsıntıyla titredi. Bacaklarımın bağımsız hareketlerini, sarsılan bedenimi ya da orgazmın güçlü hızını durdurmanın mümkünatı yoktu.

Dağılıp paramparça olurken Zehir içimde birkaç kez daha gidip geldi ve son, sert bir darbenin ardından şiddetle boşalmaya başladı. Menisinin içime doluşunu, hatta bacaklarıma doğru sızmaya başladığını hissettim. Bedenim yükseldiği yerden indi ve tezgâha boylu boyunca uzanırken adı dudaklarımdan tıpkı söz verdiği gibi defalarca döküldü. Aynı hazla dağılan kocamın başı göğsüme düştü, kolları bedenimi sıkıca sarmaladı ve solukları yara izimin hemen bitiminden tenime karıştı. Saniyelerce, hatta belki de dakikalarca öyle kaldık ve ikimiz de bu lanet dünyaya geri dönene kadar, kendi fanusumuzdaki şehvet sisinin içinde yuvarlanıp durduk. Ne o çıkmak istedi ne de ben.

Uzun dakikaların ardından başını kaldırıp bana baktı, ikimiz de yorgunduk ama açlık henüz dinmemişti. Onca sene beklemekten sonra... Mümkün müydü ki zaten ruhunun ve bedeninin biricik sahibine yalnızca tek seferde doymak?

"Bu gece uyumayacağız, karıcığım." Beni kucaklayıp laboratuvardan çıkmak için hızla kapıya yöneldi. "Ne sikim sana doydu ne de senin o küçük amcığın bana."

"Çok terbiyesiz bir adamsınız, Bay King. Ama sizi bu halinizle seviyorum ve aksini düşünme ihtimalim yok." Kendimi ona doğru sürttüm, klitorisim yeni bir ihtiyaçla zonklarken tekrar büyüyen ereksiyonu yüzünden resmen ağzım sulandı. "Ayrıca uyumak isteyen yok, İnfazcı Ajan. Sen beni altı sene bekledin, ben seni ömrümün yarısında."

O bizi yatağımıza götürürken yüzünün her santimini, dudaklarını, göğsünü ve teninde ulaşabildiğim her yeri tek tek öptüm. Odanın kapısını tekmeleyerek açtı ve benimle birlikte yatağa yavaşça uzandı. Kamına oturup güçlü göğsünü okşadım. Her bir köşesi, kaslarının her keskin detayı, kusursuz bir özenle oyulmuş mermer heykelleri andırıyordu. Sanki bir sanat eseri gibiydi ve bu adam... *Benimdi.*

Bakışlarım gövdesindeki en yeni yara izine, kurşunun girdiği yere kaydığında nefesimi tuttum. Şehvetin ardından ani bir duygu patlamasıyla gelen gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Uzanıp hafifçe yarasını okşadığımda, Damian yattığı yerden doğrulup yüzümü kavradı ve gözyaşlarımı tek tek öperek kalçalarıma sıkıca sarıldı. "Ben iyiyim, Küçük Gölge." Gözlerimin içine bakıp dudaklarını burnuma sürttü. "Ve gözyaşlarının, artık yalnızca ağzıma boşaldığında zevkten akmasını istiyorum. Şimdi, uslu bir kız ol ve yüzüme otur. Bırak da yine günlerce tadını damağımda hissedeyim."

Siktir... Bu adam yüzünden ölecektim. Aşkından, tutkusundan, bana sunduğu bu kusurlu ama kusursuz dünyadan... Ona ait ne varsa hepsi yüzünden kaybolacaktı ruhum ve bedenim.

Kısa bir tereddüt anıyla baş başa kaldığımı fark eden Zehir, çenemi kavrayıp başımı kaldırdı.

"Sadece dakikalar önce tüm kurallarımı kabul ettin, Nisan. Bu da onlardan biriydi. Sana haz vererek mutlu olmama, yüzüme oturup seni baştan sona yememe izin vereceksin. İnan bana, yaşamak için senin her bir zerrene ihtiyacım var. Çünkü sen, *sadece bana özelsin.* Şimdi, kocanın sözünü dinle ve..." Belimden kavrayıp beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi havaya kaldırdı. "Yüzüme. Otur."

İkinci bir tereddüt anına ya da düşünmek için saçma sapan kelimelerin zihnime çöreklenmesine gerek yoktu. Söylediğini yaptım. Dudakları ve diliyle beni mahvederken yatak başlığına

tutunup yeri boylamamak için sıkıca kavradım. Elleri belimde, dili içimdeyken kaç orgazm daha beni delip geçti saymayı çoktan bırakmıştım.

Bana hazzın en büyüğünü tüm varlığıyla sunan bu adama duyduğum aşk, artık bozulması imkânsız bir lanete dönüşmüş ve ikimizi sonsuza dek avlayacağına yemin etmişti. Gecenin geri kalanını Damian tarafından sevildiğimi, Zehir tarafından hazzın doruklarına defalarca yükselip kendimi uçurumdan korkusuzca bıraktığımı hissederek geçirdim.

Bana söz verdiği gibi tatlı tatlı seviştik. Soluklandığımız, bir şeyler atıştırmak için mutfağa indiğimiz anlarda bile teni benimkiyle olan temasını hiç kaybetmedi. Elleri belimden, dudakları dudaklarımdan ve kalbi kalbimden hiç ayrılmadı. Beni bıraktığını, sevmediğini düşündüğüm senelerin aslında birer yanılsamadan ibaret olduğunu bana her şeyiyle kanıtladı. Beni kollarının arasına çekti ve tüm korkularımızı kapının dışında bırakarak soluklarımız birbirine karışırken bir bebek gibi uyudu.

Yüzünü, saçlarını, dudaklarını okşarken tek bir dilek döküldü dudaklarımdan.

Eğer bir gün ölürsem, gördüğüm son şey gözleri olsun.

Ardından uyku beni de içine çekti ve ona bir daha asla yenilmeyeceğime dair ettiğim yemin, sonsuza dek kaybolup gitti.

Ninova

17
YA HEP, YA HİÇ

ZEHİR

Siktir. Siktir. Siktir...

Spor işe yaramıyordu. Sabahın köründe kalkıp Nisan'ı tekrar uyandırmamak ve dün gece yaşanan her şeyi tekrarlamamak için kendimi spor odasında bulmuştum. Tenine değen parmaklarım, hâlâ gecenin anısını taşırken ve içine girip çıkarken hissettiklerim sanki her an yenileniyormuş gibi tazeydi. Sikim aklıma sonsuza dek kazınan görüntülerle tekrar hareketliğinde, bir küfür daha savurup hızımı artırdım.

Senelerce bu eşsiz kadının açlığını çekmiş aciz bir adam olarak tek bir geceyi bırak, bin bir gece bile olsa ona doyabileceğimi düşünmüyordum. Ancak içimden bir his, bu derin ama ince bir ipin üzerinde yürüyen mutluluğumun çok sürmeyeceğini söylüyordu. Kıyametin görünmez ipleri boynuma dolanmış gibi nefesimi daraltırken bu aptal duygudan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Ninova

Onu tekrar kaybetmeye niyetim yoktu.

Koşu bandında terlerken ve sızlayan yaramı görmezden gelirken aklımdan geçen türlü düşüncelerin beynimi delip geçmesine çok az kalmıştı. Birkaç gün içerisinde, hatta belki de bugün beklediğim son hamle gerçekleşecekti. Duymayı çok istediğim o haber kucağıma düştüğünde, Küçük Gölge'mle aramızda gücünü koruyan tek sır da ortadan kalkacaktı.

Geleceği öngörmek mümkün değildi. Soktuğumun geçmişi ise ardına saklandığımız onca yalan dolanın bir çeşit yansımasından ibaretti. Seneler önce, Nisan'ı bu bokun içinde sokmadan onu korumak için canımı dişime takmıştım. Dünümü, bugünümü ve yarınımı sadece onun için var etmiş, kadere bile karşı koymuştum.

Pişman mıydım? Asla. Beş para etmeyen bu dünya yanacak bile olsa, ben yine onu ve onu korumak için kötü olmayı seçerdim.

Yine de içimdeki o sinsi şüphe sürekli bana kendini hatırlatıyordu. Her şey ortaya döküldüğünde belki de benden, hatta *bizden* tekrar nefret edecekti. Ya da aştığımız duvarları aramıza tekrar örecekti. O güzel aklının içinden geçenleri söylemese de her bir kelimeyi duyuyordum. Bana çabuk teslim olduğunu düşünüyordu ama gözlerinden geçen tereddüttü kendisi bile farkında değildi. Hâlâ, onca yaşanana rağmen bir şekilde onun da şüpheleri kaybolmamıştı ve bunu bilmek beni içten içe öldürüyordu.

Çünkü onu kaybetmenin en ufak ihtimali, aklımı yitirmenin en kuvvetli ihtimaline denkti.

Evlendiğimiz günden bu yana bir buçuk ay geçmişti ve şimdilik -Oliver'ı aniden öldürmem gibi bazı aksaklıklar hariç- her şey rayında ilerliyordu. Beklediğim haberle birlikte son pürüz de ortadan kalkacak, örgüt tamamen avucumun içine düşecekti. Koşu bandından inip geniş aynanın önündeki suya ve havluya uzandığım sırada eşofmanımın cebindeki telefonum titredi. Sabahın bu saatinde mesaj atabilecek tek kişinin Steve olduğunu düşünmüştüm ama ekranda *Ma Vie* yazısını görünce kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

Ninova

Nisan asla altı yedi civarı uyanmazdı. Uykuya duyduğu büyük aşk benimkiyle yarışabilecek boyuttaydı.

Ma Vie: Dur tahmin edeyim, sabah beni uykumdan etmemek için tüm enerjini spor salonunda atmaya karar verdin.

Mesajı okurken kahkaha attım. Beni bu kadar iyi tanımasının yaşattığı tatmin duygusunun bir tarifi yoktu. Her şeyiyle ona ait bir adamdım sonuçta. Birkaç saniyenin ardından ekranda yeni bir mesaj belirdi.

Ma Vie: Kardiyonun işe yarayacağını düşündün çünkü... -burada sinsice gülen bir emoji vardı- değil mi? Ama düşündüğün gibi olmadı. İkimiz de işe yaramadığını biliyoruz. Sonuçta aklını dağıtman için gereken şey o değil. Dağıtabileceğin de şüpheli. Haksız mıyım, İnfazcı Ajan?

Tanrım... Bu kadın beni mahvediyordu. Hem de olabilecek en iyi şekilde.

Mesajlarını okuduğumun farkındaydı, bu yüzden başka ne yazacağını merak ederek bekledim. Ama bu deli kadın, beni bir kez daha şaşırtıp ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı. Bedenine sarılı bir çarşaf, yastığa dağılmış uzun kahverengi saçları, parlak zümrüt yeşili gözlerindeki uyku mahmurluğu ve sol bacağının yarısından çok daha fazlasını gördüğüm bir fotoğraf göndermişti... Kurşun yarası mı? Vücudumdaki her bir hücrenin bu kadın için acı çekmesinin yanında bir sikim değildi. Kırk kez vurulsam, yine fark etmezdi. Hissedebileceğim herhangi bir fiziksel acı, ona duyduğum açlığın verdiği acıyla boy ölçüşemezdi.

Başımı geriye atıp derin bir nefes aldım ve şişedeki suyun birazını başımdan döküp sakinleşmek için bekledim. Tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Fotoğrafı incelemek için yaklaştırdığımda üstten bir mesaj daha geldi.

Ma Vie: Duşa giriyorum, İnfazcı Ajan. Ağırlık kaldırmak ve sporuna devam etmek gibi bir düşüncen varsa, bunu bana katılarak yapabilirsin.

Sikerler böyle işi.

Dün bana cinnet geçirtip hayatımın en büyük korkularından birini yaşatan ve can güvenliğini tehlikeye atan kadın, şu an çok başka bir sebepten aklımla oynuyordu. Şikâyet ettiğim söylenemezdi. *En nihayetinde gerçekten seven bir adam için, sevdiği kadına yenilmek elde edebileceği en büyük galibiyetti.* Bu yüzden elimdeki havluyu fırlattım ve söylediği gibi ona katılıp *ağırlık kaldırmak* için spor salonundan çıktım. Giriş katından üst kata doğru yöneldiğim sırada şiddetle çalan kapı beni durdurdu. Bu öfkeli ısrar yalnızca bir kişinin tarzıydı.

Bir an... Sadece kısa bir an biricik dostumu siktiri çekip yukarıya çıkmayı düşündüm.

"Neden bu kadar geç açtın?" dedi Steve, özel dikim takım elbisesinin içinde bir film galasından fırlamış gibi görünüyordu. Bir adam sabahın köründe ne boka böyle süslenirdi ki? Klasik duruşundaki katılığın sebebini hiçbir zaman çözememiştim. Birbirimize pek benzediğimiz zaten söylenemezdi ama sanırım aramızdaki en büyük fark buydu. O bir salon adamı, bense saha canavarıydım.

"Sen neden sabahın köründe kapıma dayandın, Kuzgun? Yoksa beni mi özledin?" dedim ona sataşarak. Ne var ki bu, huysuz modunu yükseltmek için yeterli olmamıştı.

Steve gözlerini devirip beni eliyle ittirdi. "Konuşmamız lazım, önemli haberlerim var. Ayrıca, elimde şöyle bir şey var. Bu yüzden sporunun kalanını sonraya sakla," dedi ciddiyetle. Parmaklarının arasındaki *zehir* şişesini kaldırıp yüzüme doğru salladığında bir adım geri çekildim. Laboratuvardaki şişelerimin çok benzeriydi ama... Bana ait değildi. İfadem bilinmezlik ve karmaşayla çarpıldığında, Steve'in bu *daha hiçbir şey* diyen bakışları benimkileri buldu. Bu sayede duyularıma kor bir alev düşüren şehvet duygusu, çoktan korkunç düşüncelerle yer değiştirmişti.

Başımı çevirip yukarıya, karımın beni beklediği odamızın ka-

pısına baktım. Anlaşılan ağırlık antrenmanını *şimdilik* rafa kaldırmam gerekiyordu. İsyan dolu bir nefes verirken içten içe küfrettim. Her şeyin geride kaldığı, günümüzü sadece sıradan şeyler yaparak harcadığımız bir hayata hiçbir zaman sahip olamayacaktık, bunu biliyordum. Yaptığım iş ve ettiğim yemin bile buna izin vermezdi. Ama tehlikenin pençelerini kökünden koparıp onun güvenliğini tamamen sağladığımda, bir sonraki günün şüphesi de ortadan kalkacaktı.

Şişeyi Steve'in parmaklarının arasından aldım. "Laboratuvara bırakıp geliyorum. Kahve makinesini açarsan sevinirim, sert bir espresso içmeden iş falan konuşamam. Aklımın açık, net ve diğer şeylerden uzak olmasına ihtiyacım var."

Steve kastettiğim şeyi anlamamıştı, ki bu iyi bir şeydi. Gözlerini devirip mutfağa gitmek için arkasını dönerken söylendiğini duydum. "Fransız olmanın beş şartından biri de bu herhalde..." Yarı Fransız olmanın getirilerine dair en ufak fikri yoktu.

Elimde boş bir zehir şişesi ve kafamda tonlarca soruyla birlikte laboratuvara indiğimde, aklımdan sadece bir anlığına çıkan manzara duraklamama sebep oldu. Olduğum yerde donup kalırken burun kemerimi sıkıp gözlerimi yumdum. "Hay amma koyayım..." küfrümün dili bu sefer onu en iyi ifade eden Türkçe olmuştu.

Yerlere saçılan not defterleri, kırılan boş zehir şişeleri, birkaç kıyafet ve dün, Nisan'ı becerirken kırdığım cam rafın parçaları... Keyifli, şiddetli ve tutkulu geçen bir gecenin her bir ayrıntısı tüm kanıtlarıyla etrafa saçılmıştı. İçerisi benim için şahane bir hatırayı fakat *başkası* için bombok bir durumu özetliyordu.

"Steve görürse işte o zaman boku yerim," dedim sesli bir şekilde etrafı incelemeye devam ederken.

Kapıyı ayağımla yavaşça itip zehir şişesini tezgâhın üzerine bıraktım. En azından yerdeki defterleri bu karmaşadan kurtarmam gerektiğini düşünerek hepsini hızlıca toparlayıp yerlerine

koydum. Etrafı eski düzenine getirmek için sevgili karımın lanet olarak gördüğü kusursuz hafızasına ihtiyacım olacaktı. Ve bunu kimse fark etmeden halletmemiz gerekiyordu. Laboratuvarıma önüne gelenin girdiğinden değildi ancak en ufak bir risk bile, her zaman olası bir kaos taşırdı.

Merdivenlerin bitiminden gelen ayak seslerini duyduğumda kapıyı kapatmak için çok geç kalmıştım.

Şansımı sikeyim...

Steve kol düğmelerini düzelterek içeri girdi. "Kahvenin yerini bulamıyorum, normalde makinenin yanına olması gerekmiyor mu? Saçma sapan bir düzeni-" Steve'in cümlesi yarıda kesildiğinde az önceki gibi gözlerimi kapatıp burun kemerimi sıktım.

Fark ettiği anda ağzıma sıçacaktı ve onu azıcık bile tanıyorsam, anlamaması mümkün değildi.

"Ne oldu burada? Formüllerden birini unutup etrafı dağıtmaya mı karar verdin?" Kırıkların üzerinden geçip yanıma yaklaştı. Ardından bakışları boş tezgâhta, kırılan cam rafta ve odanın içindeki detaylarda dolandı. Sessizlik kısa bir an uzarken Steve'in yüz ifadesinin ani bir şaşkınlıktan şüpheye ve hemen ardından giderek büyüyen bir öfkeye dönüşmesini izledim. Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki kaç maddeyi tamamladığımı düşünmeye çoktan başlamıştım. Sıçayım böyle işe... Adama her şey bitene kadar uslu duracağıma dair bir söz vermiştim.

Gerçi bu sözü evlendiğimiz ilk gece bozmuştum. Konu Nisan olduğunda, karşımdaki en yakın dostum bile olsa hiçbir söz umurumda değildi. Ölüm fikri bile ondan tek bir saniye uzak durma düşüncesiyle savaşamazdı. Geçen onca senenin ardından, sabırlı bir adam gibi davranmak doğamın bir parçası değildi.

"Bana sakın..." dedi kısa bir an duraksayıp etrafı incelemeyi bitirdikten sonra. "Sakın düşündüğüm şey olduğunu söyleme. İlk tahminimin doğru olduğuna beni inandırmak için beş saniyen var, Zehir." Ellerini iki yanda yumruk yapıp öfkeyle beni incelerken

omuzlarımı silktim. Steve'in yalanları saniyesinde anlamak gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı. Kaldı ki benim de saklayacak bir şeyim yoktu.

Hiçbir şey söylemediğimde, ikinci tahmininin doğru olduğunu anlayarak bana doğru bir adım attı. "Bana seni öldürmemem için tek bir sebep ver," dedi parmağını yüzüme doğru sallarken. Sıkılı dişleri ve öfkeden neredeyse kararan bakışlarıyla beni gerçekten öldürmeye hazır gibi görünüyordu. Seneler önce, Nisan'a âşık olduğumu söylediğimde de aynı bakışı atmıştı. Yüzümü yumruk yağmuruna tuttuğunda ona izin vermiştim; çünkü o zamanlar kendimi suçlu hissediyordum. Şimdi ise... Hissettiğim tek suçluluk bunu daha önce yapmamış olmamızdı.

Ellerimi yavaşça, teslim olur gibi kaldırırken gülümsedim. "Birinci sebep, en yakın dostun olmam. İkinci sebep, hayatta güvendiğin tek insan olmam."

"İkincisi konusunda fikirlerim değişmek üzere. Çünkü bana bir söz vermiştin, yavşak herif. Bu resmen ihanettir," dedi konuşmayı Türkçeye çevirerek.

Dudaklarımı büküp bir elimi alınmış gibi yaparak göğsüme götürdüm. "Kıskanç bir adam olmak sana hiç yakışmıyor, Kuzgun... Son bıraktığımda ayrılmıştık."

Steve'in yüzü öfkeyle çarpılırken gözleri hiddetle kısıldı. "Sikeceğim senin şakalarını şimdi!" Hemen sonra o kadar hızlı hareket etti ki, çeneme indirdiği yumruğun acısı ani bir şok etkisi yarattı. Elimi acıyan yere götürüp hafifçe ovuşturdum. "Öncelikle, sik kafalı, bunu hak ettin." Ona ters ters bakıp çenemi ovuşturmaya devam ettim. Nasıl olsa söyleyeceğim hiçbir sebebe ikna olmayacaktı. Ayrıca piçin eli ağırdı, en yakın arkadaş kontenjanında ve sevdiğim kadının abisi olma ayrıcalığına sahip olmasaydı, yemin ederim ki işin rengi çoktan değişmişti. Kimsenin bana Nisan'la alakalı hesap sorma gibi bir lüksü yoktu artık.

O *benimdi*. Nokta.

Steve bir dizi Türkçe küfür savurup arkasını döndü. Sakinleşmeye çalışırken birkaç rafı, kapıyı ve tezgâhı tekmelemesini seyrettim. Bunu suratımı dağıtmamak için yaptığını biliyordum, bu yüzden sessizce duvara yaslanıp durulmasını beklerken gülmemek için kendimle büyük bir savaş verdim. Beni durdurabileceğini düşünmesi de komikti. Kaldı ki Nisan artık karımdı. Bu evlilik sadece Steve'in ve en başında Nisan'ın gözünde *anlaşmalıydı*. Benim için hiçbir zaman öyle olmamıştı. Bunu anlamaları için elimden geleni yapmıştım, üstelik karımın inatçılığına rağmen...

Yine de bir abi olarak ne hissettiğini az çok tahmin ettiğim için susma hakkımı kullandım. Steve, uzun dakikaların ardından sakinleşip bana doğru döndü. Kabullenen bakışlarındaki öfke biraz dinse de hâlâ yüzü kıpkırmızıydı. Aldığı derin nefesle yüzünü ovuşturup sanki milyonlarca doları bahiste kaybetmiş gibi isyan dolu bir ses çıkardı. "Ek olarak..." Purosunu çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. "Benden ayrılan sendin, geri zekâlı."

Ani ruh hali değişimine ve ona şaşkınlıkla bakıp kahkaha attım. "Ne yani," dedim sahte bir tepkiyle. "İhanete sessiz mi kalsaydım. Aramıza giren kişi Greta'ydı, bu iş asla yürümezdi..."

Steve bana yandan bir bakış atarken sert bir homurtuyla purosunu yaktı. "Dua et Damian, sırtımı yasladığımda bir duvar gibi orada duracağını bildiğim, Nisan'ı benimle birlikte canı pahasına koruyabilecek tek insansın. Yoksa yemin ederim, seni elimden kimse alamazdı."

Tam konuşmanın seyrini değiştirmek için harekete geçtiğimde, laboratuvarın kapısı açıldı ve Nisan, üzerinde yalnızca tişörtümle içeri daldı. Tüm bu durum daha ne kadar boka batabilirdi dedikçe, en beterinin yaşanması evrenin bana yaptığı bir şovdu.

"Dün gecenin anılarını mı tazeliyors-" Karımın cümlesi, Steve'i gördüğü anda yarıda kesildi ve gözleri şok-korku karışımıyla ikimizin arasında gidip geldi.

"Ay... Hassiktir. Abi..." Tedirgin ve bir o kadar sahte bir gülümsemeyle abisine baktı. Bu haliyle bile öyle güzeldi ki... Eğer Steve ikimizi de öldürmenin eşiğinde olmasaydı, dün gecenin anılarını bir sonraki sabaha kadar tazelerdim.

Steve onu tek bir bakışıyla olduğu yere sabitlerken elini kaldırdı. "Sakın. Tek. Kelime. Etme."

Nisan'ın ürkek bakışları bana kaydığında, başımı iki yana salladım. Boğayı yeni sakinleştirmiştim, tekrar kırmızı bir bayrak çekip delirtmenin bir anlamı yoktu. "Kavga ettik desem..." dedi son bir çabayla.

Steve dönüp bana *gerçekten mi* diyen bir bakış attığında, ellerimi bir kez daha teslim olur gibi havaya kaldırdım. Şu noktada yapacak bir şey de kalmamıştı. Nisan'a yavaşça laboratuvarı terk etmesi için başımla işaret ettim. "Güzelim... Yemez bence."

"Şerefsiz piç haklı. Yemedim, Nisan." Steve kız kardeşine bembeyaz kesilmesine sebep olan bir bakış daha attı. "Şimdi, lütfen gidip üzerine adam gibi bir şeyler giyin ve bugün gözüme batmamaya çalış." Bana doğru dönüp kapıyı işaret etti. "Sen de siktir olup duşunu al. Ayrıca şu aptal espressonun yerini de bana söyle ki, tekrar yüzünü yumruklamamak için birkaç bardak içeyim."

Nisan iki elini beline yaslayıp öfkeyle Steve'e baktı. "En yakın arkadaşına yumruk mu attın abi? Deli misin sen?"

"Nisan!"

"Tamam gidiyorum, ayrıca espresso soldan üst dolapta. Çayların hemen yanında. Bence de gidip iç ve şu huysuzluğuna bir son verip bazı şeylere alışmaya bak! Senin triplerinle uğraşamam!"

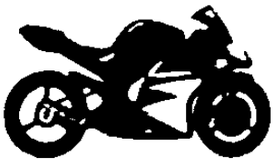
Nisan hışımla kapıdan çıkıp koşar adım merdivenlere yöneldiğinde, Steve bir süre öylece durup boşluğa baktı. "O az önce bana bağırdı mı?"

Omuz silktim. "Karım her zaman haklıdır."

"İkinizi de boğacağım."

Yanından geçerken koluna hafifçe vurdum. "Tabii, mutlaka,"

dedim ve Nisan'ın peşine takılıp Steve'i yeni bir cinnet ve sinir kriziyle arkamda bıraktım. Anlaşılan birinin sakinleşmesi için espressoyu demleme işi bana düşmüştü.

Sessizce ettiğimiz ve kimsenin konuşma niyetinde olmadığı hızlı bir kahvaltıdan yaklaşık bir saat sonra, evin toplantı odasındaydık. Deha ve Alya da bizimleydi. Steve yanında bir ajan ordusuyla Greta'yı şirkete göndermiş, oradaki işleri hallettiği anda da kesin bir talimatla buraya getirilmesini söylemişti.

Greta'nın malikâneye genellikle Steve ile girip çıkmasının, Albert'ın dikkatinden kaçmadığına emindim. Steve'in söylediğine göre o da genellikle ofisinden ayrılmıyordu. Bizden aldığı raporları CIA'ye verirken hiç olmadığı kadar sessiz ama bir o kadar da talepkârdı. Son iki haftadır, örgütün içine sızma işi yavaşladığı için huysuzluk yapmakta geç kalmamıştı. Hayatımın gözünde pek değeri olmadığını zaten biliyordum; ancak buna sebep olanın kendisi olma ihtimali hâlâ tüm kuvvetiyle zihnime tutunurken net bir bilgiye sahip olamayışımız beni cinnetin eşiğine sürüklüyordu.

Hayatı tehlikede olan bir diğer kişi de manevi annemdi. Maria, artık kendi evinde kalmıyordu. Onu güvenli evlerden birine yerleşirken güvenliğini sağlamak için korumayı üç katına çıkarmıştım. Evinin konumunu uydudan sildirmiş olmama rağmen, birileri bir şekilde onu ve bizi bulmuştu.

Örgütün en zayıf halkasını kendi ellerimle öldürüp otelini yaktıktan sonra sıradaki hedefimiz bir diğer ortaktı; kozmetik şirketini paravan olarak kullanan *Andrew*. Ne var ki orospu çocuğu, dün gece odasında ölü bulunmuştu ve oklar aniden CIA'ye dönmüştü. Çünkü iki ölüm arasında bu kadar kısa bir süre olması, her zaman teşkilatlarla ilişkilendirilirdi ve CIA, açık infaz emirleri

vermezdi. MAİT bu yüzden vardı, dünya bizden tamamen bihaberken suçlayabilecekleri teşkilat yalnızca diğerleriydi.

Albert bu haberin ardından Steve'i MAİT'in dosyadan çekilmesiyle tehdit etmiş, tüm teşkilatı dikkatsizlikle suçlamıştı.

"Zehir şişesini Andrew'un odasında bulmuşlar. Önce FBI sonra da CIA işin içine karışmış. İş dünyasında bu adamlar birer diva konumunda olduğu için de devletin insanları boşu boşuna avladığı haberi giderek yayılıyor. Ayrıca, Zehir'in ismi de bir o kadar ortalığa döküldü," dedi Alya bilgisayarından başını kaldırmadan. "Kimliğini bulmaları mümkün değil ama böyle bir ölümle alakası olmamasına rağmen dikkat çekmesi de teşkilat masalarındaki güç dengesini bozabilir."

Başımı salladım. "Deha, sen ne düşünüyorsun?"

Deha yaslandığı sandalyeden öne doğru eğilip ellerini masaya koydu. "Katılıyorum. Bence örgüt sandığımızdan daha kurnaz. MAİT'in dengelerini bozup karmaşa yaratarak dikkatleri kendilerinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Bir iç savaş başlatmak onların işine yarar."

Kısa bir an Steve ile bakıştık. Bu durum beklediğimiz haberi etkiler miydi? Üstlerin bu kadar basit bir oyuna düşmeyeceği açıktı ama MAİT konusunda her zaman net olmuşlardı. Sonuçta poker oynamıyorduk, asların kimde olduğu açıktı.

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacağız. Bırakın Zehir ismi giderek yayılmaya devam etsin. Ana masalarla bir toplantı ayarlayın. Türkiye, İngiltere, İtalya ve Rusya masalarının şeflerini burada ağırlayacağız."

Steve sandalyesinden kalkıp ellerini ceplerine atarak örgüt için oluşturduğumuz dev panonun önüne gitti. "Babamın bu konuya sıcak bakacağını sanmıyorum. Ama onu ikna etmenin bir yolunu bulabilirim. En azından haber gelene kadar. Eğer bugün her şey netleşirse, zaten buna gerek kalmayacaktır," dedi bana imalı bir bakış atarak.

"Andrew meselesi ne olacak?" diye sordu Alya. "Nisan ve senin sahaya dönmeniz gerekiyor, Zehir. Balayı bahanesiyle daha fazla kimseyi oyalayamayız. Esas adamımız Jonathan'ın elinde bir tek sen kaldın gibi görünüyor. Arayı açmadan samimi bir gösteride bulunmalısınız. Andrew ortadan kalktığı için süreç zaten ister istemez uzayacak."

Deha hızla başını salladı. "Alya haklı, bu iş daha fazla sarpa sarmadan sizin görünür olmanız şart. Jonathan'ın güvenini en çok kazanacağın zaman, şu an. Şüpheleri üzerinize çekmemelisiniz. Adamın şehir merkezinin dışındaki fabrikasının yakınlarında bir çiftliği var. Aldığımız bilgilere göre konuklarını orada ağırlamayı seviyor. Büyük ihtimalle sizi de davet edecekler."

Alya bilgisayarından başını kaldırıp mavi gözlerini kısa bir an Deha'ya çevirdi. "Evet. Biz de korumalarınız olarak etrafta saha araştırması yapabiliriz. Deha fabrika çevresinin korunma potansiyeliyle ilgilenirken ben çiftlikte dolaşabilirim. Hayalet olabildiğim tek yer kodların ve verilerin arası değil."

Deha derin bir iç çekişle tekrar arkasına yaslandı. "İnan bana biliyorum, zihnimin her köşesindesin."

Bu itirafla birlikte masadaki herkes bir anlığına sessizliğe gömüldü. Alya tutmaya çalıştığı gülümsemesiyle bakışlarını Deha'dan kaçırıp kafasını bilgisayarına gömdüğünde, keyiflenmeden edemedim. İkisini aynı eve tıkmak bir noktada işe yaramaya başlamıştı anlaşılan. Artık daha az huysuzlardı ve içlerindeki nefretin dengesinin değiştiği açıktı.

Başımı yana doğru eğip çenemi sıvazlarken güldüm. "Deha?"

"Siktir! Ben bunu sesli mi söyledim?" Deha telaşla kıpırdandı. Yüzü renkten renge girerken Steve bile gülmemek için etrafa boş boş bakmakla meşguldü.

"Ben bir kahve alıp geleceğim, isteyen var mı?" Yerinden sarsak birkaç adımla kalkıp kapıya yöneldi, bizden bir cevap bile alamadan odayı terk ettiğinde kahkahamı tutamadım.

"Neye gülüyorsunuz? Ayrıca, Daha niye kaçar gibi çıktı?" Dünyamın yörüngesi, yaşamak için tek sebebim olan kadın yanında Ares'le birlikte açık kapıdan içeriye süzülmüştü. Tişörtlerimin içinde, çıplak ayaklarıyla bu evin her santiminde dolaşmasını ne kadar seviyor olsam da onu bedeninin her kıvrımını saran günahkâr bir elbiseyle görmenin zevki çok başkaydı.

Baldırlarının hemen üzerinde biten lila rengi elbisesi saatlerdir aklımdan çıkmıyordu. Fiyonk şeklindeki askılarını açıp belinin yarısına kadar düştüğünü görmeyi, hayallerimin en edepsiz köşelerini besleyen memeleriyle ziyafet çekerken inlemelerini duyma isteğimi bastırmak giderek zorlaşmaya başlamıştı. Dün geceden sonra, ellerimi kendime saklamak artık neredeyse imkânsızlıkla büyük bir yarış içindeydi, inkârın da lüzumu yoktu.

Elbisesiyle aynı tondaki kare çerçeveli gözlüklerinin ardından bana baktı, yeşil birer alev topunu andıran bakışları bir süre dudaklarımda oyalandığında, öleceğimi sandım. Aklımdan geçenleri kelimelere dökmeme gerek yoktu, o da aynı duyguların esiriydi. Bizim esaretimiz, yalnızca tenimize değen soluklarımızla son bulur sonra aynı işkencesiyle ikimizi de kavurmaya devam edecekti. *Ölene kadar...*

Açlıktan ölmek üzereymiş gibi sertçe yutkunup boğazını temizlerken odanın içine doğru ilerledi. Tam yanımdaki sandalyeye oturmadan hemen önce aşağıya, pantolonumu zorlayan sikime imalı bir bakış attı ve yüzünde tek bir mimik oynamadan yerine oturdu.

Seni elime geçirdiğim anda kurtuluşun olmayacak, kadın.

Odadaki herkesi kovup onu masanın üzerine yatırmama saniyeler kalmıştı. Ama eminim ki bu sefer Steve kafama sıkardı. Yine de... Aklıma gelen diğer, çok daha mantıklı fikri hayata geçirmemem için hiçbir sebep yoktu.

"Neyse, cevabımı daha sonra Alya'dan alırım," dedi Ares'in başını okşarken. Köpeğim bile itaat etmesi gereken kişinin kim

olduğunu biliyordu. Zaten aksini düşünmek kimsenin haddine olmazdı.

Toplantının geri kalanında Nisan kendi fikirlerini sundu. Daha çok detay görmek istediği için Deha ve Alya'nın fikirlerine katılarak bir an önce sahaya dönüş yapmamız gerektiğini söyledi. Gördüklerini daha sonra ayrıntılı bir çizime dökecek kadar kendine güveniyordu ki bu, hayatımda duyduğum en seksi şey olabilirdi. Albert ile alakalı meseleyi zorlamayacağına dair bana yeni bir söz vermişti ama benim, bu sefer işi şansa bırakma imkânım yoktu. Şirkette, üste, evde, caddelerde... Adım attığı her yerde bir nefes kadar yakınında olma kararı almıştım. Dün gece altımda inlerken kabul ettiği kurallardan biri de buydu. Hiçbirini dinlemeden her şeye razı olması pek tabii işime gelmişti. *Kanatlarını açıp özgürce uçmadan önce, gittiği ya da gidebileceği her yerin güvenli olduğundan emin olmak zorundaydım.* Bu yüzden, itirazlarının artık hiçbir önemi yoktu.

Üç buçuk saatin ardından herkesin pili bitmişti ve Steve'in midesinden gelen gurultu tüm odayı dolduracak kadar şiddetliydi.

Ben de acıkmıştım... Ama benimki tamamen farklı bir açlıktı.

"Abim bir yamyama dönüşüp hepimizi yemeden önce yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Sandviç hızlı bir seçenek, tamam mıyız?"

Herkes hep bir ağızdan lütfen diye haykırırken Steve gözlerini devirdi. "Midem sizinkinden sesli diye neden yamyam oluyorum?" Odanın köşesindeki uzun, deri koltuğa yerleşip bir elini kolçağa koyduğunda koltuk cüssesiyle sarsıldı. En az benim kadar iri bir adam olması bazen hiç işime gelmiyordu. "Ayrıca, senin bugün bana sataşma lüksün yok, güzel kardeşim."

Nisan umurunda olmadığını gösteren bir el hareketinin ardından ayağa kalktı. "Hıhı."

"Ben de sana yardım edeyim," dedi Alya ve birlikte odadan gürültülü topuk sesleriyle ayrıldılar.

Steve, üsle görüşmek için birkaç arama yaparken Deha da örgüt panosuna yeni eklemeler yapıyordu. Bir süre öylece oturup sakinleşmeyi, aklımı işte tutmayı denedim ama asla işe yaramıyordu. Biraz daha ona dokunmazsam, tüm günü aklımı yitirmiş gibi öfke nöbetleri geçirerek atlatmak durumunda kalacaktım.

"Getirdiğin zehir şişesini analize göndermeden önce birkaç test yapacağım," dedim ayağa kalkarken. Steve işle o kadar meşguldü ki, şüphelenmeden yalnızca başını sallamakla yetindi. Kuzgun'u atlatmak için meşgul tutmam gerektiğini aklımın bir köşesine çoktan not etmiştim.

Hızlı adımlarla odadan çıkıp alt kata yöneldim, Alya ve Nisan'ın konuşma sesleri çoktan mutfağı doldurmuştu. Köşeyi döndüğümde, Nisan buzdolabından birkaç malzeme çıkarıyordu.

"Patron, bir isteğin mi var?" Alya önündeki kaşarı kesmeyi bırakıp bana baktı.

"Evet, sandviçleri yarım saat kadar geciktirmeni istiyorum." Gözlerimi beni merakla incelerken elindeki malzemeleri sakince tezgâha bırakan karımdan tek bir saniye bile ayırmamıştım. Aramızda sözsüz bir konuşma daha geçti. Ne yapmak istediğimi anlamıştı.

Emin misin? diye sordu bakışlarıyla.

Neden olmayayım?

Ateşle oynuyorsun, İnfazcı Ajan.

En sevdiğim.

Uzanıp Nisan'ı bileğinden kavradım ve her gün kaldırdığım ağırlığın yarısı kadar olan bedenini kucaklayıp omzuma attım. Dudaklarından minik bir çığlık döküldüğünde sessiz olması için kıçına hafifçe vurdum. "Shh... Evi ayağa kaldırmak istemeyiz, Ma Vie."

Mutfaktan çıkmadan bir saniye önce dönüp Alya'ya baktım. "Ne dediğimi anladın değil mi, Hayalet?"

Alya nefes almayı unutmuş gibi şokla bize bakarken kekeleyerek başını salladı. "I... şey. Evet, tabii... t-tamam."

Ona göz kırpıp omzumda Nisan'la birlikte mutfaktan çıktım. Hedefim salonun hemen yan tarafındaki sinema odasıydı. Açıkçası orayı yaptırırken aklımdan geçen yalnızca film izlemek olmamıştı. Kapıyı tekmeleyerek açıp arkamızdan kapattım. Dönen kilidin sesi odada yankılanınca Nisan'ı koltuklardan birine yavaşça bıraktım.

"Steve'in yukarıda olduğunun farkındasın, değil mi? Ya bize bakmak için gelirse," dedi koltuğa biraz daha yayılarak. Umurumda olmadığının bal gibi farkındaydı ama oyun oynamayı en az benim kadar seviyordu.

Sessizliğimi bozmadan kapıya yaslanıp onu süzdüm. Elbisesi kalçalarına toplanmıştı. Beyaz, dantelli tangasının her bir ayrıntısını görebileceğim kadardı hem de. Kahverengi saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülürken önüne düşen bir tutamı alıp parmağına doladı. Bu hareketi doğrudan kasıklarımda hissederken sertçe yutkundum. Gözlerimin değdiği en, hatta tek güzel manzaraydı bu kadın.

"Öylece bakmaya devam edecek misin, *Zehir?* Toplantıda da çok sessizdin... Aklından geçenleri her zaman okuyamam, İnfazcı Ajan. Vaktimiz azalıyor."

Dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayılırken yaslandığım yerden doğrulup tam tepesinde dikildim. Hınzır bakışları gözlüklerinin üzerinden benimkileri buldu. Ardından ağır, kasıtlı bir hareketle bana doğru uzanıp pantolonumun kemerini kavradı. Düzüşürken edepsiz olmamı ne kadar seviyorsa, sessizliğimden de bir o kadar tahrik oluyordu. Duruşundan, beyaz teninin tatlı kırmızılığından bakışına kadar her bir hücresi onu ele verirken nasıl sabredebilirdim? *Haklıydı.*

Yapmak üzere olduğu işi devralıp kemerimle birlikte pantolonumu hızla çözdüm. Elini tutup *boxer*'ımın üzerinden sikime bastırığımda altdudağını ısırıp inledi. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Bütün gün bu halde dolaştım ve her dakika, her saniye

içinde olsam bile uzun bir süre böyle dolaşacağıma eminim. Sabrımın sınırlarını çoktan aştım, Ma Vie. Bizim buradan dönüşümüz yok. Senin benden, benim de senden başka gidecek hiçbir yerim yok."

Tuttuğu nefesini verirken itaatle başını salladı. Sikimi avuçlamak için elini içeri soktuğu anda uzanıp onu kucakladım. "Bacaklarını belime dola, Mon Amour." Dediğimi yapıp ayak bileklerini sırtımda kenetledi. Parmakları aşağı yukarı hareket ettiğinde, boşalmanın eşiğindeki kasıklarımı git gide zorlarken dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdım. Dilim onunkiyle bir güç savaşına tutuşmuştu, öpüşmemiz büyük bir kasırgaya dönüştü. Bizi biz yapan her bir detayı paramparça edip tekrar birleştirecek türden bir kasırgaydı bu. Üstelik tadı öyle lezzetliydi ki, gün boyu aç da kalsam dudaklarından aldığım tek bir ısırıkla doyabilirdim.

Kalçalarımla onu kapıya iyice sabitleyip tek elimi elbisesinin altına kaydırdım. İnce, dantel tangası avucumun içinde parçalanırken odayı kumaşın yırtılma sesi doldurdu. Kumaş parçasını bir köşeye fırlatıp hiç vakit kaybetmeden aramıza uzandım ve sikimi girişine yasladım.

"İki gündür korunmuyoruz, Damian..." dedi nefes nefese, onu doldurmamı bekleyen bedeni heyecandan tir tir titriyordu. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip tişörtümü delercesine asıldığında, çenesini yalayıp dudaklarına doğru soludum. "Farkındayım, mon amour." Kendimi içine sertçe iterken haykırarak inledi.

"Bir bebek mi istiyorsun, infazcı ajan?" Sorusu soluk soluğa çıkmıştı uğruna adam bile öldüreceğim güzel dudaklarının arasından.

Hareket etmem için kalçalarını oynatıp klitorisini kasıklarıma sürttüğünde, bir elimle boğazını kavrayıp diğeriyle kıçını sıktım. "Bir mi? Planlarım hakkında en ufak fikrin yok, *sevgilim*. Her şey bittiğinde görmek istediğim tek şey sen ve sana benzeyen, senin gibi bakıp senin gibi gülen çocuklarla dolu bir aile. Ben bencil bir

Ninova

adamım, Ma Vie. Baktığım her şeyin sana benzemesini, kokladığım her kokunun saçlarından bir esinti taşımasını, gördüğüm her yeşilin gözlerini anımsatmasını isteyecek kadar. Dünya üzerinde nefes alan hiçbir ruh, benimki gibi tutulmamıştır bir diğerine."

Gözlerinin içine bakıp dudaklarını ısırdım. "Nasıl bir ihtiyaçla yandığıma dair hiçbir fikrin yok."

Omuzlarımdaki ellerini yüzüme kaydırıp yanaklarımı avuçladı, dudakları bir kez daha benimkileri yoklarken ağzımın içine doğru soluyup alnını alnıma yasladı. "Onca sene... Bir nefes kadar yakınımdayken nasıl dayandın? Bu kadar seven bir adam nasıl dayanır, Damian? Nasıl mahrum bırakır?"

İçinde yavaşça hareket etmeye başladığımda başını boynuma gömüp inlemesini bastırdı. Haklı bir isyandı sorusunu ele geçiren. Ama cevabım da bir o kadar doğruydu. "Sevdiği için, Ma Vie. Sevdiği ve ömrünün sonuna kadar hiç korkmadan sevmek istediği için."

Parmaklarını saçlarıma dolayarak sertçe asıldı. Dili boynumun kıvrımlarında dolanıp hareketlerimin hızlanmasına sebep olurken bir dizi küfür sıralayıp yüksek sesle inledim. "Etrafa bakmadan da seni görüyorum, herhangi bir çiçeği koklamadan da kokunu alıyorum. Kendimi bildim bileli, yalnızca seni seviyorum. Koskoca seneler bile yetmedi bunu değiştirmeye. Öfkem bile..." Dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. "*Ya hep ya hiç, Damian Zehir King*. Ve sen, hiçbir zaman benim hiçim olmadın."

Kalbim aşktan ve hazdan, kollarımdaki kadının kusursuzluğundan patlarken onunla sertçe *sevişmeye*, mümkünmüş gibi daha çok benim yapmaya devam ettim. İnlemeleri tenime karışıp güzel amcığının duvarları sikimin etrafında kasılana kadar tek bir saniye bile yavaşlamadım. İkimizi de uçurumun kıyılarından iterken tek bir tereddüt geçmedi aklımdan.

Sert soluklarımız, ikimizin de teninde biriken ter damlaları ve boşalmanın sınırındayken düşünebildiğim tek şey buradan hiç

Ninova

ayrılmak istemediğimdi. Onu sadece kendime saklayıp, her sanı ye teninde soluklanmaktı. Elimde olsa, ömrümün kalanını onun içinde geçirirdim. Bir volkan gibi patlayıp içine sertçe boşalırken Nisan kollarımda titredi. Bacakları güçsüzleşip ayak bilekleri sallanmaya başladığında, kendimle birlikte onu da koltuğa çektim. Boynumdaki kollarını biraz daha sıkıp bedenini üzerime bırakırken bana sıkıca tutundu.

"En azından..." Orgazmın sarsıntıları dinmişti, biraz da olsa kendine gelmeye çalışıyordu. "Ağırlık antrenmanını yapmış oldun."

Ekstazinin tadı yerini giderek bilincime bıraktığın anda güçlü bir kahkaha atıp onu sertçe öptüm. "Düzenimi bozmayı sevmem, Küçük Gölge. Umarım gözün kapalı kabul ettiğin kuralları duyarken de böyle keyifli olursun. Sakın ne olduklarını sorayım deme. Hepsini elbet vakti geldikçe öğreneceksin."

Nisan'ın yüzü aniden düşerken hafifçe geriye çekilip ellerini göğsüme yasladı. Tatlı öfkesi gördüğüm en kusursuz şey olabilirdi.

"Of..." Göğsüme sertçe vurdu.

"Beni manipüle ettin."

"Evet."

"İnkâr bile etmiyorsun."

"Aynen öyle."

"Pisliğin tekisin!" Göğsüme vurdu. "Ayrıca, bıktım senin bu vakti geldikçe laflarından da!"

Dudaklarından son bir öpücük koparırken onu yavaşça koltuğa bıraktım. Ayağa kalkıp pantolonumu çektiğim sırada bana kötü bakışlar atmaya devam etti.

"Yine de beni seviyorsun."

Bakışlarım kapının köşesindeki kumaş parçasına kaymadan önce ona göz kırptım. Bu kadar minik bir şeyi böyle kısa bir elbisenin altına giymesinden hiç hoşlanmamıştım ama bu, başka bir zamanın konusuydu. Uzanıp ince danteli elime aldım ve beni

dikkatle izleyen karımın gözlerinin içine bakarken pantolonumun cebine tıktım. Bu, onu tüm gün orada taşıyacağımı söyleyen açık bir mesajdı. "Gidip üzerini değiştir, Ma Vie. Bahane olarak sandviçin sosunun döküldüğünü söylersin." Eğilip çenesini kavradım, dudaklarından son bir öpücük koparıp odadan çıkmadan önce duyduğum tek şey, arkamdan ettiği birkaç tatlı küfürdü.

Girişteki aynada kendime hızla çekidüzen verdim. Nisan'ın dağılan makyajı, karman çorman görüntüsü ve kırışan elbisesine karşı beni ele veren tek şey parmaklarıyla çekiştirdiği saçlarımdı. Merdivenlere yöneldiğim sırada Alya mutfağın kapısından başını uzattı. Tek kelime etmemesi için ona sert bir bakış atıp başımı iki yana salladım. Ebeveyninden azar yemiş küçük çocuklar gibi telaşa kapılıp anında gözden kayboldu. İtaati severdim, özellikle de her şeyi bilen biri tarafından geliyorsa.

Hiç olmaması gereken bir anda, maalesef olmaması gereken bir duruma şahit olmuştu ama pek de umurumda olduğu söylenemezdi. Muhtemelen daha önce beni bu kadar kontrolsüz görmediği için yaşadığı şoku atlatması uzun sürecekti. Yine de Nisan'ı onca sene benim için korurken, ona duyduğum aşkı günlerce belki de saatlerce sarhoş kelimelerimden en çok duyan kişi oydu. İstanbul'un köhne sokaklarındaki basit barlarda içip sadece ondan konuştuğum o dakikalarda, yanımda yalnızca Alya vardı. Ve bana verdiği sözü tutmuş, nefes almam için nefes alması gereken tek kadını canı pahasına korumuştu.

Geçmiş düşüncelerin tozlu sayfalarını kapatıp toplantı odasına girdiğimde herkes bıraktığım gibiydi. Steve görüşmelerine devam ederken Deha notları toparlamış, panodaki eski bilgileri yenisiyle değiştirip Alya'nın bulduklarını yedeklemek için bilgisayarını bir hariciye bağlamıştı. Masaya uzanıp Steve'in kendi için koyduğu viskiden büyük bir yudum aldığımda, bana kötü bir bakış atıp hareket çekti. Gülerek onu görmezden geldim, sandalyeme yerleşirken Ares ayaklarımın dibine yaklaşıp başını elime sürttü. Nisan

etrafta yokken babacı olmayı öyle iyi biliyordu ki, başını okşayıp onu bunun için biraz azarlamayı ihmal etmemiştim. Köpeğim tarafından görmezden gelinmek pek de hoş bir his değildi.

"Evet... Tamam." Steve'in sesi sıradan bir konuşmadan ilgili bir tona dönüşünce ona baktım. "Kararınız kesin mi? Öyleyse ona kendiniz söylemek istersiniz diye düşünüyorum." Bana doğru bakıp zaferle gülümsediğinde beklediğimiz haberin geldiğini anladım. "Tamam, telefonu veriyorum."

Bana uzattığı telefona, ekranda yazan isme baktım. *William Rogers.* CIA direktörü, teşkilat başkanı. Telefonu alıp yavaşça kulağıma götürürken sandalyemde arkama yaslandım. Ares bile konunun ciddiyetini anlamış gibi dikkatle yüzüme bakıyordu. "Başkanım, ben Damian King. Sizi dinliyorum."

Hattın diğer ucundaki kısa sessizliğinin ardından, Başkan Rogers konuşmaya başladı. Otoriter sesi, dünyayı avucunda tutan bir teşkilata yakışır türdendi. Böyle bir güce sahip olmak bir noktada ürkütücü bir gerçekliğe de sahipti.

"Tebrik etmek için aradım, Zehir." İsmimle hitap edebileceğini bilmesine rağmen seçtiğim lakaba her zaman saygı duyan bir adamdı. "MAİT'in Wasginton eyaletinin yeni masa şefi ve teşkilatın başkanı artık sensin. Görevini layığıyla yerine getireceğini ve gerekli açıklamaları evraklarınla Albert'a yapacağını umuyorum. Sana güveniyorum, evlat. Hak ve hukuk arayışında her zaman yanındayım. Yeni rozetinle birlikte kimliğin üç gün içerisinde seninle olacaktır. Planın geri kalanını sana bırakıyorum. Sadece acele etme, sana gönderdiğim dosyanın eline ulaşmasını bekle."

Yüzüme yayılan sarsılmaz gülümsemeyle oturduğum yerden kalktım. Steve ve Deha bana gururla, hissettiğim gücün bir benzerini taşıyan hırsla bakarken sessizce salladım başımı. "Teşekkür ederim, başkanım. Adaletin terazisi benimle güvende, verdiğiniz görevi layığıyla yerine getireceğim. MAİT, tüm hatlarıyla bana ve ekibime emanet. Gözünüz arkada kalmasın."

Telefonu kapattığımda odada kısa bir sessizlik yaşandı. Steve aynı güçlü gülümsemeyle bir şeyler söylemek üzereyken kapı gürültüyle açıldı ve Nisan arkasında sandviç tepsisi taşıyan Alya ile birlikte içeriye girdi. Bizi ayakta ve aptal aptal gülerken gördüklerinde, ikisinin yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi dolaşıyordu. Alya tepsiyi masaya bırakıp kaşlarını havaya kaldırdığında, Nisan da Steve'le bana baktı.

"Önemli bir şey mi kaçırdık?" diye sordular ikisi de bir ağızdan.

Steve başını iki yana salladı. "Hayır, tam zamanında geldiniz."

Nisan, yanıma gelip koluma uzanarak sanki az önce sevişmemişiz ve sinema odasını inletmemişiz gibi ciddiyetle yüzümü inceledi. Bugün yaşadığım en güçlü ikinci tatmin duygusu ve başarmaya yaklaşmanın verdiği hisle öyle çok sarmalanmıştım ki, ilk defa geleceğimizin karanlık değil de aydınlık bir tarafı uğramıştı zihnime. Her şey bir görüş mesafesi uzaklığında gibi hissettiriyordu artık. Gücün saf duygusu, hiç bu kadar lezzetli gelmemişti.

"Neler oluyor?" Telaşlı sesine aldırmadan onu belinden tutup kendime çektim.

"Tanıştırayım," dedi en yakın dostum, zafer ve gurur karışımı bir gülümsemeyle bakışlarını yüzümden tek bir saniye bile ayırmamıştı. "Damian King, Milletler Arası İstihbarat Teşkilatı'nın yeni başkanı. Aynı zamanda Washington masa şefi."

Nisan bir an nefesini tuttu. Zümrüt gözlerini benimkilere hapsederken dudaklarından hepimizi güldüren bir küfür döküldü. "Hassiktir oradan!"

18

ÜÇ YANLIŞ, BİR DOĞRU

NİSAN

Yaklaşık bir haftadır koşturmacadan başımızı kaldıramaz hale gelmiştik. Zehir'in MAİT'teki yeni pozisyonuna dair gerekli tüm resmi evraklar henüz elimize ulaşmıştı. Gecikmesinin sebebi CIA ile alakalıydı ve MAİT içerisindeki hiyerarşide ses getireceği için bir çeşit tedbir aldıklarını söylemişlerdi. Yine de geçmişiyle hâlâ savaşan bal bakışlı bir adam için bu rahatlatıcı bir sebep olmaktan çok uzaktı. Bu iş için yaptığımız sözde anlaşmalı evliliğin üzerinden de neredeyse üç ay geçmişti. Yaşadığımız her eşsiz ve gergin anın gerçek olmasına rağmen, içimde hâlâ çözemediğim ve bir türlü atlatamadığım bir boşluk vardı. Sanki bir rüzgâr esecek ve bizi oradan oraya savurup tekrar ayrı yolların başında bırakarak yeniden yürümemiz için terk edecekti.

Huzursuzdum. Tekrar kayıp gidecek, kaybolacakmış gibi hissediyordum. Onca şeyden sonra, öğreneceğim gerçeğin yaklaştığını

Ninova

bildiğim ve her şeyin mahvolacağından korktuğum için huzursuzdum. Damian da öyleydi. Bakışlarından, tıpkı onun beni anladığı gibi anlıyordum kusursuz zihninde dönen düşünceleri. Günlerdir birbirimizin teninde hayat bulurken ve her şey mükemmel gidiyormuş gibi yaparken gözlerine çöken kara bulutları görmek beni mahvediyordu. Hiçbir şeyden korkmayan bu adam, bize olabilecekler-den korkuyordu. Dile getirmiyorduk ikimiz de... Ne o ne de ben bu konuya dair hiç konuşmamıştık. Birbirimizi kırıp dökmenin, zaten gelecek olan fırtınayı biraz daha körüklemenin anlamı yoktu.

Her günü, sonrası yokmuş gibi yaşıyorduk. Son bir haftamızın tek özeti bundan ibaretti.

Oliver'dan hemen sonra Andrew'un da ölümüyle pek çok şey rayından çıkmıştı ve Zehir, MAİT'in başına geçtiği için son hız bir plan değişikliğine gitmişti. Madem herkes arka arkaya ölüyordu ve artık gözler teşkilatlara çevrilmişti, o zaman Jonathan'ın ölümü için gereken zamanı beklemenin de bir anlamı yoktu onun için. Steve başta fikirlerine karşı çıkmıştı, yine de düşündüğü zaman uzatmanın mantıksız olacağı fikrine sıcak bakmaya başlamıştı. Senelerdir bu insanların ismine ulaşmak için çabalayan bir örgüttü MAİT. İplerin inceldiği yerden kopması artık kimseyi ürkütmüyordu.

Babama bu planı elbette açmamışlardı çünkü daha başkanlıktan azledildiğini bile bilmiyordu. Steve bu konuda çok katıydı, ödümü koparacak kadardı üstelik huysuzluğu. Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir telaş, hareketlerinde kasıtlı bir gerginlik vardı. Abim de korkuyordu. Ailesini, sevdiklerini, geleceğini ve sahip olduğu tüm bu kudreti kaybetmekten... En çok da ona tekrar sırtımı dönmemden. Benim için yapılan ama beni bir bilinmezin içine atan her şey yüzündendi sessizliğim. Henüz kimse affımı duyamamıştı dudaklarımdan. Babam, Steve, Alya... Damian. En çok hak eden adam bile. Şimdi öl dese, hiç düşünmeden canımı vereceğim adam bile.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hera, elindeki şarap kadehiyle şöminenin önüne, hemen yanıma otururken. Buradaki işleri bitmişti, yarın San Francisco'ya döneceklerdi. İki büyük arazi ve bir merkezi otel karşılığında, Jonathan'a silah tahsilatı yapmayı kabul etmişti Hera ve Lucas. Ancak silahlar öylesine bir yere gönderilmeyecekti. Bir feribot aracılığıyla yalnızca Jonathan'ın bildiği, koordinatlarının onda olduğu bir adaya taşınacaklardı. Bu da yeni bir ipucu kazanmamızı sağlamıştı. MAİT, örgütün tutsak ettiği pek çok kadın ve çocuğun, uyuşturucu depolarıyla birlikte o adada olma ihtimali üzerinde duruyordu.

Beyefendilerin bu akşamki yokluğunun sebeplerinden biri buydu. Damian, Lucas, Steve ve koruma rolü üstlenen Deha, Jonathan'la iş görüşmesi yapmaya gitmişlerdi. Elbette kocam başıma yalnızca bir araba dolusu ajan değil aynı zamanda Hera'yı dikmişti. Beni manipüle ederek kabul ettirdiği kurallardan biri de buydu. Artık yalnız kalma lüksüne sahip değildim.

Greta ve Alya, üsteydi. Alya'nın birkaç teknik işi vardı ve Greta da bugün onunlaydı. Teşkilatla ilgili öğrenmek istediği bazı şeyleri Alya'dan dinlemek, Steve'in sabırsızlığından çok daha iyiydi onun için. Abimin hamurunda öğretmenlik yoktu.

"Olacakları, yaşanacakları ya da belki de hiç yaşanmayacakları düşünüyordum, Hera," diye yanıtladım onu daha fazla bekletmeden. "Zehir etrafımdayken düşünme yetimi kaybediyorum ama o yokken... Korktuğum ne kadar şey varsa üzerime çullanıyor. Maalesef ben, senin gibi değilim."

Hera sessizce başını salladı, gözlerinin önüne düşen kızıl bukleleri saçının siyahıyla büyük bir tezat oluştursa da sanki onun vazgeçilmez bir parçası gibiydi. Lucas'ın onda ne gördüğünü anlamak hiç zor değildi bu yüzden. Çok güzel, çok güçlü ve kusurlarıyla kusursuz bir kadındı. Bir kez bile yüzünde korkunun sert duruşunu görmemiştim. Ona hayran kalmamak elde değildi.

"Yanılıyorsun," dedi omuzlarını hafifçe silkerek. Bakışlarında böyle bir kadında hiç rastlamadığım bir buğu, titreyen alevlerin yansıttığı bir tür acı vardı. "Sen benden çok daha fazlasısın." Bilekliğini açıp içindeki çakıyı çıkardıktan sonra ateşin yansıttığı ışığa doğru tuttu. Çeliğin parlaklığı sanki alevleri yutuyormuş gibi göz kamaştırıyordu.

"Her şey bir güç gösterisinden ibaret olsaydı, emin ol kocan bile rakibim olamazdı. Ama yaşadığımız hayatta verdiğimiz en büyük savaş duygusal savaştır, Nisan. Sen altı senelik bir kaybın savaşını verdin, hâlâ veriyorsun. Sevdiğin adam için gururuna karşı geldin. Ona tekrar güvendin ya da güvenmeye gönüllüsün. Gururun bir insanı nasıl manipüle ettiğine dair en ufak fikrin yok. Keşke senin gibi, sevdiklerimin beni korumak için bir şeyler yaptığına inanabilseydim. Ama benim ailem ne Steve'e ne de Zehir'e benziyor." İç çekip çakısını tekrar bilekliğine yerleştirdi. "Sağ kolum Martin ve başımın belası *sarışını* saymıyorum." Sert hatlarına şiddetle karşı çıkan bir tebessüm belirdi yüzünde. "Özellikle Lucas... Güven bizim en aşılmaz duvarımızdı. Gurur ise... Hâlâ önüne geçemiyorum."

Uzanıp omzuna dokundum, bakışları kısa bir an elime kayıp tekrar şöminenin ateşine döndü. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu, yine de bana bir itirazı olmamıştı. "Güven bana, Hera, her şey kararında güzel. Her zaman net bir kadındım ancak benim zayıf noktam koşulsuz sevmek. Seninki ise güç açlığı. Ne sen ikisinin ortasındasın ne de ben. Her lanetin bir sonucu vardır. Sen sevdiklerine inanmak için savaş veriyorsun, bense onları tekrar kaybetmemek için."

"Kaybeden aslında onlar değil miydi? Seni yani." Buz mavisi bakışlarına çatık kaşları konuk oldu.

"Öyleydi. Ama benim kaybım onlarınkinden daha büyüktü. Onlar tek bir kişiyi, bense dünyamın merkezindeki iki adamı kaybetmiştim. Affetmek, unutmak, gururuna yenik düşmek bu işin

Ninova

neresinde bilmiyorum... Çünkü sevgimin ağırlığı altında tıpkı senin gururuna ezildiğin gibi eziliyorum."

Sözlerimin ardından yalnızca başını salladı ve bir süre sessizliğin arkadaşlığıyla öylece oturduk. İkimizin de pek çok artısı aynı zamanda eksiği vardı. Ben onun gücüne, o da benim sağduyuma hayrandı.

Sonuçta bir kadının sırtını bir diğerine dayaması, kırk tane erkeğin korumasına bedeldi.

Bakışlarım şöminenin hemen üzerindeki saate kaydı, on ikiyi biraz geçmişti. Zehir'in ve tabii ki diğerlerinin çoktan evde olması gerekiyordu. Bir aksilik olduğunu düşünmüyordum ama hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu.

"Ben de merak ediyorum," dedi Hera bakışlarımı takip ederek. "Ama o sarışına çok kızgınım. Kavga ettik ve aramayı düşünmüyorum. Yoksa ya çakımla bir yerlerini deşeceğim ya da yakışıklı yüzünü yumruk manyağı yapacağım." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hera gibi bir kadının trip attığını görmek birazcık komikti. İnadından kaynaklanıyordu gerçi ama onun da nazı, yalnızca *sarışınına* geçiyordu işte.

"O iş bende, sen bize birer kadeh şarap daha doldurursan çok sevinirim."

Hera başını sallayıp kadehlere ve şöminenin üzerindeki şarap şişesine uzandığında, ben de Zehir'e mesaj atmak için koltuktaki telefonumu kaptım. Düzenbaz kocamla yazışmayı çok sevdiğim ve oyuncu yönü ortaya çıktığı için aramak yerine hızlı bir mesaj attım.

Ben: Neredesiniz? Kırk beş dakika önce evde olmanız gerekiyordu, Bay King. Haber vermemeniz hiç hoş değil.

Yaklaşık on beş saniye sonra cevap geldi.

Zehir: Yoldayız, Ma Vie. Anca çıkabildik, yarınki çiftlik ziyaretinin muhabbeti gereksiz uzadı. Ayrıca... Hesap sormalara başladık bakıyorum da. Hoşuma gitti.

Gözlerimi devirip iç çektim.

Ben: Bir fotoğraf rica edebilir miyim, İnfazcı Ajan? Mümkünse Lucas'la birlikte çekilmiş bir öz çekim olsun. Burada onu aramamakta direten çılgın bir kadın var

Zehir: Ciddi misin sen? Kaç yaşındayız, on sekiz mi?

Benimle dalga mı geçmişti o? Aramızda çok büyük bir jenerasyon farkı vardı da sanki...

Ben: Sen benimle dalga mı geçtin, yoksa bana mı öyle geldi? Fotoğrafı atmak için on saniyen var, Zehir Yoksa geceyi benim için yaptırdığın diğer odada geçirirsin.

Yaklaşık yarım dakika sonra telefonumun ekranına yeni bir bildirim düştü. Zehir'in yüzü ekranda belirdiği anda, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi delicesine çarpmaya başlamıştı kalbim. Hafif kısık bakışları, alnının ortasındaki ince çizgiler, aralık dudakları ve fotoğrafı çekip çekmediğinden emin olamayan ifadesi çok tatlıydı. Ölümü avuçlarında taşıyıp minik zehir şişelerinde biriktiren bir adam için olması gerekenden daha sevimli görünüyordu. Şu an istediğim tek şey, aralık dudaklarına minik bir öpücük kondurup dalgalı saçlarında parmaklarımı gezdirmekti...

Aptalın tekiydim. Ona yenileceğini her zaman bilen bir aptal.

"Sen neye bakıyorsun öyle sırıtarak?" dedi Hera bana bardağımı uzatırken. Buz mavisi gözlerinde ince bir merak dolanıyordu.

"Gel, seninki de burada." Telefonu ona doğru çevirip tepkisini bekledim. Lucas'ın çatık kaşlarına, koyu mavi gözlerine ve sokak lambasının altında hafifçe parlayan sarı saçlarına baktı. Kısa iç çekişi ve tutmaya çalıştığı tebessümüyle tam bir genç kız gibi görünürken esmer teni hafifçe kızarmıştı. "Sarışın..."

"Çok spesifik bir lakap, biliyorsun değil mi?"

Hera dudaklarını büzüp şöyle bir düşündü. "Onu sinir etmek için söylüyordum ama artık vazgeçemiyorum. O da sırf damarıma basmak için bana sürekli prenses diyordu." Omuzlarını silkerken siyah bukleleri sırtına doğru savruldu. "Aşk, çok manipülatif bir duygu... Nefret ettiğin her şeyi sana sevdirecek kadar hem de."

Bunu daha çok kendine söylüyor gibiydi ama ona katılmadan edemedim. Bakışlarım tekrar telefonuma, bal rengi bir çift göze kaydı.

Zehir: *Bana hayran hayran bakmaktan cevap vermeyi mi unuttun, Ma Vie?*

Öf. Beni bu kadar tanıması çok sinirimi bozuyordu.

Ben: *Egon fazla büyük, İnfazcı Ajan.*

Zehir: *Büyük olan tek şeyin egom olmadığını ikimiz de biliyoruz.*

Ağzım, gözlerimle birlikte şokla açıldı. Hera mesajlarımı okumuyordu ama yine de görme ihtimalini sıfıra indirmek için telefonu biraz daha yüzüme yaklaştırdım.

Ben: *Edepsizsin.*

Zehir: *Hangimiz daha edepsiz, laboratuvarın duvarlarına sormak lazım. Gerçi birkaç saat sonra o günü tekrar canlandıracağız.*

Ben: *Çok beklersin.*

Zehir: *Seni ölene kadar beklerim.*

Ben: *Romantikleşerek edepsizliğinin üzerini örtemezsin.*

Zehir: *Birazdan evdeyim, Mon Amour. Her kelimeni hatırlatacağım.*

Zehir ve Lucas geldikten sonra kısa bir toplantı yapıp Hera'nın silahları ne zaman teslim edeceğiyle ilgili konuştuk. Bilinenin ya da suç dünyasının düşündüğünün aksine, Hera artık sadece MAİT için çalışıyordu. Zehir'in başa geçtiğinde aldığı ilk kararlardan biri de buydu. Hera bir suçlu gibi görünmenin ve bu rolü devam ettirmenin onu hiçbir zaman rahatsız etmeyeceğini, bu dünyanın *iyi görünmek için fazla kötü* olduğunu söylemişti.

Son zamanlarda duyduğum en haklı cümleydi.

Onlar gittikten sonra, Zehir mesajlaşırken söylediği ne varsa yapmaktan hiç çekinmedi. Beni aklına gelebilecek ve bana aklımı kaybettirecek her şekilde becermiş, hatta tatlı tatlı sevişerek göğsümde uyuyakalmıştı. Neredeyse iki aydır birlikte uyuyorduk...

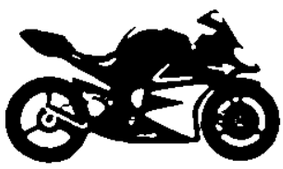
Ninova

Yandaki odayı, sadece ekstra bir şeylere ihtiyacım olursa oradan alabileyim diye kullanıyordum. Ama yine de orada bana ait, kaçabileceğim bir yerin olması beni mutlu ediyordu. Çünkü ruhuma işleyen bu adam, onunla olmama ihtimalime rağmen bana alan tanımayı seçmişti. Onca senenin sabrına yeni bir solukla devam edebileceğini düşünmüştü. Ondan nefret etsem bile, yani başından ayrılmayacağıma da emin olmuştu.

Kâbuslarını benim kovaladığımı söylüyordu.

Oysaki o benimkilerin en büyük düşmanıydı.

Bakışlarım kolundaki mürekkeplere ve onların altında gizlenen her bir yara izine kaydı. Şiddete, istismara... çocukluğundan bu yana, pek çok şeye mesken tutmuştu esmer teni. Dünyadan çok kendinden saklamıştı onları, ta ki hikâyelerini güveninden emin olduğu birine açana kadar. Kayıp altı senemizin altındaki sebep değil de o sebebin hangimizi daha çok yaraladığı korkutuyordu şimdi beni. Ve en çok da tekrar kaybetmek birbirimizi...

"Notlarını getirdin mi, Küçük Gölge?" diye sordu Zehir, laboratuvara adım attığım anda. Gözünde şu kimyagerlerin kullandığı gözlüklerden vardı. Beyaz önlüğü, siyah *latex* eldivenleri ve dağınık saçlarıyla bir nevi doktorlara benziyordu.

Günler önce beni yatırdığı tezgâha doğru ilerleyip benim için bıraktığı önlüğe uzandım. "Notlarım aklımda, İnfazcı Ajan. Kâğıt ve kaleme ihtiyacım olmadığını unutuyorsun yine."

"Tam aksine." Sandalyesinde dönüp önündeki formüllere kısa bir bakış attı. "Buradaki bazı anılar yüzünden kafan karışabilir diye söyledim. *Zehir* hazırlamaya odaklanabilecek misin?" Oyunbaz sesindeki mizah olabilecek en güzel şekilde sinirimi bozuyordu.

Ninova

"Öyle mi?" İç çekip etrafı şöyle bir inceledim. "Her şeyi eski haline getirmesek söylediğin gibi olabilirdi. Belki de tekrar yaşamam gerekiyordur..."

Üzerime önlüğü geçirirken ona imalı bir bakış attım, bal rengi gözlerinden sert bir kışkırtma geçtiğinde sinsice gülümsedim. Beni baştan ayağa süzüp kalçamın altında biten kırmızı, mini elbisemi inceledi. Sandalyesinde arkasına yaslanıp uzun bacaklarıyla gelişigüzel bir şekilde yayılmıştı. O kadar iriydi ki, beni oturduğum anda yutan sandalye onun cüssesi yüzünden neredeyse hiç görünmüyordu.

"Dua et Ma Vie, canını almam gereken son bir canavar kaldı." Kollarım sandalyenin kolçaklarına yaslayıp bir parmağını çenesinde gezdirdi. Bu hareketi yüzünden polo yaka, bordo tişörtünün kolları pazularını sıkıca sarınca iç çektim. "Ve hayatımızın geri kalanında sana o anı tekrar tekrar rahatça yaşatabilmem için o canı bugün almak zorundayım. Bu yüzden güzelim, beni her şeyi siktir edip seni tekrar şuraya yatırmak için kışkırtma. Çünkü sen, hayatımda gördüğüm en büyük ayartıcısın."

Of, resmen içten dışa yanıyordum. Hemen yanındaki sandalyeyi çekip ters bir şekilde oturdum, kollarımı sandalyenin sırtına yaslayıp öne doğru eğildiğimde, sesim yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. "Jonathan'ı ortadan kaldırınca her şey bitecek mi, Damian? Babamla da o zaman mı konuşacaksın? Kurtulacak mıyız bizi esir alan tüm bu sırlardan ve korkulardan?"

Zehir bana doğru uzanıp sandalyemi kavradı ve tek bir hareketle bacaklarının arasına çekti. Kolları belime dolanırken dudakları da çoktan yara izimin üzerine tüy kadar hafif ama bir o kadar da yakıcı öpücükler bırakmaya başlamıştı. "Her şeyi bitirip dünyayı önüne sereceğim," dedi tenime doğru. "İster yak ister sev ister kullan. Yeminim olsun, Mon Amour. Mutlu sonunu avuçlarına bırakmak yeminim olsun."

Ettiği yemini kalbimdeki Damian adlı odaya kapattım. Sanki bu konuşmayı hiç yapmamışız ve ikimizin de korkuları gözlerimizden titreyen dudaklarımıza akmamış gibi öpüştük. Dakikalarımızın, kısıtlı vaktimizin pek de umurunda olmadan dakikalarca birbirimizin tadına baktık. Ardından sanki her şey birer anıdan ibaretmiş gibi birlikte zehir hazırlamaya devam ettik.

Durmaksızın, iki saat boyunca Jonathan'a özel bir karışım üzerinde çalışmıştık. Çikolatadan nefret eden ama yine de bir çikolata fabrikası işletmekten çekinmeyen bir adam içindi bu zehir. Damian'ın zekasıyla buluşan fikirlerim bize çok güzel bir çözüm sunmuştu. Çikolata sevmeyen bir adama zehirli bir çikolata ikram etmek mi? Üzerine bir de bu çikolata rakip firmadan *hediye* geliyorsa... Her şey detaylıca düşünülmüş, kusursuz bir plan olarak işlenmişti. Her bir hamlenin en ince ayrıntısı yalnızca Steve, Damian, Deha, Alya ve benim bilgim dahilindeydi.

Çiftlik ziyaretimizde bir kurye tarafından gelecekti bu özel çikolatalar. Ama çikolataların gönderildiği, yani hediye edilen kişi Jonathan değil, Damian King olacaktı. Rakip firma sanki anlaşmalarından haberdarmış ve Zehir'i açık bir teklifle yanlarına çekmek istiyormuş gibi gösterecektik. İş dünyasında, özellikle gücü elinde tutmak için gizli savaşlar vermekten çekinmeyen adamların arasında bu tarz oyunlar fazlasıyla popülerdi. Genelde zararsız bir tehdit ya da gözdağı olarak adlandırılırdı.

Elbette bu noktada benim lanetli hafızam devreye giriyordu. Kutuya yerleştirdiğimiz her bir çikolatanın hangi aromaya ve zehre sahip olduğunu yalnızca ben bilecektim. Herhangi bir veri aktarımı riskini almamak için fotoğrafını dahi çekmemizi istemiyordu Steve, ki haklıydı.

Satranç oynarken hamlelerini yalnızca senin zihnin bilir, karşıdaki de blöfünü beklerdi.

Çikolata kutusu, firmanın logosu da dahil her şeyiyle hazırdı. Kutunun ve içindeki tatlı zehirlerin yeri kazınmıştı çoktan

Ninova

zihnime. Çünkü herkes biliyordu, bal bakışlı ajanın planları tekle-mediği gibi benim de görsel hafızam teklemezdi.

"Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun? Çikolataları böyle bir ciddiyetle incelemen korkutmadı değil, Küçük Gölge," dedi Zehir başını eğip yüzüme dikkatle bakarken.

"Saçma sapan şeyler söyleme, Damian."

"Beni hâlâ affettiğini söylemedin..." dedi aniden. Sanki bu onu yaralamıyormuş gibi sesindeki titremeyi saklamaya çalışmıştı. "Beni mahvedebilecek tek kişi sensin. Ölüm fermanımı da yaşamak için sahip olabileceğim tüm sebepleri de taşıyan şey yalnızca senin gözlerin. Bu yüzden, saçmalamıyorum, Küçük Gölge. Zehirli çikolatayı dudaklarımın arasına bıraksan ve istediğinin bu olduğuna inansam, hiç tereddütsüz yerim."

Öfkemi dizginleyemeden iki elimle göğsünden ittim. "Hani ölümün aramızda yeri yoktu? Ne demek şimdi bu? Ölmeni isteyebileceğime gerçekten inanıyor musun? Hastane odasında, komada geçirdiğin saatlerde... Ne hissettiğime dair bir fikrin var mı senin? Yok!" Onu bir kez daha ittim ama bir tuğla duvara çarpmaktan farksızdı bu. "Benimle taşak geçme, Zehir. Söylediğin her kelimeyi sana tek tek yediririm."

Bileklerimi sertçe kavrayıp beni kendine doğru çekti. Ellerim aramızda ezilirken başımı geriye atıp dolu gözlerle yüzüne baktım. "Ölümün aramızda yeri yok, Ma Vie. Bu bir gerçek. Su götürmez, değiştirilemez, imkânlara dahil edilemez bir gerçek." Bir elini belime sarıp yumuşak bedenimi tüm sertliğiyle bir bütün haline gelene kadar kendine çekti. "Ancak senin beni yok edebilme gücün, en az bunun kadar kaçınılmaz bir gerçekliğe sahip. Çünkü yalnızca sendeki benin gittiğine inandığımda ölürüm ve bunun mezara girmekle uzaktan yakından alakası olmaz."

Bir an sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi. Cevap vermem için, hatta soluklanmam için bile fırsat tanımadı bana. Her bir kelimeyi aramızda mühürlerken ettiği yemini de kalbime

kazıdı. Ancak bilmediği, söyleyemediğim ve nedenine dair en ufak fikrimin olmadığı bir şey vardı: aslında onu çoktan *affetmiştim*. Yalnızca... kelimeleri zikredecek güce sahipken bir türlü heceleri bir araya getiremiyordum ve bunu yapamamak beni içten içe *zehirliyordu*.

ZEHİR

"Ne yani, ata mı bineceğiz? Cidden mi?" Nisan'ın bakışları siyah atın üzerine sabitlendi. Bir miktar gerginlikle birlikte hayranlıkla iç çektiğinde gülümsedim. "Bu pantolonu ve çizmeleri bu yüzden giymemi istedin, değil mi? Ben de elbiseyi beğenmediğini düşünmüştüm." Attan korkuyormuş gibi bana biraz daha yaklaşıp koluma sarıldı. Giydiği herhangi bir şeyin ona yakışmama ihtimali yoktu. Kendinin farkında olsa da benim bakışlarımdaki kusursuzluğuna inanmak onun için her zaman çok zor olmuştu.

Çenesini tutup güzel gözlerinin içine baktım. Hava bugün güneşliydi ve burnunun üzerindeki minik çiller beni onları tek tek öpmem için davet ediyordu. Bu ihtiyaca direnemedim ve eğilip burnuna minik bir öpücük kondurdum. "Salak herif çikolatayı yedi," dedim tenine doğru. "Zehrin etkisi iki saat sonra ortaya çıkacak. Hem dikkat çekmemek hem de beklerken ihtimalleri düşünmemek için güzel bir aktivite olduğu kanısındayım."

Nisan bir şey söylemek için ağzını açtığında, bir hareketlilik hissederek ahırın kapısına doğru baktım. Deha koşar adım yanımıza gelirken yüzü ciddiyetle burulmuştu. Koruma görevindeyken çok sessiz bir şekilde etrafı gözetlemesi gerekiyordu, bu telaşı bir şeylerin ters gittiğini anlamam için yeterliydi.

Ninova

Yanımıza geldiğinde yüzü kireç gibiydi. "Konuşmamız gerekiyor, Zehir."

Başımı salladım, Nisan'ın alnına kısa bir öpücük kondururken ona burada kalmasını ve atlarla ilgileniyormuş gibi görünmeye devam etmesini söyledim. Yanından sadece birkaç metre ayrılıp ahırın kapısına geldiğimizde, Jonathan'ın adamlarına kısa bir bakış attım. Tetikte görünseler de herhangi bir şeyden şüphelenmedikleri için yalnızca etrafı gözlüyorlardı. Bu, iyiye işaretti.

"Neler oluyor?" diye sordum sessizce, fazla dikkat çekmememiz gerekiyordu. Deha'yı korumam sandıkları için varlığı herhangi bir şüphe uyandırmazdı ama telaşlı halleri sorun yaratabilirdi.

"Kuzgun aradı, MAİT masalarının hepsi toplantı bildirisine olumlu yanıt vermiş. İtalya, İngiltere, Türkiye ve Rusya masa şefleri haftaya burada olacak. Albert'ın başkanlıktan alındığını bilmiyorlar, sadece senin Washington şefliğine yükseldiğinden ve bunun henüz açıklanmadığından haberdarlar. Ayrıca..." Etrafa kısa bir bakış attı. Kötü haberi vermek için kesik bir soluk aldığında yüzü biraz daha buruştu. "Vurulma emrini veren Albert değilmiş, Zehir. Steve emin olduğunu ama bunu üste konuşmanız gerektiğini söyledi. Acil olduğunu da bildirmemi istedi. Tam olarak ne döndüğünü anlatmadı ama gitmemiz gerekiyor."

Kafa karışıklığıyla birlikte beynimin içinde ani bir volkan patladı. MAİT masalarının toplantıyı kabul etmesi beni ne kadar tatmin ettiyse, göğsüme giren kurşunun Albert'ın emrinden çıkmamış olması da bir o kadar rahatsız etmişti. Çünkü eğer o değilse, Jonathan da olamazdı.

Sikeyim böyle işi...

"Tamam..." Derin bir nefes alıp sakin kalmak için birkaç saniye soluklandım. "Masa şeflerinin şimdilik teşkilatın başında olduğumu bilmelerine gerek yok. Jonathan'ın işi biter bitmez, Albert ile gerekli görüşmeyi yapacağız. Örgütle birlikte onun saltanatı

da çökecek. Ancak diğer mesele canımı sıktı, Deha. Steve'e bir saat içerisinde üste olacağımı bildir. Bu kadar bilinmezlik yetti artık."

Deha beni onaylarken gri gözlerindeki endişe en az benimki kadar yoğundu. MAİT seneler önce de böyle bir bilinmezlikle karşılaşmıştı ama bu seferki kasıtlı bir işgaldi. Ve artık güç tamamen benim elimdeydi. Ya bu iş bitecekti ya da ben bitmemesi için uğraşan herkesi cayır cayır yakacaktım.

"Arabayı hazırlıyorum, sen buraları halletmeye bak." Deha telaşsız adımlarla yanımdan uzaklaşırken Jonathan'ın adamlarına baktım. Dikkatleri üzerimde değildi ama tetikte olduklarını açıkça belli eden sert duruşları bir çeşit tehdit göstergesiydi. Herhangi yanlış bir harekette aksiyon alacaklarının açık bir mesajıydı.

Arkamı döndüm, karımın yanına gitmek üzereyken bakışlarım hemen yanı başındaki genç seyise takıldı. Nisan'ı güldüren bir şeyler söylemişti anlaşılan çünkü güzel karım yalnızca kendime saklamak istediğim o şen kahkahasını atıyordu.

Adamın bakışları uğursuz bir parıltıyla Nisan'ın üzerinde dolaştı, uzanıp koluna dokundu ve hafifçe okşayıp elini yavaşça çekerken ağır ağır başını salladı. Gözlerimin önünde şimşekler çakarken yumruklarımı sıktım. Gördüğüm renkler kırmızıyla yer değiştirdiğinde, çoktan bir boğa gibi burnumdan solumaya başlamıştım.

Elini koparıp yanındaki ata yedireceğim.

Sert adımlarımın kuvvetiyle botlarımdan çıkan ses ahırın içinde yankılandığında, Nisan başını benden tarafa çevirdi. Aynı dikkatle bana bakan seyis, başına gelecekleri anlamış gibi korkuyla atın durduğu yere doğru sinmişti.

"Parmaklarına sonsuza dek veda mı etmek istiyorsun?" Dedim atı bile ürküten yüksek bir sesle. Yavşak herifi boğazından tutup kaldırdığım anda Nisan korkuyla koluma yapıştı. "Hayatım, bir şey olduğu yok. Lütfen sakin olur musun? Fazla dikkat

Ninova

çekiyorsun," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Kısa bir an etrafa baktım. Jonathan'ın adamları silahlarına uzanmış, herhangi ters bir hamlede beni indirmeyi bekliyorlardı.

"Eğer," dedim adamın kulağına sert bir sesle fısıldayarak. "Hayatına sağlıklı, eli ayağı tutan bir adam olarak devam etmek istiyorsan siktiğimin ellerini kendine saklayacaksın. Senin gibi orospu çocuklarının canını almaktan ne kadar keyif aldığımı bilemezsin. Ve inan bana..." Cılız bedenini kenara doğru fırlattığımda öksürmeye başladı. "Bu konuda çok yetenekliyim."

Jonathan'ın birkaç adamı ahıra gelip karşıma dikildiğinde, Nisan'ı yanıma çekerek kolumu beline doladım. "Bir sorun mu var, efendim?" dedi içlerinden bir tanesi. Şüpheci bakışları seyisle benim aramda gidip geliyordu.

"Evet." Tavrım gayet sakin ve umursamazdı. "Patronunuz hakkında hoş şeyler söylediğini duymadım. Jonathan iş ortağımdır, ben de ortaklarına sadık bir adamım. Gerisini size bırakıyorum."

Nisan'la birlikte ahırın bozulan havasından ayrılıp çiftliğin ana binasına yürürken öfkem hâlâ beni diri diri yiyordu. Binanın kapısına ulaştığımızda önüme geçip beni durdurdu. Güzel yüzünde gördüğüm endişeye rağmen parlak bakışlarının altında yatan tatmin duygusu cezbediciydi. "Hani bir mağara adamı değildin," dedi aniden, söylemesini beklediğim şey bu değildi fakat dikkatimi dağıtmaya çalıştığını bilecek kadar da tanıyordum onu.

"Normal şartlar altında değilim. Ama tenine değen parmaklar bana ait değilse..." Dudaklarımda beliren gülümseme bir yırtıcınınki kadar keskindi. "İlk insanlara dönüşmekten, birilerinin canını yakmaktan ya da hayatlarıyla tehdit etmekten hiçbir zaman çekinmeyeceğim."

Nisan parmak uçlarında yükselip bu ara çok sık yaptığı bir şey yaptı... Gamzemin olduğu yere yoğun, tenimi ısıtan bir öpücük bıraktı. Gözlerim temasıyla kapanırken öfkem beni ufak ufak terk etmişti.

"Aşkınıza hayran olduğumu söylemek istiyorum," dedi Jonathan'ın karısı. Kapıda durmuş dakikalardır bize bakıyordu. "Güzel seven bir adamsınız, Bay King." Kollarını göğsünde bağlarken bakışlarını yüzüme dikti. "Size aşk nedir diye sorsam, bana nasıl tanımlardınız?"

Ona Nisan'ı anlatsam anlamazdı. Benim için aşk, yalnızca bu kadınla bir anlam kazanan bir duyguydu. Ama herkes için ifade edebileceğim bir tanımım da vardı. Karımı omzundan kavrayıp tekrar kendime çektiğimde, narin kolları belime dolandı ve cevabımı duymak için güzel gözlerini benimkilere çevirdi.

"Aşkı tanımlamak gerçekten seven bir adam için kolay değildir. Çünkü söylenebilecek pek çok şey varken kelimelerin yetersizliğidir onu düşündüren. Fakat bana soracak olursanız, fırtınadan kaçmak için sığınacak bir yer bulmak değil de o fırtınayı birlikte dans ederek atlatmaktır aşk. Bıkmadan usanmadan beklemek, hatta yanlış yapmaktır. Sınırları aşmak, yeni sınırlar çizmek ve seni ondan ayırabilecek her çizgiyi de yok etmektir. Bunları hissedebilen bir erkek, adamlık sınavını sevdiği kadına layık olarak geçmiştir. Özetle, aşk her yiğidin harcı değildir."

Kadın yalnızca başını salladı. Duymayı beklediği şey kesinlikle buydu ama hiçbir zaman ona böyle hissettiren bir adam olmamıştı hayatında. Talihsiz, boyun eğmesi için manipüle edilen kadınların sahip olduğu *kraliçe* unvanı, onları hiçbir zaman mutlu etmezdi. Bir kadına o unvanı gerçekten taşıdığını kanıtlayabilecek tek güç, onu olduğu kraliçeye inandıracak kadar seven ve saygı duyan bir adamdan gelebilirdi. Kadınına tapan, başının üzerinde taşıyan ve tahtı önünde eğilmekten çekinmeyen adamlardan.

Barın altındaki üsse geldiğimizde herkes bir koşturmaca halindeydi. Steve elinde birtakım evraklarla boğuşurken Alya'nın

parmakları adı gibi bir hayalete dönüşmüş, son hız bilgisayarının klavyesinde gidip geliyordu. Bakışlarım toplantı masasının bir köşesinde oturan Greta'yı buldu, moda şirketine ait olduğunu düşündüğüm birkaç çizime göz atıyordu. Onun görevi, bizim görünürlüğümüzü en doğal şekilde korumaktı ve bunu başarıyla yerine getiriyordu.

Steve geldiğimizi fark ettiğinde, evrakları masaya bırakıp aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Korkunç bir yorgunlukla savaşan yüzündeki çizgiler bugün biraz daha yaşını gösteriyordu. En yakın dostumu uzun süredir böyle görmemiştim. "Konuşmamız gerekiyor," dedi net bir sesle. "Yalnız."

Nisan'ın yanımda gerildiğini hissettim, bu fikirden hoşlanmamıştı. Hakkı vardı çünkü ben, ona bir söz vermiştim. Daha fazla sır olmayacaktı. Daha fazla kimse kaçmayacaktı. Daha fazla kirli konuşmalar, onun varlığından uzakta yapılmayacaktı. "Sen, ben ve Nisan başkan odasında konuşabiliriz, Kuzgun." Bu konuda nettim ve onun da bunu anlamasını istiyordum. Kardeşini korumamız için artık onu uzaklaştırmamızı gerektirecek bir şey yoktu. Gücü elimizde tuttuğumuzu hatırlamalı, ona göre hareket etmeliydi.

Steve bir süre ikimize birden tedirgin bakışlar attı ama Kuzgun lakabının hakkını vererek anlayışla başını eğdi. "Başıma bunların geleceğini bilmeliydim. Odaya geçelim."

"Ne yani," dedi Nisan bir adım öne çıkıp. "Beni insan yerine koyup cidden konuşmaya dahil etmeyecek miydin? Gizli kapaklı işlerinizin içine gireli aylar oldu, Steve. Bir şeyleri saklama evresini çoktan geçtik."

Steve'in omuzları çöktü, kısa bir pişmanlık yüzünde dolanırken uzanıp Nisan'ı kollarına çekerek sıkıca sarıldı. Bir abinin yaşayabileceği en büyük korkuyla savaşmıştı. Herkesin birbirini anladığı ama kimsenin aynı ayakkabıyı giymeye cesaret edemediği bir ekiptik artık biz.

"Steve, girdiğimiz yolun artık vazgeçilmez bir üyesi Nisan. Bana verdiğin sözü tut ve ondan istediğin güvenin aynısını ona ver." Tavrım tıpkı onun altı sene önceki tavrı gibi netti.

"Özür dilerim, haklısınız. Sadece çok gerginim ve..." Oflayıp duraksadı. Steve her zaman gergin bir adamdı ama bugün duruşundaki asabiyet Seattle'ın rüzgârları kadar sertti. "Seni adam yerine koymamak değil mesele, güzelim. İnan bana şu aptal kocanı bile senin kadar adam yerine koymuyorum."

Kaşlarım havalanırken kollarımı göğsümde bağladım. "Kıskançlıktan ne diyeceğini iyice şaşırdın sen, Kuzgun. Beni kaybetmek sana ağır mı geldi, yoksa bana mı öyle geliyor?" Ortamı yumuşatma çabamı eliyle geçiştirip üssün ofisine doğru yürümeye başladı. Nisan kolunun altındaydı ve abisine sıkıca sarılırken bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlatmıştı. O zaman da böyle minik ve savunmasız görünüyordu. Masumiyeti aynı değildi; çünkü içinde yaşadığımız bok gibi dünya, onu hepimizden daha çok kırmıştı.

"Hayır, göt herif," dedi aniden Steve. "Bir *espresso* vakası daha yaşamak istemiyorum sadece. Bu aralar favori insanım değilsin. Başkan oldun diye seninle gurur duyuyor olabilirim ama bazı şeyleri unutmaya pek niyetim yok."

Çenemdeki kirli sakalları kaşırken sessiz kalmayı seçtim çünkü ona az çok hak veriyordum. Steve ofisin kapısını sertçe açıp bizi içeri aldıktan sonra aynı şiddetle kapattı. "Yerinize geçin, Başkan King. İşimize odaklanalım ki sizi öldürme isteğim tekrar beni ele geçirmesin."

Ben tutamadan dudaklarımdan sert bir kahkaha kaçtı. Bu ekibin en boktan durumları bile mizaha dönüştürmesi hepimize biraz da olsa ironi katıyordu. *Hayır,* dedi zihnimde her zaman yerini koruyan Maria'nın sesi.

Ekip değil. Aile. Ailesiniz.

Masanın ardındaki geniş sandalyeye otururken Nisan'ı yanıma

Ninova

çekip kucağıma oturtma düşüncesi çok baskındı. Ama ne karımı dul bırakmaya ne de ona doyamadan ölmeye hiç niyetim yoktu. Steve beni çiğ çiğ yerdi bu sefer. Bu yüzden, yalnızca öne eğilip dirseklerimi masaya yasladım. Steve'le Nisan karşımdaki koltuklara yerleştiklerinde, gelecek olanın baskısı hepimizi ele geçirdi ve odanın havası ani bir ciddiyetle yer değiştirdi.

"Dinliyorum, Kuzgun."

Steve arkasına yaslanıp purosunu almak için cebine uzandığında ben de ceketimden sigaramı çıkardım. Bazı konuşmalar, nikotine ihtiyaç duyardı. "Vurulmana sebep olan kişi babam değil, bu kadarını zaten Deha'dan duydun." Purosundan kısa bir nefes çekti. Boştaki eliyle alnını ovuştururken bakışlarını yere çevirdi. "Emri veren o olmasa da kim olduğunu biliyor. Tetikçi bugün komadayken öldü, Damian. Haberi ona vermek için aradığımda şaşırmış gibi değildi. O an keskin bir fikirle bunu onun yaptırdığını düşündüm, hatta inandım... Ancak sonra, içime bir kurt düştü ve Alya'dan babamın telefonundaki hayalet programı çalıştırmasını istedim."

Ona ters ters baktığımı fark edince duraksadı. Hayalet programlar, MAİT ajanlarının telefonlarına sadece beş dakika içinde bir sinyal gönderirdi ve sistem tarafından anında imha edilirdi. Herhangi bir ajan bu programın telefonunda aktive edildiğini bu şekilde anlardı. Bu yüzden hem işimize yarayan hem de çok tehlikeli bir programdı.

"Sadece birkaç dakikalığına, merak etme," dedi bana ciddiyetle bakmaya devam ederken. "Kısa bir konuşma yaptı, aradığı numaranın kendine ait bir koruması var. Konuştuğu kişinin sesi de tamamen bot bir programdan geliyordu. Adamın öldüğünü ve karşıdaki kişiyi bunu yapmaması için defalarca uyardığını, bizim de asla durmayacağımızı söyledi."

Sigaramdan derin bir nefes çekip dumanın yarısını yuttum, zihnim kısa bir an bulanıklaştı. Siktiğimin emrini veren kişinin

Albert olduğuna çok emindim. Evet, yine bir şekilde bağlantısı vardı bu işle ama kimi durdurmak istediğini bilmemek, hatta buna ihtimal dahi vermemek... İşte bu, hepimizi büyük bir hatanın içine sürükleyebilirdi.

"Onu sorguya çekmek zorundayız, Steve," dedim kırçıllı bir sesle. Ani bir yorgunluk sadece zihnime değil, bedenime karşı da saldırıya geçmişti. Omuzlarım yavaşça çökerken başımı iki elimin arasına aldım. Hesapta olmayan bir tehdidi daha kaldırabileceğimden emin değildim. Nisan'ı tekrar aynı tehlikenin içinde bulma düşüncesiyle yumruklarımı sıktım.

"Jonathan'ın ölüm haberi geldiği anda, MAİT başkanlığını duyurup babamı buraya getireceğiz. Her şey hazır. Bu işin artık şansa kalma ihtimali yok. Madem yüzde bir ihtimal gerçekleşti ve planlarımızın bir kısmı bozuldu, o zaman biz de B planına geçeceğiz."

Steve oturduğu yerden kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Kafasındaki düşünceleri toparlayamadığında asla yerinde duramazdı. Ama o da biliyordu, zamanının şu an olduğunu. Gerçeklerin tam şimdi, en beklenmedik anda dökülmesi gerektiğini biliyordu.

Nisan'ın endişeli bakışlarını üzerimde hissettiğimde kararlılıkla ona doğru döndüm. Adını çok iyi bildiğim ama zikretmekten nefret ettiğim bir duyguyla bakıyordu bana.

Korku...

Korkuyordu ve bunu görmek her şeye rağmen beni diri diri mezara gömmekten farksızdı. *Korkuyu onu tekrar kollarına aldığında geride bırakan bir adamın, korkuyu gözlerinden silemediği kadın...*

Titreyen ve korkusunu maskeleyemediği buz gibi bir sesle, "Babamın örgütle bir ilgisi mi var, Zehir? Vakti geldi mi o büyük sırrın?" dedi beni ne kadar hazır hissetsem de ona karşı en savunmasız anımda yakalayarak.

Steve duraklayıp bana baktığında, gözlerinde bir onay belirdi ve başını hafifçe eğerek beni senelerin suskunluğundan azat etmek için sessizliğe gömüldü.

MAİT'in başına geçmiştim, yıllardır emek emek işlediğimiz bir imparatorluk kurmuştuk.

Dengeler değişmiş, gücün konumu tamamen avuçlarıma düşmüştü.

Örgütün son elebaşı da şu an muhtemelen can veriyordu.

Artık sahip olduğum en değerli varlığın, tehlikeyle işi bitmişti.

Saklanmak, mesafeleri aramıza bir koruma duvarı gibi çekmek yoktu bu noktadan sonra. Ayağa kalkıp sakin adımlarla Nisan'ın yanına, dünyamın tek yörüngesine gittim ve önünde yavaşça diz çöktüm. Ben düşünmeden bile ayaklarım beni ona götürürdü zaten. Yaşlarla parlayan güzel gözleri yüzümde dolandı. Kucağındaki elleri bembeyazdı, bedeni hafifçe titriyordu. Ürkek bakışları benimkilere kenetlendiğinde, uzanıp ellerini avuçlarımın arasına aldım ve parmaklarının her bir noktasına öpücükler bıraktım.

"Her şeyi, bizi ayıran seneleri, seni korumak için bir günah gibi sakladığım tüm sırları, aynı şey başıma gelse yine yapacağım şeyleri sana anlatacağım, Ma Vie. Sadece bana son bir söz vermeni istiyorum. Tek bir söz."

Titreyen parmakları benimkileri sıkıca kavradı, yanağına bir damla yaş süzüldüğünde ölmek istedim. Ruhum çekilmişti, yara izlerim tekrar dağlanmış gibi acıyordu ama bu sefer sebebi bıçak darbeleri değildi. Çünkü onu en son altı sene önce, tüm varlığımı da yanına alarak kapıdan çıkıp giderken böyle bitkin görmüştüm.

"Bana, hatta Steve'e bağır, söv, istersen vur. Ama arkanı dönme... Kaçıp gitmeye kalkma, Nisan. Bana bunun sözünü ver. Çünkü nerede olursan ol, seni bulurum. Bana üç ay önce, evlendiğimiz gece bir soru sordun ve ben de sana bir kez daha gitmene izin vermeyeceğimi söyledim. Bu sefer gideceğini görmektense adım attığın yolları yakmaktan ve seni benden uzağa çekecek her mesafeyi yok etmekten çekinmem."

Karımın gözlerinden kısa bir tereddüt uçup gitse de cevabı uzun sürmedi. Titreyen sesi biraz daha kısılmıştı. "Söz seviyorum. Kaçmaya çalışmayacağım. Zaten nereye gidebilirim ki? Benim evim sizsiniz. Ne duyarsam duyayım, yine döner dolaşır burada bulurum kendimi."

Uzanıp yüzünü kavradım ve alnına sıkı bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar ellerini tuttum. Steve'e *yardımına ihtiyacım var sikik herif* bakışı attığımda, dikildiği yerden sakin adımlarla odayı arşınladı. Tekrar Nisan'ın karşısındaki koltuğa yerleşirken sesli bir nefes verdi. Tek başıma kaldıramayacağım kadar ağır bir yüktü bu. Steve de biliyordu. Bugünün geleceğini bilmekle o anı yaşamak aynı değildi. Sevginin en dürüstüne layık, beni her bir boktan kusurumla kabul eden bu kadını tekrar kaybetme korkusu öyle büyük bir şiddetle çökmüştü ki içime, bir şeyleri kırık dökmek için kaşınıyordu ellerim. Çünkü beni ya da Steve'i suçlamayacağını biliyordum ama hırsını bizden alacaktı. Öfkesini bana kusacaktı. Nefeslerini ve bedeninin sıcaklığını, bakışlarının kusursuz yeşilini ya da dudaklarının tatlı tebessümlerini benden saklayacaktı. Eğer onu tanıyorsam, içine kapanıp yine duvarlarının ardında saklanacaktı.

Ama bu sefer, o duvarlara yeni tuğlalar ekleme lüksüne sahip değildi.

Bu sefer, onları örüp aramıza tekrar dikmeden tek tek yıkmak için elimden geleni yapacaktım.

"Nisan," dedi Steve, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Yorgun bakışları kısa bir an beni bulup tekrar kız kardeşine kaydığında kendiyle verdiği savaşı kaybetti. "Albert Wilson, yani babamız..." Kelimeyi bir küfür gibi zikrettiğinde Nisan'ın tüm bedeni gerildi. "Yaklaşık on senedir örgütle çalışıyor."

Nisan'ın nefesi boğazına takıldı. Ellerini avuçlarımdan hızla çektiğinde bakışlarından kısa bir inkâr geçti. "Ne? İyi bir adam değil, farkındayım. Ama siz ne dediğinizin farkında mısınız? Öyle olsa neden bu savaşı başlatmanız için size yardım etsin?"

Ninova

"Altı sene önceki amacı..." dedim boğazımdaki yumruyla büyük bir savaş verirken. Çünkü diğer tüm sorularının cevabı basitti ama gidişinin arkasındaki sebebi, onlar kadar kolay atlatamayacaktı.

"Konuşsana, Damian. Konuş lütfen!" Yüzümü avuçlarının arasına alıp yağmur gibi yağan gözyaşlarıyla beni gözlerine bakmaya zorladı.

Anlamıştı. Bir şekilde anladığını gözlerinde görüyordum. Cümleler boğazımda düğümlendiğinde, kendimi aniden o günde buldum. Bitti dediğim hiçbir şeyin bitmediği, aldığımı düşündüğüm intikamın bir hiç olduğu ve ellerimin arasında sıkıca tutamadan kayıp gitmesine göz göre göre izin verdiğim kadının gittiği günde...

"Altı sene önceki amacı MAİT'i, Kuzgun'u ama en çok da beni, örgütün menfaati için kullanmaktı. Örgüt beni avucunun içine alır ve MAİT desteğiyle devam ederse, onları durduracak hiçbir şey olmayacaktı. İşte bu yüzden, beni kullanmak için tek bir şeyle tehdit edecekti. Amaçları belliydi, Küçük Gölge. Beni elde edebilmek için yapabileceği tek şey..." Kesik bir nefes verip bakışlarımı ondan kaçırdım. Bir sonraki cümlem bana ölüme en yakın hissettiren kelimelerdi. "Seni örgüte satmaktı."

Odaya ölüm sessizliği çökerken seneler sonra ilk kez ne bedenimdeki sonsuz gücü ne de zihnimin sert köşelerindeki kararlılığı hissedebildim. Nisan'ın bedeni kollarıma doğru yığıldı, boğazından kopan hıçkırık sessizliği bir bıçak gibi kestiğinde konuşmaya, ardında yatan diğer tüm gerçekleri anlatmaya devam edemedim. Bu duyduklarının yalnızca ufak bir kısmı olduğunu söylemeye gücüm yoktu. Düşündüğüm kadar hazır değildim belki de. Onu yıkacak her boktan kelimeden nefret ederken bir sonraki cümleleri yutup sadece kollarımda paramparça olmasına izin verdim.

Bu hikâyede üç yanlış varsa, içimizdeki tek doğru zümrüt bakışlı bu kadındı.

Keşke onun yanlışları olmayacak kadar doğruların altında ezilebilseydik...

19
GİT(ME)

WASHINGTON DC / SEATTLE, 2017

Günlerdir gözüne bir gram uyku girmemişti. Yemek yiyemiyor, hatta nefes alırken bile ciğerleri göğsüne batıyordu genç adamın... Kafasında kurduğu, elleriyle hazırladığı gelecek bir anda büyük bir enkazın altında kalmış, can çekişiyordu. Geçmişi bile büyük bir çıkmazın içindeydi; çünkü kazandığını düşündüğü her zafer, sadece ucu kör bir bıçakla dağlanmakla kalmamış bir yanılsamanın gölgesinde sıkışıp kalmıştı.

Elindeki içki şişesini laboratuvarın duvarına fırlatıp saçlarını çekiştirdi. Yok olmak istiyordu. Küçük Gölge'sine, ona duyduğu akıl almaz aşkı anlatamadan onu kaybedeceğini düşünmek ölümden beter hissettiriyordu. Zehir, ailesi ellerinden alındığı günden beri hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Kolundaki sayısız kesik, vücudunun ev sahipliği yaptığı pek çok yara iziyle birlikte ilk kez

Ninova

sızlıyordu seneler sonra. Tekrar tekrar işkence görüyor ve yine çektiği acıyı durduramadan sessizliğe gömülüyordu.

Saatlerdir ağzını bıçak açmamıştı.

Saatlerdir korku damarlarında kol geziyordu. Yanılmıştı annesi, korkunun ona güç vereceğini söylerken. Korku onu ilk kez güçsüz bırakmıştı çünkü.

"Toparlanmak zorundasın, Damian. Sensiz başaramayacağımı biliyorsun," dediğini duydu Steve'in. Ne zamandır oradaydı? Çektiği işkenceye kaç dakikadır şahitlik ediyordu? Normalde adımlarını duymaması imkânsızdı ama işte, laboratuvara girdiğinden haberi bile yoktu.

Yaklaşık yirmi dört saat önce, hayatını altüst eden cümleleri kurmuştu Steve ona... Üstelik kız kardeşine duyduğu aşkı itiraf ettikten ve gözüne sağlam bir yumruk yedikten dakikalar sonra. Bir süre yalnızca bu durumu kabullenmek için soluklanmış, ardından aklındakileri daha fazla kendine saklayamıyormuş gibi kelimeleri özgürlüğüne kavuşturmuştu. Zehir'e söylediği her şey bir eko gibi yankılanıyordu kulaklarında duyduğu dakikadan beri. Uzun bir süre de bu hissin geçeceğini düşünmüyordu genç adam.

Ona örgütün büyük başlarının aslında hiç ortadan kaybolmadığını, kalan ufak çeteleri hâlâ onlara çalıştığı için çökertemediklerini ve... Albert'ın da artık o ortaklardan biri olduğunu söylemişti. Her kelimeyi, tek tek ve ardında bıraktıkları acıyla birlikte hatırlarken gözlerini sımsıkı yumdu. Bir anda, yine o anın içine çekilmişti.

"Seni istiyorlar. Yeteneklerini kullanmak ve seneler önce başaramadıklarını şimdi başarmak istiyorlar. Böylece yenilmez olacaklarını biliyorlar. Seni istedikleri için de seni onlara götürebilecek tek kişiyi kullanmak istiyorlar. Sana sevmeyi de sevilmeyi de yeniden hatırlatan tek kişiyi... Nisan'ı, Damian." Buz gibi sesi Nisan'ın adını söylerken titremişti Kuzgun'un. "Babam ne zamandır onlarla çalışıyor, ne zamandır bu işlere ortak bilmiyorum

ama... Nisan'ı onlara satmayı planlıyor, Zehir. Alya'nın bebeğinden duyduklarımız yenilir yutulur cinsten değil. Üstelik bunu yalnızca birkaç hafta içerisinde yapmayı planlıyorlar. Konuşmaların bir kısmına ulaşabildik. Sistemimizi kullandıkları için yedekleyemiyoruz. Ancak net olan bir şey varsa, o da bunu Nisan'ın doğum gününden hemen sonra yapmayı planladıkları."

Uzun, can yakan saniyelerin ardından anca atlatabilmiş ve sadece, "Neden yapsın? Para mı? Zaten sahip olmadığı bir şey yok... Neden, Steve? Öz kızına..." diyebilmişti genç adam. Çünkü ne söylese göğsünde hissettiği ağrıyı, yaşadığı yıkımın büyüklüğünü anlatamazdı. Bağırsa, delirse, bir şeyleri parçalasa dahi bu histen kurtulamayacaktı. Delirmenin eşiğindeydi ve aklı bir türlü onu kurtaracak gücü bulup ona tutunamıyordu.

Ardından bir şüphe tohumu zihninin köşelerinden filizlenip diline kadar uzanmıştı. Korkutucu bir şüpheydi bu ama kelimeleri durduramadan çıkıvermişlerdi ağzından. "Tabii... Nisan öz kızıysa." Şüpheli bakışları yorgunluğunun altında ezilirken Steve'i bulduğunda, acı acı gülmüştü Kuzgun.

"Bu ihtimali de düşündüm. Sana her şeyi açıklamadan ve aklımdaki planı anlatmadan önce emin olmak istedim. Nisan üvey değil, Damian. Fakat zaten kötülüğün hayat bulması için kan bağına ihtiyaç yok. Bir şekilde yolunu bulur." Zehir'in hüsranla çökmüş, giderek küçülüyormuş gibi görünen iri cüssesine dikmişti gözlerini. O bakışların kendisini delip geçtiğini hissediyordu genç adam da.

"Diğer soruna gelince; Bağımsız güç, örgütün sahip oldukları... MAİT'i bunca sene bunun için kullandığını anlamak zor değil. Attığımız her adımı sabote eden de oydu. Seni defalarca tehlikeye atarak test eden ve yemleyen de... Örgütün ortağı olduğunda ve MAİT, CIA koruması altında her suçu bir şekilde örtbas edecek güveni kazandığında, onları durdurabilecek hiçbir şey kalmayacaktı. Bunca zaman bize bile fark ettirmeden örgütü MAİT ile

Ninova

besledi. Böyle bir adamın, sevip değer verebileceği, koruyup kollamak isteyeceği ne kalabilir ki ortada? Nisan'ı ellerinde tutarak, seni ve hatta beni bile manipüle edeceklerini biliyorlar."

Zehir odasının zeminine çöküp cebindeki o tek sigarayı dudaklarına yerleştirirken ölmekten beter olmuştu. Yaşamak için sahip olduğu tek sebep, öz babası tarafından tehlikeye atılmak isteniyordu. Üstelik temelinde hâlâ anlam veremediği aptalca bir güç açlığı ve saf bir kötülük yatıyordu. İçinden bir ses, tek sebebin bu olamayacağını söylüyordu. Ne olursa olsun hiçbir gücün, bir insanı öz evladını yok sayabilecek kadar manipüle edebileceğini düşünmek istemiyordu.

"Bunu çok daha önce de yapabilirdi. Neler yapabileceğimi çok iyi biliyor... Neyi bekledi? Mantıklı bir soru muydu bu, onu bile bilmiyorum. Kafayı yiyeceğim, Steve." Steve sol gözünün altında belirginleşen morluğa imalı bir bakış attığında, Zehir sessizce başını sallamakla yetindi.

Âşık olmasını beklemişti. Nisan'a kendini tamamen kaptırmasını. Koruyacağı küçük bir kızdan da öte, aynı zamanda uğruna öleceği bir kadın olmasını... Sanki dünyası onun etrafında dönmüyormuş gibi, evrenin de onun etrafında dönmesini. Savunmasızca tüm kalbinin onunla dolmasını...

Öyle de olmuştu.

Küçük Gölgesi, hiç beklemediği anda hayatı oluvermişti. Ma vie... diye geçirmeden edememişti o an aklından Zehir. Ona en uygun isim buydu artık. Hayatıydı, hayatını yaşamak için ona sebep veren tek kadındı.

"Beni bu yüzden mi kurtardı? Bir silaha dönüştürmek için mi? Onların yapamadığını kendi yapıp yine onlara yem edebilmek için miydi? Hem de bana sevmeyi öğreten tek ruhu kullanarak..." dedi genç adam kendi kendine. Steve her bir soruyu duysa da kendine yöneltilmediklerini bilerek yalnızca sessizlikle izlemişti onu.

Bu malikânede geçirdiği her saniye, bir yalandan mı ibaretti gerçekten?

Daha fazla duramamıştı orada, kafayı yemeden ve her şeyi yakıp yıkmadan önce siktir olup gitmeliydi. Ayağa kalkıp laboratuvarına son hız koşmadan önce, Küçük Gölge'sinin odasından bir kahkaha yükseldiğini duydu. İster istemez ayakları onu oraya götürüyordu. Kapının önüne geldiğinde, bir tebessüm ve iç çekişle dinledi gelen sesleri. Ruhunun tek şarkısı olan neşesiyle Greta'ya bir şeyler anlatıyor, hiç durmadan gülüyordu.

Nisan'ı öylesine çok seviyordu, öyle büyük bir aşkla doluydu ki kalbi... Genç adam, seneler önce söylediği her şeyin gerçekleştiğini düşündükçe delirmenin eşiğine geliyordu.

O kadar masum ve henüz bilmese de o kadar Zehir'e aitti ki...

Şimdi ise, belki de dokunamadığı tenini sonsuza dek kaybedecekti.

Ancak hayır. Bu ihtimalin ihtimalini bile yok etmeye hazırdı.

Genç adam, laboratuvarına adım atıp içki şişesinin dibini görene kadar içtiğinde, çok iyi biliyordu onun için aşamayacağı herhangi bir sınır olmadığını. Kalbini istese, göğsünden söküp alır ve avuçlarına bırakırdı. Ruhunu istese, bedeninden çekip çıkarır ayaklarının dibine atardı.

Zehir bir gün öncesinin anılarından sıyrılıp bakışlarını Steve'in kederli yüzüne dikti. Konuşmak zorunda olduklarını, bir plan yapmaları gerektiğini ve bir şekilde bu plandan iliklerine kadar nefret edeceğini biliyordu. Kötülük, kimsesiz ruhuna musallat olmayı hiçbir zaman bırakmamıştı çünkü. Sevilmeye layık olmadığına, hak etmediğine ve hiçbir zaman da hak edemeyeceğine daha çok inanıyordu artık.

"Onu öldürelim ve bitsin bu iş." Bakışlarını tekrar karşısındaki pencereden hafifçe sızan gün ışığına çevirmişti.

Mantıklı bir çözüm değildi pek tabii. Elle tutulur cinsten bir kanıtları olmadığını ve MAİT'in tamamen Albert'a sadık olduğunu bilmesine rağmen, aklına yatan en mantıklı fikir buydu.

"Kalbinle düşünmeyi bırakıp o *zehir* gibi aklını kullanacak ve

Ninova

beni dinleyecek misin? Yoksa ben diğer gözünü de morartıp aklını başına mı getireyim?" Steve tam yanına oturup sırtını duvara yasladı.

Zehir cevap vermedi. Bırak aklını, kalbi bile atmıyormuş gibi hissediyordu. Kendi içinde bir çatışmaya, hiç tatmadığı bir çaresizliğe düşmüştü.

"Babam demeye utandığım piç zeki bir adam, Damian. Hiçbir işini şansa bırakacak biri değil. Senelerce, CIA de dahil hepimizi yemledi. Örgütün Kuzgun ve Zehir'ini, parmağında oynattı. Biz etrafı toparlamaya çalışırken o, onları besledi." Steve'in fısıltı halindeki sesi dişlerinin arasından çıkıyordu, tıpkı Zehir gibi o da çenesini sıkmaktan kaskatı kesilmişti.

"Bu yüzden ona, tahmin edemeyeceği değil de tahminde bulunacağı bir oyun oynayacağız. Kazanacağı ve bu işten tek başına tüm gücüyle sağ çıkacağını düşündüğü bir oyun," diye devam etti Steve. Genç adam bir anlığına başını çevirip dostunun netlikle parlayan bakışlarıyla karşılaştı. Aklında her ne varsa, işe yarayacağını biliyordu.

"Güce bu kadar aç, öz evladını bu kadar gözden çıkarmaya meraklı bir adam için her şeye sahip olacağını fark etmek bir tür motivasyon olacaktır. Ona bir mesaj vereceğiz, örgütteki herkesi tek tek eledikten sonra onların geride bıraktıklarına sahip olabileceğini düşüneceği bir mesaj."

Zehir düz bir ifadeyle, gelecek olanı hissederek dinlemeye devam etti en yakın dostunu. O kadar hissizleşmişti ki, alkolün de etkisiyle birlikte uyuştuğunu henüz fark ediyordu. Steve son cümlesinin ardından, sanki söylemek üzere olduğu şey büyük bir yıkıma sebep olacakmış gibi derin bir soluk alıp verdi.

"İşe Nisan'ı buradan göndermekle başlayacağız."

Zehir hızla ona doğru döndü. Bir anlığına gözleri kararırken bakışlarını netleştirmek için kirpiklerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

Steve yutkunmadan bir saniye önce hafifçe öksürüp oturduğu yerden ayağa kalkmıştı. "Beni duydun."

"Nisan'ı hiçbir yere göndermiyoruz!" Zehir'in gür sesi, laboratuvarın ses geçirmez duvarlarına bile meydan okuyordu sanki Kalbi, az önceki hissizliğine inat göğsüne acı verici bir güçle çarparken gözleri tekrar karardı.

"Onu burada, yanımızdayken koruduğumuzu mu düşünüyorsun gerçekten? Elimizde avucumuzda ne var, Damian? Bize sadakat yemini etmiş Alya, Deha ve bir iki kişi dışında kime sahibiz? Etrafımızdaki herkesin babama olan sadakati, bağlılığı yüzünden bu haldeyiz! Bir sabah uyandığında, Nisan'ı bu çatı altında bulamamayı ve sırf onu kurtarmak için bu lanet kötülüğe hizmet etmeyi mi bekliyorsun? Şu siktiğimin kalbini bir kenara bırak! Damian'a değil, Zehir'e ihtiyacım var. Zekâsıyla herkesi alt edebilecek kadar güçlü olan o adama ihtiyacım var."

Zehir aniden ayağa kalkıp Steve'in yakasına yapıştı. Ona göre daha iri, daha uzun boyluydu ama yine de kolay değildi Steve gibi bir adamla baş etmek. "Uzaktayken bunu nasıl yapacağız? Bana aklımı kullanmamı söylüyorsun. Damian'a değil de Zehir'e ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Zehir olarak soruyorum, siktiğimin kilometreleri aramıza girdiğinde ne bok yiyeceğiz? İmkânlarımız bu kadar kısıtlıyken, başka bir yerde ne bokumuza yarayacak?"

Steve yakasındaki ellerden kurtulup takım elbisesini silkelediğinde, genç adamın tepesi iyice atmaya başlamıştı. Birbirine girmiş düşünceleriyle birlikte karman çorman olmuş zihnini toplayamıyordu bir türlü. Delirmenin eşiğindeydi, en çok da içindeki şiddet dürtüsünü bastıramamaktan korkuyordu.

"Nisan her zaman moda okumak istiyordu ve bunu, annesinin doğduğu topraklarda yapmak en büyük hayaliydi. Benden çok daha iyi biliyorsun ki, hayalini gerçekleştirmek için her şeyi yapacak kadar inatçı bir kızdır o. Bu yüzden, ona bu hayalini vereceğiz ve istediği okula gidecek. Türkiye sınırları içerisinde, düşlediği her şeyi gerçekleştirecek. Arkadaşlar edinecek, korkusuzca yaşadığı tertemiz bir hayatı olacak. Ancak bu hayalinden daha çok istediği, yapacağımız planı tehlikeye atabilecek tek bir şey var."

Ninova

Zehir şimdi anlamaya başlamıştı... Ne demek istediğini, neyi ima ettiğini ve Damian gibi değil de Zehir gibi düşünmesi gerektiğini söylerken neyi kastettiğini şimdi anlıyordu. Bu aslında bir oyun da değildi, olması gereken bir geleceği şekillendirmek için yapılan basit ama detaylı bir plandı. Kafasındaki çarklar tek tek yerine oturup görüşü biraz daha netleşirken sakince başını salladı. Steve'in bakışları, devamını getirmesini bekleyen bir özgüven ve inançla onunkileri bulduğunda genç adamın omuzları hafifçe çökmüştü.

"Ben..." İçini kavuran ateşi, yağmur bulutlarından çok daha karanlık bir sisin boğduğu ruhunu düşünmemeye çalıştı mantığını konuştururken. "Yalnızca bana olan sevgisi yüzünden tüm hayallerinden vazgeçer. Sadece benimle olabilmek için bile canını tehlikeye atacak kadar deli çünkü." Sertçe yutkunup boğazındaki yumruyla savaşırken istem dışı, manidar bir tebessüm uğramıştı dudaklarına. "Eğer benden nefret ederse, onu istemediğime inanırsa... İşte o zaman arkasına bakmadan gider. Ancak o zaman hayallerinin peşinden koşmaya gönüllü olur. Yalnızca o zaman geri dönmek ve bana koşmak istemez. Ben de ancak o zaman her şeyi siktir edip kollarımı ona açamam."

Steve, Zehir'in sönmek üzere olan sigarasına uzanıp parmaklarının arasından aldı ve son nefesi çekip sigarayı tezgâhtaki boş şişelerden birinin içine attı.

"Onu korurken burada bir krallık inşa edeceğiz. MAİT'i baştan yaratıp, sessizce, hatta sinsice ilerleyeceğiz. Gerekirse yıllarca uğraşacağız, Zehir. Gücün tamamen bizde olduğunu anladığımız güne kadar sabredeceğiz. O zamana kadar, ikimiz de sevdiğimiz her şeyden feragat etmek zorundayız. Öyle ya da böyle. Bırak bizden nefret etsin... Bize lanetler okusun ama iyi olsun."

Canı yanıyordu genç adamın. Daha bir gün önce Steve'e, Nisan'ı sevdiğini söylemiş ve gözüne sağlam bir yumruk yese de kabul görmüştü. Onunla kuracağı gelecek için heyecanlanmış,

mutluluğu en sonunda hak etmeye başladığını düşünmüştü. Ancak onun laneti, bir çift zümrüt gözü kollarının arasına alamadan kendinden nefret ettirecek kadar güçlüydü.

"Albert, Nisan gittikten sonra yeni bir plan yapmak isteyecektir ama bunun önüne de onun aklına girerek geçeceğiz. Örgüt çökertme planımızdan bahsedip kestiği role ayak uydururken tek başına her şeye sahip olabileceği izlenimine kapılmasını sağlayacağız." Zehir her kelimeyi dudaklarından dökerken biraz daha oturmuştu plan kafasında. Steve'in zihnini okurcasına konuşmasına devam etti. "Yine de örgütün, Albert'ın arkasından iş çevirme ihtimaline karşı bir önlem alacağız. Gittiği okuldaki kaydı, kaldığı ev ve hatta geçtiği sokaklardaki varlığı da dahil, her şeyi uydudan silinecek. Kayıtları yok edilecek. Sanki hiç var olmamış gibi olacak ama o bunu bilmeyecek."

Steve'in bu planla biraz daha rahatladığını gören Zehir, nedense aynı hisleri paylaşamıyordu onunla. Çünkü konuşan mantığına inat, çığlık çığlığa Nisan diye bağıran kalbi göğsündeki derin boşluğa bir türlü huzur vermiyordu. "Bu süreklilik isteyen bir şey. Aklında ne var, Damian? Bu fikrin dayanağı ne?"

"Basit," dedi Zehir laboratuvarı sayamadığı kez turlarken. "Alya'yı yanına göndereceğiz. Okuldan bir arkadaş, hatta ev arkadaşı olarak. Attığı her adımda yanında olacak bir dostla ve güvenebileceğimiz en sadık insanlardan biriyle geçirecek zamanını. Gittiği her yerden izini silmek Alya için yalnızca birkaç saniyelik basit bir iş."

Kelimeler dudaklarını terk ettiği anda başka bir ışık yanmıştı genç adamın karanlık zihninde. Steve'in hoşuna gitmeyecek kadar çılgınca, onun kurumuş yüreğine birkaç damla su serpecek kadar da rahatlatıcı bir düşünceydi bu.

"Zehir..." dedi Steve tıpkı az önce kendisinin yaptığı gibi genç adamın zihnini okurken. "Hayır. Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Sadece hafta sonları." Genç adam netti ve en yakın dostunun,

Ninova

kararından dönmeyeceğini anlaması gerekiyordu. "Yoksa her şeyi yakar yok ederim, Steve. Bana engel olamazsın. Dikkatli olacağıma söz veriyorum ve yalnızca hafta sonları görmeye gideceğime de. Benden onun kalbini kırmamı, kendimden nefret ettirmemi istiyorsan bunu kabul edeceksin. Planımıza sadık olmamı ve onun için bir gelecek inşa ederken güçlü kalmamı istiyorsan, itiraz etmeyeceksin. Çünkü eğer onun varlığını hissedemezsem, sen de benim varlığımı göremezsin."

Şimdi Steve'in de omuzları çökmüştü. İtiraz edemeyeceğinin farkındaydı, zaten genç adamdan çok fazla şey istiyordu. Ona bu kadarını çok göremeyeceğini biliyordu. Kız kardeşini böyle seven, kendi canından değerli gören dostuna daha fazla acı vermeyecekti.

"Tamam," dedi en sonunda Steve. "Madem büyük bir savaş başlatıyoruz ve en büyük yük senin omuzlarında, o zaman kuralları da sen koyacaksın. Senin bana güvendiğin kadar ben de sana güveniyorum."

Böylece her şey bir kez daha tepetaklak olmuştu ve Zehir, bu sefer yalnızca ailesi için değil sevdiği tek kadın için bu kötülüğe baş kaldıracaktı. Yalnızca dünyanın değil, Küçük Gölge'siyle paylaştıkları kelimelere dökülmemiş aşkın adaleti için de savaşacaktı.

Yapması gerekeni biliyordu.

Onun ruhuyla birlikte, kendininkini de kırıp dökecek ve en çok ihtiyacı olan sevgiden yoksun kalacaktı.

"Kim... Bunu sana kim yaptı, Nisan? Canını kim yaktı? Yemin ederim, her kimse onu ölmekten beter edeceğim." Zehir titreyen eliyle uzanarak Nisan'ın kulağının altından başlayıp boynuna kadar uzanan yarasına dokunmak istedi. Ancak dikişler tazeydi, tek bir temasla bile canı düşündüğünden daha çok yanabilirdi.

"Of... Damian. İyiyim. Düştüm sadece " demişti genç kız, uğruna öleceği zümrüt bakışlarını kaçırırken. Yalan söylediği açıktı ve Zehir bunu hemen anlamıştı.

Odasına gelirken görmeyi beklediği manzara bu değildi Onunla konuşmaya kararlı bir şekilde atmıştı tüm adımlarını. Steve'le yaptıkları planın ve oturttukları her detayın üzerinden yalnızda bir gün geçmişti... Çünkü acele etmeleri gerektiğini ikisi de biliyordu ve işte buradaydı. Diri diri gömülse canı bu kadar çok yanmazdı. Karşısındaki kusursuz ruhu kırıp dökmeye hazır hissetmiyordu. Nasıl hazır olabilirdi ki? Gün içerisinde defalarca Maria ile konuşmuş, manevi annesinin tavsiyeleri ve telkinleriyle ayakta kalmaya çalışmıştı ama çok zordu. İçten içe giderek karanlığa bürünen kalbini oradan çekip almak çok zordu. Şimdi bir de kulağının altından ensesine kadar uzanan derin bir yarayla karşısında duruyordu. Çektiği acı yetmezmiş gibi, canının yandığını bilmek genç adamı mahvetmişti.

"Yalan söylemek konusunda ne konuşmuştuk, Küçük Gölge?" En sonunda tekrar bulduğu sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp ona doğru bir adım attı. Bunu yapmamalıydı, ona bu kadar yaklaşmamalı, tüm duyularını işgal eden o çiçeksi kokusuyla ciğerlerini daha fazla doldurmamalıydı. Ona umut vermek ve kollarına alıp ikisi de kendinden geçene kadar öpmek için gelmemişti buraya. Üstelik tek yapmak istediği buydu.

Ancak kalbini kırmak, kendinden nefret ettirip arkasına bakmadan çekip gitmesi için buradaydı. Bu yüzden daha fazla ileri gitmeden sırtını dikleştirdi genç adam. Yumuşak bakışları yerini soğuk rüzgârlara bıraktığında, Nisan'ın kaşları çatıldı.

"Sen iyi misin?"

"Bana gerçeği söylediğinde iyi olacağım." Tekrar taze yarasına baktı. Orada bir iz kalacaktı, kollarındaki izlerden geliyordu bu tanıdıklık.

"Kızmayacağına söz ver."

Ninova

"Söyleyeceklerine göre değişir."

"Of, Damian..."

"Konuş, Küçük Gölge."

"Garajdan binmeme izin verdiğin motoru aldım, arazide pratik yapıyordum. Kafamı toparlayıp sana söylemek istediğim şeyler vardı. Dalmışım sanırım, ön frene daha önce bastığım için teker kaydı ve ağaçlık alana uçtum. Sonuç bu..." dedi başını biraz daha eğip taze yaradaki dikiş izlerini Zehir'in gözleri önüne sermişti. Yine de kaçırdığı bakışları, altında çok daha farklı bir sebep olduğunu düşündürüyordu genç adama. Ciğerleri her soluğunda daha çok yanarken bakışlarını yara izinden çekip bir çift zümrüt yeşiline dikti. Hiç istemese de bile bile kıracağı, umut dolu parıltıların yerini nefretin alacağı o güzel gözleri izledi.

"Peki sen, İnfazcı Ajan... Gözündeki morluğun gerçekten talim yaparken olduğuna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

İyi bir yalancıydı Zehir, Nisan'ın aksine. Ama Küçük Gölge'si, lanetli gördüğü kusursuz hafızasıyla her zaman ufak detayları yakalar, Zehir'in yalanlarını da tek bakışta anlardı. *Yin ve Yang gibiydiler.* Aydınlığın karanlıkla buluştuğu klasik bir hikâyenin, kalp kırıcı bir uyarlamasıydı onlarınki...

"Yaranın üzerini kapatmamız lazım, Nisan. Açıkta kalırsa mikrop kapar."

Bakışları tek bir saniye bile birbirlerinden ayrılmamıştı ve bu, genç kadına umut verdiği anda Zehir her şeyin mahvolmak üzere olduğunu anlamıştı. Onunla birlikte kendi kalbini de ezip geçecekti.

"Üniversite kabul mektubunu almışsın. Tebrik ederim, Küçük Gölge. Geç bile kaldın, sana iki sene önce başvurman gerektiğini söylemiştim."

Zehir birkaç adım geri çekilip aralarına ikisini de mutsuz eden bir mesafe koydu. Kollarını göğsünde bağlayıp ona uzanma dürtüsüyle savaşıyordu genç adam. Buz gibi duruşunun ardında,

onun için yanıp tutuştuğunu görmemesi için hayatının en büyük kumarını oynuyordu.

"Söylenenleri yaptığım pek söylenemez, Damian. Bu yüzden gitmeyeceğim, sırf istediğiniz için başvurmuştum. Gideceğim için değil. Bir zamanlar en büyük hayalimdi fakat artık öyle hissetmiyorum. Burada da okuyabilirim. Size... *sana* yakın bir yerde."

Sesi son cümlesiyle bir fısıltıya dönüşürken genç adam zorlukla yutkundu.

"Küçük Gö-"

"Seni seviyorum," dedi Nisan aniden. İkisini keskin bir sessizliğin gölgesinde bırakırken cesaretini hızla toplayarak öne doğru bir adım attı. Bakışlarında korku, çekingenlik ya da herhangi bir şüphe yoktu. Ne istediğini biliyordu ve genç adam, kendisine doğru akan her bir duyguyu iliklerine kadar hissediyordu. "Kendimi bildim bileli, yaşamayı öğrendiğim günden beri seviyorum. Aşkı, sevgiyi, sadakati ve bağlılığı seninle öğrendim. Ve biliyorum, Damian. Senin de öyle hissettiğini... Saklamaya çalışsan da yapamıyorsun. Sen beni ne kadar tanıyorsan ben de seni bir o kadar kitap gibi okuyorum. Daha fa-"

"Yanılıyorsun, Nisan." Zehir'in tok sesi aralarındaki sıcaklığı sivri bir buz küpüyle kesmişti sanki. Bakışlarına çöken karanlıkla kaşlarını çattı, bunu yapmazsa onu sonsuza dek kaybedeceğini hatırlamak yeterli bir teşvikti genç adam için. Onun için, onun canını bile yakardı. Onun için ömrünün sonuna kadar tüm nefretini taşımaya razıydı.

"A-Anlamadım..." Kekelerken sesi biraz daha kısılmıştı. "Damian, bak... Biliyorum abimi ve babamı dert ediyorsun ama-"

Zehir, Nisan'ın kollarını sıkıca kavrayıp gözlerinin içine keskin bir ifadeyle baktı. "Sana yanılıyorsun dedim. Yıllarca bunun hayalini kurdun, Nisan ama doğru değil. İnanman ve anlaman için daha ne yapmam lazım? Beni kafandaki süper kahraman profilinden çıkarmak zorundasın. Ben o adam değilim. Hayallerini paylaşabileceğin o adam değilim."

Nisan inkâr dolu bakışlarla birkaç adım gerileyip kollarını kavrayan iri parmaklardan kurtuldu. Terleyen ellerini üzerindeki menekşe rengi, sol omzunu açıkta bırakan kazağa sürterken göğsü derin nefesleriyle inip kalkıyordu. Zehir onu uzun uzun, inceledi. Ağlamaktan berraklaşan zümrüt yeşili gözlerini, zihnini asla terk etmeyecek olan yarasını, dalgalı saçlarını, beyaz tenini ve minik burnundaki çilleri... İçten içe eriyip giden bir adamın, buz gibi bakışlarla sevdiği kadını içine çektiği imkânsız bir andı bu.

"Peki o halde, söylediğini duymak istiyorum. O kelimeleri gözlerimin içine baka baka söyle, Damian."

Genç adamın hangi kelimeler demesine gerek yoktu. Gözlerinin içine uzun bir süre bakamayacağını bildiği, gördüğü en güzel kadına doğru eğildi. Taze yarasını, titreyen bedenini, kırılan kalbini taşıyan ruhunun bakışlarına yansıyışını izledi. Gözbebekleri titriyordu ve içlerindeki dans, itirazla inkârın valsi gibiydi. İnanmayacağını ama yine de kırılıp paramparça olacağını bile bile o kelimeleri söyledi Zehir.

"Seni sevmiyorum, Nisan."

Seni kendimden nefret ettirecek kadar seviyorum.

"Sırf öyle olmasını istediğin için burada kalmanın bir anlamı yok çünkü hiçbir zaman seni o şekilde sevmeyeceğim. Öyle bir kalbe sahip değilim."

Yapabilsem seni kendime kelepçelerim. Sahip olduğum tek kalp de senin...

"Bir şeyleri anlaman için yaralanman," dedi bakışlarını yarasına dikip. "Ya da ruhunu da yaralayacak sözler mi duyman gerekiyor? Bundan çok daha zekisin Küçük Gölge..."

Her bir yaran için kahroluyorum, acılarını ruhumda hissediyorum.

"Hayallerinin önüne geçecek kadar bağlanmamalısın kimseye. Önünde uzun bir gelecek var, Nisan. Ben o gelecekte hayal ettiğin gibi değil her zaman olduğum kişi olarak var olacağım."

Sana öyle bir gelecek inşa edeceğim ki, kendi tahtımın yanına seninkini koyacak ve sen beni affedene kadar ayaklarına kapanıp yalvaracağım.

"Bu yüzden, git. Seni burada tutan tek şey, kendi kafanda kurduğun ama asla yazılmayacak bir hikâye."

Git... me.

Gitme.

Gitme.

Zehir'in kendi elleriyle yaptığı zehirlerden çok daha ölümcül olan kelimeleriyle çöken korkunç sessizlik, derin bir hıçkırıkla bölündü. Sevdiği kadının gözlerinden birer elmas tanesi gibi dökülen her yaş, titreyen göğsü, hıçkırıklara dönüşen nefesi bir dövme gibi kazındı genç adamın zihnine. Ölene kadar acısını çekecekti bu anın, kendini ne olursa olsun affetmeyecekti.

Ancak pişman değildi. Eğer onunla kuracağı gelecek yüzde bir ihtimale bile tutunuyorsa, bunu defalarca yapmaya hazırdı. Kendi hayatıyla oynayacağı hiçbir kumarda, Nisan'ı oyunun zarı yapmayacaktı.

"Senden..." dedi hıçkırıklarının arasından Küçük Gölge'si. "Senden nefret ediyorum. Hayatımıza girdiğin güne de seni sevdiğim güne de lanet olsun. Aptalın, hatta korkağın tekisin sen!"

Durmak bilmeyen gözyaşlarını kolunun tersiyle silerken kazağı yarasına sürtündüğünde acı bir inlemeyle başını eğdi. Zehir ona uzanmak istedi, kollarının arasına alıp sarmak ve sarmalamak istedi ama ellerini kaldırdığı anda Nisan hızla geriledi. Sanki ona dokunsa, bir hastalık bulaştıracakmış gibi nefretle bakıyordu genç adama.

"Biliyor musun, senden nefret etmemin sebebi bu yalanlarına inanmam değil. Birini yeteri kadar sevebileceğini bilmeme rağmen, bu kadar cesaretsiz olmana inanamıyor olmam. Bir konuda haklıydın." Genç adamın kalbine derin, buzdan bir bıçak saplayan gözlerle ona baktı. "*Sen bir kalbe sahip değilsin, Zehir.* Bir

Ninova

başkasınınkini bu kadar kolay paramparça edebilen kimsenin kalbi yoktur."

Ardından sanki hiç karşısında durmamış ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi koşarak çıkıp gitti. Ayakkabılarının merdivende bıraktığı sesten, Greta'nın odasına açılan kapının gıcırtısına kadar hepsini işitmişti Zehir. Şimdi yalnızca yaptığı konuşmanın ardında bıraktığı kırıklar ve Nisan'ın odasında öylece dikilerken göğsünün ortasında hissettiği acı kalmıştı geriye.

Dizleri daha fazla tutmadı genç adamın, hiç beklemediği bir anda kendini yerde buldu böylece. Ve çocukluğundan, annesinin ölümüne şahit olduğu o korkunç andan beri ilk kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Onu hayata bağlayan tek şey, bir çift gözün affına sığınacağı o günün hayaliydi şimdi.

Şartlar tersine dönmüştü. Artık o Nisan'ın gölgesi olacak ve zamanı geldiğinde onu tekrar sevmesi için yalvaracaktı. Gerekirse ayaklarına kapanacak ya da bu yolda can verecekti.

20

AŞKIN AFFI, ACININ HATIRASI

NİSAN

Rüzgâr saçlarımı sert bir dokunuşla savururken gaza biraz daha yüklendim. Motor altımda gümbürdeyip öne doğru atılınca başımı eğip yaşaran gözlerimi kırpıştırdım. Kask takmamak benim seçimimdi. Soğuğun tenimdeki ateşi çekip almasına, rüzgârın gözyaşlarımı savurmasına ihtiyacım vardı. Her şeyin bir kâbustan ibaretmiş gibi hissettirmesine muhtaçtım.

Her şeyi öğrendikten saniyeler sonra yığılıp kalmıştım Damian'ın güvenli kolları arasında. Nefesim kesilip titremelerim durana kadar da ağlamıştım. Dakikalar saatlere dönüşürken tarifsiz bir kaybolmuşluk hissinin kucağına düşmüş ve kurtuluşu bulamamanın korkusuyla sessizliğe gömülmüştüm. Şimdi ise bana seneler önce sürmeyi öğrettiği o motorun üzerinde, şehrin sokaklarını arşınlarken düşünebildiğim tek şey göğsüme bir külçe

Ninova

gibi düşen ağrıydı. Gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söylediğinde hissettiğim ağrının aynısıydı. Ona inanmasam da kalpsizliğine inandığım, hatta nefreti aşkla büyüttüğüm adı konmamış duyguyla bile yoldaştı.

Deniz kenarına doğru son hız ilerlerken arkamdan geldiğini biliyordum. Birlikte motora binip günbatımına sürme hayalimin, ayın aydınlattığı gecenin soğuk bakışları altında olacağını pek düşünmemiştim ama işte buradaydık. Tüm o karanlık geçmişi de yanımızda taşıyarak sürüyorduk gecenin içine doğru.

Düşünceler tekrar tekrar kafamın içinde bir fırtına bulutuna dönüşürken serin havayı içime çektim.

Babam bir yalandan, ihanetten ve saf kötülükten ibaretti.

Çocukluğum yalnızca bir sanrıydı.

Zehir... Beni korumak için kendinden nefret ettirmeyi göze alan adamdı. Bu şehri terk etmeden sadece birkaç hafta önce duygularını profesyonelce maskeleyip içindeki fırtınayı göstermeyen soğukkanlı, *infazcı bir ajandı.* Damian ise... hâlâ affımı bekleyen, en hassas yanları ve sivri köşeleriyle yalnızca bana açılan kimsesiz bir çocuktu. Sevmeyi bilmediğini söylerken bile tüm varlığıyla seven, vazgeçmiş gibi görünürken bile savaşan...

Ancak ben tekrar kaybolmuştum. Tek bir cümleyle darmaduman olacağım aklımın ucundan geçmezdi oysaki. Kabullendiğimi düşündüğüm her şey, bir buldozerin altında kalmışçasına ezilip yok olmuştu. İçten içe abimle Zehir'i, hatta Alya'yı bile affettiğime inandırmıştım kendimi.

Sadece kelimelere dökemediğimi düşünürken bunun bir yalan olduğu hissini en derinlerime gömdüğümü düşünmüştüm. Bir yere kadardı kendimi kandırmak; sonuçta affetmeye meyilli olan aşkın da acıya bağlı bir hatırası da vardı.

Sahile ulaştığımda motoru durdurup ardıma bakmadan kumsalı arşınlamaya başladım. Yalnız kalmama zaten izin vermeyecekti. Onca sene, beni sevmediğini söylemesine rağmen bile

Ninova

yalnız bırakmamıştı beni. Yine de mesafesini korurken arkamdan gelen ve kumları döven adımları, denizin dalgalarına eşlik eden birer hışırtıdan ibaretti. Ne şekilde olursa olsun yine bana en çok güvende hissettiren oydu.

Mesafesini korumaya devam ederken bir süre sadece kumun üzerinde oturup denizi seyrettik. Bana yaklaşmadı, dokunmaya çalışmadı. Yalnızca birkaç adım ötemde, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarası ve ay ışığıyla aydınlanan kederli yüzüyle denize bakmaya devam etti.

"Örgütün ya da ba-" Duraklayıp sertçe yutkundum. *Baham* demeye dilim varmamıştı. "O adamın beni bulamayacağından nasıl emin oldunuz? Buradayken yapamadığınız neydi de ben oradayken yapabildiniz?" diye sordum en sonunda. Kalan cevapları da duymalıydım. Onları suçlamayı çok uzun zaman önce bırakmıştım ama göğsümdeki ağrıdan kurtulmak için her şeyi bilmeliydim. İhtiyacım olan tüm o mesafe için...

"Alya," dedi Zehir yalnızca benim işitebileceğim kadar sessiz, bir kaya kadar ağırlaşmış sesiyle. "Attığın her adımın varlığını sildi. Gittiğin her yeri, okuldaki kaydını... Sanki oralardan hiç geçmemişsin gibi."

Sessizce başımı salladım. Bu zaten işin en tahmin ettiğim kısmıydı... Yine de duymakla bilmek hiçbir zaman aynı olmamıştı.

"Burada kalman Albert için biçilmiş bir kaftandı. Keza örgüt için de öyle. Eğer gitmeseydin, açık bir hedeften farkın kalmayacaktı, Ma Vie. Şu an sahip olduğumuz güce o zaman sahip değildik. Sadece Alya ve Deha dışında birkaç adamımız vardı sadakatinden emin olduğumuz. Baban tüm gücü elinde tutuyordu. Planlarını ortaya çıkarmamız bile Alya'nın gelişinden aylar sonra gerçekleşti. MAİT'in tüm ağlarına, yöntemlerine ve sahip olduğu ulaşıma hükmediyordu."

Zehir sigarasından derin bir nefes çekip başını hafifçe yana yatırdı. Yorgunluğun hüzünle hücum ettiği muhtaç bakışları, sadece

Ninova

bir an benimkilerle buluşup tekrar yakamoza kaydı. "Babanın tüm gücü elinde tutabileceğini, kimseye hesap vermesi gerekmediğini düşünmesini sağladık. Böylece seni korumak için sağlam bir adım atmıştık. Biz burada bir krallık inşa edip MAİT'i canavarlardan sıyırırken sen de hayatını arkana bakıp *başına bir iş gelecek mi* korkusuyla yaşamadan sürdürdün."

"Ben buradayken yapamama sebebiniz de..." Bakışlarımız tekrar buluştu, gözlerindeki acı benimkinin bir tür yansımasıydı. İki farklı yönden kırılmış iki kayıp ruhun sessiz çığlıklarıydı.

"Bendim," dedi yarım bir tebessümle. "Sendin... Bizdik. Birbirimize duyduğumuz bu delilikten farksız hislerdi, en çok da hatalara sürükleyen aşktı." Tebessümü çatılan kaşlarına yenik düşünce başını gökyüzüne çevirdi, konuşurken sesi artık daha netti. "Bilseydin durabilir miydin, Küçük Gölge? Kendini tutabilir miydin? Çünkü eğer bilseydin, ben yapamazdım. Daha önce de söyledim, sana değil en çok kendime güvenmedim. Yine de sana gelmeden edemedim." Rüzgâr aramızdaki kum tanelerini uçuşturduğunda hafifçe öksürdü. "Biliyorsun... Bunları zaten biliyorsun."

Başını tekrar öne eğerken son kelimeleri birer fısıltıya dönüşüp dalgaların gürlüğüne karışmıştı. Aniden evlendiğimiz gün yaptığımız konuşma zihnimde canlandı.

"Yokluğuma inandın çünkü inanmasaydın bana gelirdin. Ve yapılacak hatalar seni benden sonsuza dek koparırdı."

"Benim yapacağım hatalar mı? Bana bu kadar mı güvenmediniz?"

"Hayır, Küçük Gölge. Benim yapacağım hatalardan... Abin bana, ben de kendime güvenmedim. Çünkü sen bana gelmek isterdin ve ben de sana hayır diyemezdim. Yapacağım ilk büyük hata bu olurdu. Her şeyi berbat edip senin için istediğim geleceği kendi ellerimle yok etmeye başladığım ilk an o olurdu. Beni yok edebilecek tek şey sendin, sensin ve sana olan..."

Zehir tekrar konuşmaya başladığında boğazıma oturan yumruyla savaşıyordum. Kendimi hiç bu kadar rahatlamış, aynı zamanda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Sanki bir karar vermem gerekiyordu ve ben ne yaparsam yapayım, hiçbiri göğsümdeki ağrıyı hafifletmeyecekti.

"Pişman değilim, Nisan. Bunu bilmek zorundasın. Çünkü önemli kararlar, korkudan daha önemli dürtülerle alınmalıdır. Benim korkudan daha önemli olan tek dürtüm, sana olan aşkımdı. Hâlâ öyle..." Sigarasını söndürüp katıksız bir netlikle sırtını dikleştirdi. "Fakat kahroluyorum, sana o kelimeleri söylediğim için hâlâ cehennem ateşlerinde cayır cayır yanıyorum. Sana duyduğum bu tarifsiz sevgiyi haykırmak yerine gözlerinin içine baka baka o kelimeleri işitmene sebep olduğum için. Seni korumak adına, seni kırdığım için." Sanki aramızdaki mesafelere daha fazla dayanamıyormuş gibi bana doğru uzandı ama elimi öyle hızlı kaldırdım ki, kendimi bile şaşırtarak irkildim. Amacım onu uzaklaştırmak değildi...

Yüzüne yerleşen hüzün aramıza öyle bir duvar çekti ki, ağzımı açıp senin suçun değildi diyemedim. Acı dolu ifadesi kısa bir an sonra kabullenmeye dönüştü. Kalbim ona uzanmak için göğsümde çırpınıyordu. Benimse hiç mecalim yoktu. Damian, derin bir iç çekip anladığını gösteren bir bakış attı. Ama kırgınlığı, hiç olmadığı kadar canımı yakmıştı. Sözünü dinlemeyip babama gittiğim gün de böyle bakmıştı, ne var ki şu an hissettiklerimiz o günle kıyas kabul edemezdi.

"Anlamalısın, Nisan," dedi kırçıllı sesiyle. "Aynı çaresizlikle baş başa kalsam ve seni bu şekilde güvende tutabileceğime inansam tereddüt etmeden yine yaparım. Albert'ı kontrol altına alabileceğimiz ve her bir örgüt üyesine ulaşabileceğimiz bir konuma geldiğimiz anda düşünebildiğim tek şey geri gelmendi. Abine kalsa, bu işi kökünden kazıyana kadar gelmene izin vermeyecekti ama buna da ben izin veremezdim. Daha fazla dayanacak gücüm

Ninova

yoktu. O güzel zekâna ihtiyacımız olduğunu söylerken ciddiydi ama gerçek bundan çok uzaktı. Yaptığımız evlilik... sadece seni ikna edebilmek için anlaşmalıydı. Yine de sen de benim kadar biliyordun gerçek olduğunu."

Elbette biliyordum. Parmağıma yüzüğü taktığı an anlamıştım. Evlendiğimiz günün gecesi bana dokunmak için yalvardığında da biliyordum. Ona izin verirken kendimden ve ona karşı hiçbir savunmam olmayışından nefret ettiğimde de biliyordum. Gurursuz gibi hissederken ve bana gücün benim elimde olduğunu söylediği zaman da biliyordum. Bize dair onca bilinmezin içindeki en bilinir gerçek buydu zaten.

"Peki ya şimdi ne olacak?"

Bakışlarından katı bir cevap geçti. Sesi artık çok daha nettii. "Seni benden ayırabilecek tek şey yalnızca sen olursun, Mon Amour. Ama yüzüme bakmayacağını bilsem dahi..." Boğazını temizlerken başını iki yana salladı. "Gidemezsin, Nisan. Hiçbir yere gidemezsin. Affına hiçbir zaman sahip olamayacağım korkusuyla savaşıyorum. Altı senenin hiçbir dakikası sana sımsıkı sarılıp kokunu doya doya içime çekmenin özlemi olmadan geçmedi. Altı senenin hiçbir günü, seni geri kazanabilmek için yaptığım şeylerden pişmanlık duyarak geçmedi. Altı senenin hiçbir ayı, gerekirse ayaklarına kapanıp beni affetmeni dileyeceğim güne hasret kalmadan geçmedi."

Kırık, dökük, kayıp, suçlu ve her şeye rağmen güzel seven adam...

Kırgınlıklarımızı yok etmek istercesine ona doğru uzanıp kumun üzerindeki eline dokundum. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını benimkilere doladı ve eklemlerime öpücük bırakıp yüzünü avcuma gömdü.

"Daha önce de düşündüm, ben olsam ne yapardım diye. Cevap her seferinde aynıydı. İşin ucunda senin ya da abimin hayatı olsaydı, sanırım kendi canımdan bile vazgeçerdim. Hiçbir şey

tek taraflı yaşanmadı. Biliyorum, farkındayım. Bunca sene emek emek işlediğiniz bir plan var ortada... Kalbimi bir kenara bırakıp mantığıma sığınınca size kızamıyorum. Sevdiğim birini korumak için her şeyi göze alırdım sanırım." Yüzünü hafifçe okşayıp elimi yavaşça indirdiğimde, gözlerinde muhtaç bir bakış belirdi. Karşımda herkese diz çöktüren infazcı ajan değil de küçükken çektiği onca acıyla birlikte sevilmeye layık olmadığına inanan adam vardı.

Devam ederken kelimeler boğazımı yakmasın diye yutkunmayı reddettim. "Yine de içimdeki bu kaybolmuşluğa bir çözüm de bulamıyorum. Sana, seni affettiğimi söyleyecek o kelimelere tutunamıyorum, Damian. Üstelik buna tüm kalbimle inanıyorken. Gözümün önünde vurulup ölmek üzere olduğun gün her şeyi geride bıraktığıma yemin etmiştim. Hiçbir şeyin aldığın nefeslerden önemli olmadığına yemin etmiştim... Lütfen bundan şüphe etme."

Zehir başını iki yana sallayıp dalgalı saçlarının alnına düşmesine sebep oldu. Sakalları birkaç gün öncesine kadar daha uzundu ve yorgunluğu sanki onlara da bir çeşit yük olmuş gibi ağır görünüyorlardı.

"Hiçbir zaman şüphe duymadım, Küçük Gölge. Sevginden de bana olan bağlılığından da. *Hiçbirinden.* Her şeye rağmen empati yapacak kadar büyük bir kalbe sahipsin. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın sen gördüğüm en güçlü kadınsın. Kimseyi affetmek zorunda değilsin. Kimseye boyun eğmek zorunda değilsin. Zaten buna asla izin vermem. Sadece bilmelisin, seni bir daha asla bırakmayacağımı bilmelisin, Nisan. Ölene kadar beni kendine muhtaç da bıraksan yanı başımdan ayrılamazsın."

Her bir kelimesi yüreğimin derinlerine işlerken bakışlarım parmağımdaki yüzüğe kaydı. Ardından göğsündeki dövme geldi aklıma ve yaşadığımız evin her bir detayına işleyen hayalim...

"Biliyor musun, beni sevmediğini söylediğinde kelimelerine değil de bunu soğukkanlılıkla yapabilmene inanamamıştım. Bu

Ninova

yüzden canımı yaktığın için canını yakmak istedim. En çok hissetmeyi umduğun şeye sahip olmadığını, kalpsiz olduğunu bu yüzden söyledim."

"Sana bunun için hiç kızmadım, Küçük Gölge. Söz konusu sen olduğunda, boynum her zaman kıldan ince."

Mümkünmüş gibi, kelimeleri içime daha çok işledi ama ağzımı açıp tek bir kelime edemedim. Öyle kırgın parçalar vardı ki kalbimde, hiçbiri batmadan çekip gitmiyordu. Bu yüzden bir kez daha sessizliğe gömüldük. Ve ben denizin dalgaları çizmelerimi döverken sindirmeye çalıştım. Öz babamın beni, gözünden bile sakındığını söylediği kızını satmak istediğini... Bunu yaparak senelerce o örgütün elinde acı çekmiş bir çocuğu, aklı zehir gibi çalışan bir adam olduğunda kullanmak istediğini.

Steve ve Damian'ın çaresizce beni korumak için çabaladığını...

Bunu en iyi bildikleri şekilde yaparken kalbimi paramparça edişlerini...

Onca senenin, kalp ağrısıyla ve özlemle geçen onca günün bizi bugüne getirdiğini...

Her birini sindirmek için çabaladım. Ancak içimde büyüyen o tuhaf his, aşkın önüne geçmek için göğsümü yırtarcasına tırmanan bir kırgınlık duygusuydu belki de.

Zaman. Sadece birazcık zaman.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hiç konuşmadık. Motorlarımızı sessizce evimize sürerken yan yana, boş sokaklarda ilerledik. Bu sefer kaskımı taktım. Taktım ki gözyaşlarımı görmesin. Hiçbiri rüzgâra karışıp gecenin içinde yok olmasın. Çünkü hissetmek istiyordum. Bu gece acıyı da istiyordum kalp ağrısını da. Ne yaşadıysam akıtmalıydım. Eğer yapmazsam ikimizi de çok daha büyük bir yıkıma sürükleyecektim. Her şey çok güzel giderken zaten aniden bir çığ düşmez miydi? Bir nevi hayatın cilvesi de bu değil miydi? Bir şekilde bilirdiniz gelmekte olanı. İçinizde bir

düğüm oluşurdu aklınızla kalbinizi birbirine bağlayıp düşünme yetinizi kaybettiren.

Eve girdiğimde, Ares beni kapıda karşılayıp bir süre ayaklarımın etrafında dolandı ve bana yatak odasına kadar eşlik etti. Damian motorları garaja çektiği için gecikmişti. Fakat sessizlikle geçen kısa dakikaların ardından dış kapının kilit sesini ve merdivenleri arşınlayan adımlarını işittim. Odaya girdiği anda ışık yüzünden kısa bir an gözlerini kıstı. Yakışıklı yüzü aydınlıkta daha yorgun, daha kederli görünüyordu. Benimkileri büyük bir dikkatle mesken tutan bakışlarına yerleşen korku da bir o kadar kederliydi. Aramızda hiçbir zaman varlığını yitirmeyen bir duyguydu bu... *Kaybetme korkusu.* Ondan sekip beni, benden sekip onu buluyordu bir şekilde. İkimiz de kaçamıyorduk. İkimizin de gücü yetmiyordu yok etmeye.

"Ne düşünüyorsun, Ma Vie?" diye sordu tereddütlü adımlarla bana yaklaşırken. Ares aramızdaki gerginliği hissetmiş gibi koşar adım odadan çıktığında, kısa bir an arkasından bakıp tekrar âşık olduğum adama döndüm.

"Bilmiyorum. Ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum. Yapmak istediğim tek şey uyumak ve unutmak."

Bana doğru aksak bir adım daha attı. "Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?"

Gülümsedim. Bana pek çok söz vermişti ve neredeyse yarısından fazlasını tutmuştu. Geleceğini öngöremediklerimiz hariç, hiçbirinden de vazgeçmemişti. Bu yüzden hangisi olduğunu tahmin etmek hiç zor olmamıştı.

"Hatırlıyorum."

"Tutacağım, Nisan. Ne koşulda olursa olsun, mutlu sonu avuçlarına bırakacağım."

"Peki... Sence, tekrar biz olabilecek miyiz?"

Bu, gelişigüzel bir soruydu ama Zehir'den yayılan gerilim pek de öyle hissettirmemişti. Çenesini sıktığında dişlerinden gelen hafif gıcırtıyı işittim.

Ninova

"Benden kurtulamazsın."

"Ya seni bir daha hiç istemezsem?"

"Ayaklarına kapanırım."

"Ya işe yaramazsa?"

"Yaraması için her yolu denerim."

"Ya seni hiç affetmezsem?"

"Senden gelecek her şeye razıyım. Gerekirse kendi zehir-"

Uzanıp aniden dudaklarına dokundum. Bir kez daha aynı cümleyi kurarsa kafayı yiyecektim çünkü.

"O cümleyi bitirme."

"Seni seviyorum, Ma Vie. Ve kendini benden sakınmandan, seni görüp sana dokunamamaktan, o güzel dudaklarından bana olan aşkını duyamamaktan ödüm kopuyor." Dövmeli eli yara izimin üzerinde hafifçe dolanıp yüzüme doğru kaydı. Beni sıkıca tutarken bileğine sarılıp başımı avucuna gömdüm.

"Aşkı, sevgiyi ve hatta bu ilkel ihtiyacı değiştirmeye altı sene boyunca bile gücüm yetmedi. Şimdi de yetmez. Ne yapmış olursan ol, yetmeyecek." Parmak uçlarımda yükselip ceketinin yakalarına sıkıca tutundum ve dudaklarımı yanağına bastırıp başımı boynunun kıvrımına gömdüm. Son kezmiş gibi kokusunu içime çektiğimde, tüm karanlık bir anlığına aydınlanmıştı sanki. "Sadece bir süre kendimle kalmalıyım. Hazmetmeliyim. Alışmalıyım, Zehir."

Bedeni lakabını kullandığım anda gerildi ve biraz daha sarıldı bana. Kaybolmamdan korkuyormuş gibi, beni kendine iyice çekip burnunu saçlarıma gömdü.

"Sen..." dedim sesimi bulmaya çalışırken. "Yani siz, o adamı sorguya çekerken ve diğer tüm şeylerle ilgilenirken yapmak istediğim tek şey kendimle kalmak. Bana bu kadarını verebilir misin? Biraz zaman ve mesafe? Bunun sözünü de verebilir misin?"

Derin bir nefes alıp yüzüme bakmak için geri çekildi. Bakışları itirazların en büyüğünü haykırıyordu ama bana hayır demeyecek kadar saygı duyduğunu benden iyi kimse bilemezdi. Hayır

dediği tek gün, çaresizce gitmeme izin verdiği gündü ve ikimizin de en büyük pişmanlıkları o ana aitti.

"Keşke ölmemi isteseydin... Ona evet demek çok daha kolay olurdu." Aldığı derin nefesi yavaşça verip altdudağını diliyle ıslattı. "Hoş, bunun zaten bir izni de yok, Küçük Gölge. Çünkü dilediğin kadar zaman da sana ait, mesafe de. Ancak bilmek zorundasın, mesafene yalnızca bu çatı altında sahip olduğunu bilmek zorundasın, Nisan. Bir kez daha gözlerimin önünde çekip gitmene izin vermeyeceğim. Gerekirse evin içinde bir hayalete dönüşür, görmek istemediğinde sessiz bir köşeden izlerim seni. *Ama. Gitmene. Asla. İzin. Vermeyeceğim.*"

İstem dışı, sitemkâr bir gülümseme dudaklarımı terk ederken başımı iki yana salladım. Bal rengi gözleri daha karanlık bakarken kirpikleri kısık bakışlarının üzerinden yanaklarına gölge düşürüyordu. Gördüğüm en güzel adamdı... Bir daha hiç onun olmayacağımı söylesem bile benimle kalabilecek kadar koşulsuz *sevmeyi* bilen bir adamdı. "Buradayım. Yalnızca birkaç adım ötendeyim. Sadece kendimle kalmaya ihtiyacım var. İstesem de senden gidebileceğimi sanmıyorum."

"Orada mı uyuyacaksın?" Bakışları benim için yaptırdığı hemen yandaki gizli odanın kapısına kaydı. Bunu kafaya takacağını az çok tahmin etmiştim. Düşmanı gibi bakıyordu oraya ki bu, içimi sızlatmıştı.

"Evet," dedim arkamı dönüp tam olarak baktığı yere doğru ilerlemeden hemen önce. Odaya açılan kitaplık şeklindeki gizli kapıya yaklaşıp raftaki kırmızı kitaba uzandığım sırada bileğimi havada yakaladı. İri bedeni sırtımla temas ettiği anda tüm vücuduma derin bir ürperti yayılmıştı. Tüylerim diken diken olurken ben alnımı kitaplığa, o da alnını başımın arkasına yasladı.

"Yapma, Zehir."

"Kendimden, abinden, Albert'tan ve bizi bu hale getiren her şeyden nefret ediyorum. Tekrar sensiz uyumaya çalışacak olmaktan ve

Ninova

birkaç adım ötemdeyken sanki aramıza yeniden kilometreler girmiş gibi sana dokunamayacak olmaktan nefret ediyorum."

Göğsüm kelimeleriyle yanarken dolan gözlerimi kırpıştırdım *Ölüyorum... Seninle de düşünemiyorum sensiz de düşünemiyorum.*

Ama bu sefer kendimi dinlemeden ona teslim olmayacaktım. Bu sefer geçmişimle barışmadan korku ve şüphelerin yeşerdiği bir aşkı büyütmeyecektim. Bu yüzden ikinci kez düşünüp fikrimi değiştirmeden önce, kırmızı kitaba tekrar uzandım ve kapı açılır açılmaz içeriye girip arkamdan kapattım. Kollarının arasından çıktığım saniye istese yakalardı beni ama yapmamıştı. Kendiyle büyük bir savaş verse de tıpkı ondan istediğim gibi geride durmuştu.

Kitaplığın diğer tarafında öylece dikildiğini, gözyaşlarıyla savaştığını biliyordum. Çünkü bize dair çok açık ve duru bir gerçek varsa, o da aynı duyguların kurbanı olduğumuzdu. Bizi bir tutan da paramparça eden de o duygulardı. Sadece aşktan değil; hırs ve tutkudan, intikam ve ateşten, biraz onun acımasızlığından ve biraz da benim deliliğimden...

ZEHİR

Gözüme bir damla uyku girmemişti. Delirmenin eşiğindeydim, kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Öngöremediğim bir şey yaşanmamıştı ama bilmek ayrı görüp hissetmek çok ayrı olaylardı. Bir noktada çaresiz, hükümsüz bir adamdım. Her şeyi yakıp yok edebilecek sınırsız bir güce, belki de ülkenin yarısını satın alabilecek kadar çok paraya, tek bir emrime bakan

yüzlerce devlet ajanına sahiptim ama hiçbirine, beni kendimden mahrum bırakan kadın kadar ihtiyacım yoktu.

Alışkanlık değildi bu. Bağımlılık da değildi. İhtiyacın en ilkel haliydi... Seneler sonra, onu tekrar kollarımın arasına almışken yine kaybediyormuş gibi hissetmek beni mahvediyordu. İçten içe tükenmenin en sikik haliydi. Ve böyle hissettiğim zamanlarda, karakterimin *zehirli* yönüyle büyük bir savaş verirken buluyordum kendimi. Aciz, kayıp, yorgun bir adama dönüşüyordum.

Hay sikeyim.

Albert'ı öldürecektim. Örgütün tüm ağlarını cayır cayır yakacaktım.

Adaletin olmadığı bir dünyaya kendi adaletimle hükmedecektim ve yanı başımda sadece onu istiyordum. O olmazsa, dünyanın da adaletin de bir sikim değeri yoktu artık gözümde. Düşüncelerin katran karası bulutlarından sıyrılıp saate baktım. Henüz üç bile olmamıştı ve gecenin geri kalanında bu işkenceye dayanacak gücüm yoktu. Yataktan doğrulup yorganla birlikte yastığı elime almadan hemen önce Steve'e mesaj attım.

Ben: *Yarın sabah üssün hücresinde Albert'ı görmek istiyorum, Kuzgun. Bu işi uzatmanın bir anlamı kalmadı.*

Mesaj baloncuğu belirdiğinde dikkatle ekrana baktım, anlaşılan onun da gözüne bir damla uyku girmemişti.

Steve: *Nisan iyi mi?*

Ben: *Ne kadar iyi olabilirse o kadar. Kendini soyutlamaya çoktan başladı. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Gücünü tükeniyor, Steve.*

Steve: *Böyle olacağını biliyorduk, Zehir. Sabırlı olmak zorundayız. Önümüzde hâlâ uzun bir süreç var. Ancak Nisan'ın Jonathan'ın çiftliğindeyken topladığı detayları da öğrenmeliyiz. Örgütün kalan kolları yeni liderler seçmeden önce, kökünden kazımamız gereken noktadayız.*

Ben: *Biliyorum, Steve. Siktir. Hem de çok iyi biliyorum. Ama*

Ninova

her şeyden önce Albert'in bildiklerini öğrenmeliyiz. Hera'dan gelecek olan koordinatları da toparlamalıyız. Nisan'ı bu haldeyken daha fazla zorlayamam. En azından birkaç gün, o kendini hazır hissedene kadar. Önceliğim her zaman o.

Steve: *Sana sahip olduğu için çok şanslı. Sen de ona sahip olduğun için. Kendini daha fazla suçlama, Damian. Nisan hepimizden daha büyük bir empati duygusuna sahip. Hırçın olduğu kadar hassas. Belki de bunu benden çok daha iyi biliyorsun.*

Ben: *Herkesi onarıp kendini kapalı kapıların ardında saklamasını istemiyorum, Steve. Seninle konuşmaya da ihtiyacı var. Bizden kaçacak ama en çok da bize ihtiyacı olacak. Bunu onun ellerinden bir kez daha almayacağım.*

Steve: *Bu süreç zor geçecek ama çözeceğiz. Nisan ve sen, benim tek ailemsiniz. O benim göz bebeğim, Damian. Ne olursa olsun ailemizi koruyacağız. Yarın sabah sorguda seninle olacağımı bilmeni istiyorum. Bağlılığım tamamen sana ve sevdiklerime ait, Zehir. Seneler önce bana güvenip söylediklerimi yaptın. Şimdi de ben emirlerin için hazırım.*

Sözleriyle karanlığıma yeni bir ışık doğduğunda gözlerimi kapatıp gücümü topladım.

Ben: *Ailemiz için. Adalet için.*

Steve: *Ailemiz için. Adalet için. Sabah görüşürüz, başkanım.*

Telefonu komodinin üzerine bırakıp kolumun altına sıkıştırdığım yorgan ve yastıkla onu benden ayıran kitaplığa ilerledim. Kapı ufak bir tıkırtıyla açılmıştı ama güzel karımın uyanmayacağından emindim. Ne zaman bedeniyle zihni yorgunlukla yüzleşse, deliksiz bir uykuya dalar ve kendini kapatırdı. Bu huyunun hiçbir zaman değişmeyeceğini ona duyduğum aşk kadar iyi biliyordum.

Kapalı gözlerini, yastığına dağılan açık kahve dalgalı saçlarını, yorganın altından hafifçe sarkan pürüzsüz bacağını ve rüyasında her ne görüyorsa çatılmasına sebep olan kaşlarını inceledim. Deliksiz uyuyacağını bilsem de yanına yattığım anda geldiğimi

anlardı ve ona istediği mesafeyi vermediğimi hissettiği anda biraz daha kabuğuna çekilirdi. Bu yüzden senelerce yaptığım gibi, gölgelerin arasında kalmayı tercih ettim.

Yorganı kolunun yataktan hafifçe sarktığı, ay ışığından mahrum kalan karanlık tarafa serip yastığı üzerine yerleştirdim. Yerde uyumak hiçbir zaman beni rahatsız etmemişti. Çocukluğumun karanlık, hatırlamaktan nefret ettiğim günlerinde bir zindanın soğuk zemininde yatmıştım. Karım için gerekirse bir buz küpünün üzerinde bile yatmaya razıydım. Yattığım yerde yan dönüp yataktan sarkan eline uzandım ve parmaklarımın pürüzsüz tenini hafifçe okşamasına engel olamadım. Nisan irkilip kolunu kaldırdı, gözleri açılmadı ama elini yavaşça yastığının altına sokarak başını biraz daha çarşafa gömdü.

O uyanmayacaktı.

Bense uyuyamayacaktım.

Dışarıdaki fırtına, gök gürültüsü ve yağmurun habercisi şimşekler, beni bir kâbusa daha sürükleyecekti. Bu yüzden yalnızca onu seyrettim.

Seyrettim.

Düşündüm.

Seyrettim.

Dua ettim.

Seyrettim.

Daha çok tutuldum.

Ta ki gün aydınlanana kadar...

Sessizce odadan çıkmadan önce, günü atlatabilmem için görüntüsünü zihnime kazıyana kadar. Nisan ilk defa günün bu saatinde huzursuzca kıpırdanıp uyanmanın kıyısından dönene kadar. Bu haysiyetsiz hayat bize adil davranmamıştı ama bu sefer, hiçbir şeyi onun eline bırakmaya niyetim yoktu.

Yorganla yastığı alıp orada olduğum dair tüm delilleri ortadan kaldırarak sessizce diğer odaya geçtim. Yeteri kadar dinlenmeme rağmen yorgundum ama saat çoktan yedi olmak üzereydi. Ancak

ne spor yapacak motivasyona ne de bir şeyler atıştıracak iştaha sahiptim. İstediğim tek şey nikotinin damarlarıma karışık beyni mi biraz da olsa uyuşturmasıydı.

Üzerime klasik tişörtlerimden birini geçirip deri ceketimi giyerken telefonumun ekranı yeni bir mesajla aydınlandı. Motor için tercih ettiğim bol, kargo tipi pantolonumun fermuarını çekip botlarımı ayağıma geçirdiğim sırada bir mesaj daha geldi.

Steve: Albert'ı almak için ekibimiz yola çıktı. Karşımda sanki hiçbir şey olmayacakmış gibi kahvaltı ediyor ve bunun bana ne kadar keyif verdiğini bilemezsin.

Ben: Bu anı kaçırmak istemezdim ama üsse gelmeden önce yapmam gereken bir şey var.

Steve: Maria'ya mı gideceksin?

Nisan'dan sonra beni en iyi tanıyan insan bu disiplinli ve bir o kadar da sadık herifti.

Ben: Fazla gecikmem ama onu görmem lazım. Sağduyumu geri kazanmak için onunla konuşmak istiyorum. Yoksa sakin kalabileceğimden şüpheliyim, Steve.

Steve: Tamam. Birkaç saat içinde üste ol yeter. Sen gelene kadar nabzı ben tutarım.

Ben: Anlaştık.

Motora atlayıp serin havaya adım atmadan önce mutfağa ilerledim. Nisan birkaç saat içerisinde uyanacaktı ve onu tanıyorsam, -ki herkesten iyi tanıyordum- kahvaltı etmeden yalnızca kahve içecekti. Kendini kabuğuna çekildiği zamanlarda iştahının kesilmesi canımı sıkıyordu. Vurulduğum dönemde zaten stresten üç dört kilo kaybetmişti ve bir kez daha benim yüzümden güçten düşmesini istemiyordum. Bu sefer ciddi ciddi aklımı yitirirdim. Sanki çoktan yeterince delirmemişim gibi... Çok sevdiği peynirli, mantarlı omletimden yapıp kahvesini demlemek yalnızca on beş dakikamı almıştı. Mutfakta olmamı, yemeklerimi yemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Bir şekilde ona bunu, hiçbir yere git-

mesine izin vermediğim gibi benim de gitmeyeceğimi göstermem lazımdı. Sadece onun için değil, kendi karanlık ruhumu avutmak için de ihtiyacım vardı buna.

Kahvaltısının üzerini kapatıp ocağın kenarına bırakmadan önce, dolabın üzerine yapıştırdığı boş kağıtlardan birini alıp kısa bir not yazdım. Sadece birkaç hafta önce romantik olmadığımı söylemişti. Gerekirse dünyanın en klişe romantiği olmaya bile hazırdım.

Senin kadar lezzetli olmadığına eminim, yine de afiyet olsun, Ma Vie.

Nota şöyle bir bakıp gülümsedim. Bunu okurken parlayan gözleriyle kızaran yanaklarını hayal edebiliyordum. Sadece bu bile yeterliydi günün geri kalanında hayatta kalabilmem için. Daha fazla oyalanmadan seri adımlarla garaja girdim. Nisan'ın günler önce arakladığı BMW motora binerken Maria'ya onu görmeye geleceğime dair bir mesaj atıp yola çıkmaktı niyetim. Eğer onunla konuşmazsam bulanık düşüncelerimden sıyrılmak çok daha zor olacaktı. Geçtiğimiz senelerde beni ayakta tutan bir diğer önemli ruh da ona aitti. Tavsiyeleri en büyük yol göstericim, bana olan inancı da gücümün bir çeşit motivasyonu olmuştu.

Ana yol yerine, ara sokakları hızla geçip şehir merkezine fazla karşımadan güvenli evlerimizin olduğu caddeye saptım. Maria'nın daha önceki yerinin hâlâ nasıl deşifre edildiğini bulamamıştık. Özellikle Alya bu konu üzerinde soluksuz bir çabayla çalışıyordu ama henüz ses seda yoktu.

Motordan inip kaskı kolumun altına sıkıştırdığım sırada tuhaf bir akımın içine girmiş gibi, gergin bir hava etrafımda dans etmeye başlamıştı. Çok fazla düşündüğümü, paranoyak gibi davrandığımı söyleyerek kafamın içindeki uğultuyu susturmaya çalıştım. Ancak ters giden bir şeyler vardı. Tüm dürtülerimi harekete geçiren türden bir terslikti bu. Belimdeki silaha uzanıp tetik pozisyonu alarak Maria'nın kapısına doğru ilerledim. Sokağın

Ninova

tamamen sakin görünmesine rağmen öyle olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyordum. Bir operasyonun ters gittiğini nasıl ilk saniyesinde anlıyorsam, bir ortama girdiğimde yanlış bir şeyler döndüğünü de aynı hızla sezerdim. Ve burada, fazlasıyla yanlış bir şeyler vardı.

Birincisi, Maria'nın kapısına diktiğim ajanlardan eser yoktu. Köşede bekleyen MAİT aracının yerinde de yeller esiyordu. İkincisi, evin dış kapısına yerleştirdiğimiz kurşun geçirmez diğer kapı tamamen açıktı. Üçüncüsü ise... pencerelerdi. Maria'nın pencerelere bir takıntısı vardı. Örgütün elinde geçirdiği onca boktan senenin ardından, onları biraz da olsa aralayıp sabah esintisini teninde hissetmeye muhtaç kalmıştı. Bu yüzden mutlaka güvenli olduğuna inandığı bir penceresini hafif aralık bırakırdı.

Şimdi ise evin her bir köşesine ölüm sessizliği hakimdi. Daha fazla oyalanmadan ayağımla çelik kapıyı tekmeleyip pozisyon alarak içeri girdim. Beklediğim gibi herhangi bir hareketlilik yoktu. Karmaşaya ya da kavgaya dair bir ize de rastlamamıştım. Ancak bu, durumu daha kötü bir hale sokuyordu. Çünkü evin her bir karışını aramam rağmen korkunç bir sessizlik hakimdi her bir odaya. Maria'nın her sabah demlediği özel çayının, benim geleceğimi öğrendiği anda hiçbir zaman aksatmadan fırına verdiği kurabiyelerinin kokusu evin içine dağılmamıştı.

Manevi anneme, beni koruyup kollayan ve küçük bir çocuk gibi sığındığım kadına dair bir yaşam belirtisi de yoktu. Göğsüm bambaşka bir korkuyla daha dolarken hızla telefonuma uzanıp MAİT için özel geliştirdiğimiz uygulamaya eriştim. Acil durum kodunu girip destek ekibin gelmesi için çağrıda bulunduğum sırada, gözlerim mutfak masasının üzerinde duran küçük bir cihaza takıldı. Son bir kez etrafı kolaçan edip masaya doğru yaklaştım. Cihaza uzandığımda ona dair çok iyi bildiğim bir tanıdıklık vardı. Daha önce pek çok kez gördüğüm bir aşinalıktı bu.

Örgüt beni sorguya çektiğinde, Maria'nın odasına her girdiklerinde ya da pis işleri için kalıcı planlar yapmak istediklerinde,

yanlarında bu ses kayıt cihazını taşırlardı. Ağzımdan tek bir kelime alamadıkları için o cihazın kaydettiği tek şey, kendi ağızlarından çıkan pis küfürleri, lanetleri ya da attıkları iğrenç kahkahaları olurdu. Kolumdaki yara izleri tek tek sızlarken titremesini durduramadığım parmaklarımla cihazı açtım.

"Merhaba, *Zehir*." Cızırtının ardından gelen ses ve adımı söyleme şekli, çok tuhaf bir biçimde tanıdıktı. "Oyunun son kısmına hoş geldin. Hakkını vermem gerekiyor. Öngördüğümden çok daha zeki bir rakipsin." Kısa bir kahkaha sesi yükseldi. "Bense... Senin tahmin ettiğin kişi değilim. Yanlış anlaşılmasın, suçsuz birini tutuklamadın. Albert bunca planı yaparken çok işime yaradı. Çünkü tıpkı senin gibi, onun da zayıf noktaları vardı. Ama gel gör ki bunca sene uğraşan da sendin, yanılan da. Açıkçası uzaktan da olsa izlemek keyifliydi. Artık çözmen gereken yepyeni bir bulmaca var." Kayıttaki ses kısa bir an duraksadı. "Bu arada, hiç merak etme. Manevi annen güvende. Alışmadığı bir hayat değil sonuçta. Örgütü de işleyişi de oradaki yerini de çok iyi biliyor. Tıpkı senin de bildiğin gibi. Kafanda pek çok soru var, cevapları da tahmin ettiğin kişide. Şimdilik hoşça kal, Zehir. Bir dahaki konuşmamızda kim olduğumu öğrenmiş olacaksın." Ardından kayıt kesildi ve dizlerimin bağı tıpkı altı sene önce olduğu gibi çözüldü.

Maria'yı götürmüşlerdi.

Maria'yı... *götürmüşlerdi*.

Kısır bir döngü gibi, yine kökünü kazıdığımı düşündüğüm her şey misliyle karşımdaydı.

Kaybetmemiştim. Kaybedemezdim.

Nefesim göğsümü bir alev topu gibi yakarken tüm bedenim ani bir uyuşmanın esiri oldu. Bilincim beni terk edip yerini saf bir panik atağa bıraktığında, seneler sonra ilk kez hüngür hüngür ağlamaya başladım. Her şeyimi kazanmışken yine yedi yaşında yapayalnız hayata tutunmaya çalışan çocuğa dönüşmüştüm. Ve yine seneler sonra ilk kez, koskocaman bir ailesi olan o adammış gibi hissetmek yerine kimsesizliğin içine gömüldüm.

Ninova

21

AĞIR BİR GEÇMİŞ, BELİRSİZ BİR GELECEK

NİSAN

Büyük bir yıkımın enkazında kaldığımız, felâketlerin ardı arkası kesilmeyen koskoca bir hafta geçmişti. Hiçbir ses artık aynı duyulmuyor, gördüğümüz hiçbir şeye de artık aynı bakamıyorduk. Yeni gerçekliğimiz öyle bir geçmişti ki üzerimizden kimse ayak uyduramamıştı. Zehir'in, Maria'nın evinde bulduğu o ses kaydından sonra, eskisi gibi kalan hiçbir şey yoktu hayatımızda. En çok da *Maria* yoktu.

Diken üstünde olsa da sahip olabileceği en huzurlu hayattan koparılıp alınmış ve tekrar o örgütün eline düşmüştü. Yokluğu Zehir'deki yıkımı büyütmüş, aynı enkazın mağdurları olmamıza

Ninova

rağmen en çok onu yaralamıştı. Toparlandığını düşünen o kırık dökük adam, tekrar paramparça olmuştu ve benim hiçbir şey gelmiyordu elimden. Damian yoktu sanki artık. Sanki Maria'nın ortadan kaybolduğu gün, sabah bana kahvaltı hazırlayan ve bıraktığı notla yanaklarımı kızartan adam gitmişti. Sadece Zehir'in esintileri çevremizde dolanıyordu artık. Onun duvarlarına çarpıyorduk şimdi de.

Bana tanıdığı zamana, kendi kayıpları da eklenmişti şimdi. Günler önce, hatta yollarımızın kesiştiği günden beri birbirinde kaybolan iki ruhken artık bambaşka sokaklara savrulmuştuk. En çok istediğim şey ona elimi uzatmaktı oysaki... Ama o kadar farklı bir yalnızlık içindeydik ki aynı odada dursak dahi, sanki aramızdaki kilometreler bu sefer altı sene öncekinden daha derin uçurumlara sahip gibiydi. Tutunamıyorduk birbirimize, kaçınılmaz bir düşüş vardı çünkü önümüzde.

İkimiz de uyuyamıyorduk.

İkimiz de yepyeni bir çaresizlikle savaşıyorduk.

İkimiz de tekrar birlikte yanıp kül olmak ama bir yandan da öylece donup kalmak istiyorduk.

Onun kaybı, kazanamadığını düşündüğü bir savaştan doğmuştu.

Benim savaşımsa... Artık ne için verdiğimden emin olamadığım bir kayıptan doğmuştu.

Bildiğim tek şey, onu ne olursa olsun yalnız bırakmamam gerektiğiydi. Manevi annesini, onu kurtaran kadını ararken yanında olduğumu bilmeliydi. Fazla derinleşmişti aramızdaki bu uçurum. İkimiz de düşmeden köprünün bir taşını koymanın vakti gelmişti. Koskoca bir hafta geçmişti ve biz, o günden beri aynı evin içinde dolaşan birbirine uzak ruhlardan başka bir şeye dönüşememiştik.

"Peki, şimdi ne olacak? Hem Maria yok hem de baban konuşmayı reddediyor. Ben artık olanlara yetişemiyorum," dedi Greta, Zehir'in malikânedeki odasında oturuyorduk. Yorucu, yıpratıcı

ve sessizliğe yüz tutmuş günlerin ardından evden çıkabilmiş fakat yalnızca buraya gelebilmiştim. Maria'nın kaçırılmasının ardından güvenlik önlemlerimiz iki katına çıktığı için hepimizin gittiği yerler bir nevi kısıtlıydı. Gizli üslere, koruma düzeyi en yüksek evlere ya da güvenli konumlara dağılmıştı. İfşa olması mümkün olmayan yerlere, bir şekilde erişim sağladıkları için Zehir ve Steve tetik halindeydi.

"Ben hiçbir şeyin hızına yetişemiyorum, Greta. Sanki şu geçtiğimiz iki buçuk ay bir rüya ve kâbusun karşımı gibi. Hayatta en çok istediğim şey... *oydu*. Asla sahip olamayacağımı düşünürken birden kendimi onun kollarında buldum ve şimdi yine kaybediyor gibi hissediyorum. Tüm bu yaşananlar, öğrendiklerim, öz babam tarafından neredeyse bir örgüte satılacağım gerçeği. Kaldıramadım işte. Yeni yeni zihnimi toparlayabiliyorum. Yeni yeni kabullenebiliyorum. Yeni yeni kalan son duvarlarımı da yıkabiliyorum," dedim odanın içinde yürüyüp çocukluğumdaki Damian'a biraz daha yakın hissetmeye çabalayarak.

"Benim gözümde ikiniz de haklısınız, Nisan. Bu yüzden diyebileceğim tek şey, bu süreci ayrı ayrı atlatmanızı doğru bulmadığım olur. Sen onu ittin o da şimdi seni itiyor. Ve bunu ikiniz de isteyerek yapmıyorsunuz. Aslında en çok sana ihtiyacı var... Seni kaybetme korkusu bir yana, aynı zamanda manevi annesini kaybetme korkusuyla savaşıyor. Kadının nerede olduğunu bile bilmiyor üstelik. Sen yokken bir şekilde hep seninleydi Zehir. Ama şu an..."

Büyük bir haklılık vardı kelimelerinde. Bugün, malikâneye gelme sebeplerimden biri de tam olarak buydu aslında. Greta ile vakit geçirmek, günlerdir yaşanan bu kâbusa biraz da olsa mola vermek demekti. En sağduyulu yanımı her zaman harekete geçirmişti rasyonel fikirleriyle. Bir hafta boyunca, kendimi yiyip bitirmiştim. Ama bir noktada, içten içe her şeyi kabullenmiştim. Çünkü ne geçmişi değiştirebilirdim ne de babamın yaptıklarını.

Ne söyleyeceği herhangi bir sebep bu yaşananları hafifletebilirdi ne de bu enkazın altında debelenmeye devam etmek.

Ya yürümeye başladığım bu yolda düşe kalka atacaktım adımlarımı ya da...

Başka bir yol yoktu. Çünkü başka seçenekler söz konusu olmamalıydı bizim hikâyemizde. Artık küçük bir kız çocuğu da değildim, yalnızlıkla olgunlaşan genç bir kadın da. Kırılıp dökülme hakkımı günlerce kendimi soyutlayarak kullanmıştım. İhtiyacım olan tüm zaman avuçlarımın içine bırakılmıştı ama bu kusursuz yalnızlığın içinde, Zehir'in de kırılıp döküldüğüne şahit olmuştum.

Çabalamaktan yorulduğunu anlamıştım. Beni kırıp dökse de senelerce benim için savaşan bu kusursuz adamın, birinin de onun için savaşmasına ihtiyacı vardı. Biri de onun için fedakârlık yapmalıydı. Biri de onun için kendinden vazgeçmeliydi. Bu yüzden yapmak istediğim tek şey, en azından Maria bulunana kadar teşkilâta yardım etmekti. Abime, Alya'ya, Deha'ya, bu örgütü çökertmek için yemin etmiş herkese ve en çok da Zehir'e. Yeterince vakit kaybetmiştim. Yeterince kendimi yiyip bitirmiş, yaşananlar yüzünden hayatı kendime zindan etmiştim. Ruhumu daha fazla katletmeye niyetim yoktu. Savaşın bir cephesi de ben olmalıydım.

Yaralar deşildikçe kanardı. Siz uğraşmadıkça da kabuk bağlar, en azından iyileşmeye yüz tutardı.

Zehir'i aramak için telefonumu çıkardığım sırada ekrana ondan gelen bir mesaj bildirimi düştü. Sanki hissetmiş gibi, attığı mesaj kalbimin ritmiyle oynamıştı.

Zehir: Ara beni...

Hemen ardından bir mesaj daha belirdi.

Zehir: *Lütfen.*

Ritmi bozulan kalbimi sakinleştirmek için eski odasındaki çalışma masasına usulca yerleştim. Her şey bıraktığı gibi aynı düzeninde duruyordu ve bana, o notlarını incelerken benim de onu

Ninova

gölgelerin arasından izlediğim günleri hatırlatıyordu. Telefonu kulağıma götürürken Greta'ya kısa bir bakış attım. Onunla yalnız konuşmalıydım... En yakın arkadaşım anlayışla başını sallayıp odadan çıktığı sırada, hattın diğer ucundan Zehir'in sesi kulaklarıma ilişti.

"Nisan."

Dudaklarıma yayılan tebessüm bu sefer içimi sızlattı. Aramızda yeniden var olan ve her ne kadar ince de olsalar birbirimize uzanmamızı engelleyen duvarlara rağmen, sesindeki şefkatin tarifi yoktu. Ama bana günlerdir *Ma Vie* demiyordu. Ya da *Ma cherie, Mon Amour... Küçük Gölge* dediğini bile ancak bir iki kez duymuştum. Demesine fırsat tanımamıştım gerçi. Onun da bir fırsat yaratacak gücü olmamıştı.

"Seni aramak için telefonu elime aldığımda mesajın geldi." İç çekerek güldüm. "Kalp kalbe karşıymış derler..."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi ciddi bir tonda. Hattın diğer ucunda olsa bile kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. Söyleyeceği şeyden aldığı nefes kadar emin olduğunda ciddiyete bürünürdü sesi çünkü.

"Neden?" Sorumun cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Çünkü Nisan, bizim kalplerimiz karşı karşıya değil yan yana. Aramızda ne geçerse geçsin. Kalbim hiçbir zaman seninkinin karşısında durmadı. Tek istediği, onunla bir bütün olmaktı."

Farklı bedenlerde bir atan kalpler, ölüme yüz tuttuklarında bile aynı anda tekler son nefeslerini de birlikte verirdiler.

Güzel sözlerini öyle özlemiştim ki, içimdeki sesin sitemkârlığına kızdım birkaç saniye.

Yine de bana Ma Vie demiyorsun... Ancak bunu söylemek yerine kelimeleri yuttum. Yeterince yorgundu, günlerdir ne uyuyor ne de doğru düzgün yemek yiyordu. Ondan kaçtığım için bana kızmamıştı ama o da kaçmıştı. En çok ihtiyacımız olduğu zamanda birbirimize uzanamamıştık. Gözümden bir damla yaş

süzüldüğünde ayağa kalkıp elimi göğsüme götürdüm. Eskiden kendi sevgimin onunkinden çok daha büyük olduğunu düşünürdüm. Benim kadar savaşmadığını, kaçtığını ve bencil olduğunu. Çektiği onca acıya rağmen, ikimize de acı çektirmeye devam edecek kadar kalpsiz olduğunu bile söylemiştim hiç çekinmeden.

Yanılmıştım.

Belki benim istediğim gibi olmamıştı hiçbir şey... Ancak ne sevgisi benimkinden azdı ne de verdiği savaş benimkinden kolaydı.

"Sana gelmek istiyorum," dedim ani bir fısıltıyla. Ne demek istediğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu beni. "Yardım etmek istiyorum." Bu sefer sesim daha güçlüydü. "Bu teşkilatın bir parçasıyım artık. Sonuçta bir anlaşmamız vardı, *İnfazcı Ajan Zehir.* Örgütü yerle bir edene kadar yanınızda duracağıma söz verdim. Sözümü tutmama izin ver. Gerekirse babamın karşısında bile çıkmaya hazırım. Yanınızda olmama izin ver."

Hattın diğer ucundaki sessizlik aramızda birkaç saniye daha hükmünü sürdürdü. Ardından söylediği her şeyin, ölene kadar benimle yaşayacağını biliyordum.

"Benim onayıma ihtiyacın yok, Nisan. Kimse senin sahibin değil. Yardım etmek istiyorsan hemen seni üsse getirtebilirim. Yanımda olduğun ve seni koruyabilecek kadar güçlü olduğum sürece boynum sana karşı kıldan ince. Keşke onu da..." sesi bir an kesildi. "Keşke onu da yanı başımda tutsaydım."

O kadar çok suçluyordu ki kendini, hiçbir günahı olmasa da en acımasızlarını sırtlanmaya hazırdı. Onu en çok yoranları ve en çok canını yakanları.

"Bazı şeyleri ön göremeyiz. Kendini bunun için suçlamayı bırakmalısın. Bize dair yaşananlarda hangi birini ön görmüştük? En azından ben göremedim." Gözyaşlarımı geldikleri yere gönderirken ağrıyan göğsümü ovuşturdum. "Kendini yıpratmana dayanamıyorum. Seni uzaklaştırdığım için kendime kızarken bir de sen

Ninova

yeni bir duvar ördün aramıza. Kalbim ağrıyor, Zehir. Bizi iyileştirecek bir *panzehrin* var mı?" Zehir'in derin bir nefes aldığını işittim. Ses tonu hissettiği kederi yansıtırcasına boğuktu ve söyledikleri ikimizi de susturup harekete geçirecek kadar güçlüydü.

"Bana gel, Nisan. Şimdi çık oradan ve bana gel. Benim panzehrim sensin, seninki de benim."

Ona cevap vermedim, söylenecek başka bir şey yoktu çünkü. Telefonumu kapüşonlumun -daha doğrusu Zehir'in dolabından çaldığım siyah kapüşonlunun- cebine atıp ışık hızıyla odadan çıktım. Buraya Deha ve Alya'yla geldiğim için önce onları bulmam gerekiyordu. Muhtemelen salonda bir şeyler içip kavga ediyorlardı ya da Alya bilgisayarına gömülmüştü ve Deha da gizlice onu seyrediyordu.

Malikânenin uzun merdivenlerini koşar adım inerken ve bu soğuk saray yavrusunu, bir kez daha belki de asla dönmemek üzere arkamda bırakmaktı niyetim. Adımlarım hızlanmak yerine yavaşladığında, tuhaf bir soğukluk ve sessizlik çökmüştü duvarlara. Çalışanların ayak sesleri kesilmişti. Issızlık, sessizliğin ardına saklanmış küçük bir çocuk gibi oyun oynuyordu bu koca evin her bir karşısında.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde etrafa dikkatle göz attım. Lanetli hafızamın yardımıyla her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ederken bir yandan da herhangi bir ses duyar mıyım diye kulak kesilmiştim. Ancak tık yoktu, hiçbir şey yerinden oynatılmamıştı. Üstelik, bir arbede yaşandığına dair iz de görünmüyordu.

Yalnızca... Girişteki kameraların kayıt ışığı sönmüş ve kapıdaki alarm devre dışı bırakılmıştı.

Siktir.

Bir şeyler ters gidiyordu. Hem de hiç olmadığı kadar.

"Merhaba, Nisan."

Duyduğum sesle hızla arkamı döndüm. Salonun geniş kapıları ardına kadar açılmıştı ve önünde duran adam, daha önce hiç rastlamadığım bir tanıdıklık hissiyle bana bakıyordu.

"Sonunda karşı karşıya gelebildik." Bana doğru bir adım attığında ben de geriye doğru sendeledim. Ürkütücü tamdıklık hissi yüzünden neredeyse başım dönmüştü.

"Kimsin sen? Neler oluyor?"

"Kim olduğumu zaten anlayacaksın."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için son kez hızlıca göz gezdirdim ve girişe doğru koşmaya başladım. Ayaklarım parlak fayansları döverken tam solumdan uzun boylu bir adam yaklaştı. Bildiğim tüm dövüş sanatlarını en ince ayrıntısına kadar hatırladığım anda adamın kolu bana uzandı. Çevik bir hareketle altından sıyrılıp bacağına botumun topuğunu geçirdim. Zayıf bir adam olduğu için sendeleyerek dizinin üzerine yığılırken birkaç küfür savurdu. Dirseğimi yüzüne geçirmek için kolumu kaldırdığım sırada arkamda bir hareketlilik hissedip tekrar eğildim ve son hız kapıya ulaşmak için tekrar koşmaya başladım.

Duyduğum bir kurşun sesi havayı deldiğinde, olduğum yerde öylece donup kaldım. Vurulmadığımı biliyordum, arkamı dönme cesareti gösterdiğimde ayaklarımın dibine yığılan Deha'nın bedeniyle karşılaştım. Tam karnından vurulmuştu ve yarasına baskı yaparken ağzından kan süzülüyordu. Panik, şok etkisinin yerini aldı. Yerdeki gövdesini kucağıma doğru çekmeye çabaladığımda, Deha başını iki yana salladı. Saklandığı yerden bir plan yapmıştı muhtemelen ama zamansız gelen bu kurşunun önüne atlamıştı. Benim canım için, kendi canını yok saymıştı. Her sadık MAİT ajanı gibi, yeminini bozmamıştı.

Bozmasını dilerdim. Onun canından daha değerli değildi aldığım nefesler.

"Özür dilerim, Nisan. Özür dilerim. Seni koruyamadım. Özür dilerim."

Ninova

Şiddetle başımı iki yana salladım. "Hayır, Deha. Kendini koruyamadın." Boğazımdan sert bir hıçkırık koptu. "Neden?" Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Gözyaşlarım yüzümü yakarken bir dejavunun içine çekildiğimi hissettim. Haftalar önce Zehir'in bedeni de gözlerimin önünde böyle yığılmıştı. O zaman da hiçbir şey yapamamıştım ve muhtemelen sebebi yine bendim.

Başımı kaldırıp acımasız bir soğukkanlılıkla yüzüme bakan adamla göz göze geldim. "Lütfen, ölecek... Lütfen."

Adam söylediklerimi duymazdan gelip görüş açımdan çekilirken salonun geniş kapılarından bu sefer Greta ve Alya çıktı. Ancak yalnız değillerdi. İkisini birden sıkıca tutan adamların ellerindeki silahlar başlarına dayanmıştı. Greta'nın gözyaşları tüm yüzünü yıkarken Alya'nın gözlerinde bariz bir öfke dolanıyordu. Bakışları önce benimkileri ardından Deha'nın baygın bedenini bulduğunda onun da yanağına bir damla yaş süzüldü.

Sakin ol, Nisan. Sakin kal. Kimseye bir şey olmayacak. Deha yaşayacak.

Sertçe yutkunup korkumu içime gömdüm. "Ne istiyorsun? Yaşaması, yaşamaları için ne istiyorsun?"

Adam tekrar görüş alanıma girip güçlü adımlarla bana doğru yaklaşırken titreyen ellerimle Deha'nın kanamasını hafifletmek için yarasındaki baskıyı biraz daha artırdım. Bu adam her kimse, attığı her adımda silueti biraz daha netleşiyordu sanki ve o tanıdıklık hissi giderek göğsümdeki baskısını büyütüyordu. Kırlaşmış saçlarına rağmen sanki hiç kırışıklık uğramamış gibi düz bir yüzü vardı. Yaşlıydı ama bu, formundan hiçbir şey eksiltmemiş gibi görünüyordu. Fazla bilindik, fazla gerçekti. Gözleri benimkilerin içine katıksız bir netlik ve korkutucu bir gerçekle baktığında, bu tanıdıklık hissinin nereden geldiğini o an anladım.

Dehanın yarasına baskı yapan ellerim buz kesti.

Bir şekilde, karşımdaki adamın kim olduğunu biliyordum. Nasıl olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ama adım kadar emindim.

Ağzım şokla açılırken hızlı bir soluk kaçtı ciğerlerimden.

"Sen..."

Bana gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki aklıma düşeni kanıtlarcasına gerçek ve bir o kadar ürkütücüydü. En az gözleri, duruşu ve varlığı kadardı üstelik. Her gün gördüğüm, kusursuz bir yüzün yansımasıydı. Fakat bu nasıl mümkün olabilirdi? Yepyeni bir korku dalgası etrafımı sardığında titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bu mümkün değil." Karşımdaki yaşayan ölüyle değil de kendimle konuşuyordum aslında ama yanıt ondan geldi.

"Nelerin mümkün olabileceğine dair en ufak fikrin yok, Zehir'in Küçük Gölge'si." Sesindeki saf otorite bile tanıdıktı. Beni o kadar ürkütmüştü ki dimdik bir sırtla orada öylece dikilsem de içten içe parçalara ayrılıyordum. "Şimdi, Nisan, seninle konuşacaklarımız var. Bu yüzden uslu bir kız ol ve kimsenin ölmemesi ya da tekrar zarar görmemesi için bana bir şeyler içerken eşlik et."

Elini salonun kapısına doğru uzatıp ayağa kalkabileyim diye kenara çekildiğinde, çaresizce sendeledim.

"Ona gerekli yardımı yapacak mısınız?"

Adam başıyla birilerine işaret etti ve içeriye birkaç tane adam koşar adım girdi. Deha'nın yaralı bedenini alarak Malikânenin alt katındaki özel revire taşıdıkları sırada, artık evi bu kadar iyi bilmeleri şaşırtmıyordu beni. Biliyordum... Kabullenmiştim. Altında kaldığımız bu enkazdan çıkamayacağımızı ve her geçen gün üzerimize molozların yağmaya devam edeceğini biliyordum.

Ellerimde Deha'nın kanıyla, Alya ve Greta'nın çaresiz bakışlarının eşliğinde, ölü olması gereken bu adamın peşinden salona girdim. Hiçbir korku, bu hissettiğim kaybın önüne geçecek kadar güçlü değildi.

ZEHİR

"Konuşmamakta ısrarcı olmaya devam mı edeceksin, Albert? Kaç suçla yargılandığının ve bu sorguların sonunun gelmeyeceğinin farkındasın, değil mi?" dedim tam karşısındaki sandalyeye yerleşirken. Nisan buraya gelene kadar Albert'ı bizzat sorguya çekme kararı almıştım. Orospu çocuğunun Steve ve diğer ajanlarımıza söylediği zırvalıklardan bıkmıştım artık.

Maria'nın nerede olduğunu bildiğine emindim. Ya da en azından bir tahmini olduğuna... Bu işin ardındaki kişi her kimse, aradığım cevapların bu şerefsiz herifte olduğunu söylemişti o lanet ses kaydında. Günlerdir Washington'ı talan etmiş, hayatımı kurtaran kadını, manevi annemi bulmak için canımı dişime takmıştım. Bu süre zarfında Albert, hiçbir şekilde konuşmamıştı.

"Nisan nerede?" diye sorduğunda yüzünü darmadağın etmemek için kendimle ufak bir savaş verdim. Steve'den yeterince dayak yemesine rağmen bıçak açmıyordu beş para etmez ağzını. Günlerdir verdiğimiz hiçbir şeyi tam anlamıyla yemiyor, doğru düzgün su da içmiyordu. Eğer amacı aç kalarak intihar etmekse, gerekirse burnundan zorla besler yine bu pislik herifi hayatta tutardım.

Konuşana kadar ölümle olan randevusuna geç kalacaktı ve o gün geldiğinde, onu bizzat ölümün kollarına ben teslim edecektim.

"Satmak için ülkenin en büyük suç örgütüyle iş birliği yaptığın kızını mı soruyorsun? Öz kızını? Buna hakkın olduğunu düşünmen şaşırtmadı beni." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. Albert'ın bakışları arkamdaki duvara, günlerdir gözünü ayırmadığı o boşluğa kaymıştı.

"Neyi neden yaptığımı, hiçbir şeyi bilmiyorsunuz."

Sakin kalabilmek için başımı sağa ve sola kütürdettim.

"Konuşman için bir sebep daha. Ölümünü bile geciktiriyorum bu yüzden, Albert. Sana özel hazırladığım bir tarifin karışımını yapmak için avuçlarım kaşınıyor." Arkama yaslanıp sitemle güldüm. "Benim için bir baba gibiydin... En azından seneler önce, o gün gerçek yüzünü görene kadar. Beni kurtardığın örgüte nasıl oldu da hizmet etmeye başladın? Senin gibi pek çok orospu çocuğu tanıdım ama sen, Albert..." Oturmanın bunaltıcı bağlılığından sıkılıp ayağa kalktım. Sandalyesinin arkasına geldiğimde, eğilip iki elimle omuzlarını sıktım. Uyguladığım baskı yüzünden boğazından kopan acı inilti, nefis bir tatmin duygusuyla doldurdu göğsümü. "Sen içlerinde bu hitaba en layık olansın."

"Aradığın kötü ben değilim, Zehir. Ama yaptıklarımı inkâr da etmiyorum." Kuru boğazını temizleyip sesini tekrar buldu. "Günlerdir seni bekliyorum. Çünkü söyleyeceklerimin canını ne kadar yakacağını kendi gözlerimle görmek istedim. Çünkü soracağım o soruya ne cevap vereceğini bizzat bilmem gerekiyordu. Konuşmamamın sebebi, soruları yönelten kişinin sen olmamasıydı. Bir de benim sorularımın muhatabının."

Sakin kalmak için başımı sağa sola kütürdetip derin bir nefes aldım. Bu odadan, bu adamı döve döve öldürmeden nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sahip olduğum onca güce rağmen çaresizlik tekrar kapıma dayanmıştı ve bu, içimde Damian'a dair kalan pek çok şeyi öldürüyordu. Yakmak, yok etmek ve bir saniye bile düşünmeden her yeri cehenneme çevirmek istiyordum. Beni ailemden ayıran her bir detayın sonu, her bir ruhun da Azrail'i olmak istiyordum.

"Söyleyeceğin hiçbir şey, yaptıklarını hafifletecek bir ölçüye sahip olamaz. Bizi sattığın, kendi kızını da gerçekten satmak istediğin örgüt tarafından Maria'nın kaçırıldığını biliyorsun. O örgütün pisliğinden Maria'yla birlikte çıktığımızda bize kucak açtığın

Ninova

günleri hatırlıyorum da... Bu kadar adi bir adam olmana sebep olan şey neydi?"

Albert'ın yüzünü görebilmek için tekrar karşısına geçip sandalyeye yerleştim. Ancak sakin kalabilmenin en kısa yolu, nikotinden geçiyordu. Sigaramı ceketimin cebinden çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirerek yavaşça yaktım. İlk nefesimi çekip dumanı yukarı doğru üflediğimde, nikotin damarlarımdaki yolculuğuna çoktan başlamıştı.

"On beş dakika içinde konuşmazsan, iki gün boyunca felçli gibi yatmana sebep olacak bir zehir karışımı var yanımda. Yaşayan bir ölüden farkın kalmayana dek seni buna mahkûm etmekten çekinmem. Bu konuda ne kadar iyi olduğumu, bir adamı ölmek için yalvartacak kadar her gün *zehirleyebileceğimi* en iyi sen biliyorsun."

Albert, sorgu odasının kameralarına kısa bir bakış atıp kayıt ışıklarını kontrol ettiğinde bakışlarım kısıldı. Steve'in ve diğer birkaç istihbarat ajanının dinlediğini biliyordu. Hiçbir sorgu, diğer kişilerin sessiz şahitliği olmadan yapılmazdı. MAİT'in temel ve altın kurallarından biri buydu. İhaneti, yaltaklığı ve yardımı önlemenin en kuvvetli yoluydu bu.

"Sen, on dört yaşındaki küçük bir çocukken örgütün ana binalarından birini yok ettiğinde ve seni emniyet müdürlüğünde karşıma çıkardıklarında şükretmiştim. Çünkü sonunda, annene verdiğim sözü tutabilecektim. Bana, seni ne pahasına olursa olsun korumam için yemin ettirmişti. Gördüğüm en dişli ajanlardan biriydi."

Sigara dumanı boğazıma kaçtığında sertçe öksürüp öne doğru eğildim. "Ne dedin sen?"

"Annen, en az baban kadar iyi bir MAİT ajanıydı, evlat. Hatta babandan çok daha iyi çok daha sadıktı. Örgütü çökertme sürecinde tıpkı senin gibi aktif bir rol oynuyorlardı. Ancak o zamanın imkânlarıyla günümüzü kıyaslamak mümkün değil. Eninde

sonunda örgüt tarafından bulundular. Çocukluğunun neden ıssız bir yerde, köhne bir kasabanın eski bir kulübesinde geçtiğini düşünüyorsun?" Kalan tüm gücüyle kaşlarını kaldırıp başını eğdi "Saklanıyordunuz."

Babamın bir boklar yediğini ve başımızı belaya soktuğunu düşünüyordum o zamanlar. MAİT ajanı olduğunu da Albert'tan öğrenmiştim ama annem... Gözlerimin önünde ölen, neredeyse kanında boğulmak üzere olduğum annem...

Kollarımdaki her bir kesiğin izi tekrar sızlamaya başladığında, sol elimle oturduğum sandalyeyi sıkıca kavradım.

"O zamanlar, gördüğün adam değildim. Tek amacım örgütü yok etmekti. Anneni ve babanı onurlandırıp seni onlardan çok daha iyi bir ajan olarak yetiştirmekti. Başardım da." Ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekip sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. "Nisan'ın annesinden, yani İnci'den kalan tüm sevgimi size verdim. Seni, kendi oğlum gibi sevdim. Her şey yolundaydı, Zehir. Sen bana karşı mesafeni koruduğunda bile yaşadıklarının anlayışıyla sana saygı duydum. Maria'nın yerini kimsenin bilmesini istemediğinde ve bu aileye benden daha çok değer verdiğinde, doğru bir adam olacağını biliyordum."

"Bu zırvalıklarının beni yumuşatacağını mı düşünüyorsun?" dedim altımdaki sandalyeyi büyük bir gürültüyle itip ayağa kalkarken. Öfkemi kusmamak ve suratını darmadağın etmemek için sigaramdan derin bir nefes daha çektim. "Annemin bir MAİT ajanı olduğunu söylemek için miydi tüm bu sadece seninle konuşabilirim zırvalıkların? Böyle şeyler beni şaşırtmıyor, ihtiyar. Konuyu esas meselenin etrafında çevirip durma. Ben Steve değilim. Nisan da değilim. Benim acıma duygum, yedi yaşında annemle birlikte yitip gitti."

Albert, sanki söyleyeceği şey duyduğu en komik hikâyeymiş gibi öksürerek güldü. Ağzına biriken kanı tükürmeden önce bakışları benimkileri buldu ve koyu gözleri biraz daha karardı.

Ninova

"Hayır, yumuşatmayacağını biliyorum ama..." Tereddütün tüm kalıntıları yüzünü terk ederken başını kaldırdı. "Nisan ve Steve'in annesinin yaşadığını bilmek şaşırtabilir." Ağzının kenarında kalan kanı elinin tersiyle silip sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "İnci hayatta, Zehir ve örgütün elinde. Tıpkı Maria gibi."

Elimdeki sigara yere düştü ve o korkunç anın içinde, sorgu odasının kapısı şiddetle arkasındaki duvara çarparak açıldı. Steve'in yüzündeki ifade, benimkinin bir çeşit yansıması gibiydi. Şokun getirdiği tarifsiz öfke ve reddetme. İnançsızlığı her zerresinde kol geziyordu ama içten içe o da biliyordu duyduğu her kelimenin doğru olduğunu.

"Merhaba oğlum," dedi Albert. Dünyanın sıradan selamını veriyormuş gibi sakindi ve bu, yaşadığım şoku o kısacık saniyenin içinde silip süpürdü.

Steve odanın içinde saldırıya hazır bir yırtıcı gibi ilerlerken hemen harekete geçip kollarını tuttum. "Kuzgun. Bana bak. Sakin kalmak zorundasın, sırası değil. Bırak halledeyim." İki elimle yüzünü kavrayıp yanaklarına hafifçe vurdum. Girdiği transtan çıkmazsa bu işi asla çözemezdik.

"Esas sen beni bırak! Bu şerefsizi öldüreceğim, Zehir. Sen az önce söylediklerini duydun mu? Annemin yaşadığını söylediğini duydun mu?" O kadar hızlı hareket etti ki ben onu tekrar yakalayamadan Albert'ın boğazına çoktan yapışmıştı. "Böyle bir yalana gerçekten inanacağımızı mı düşünüyorsun? Bu kadar alçalabildiğini görmek midemi bulandırıyor! Pisliğin tekisin!"

Steve'i tekrar yakalayıp tüm gücümü kullanarak Albert'tan uzaklaştırdım. Birkaç ajan içeriye girip can dostumu odadan çıkarırken bir dizi Türkçe küfür yağdırmaya devam ediyordu. Öfkeli olmasının sebebi inanmaması değil, içten içe bu yeni bilgiyi hazmedememesiydi. Albert pek çok şey olabilirdi ama İnci konusunda yalan söyleyecek son insandı. Küçük bir çocukken bile bana en çok

anlattığı hikâyelerden biriydi ona duyduğu büyük aşk. Steve ve hatta Nisan da dinlemişti o hikâyeleri. Bir insanı bu kadar sevebilmek bana o zamanlar çok tuhaf gelmişti. Bu yüzden tüm sükûnetimle tekrar karşısına oturup aramızdaki masaya dirseklerimi yasladım. Eğer yeteri alanı tanımazsam, hiçbir detaya da ulaşamazdım.

"Anlat ve hiçbir detayı atlama, Albert Wilson. Sen susana kadar konuşmayacağım ve bir sonraki kelimelerim, senin kaderini belirleyecek."

Albert, anlatacaklarına sadece beni değil kendini de hazırlamak için birkaç sessiz soluk aldı. Yaşlılığın kalıcı misafir gibi yerleştiği mimik çizgileri, günler öncesine göre çok daha derin görünüyordu. Kötü bir insan olmak bir yana, bu kötülükle yaşamak onun sonu olmuştu.

Bir sigara daha yakıp arkama yaslandığım sırada bakışlarını tekrar arkamdaki duvara dikti. O dakikadan sonra söylediği her şeyin, kanımı donduracağını ve belki de daha büyük felâketlere yol açacağını biliyordum. Gelecek olanın bir tür ön gösterimi, savaşın temeline atılan en sağlam tuğlaydı.

"İnci'nin yaşadığını öğrendiğimde sen ve Steve genç birer adam olmuştunuz. Nisan ise neşesi bir damla eksilmeyen hayat dolu bir kız çocuğuydu. Örgüt benimle iletişime geçip MAİT'in onların lehine çalışması için pazarlık yaptı. İnci'nin canına karşılık, MAİT'in tüm desteği. Böylece peşlerinde infaz emirleri veren gizli bir teşkilat değil de onların her açığını kapatıp rahatça ülkenin dört bir yanında kol gezmelerine yataklık edecek bir teşkilat olacaktı." Duraklayıp titreyen parmaklarını birbirine doladı ve başını öne eğdi. "Başta reddettim. İnanmadım ve bir kanıt istedim. Beni, İnci'nin tutulduğu özel hücreye götürdüler. Onu gördüğüm anda dünyam başıma yıkıldı, Zehir. Bu hayatta kendi canımdan, öz evlatlarımdan bile daha çok sevdiğim tek kadını seneler sonra kanlı canlı karşımda görmek... Bunun ne demek olduğunu bilemezsin."

Ninova

Gözlerimi bir saniye bile yüzünden ayırmadım çünkü yalanları tek bakışta görmek bir diğer işimdi. Ve bu şerefsiz herif söylediği her kelime doğruydu.

"Nisan'a bağırdığım ve neredeyse tokat atacakken Steve ve senin geldiğiniz günü hatırlıyor musun?" Bakışları tekrar benim öfkeyle sertleşen yüzümü buldu. "Her şeyi o gün öğrenmiştim. Hiçbir haklı sebebim yoktu nefretimi ve korkumu ondan çıkarmaya ama... gözüm dönmüştü." Ellerini saçlarına geçirip kırlaşan tutamları çekiştirdi, zayıf bedenine yayılan titreme sesini de ele geçirmişti. "Sonrasını az çok biliyorsun. Yaptığımız hiçbir plan tutmadı çünkü her şeyi ben sabote ettim. Ajanlara bana bağlılık yemini etmeleri için tıpkı örgütün yaptığı gibi şantaj yaptım. Tehdit ettim. Herkesi, her şeyi kullandım. İnci için. İnci'yi yaşatmak için." Kelimeler ona yeni bir darbe indirmiş gibi acıyla inledi. "Yıllardır öldüğünü düşündüğün ve mezarı başında neredeyse her gün hıçkırarak ağladığın kadının yaşadığını öğrenmek nasıl bir his, hiçbirinizin en ufak fikri yok. Tek amacım bir gün onu evine ve çocuklarına tekrar kavuşturabilmekti."

Düşünceler son hız beynimdeki akışına devam ederken tezini çürütmek istedim. "CIA'ye bunun bilgisini verebilirdin. Dünyanın en köklü istihbaratının bir alt kolunu yönetiyorsun, İnci'yi onlara hizmet etmeden de kurtarabilirdin."

"Onu tekrar kaybetmenin en ufak ihtimaliyle karşı karşıya kalmaktansa, tüm teşkilatı satabilirdim. Sattım da. Riskin küçüğü büyüğü yoktur, Zehir. İnci'yi riske atmak hiçbir zaman seçeneğim olmadı. Karşımdaki öz evladım dahi olsa."

Onu kaybetmenin en ufak ihtimaliyle karşı karşıya kalmaktansa, kendi zehirlerimde boğulmayı tercih ederim. Nisan'ı gönderdiğimiz günden beri zihnime taht kuran kelimelerim kulaklarımda çınladığında yutkundum. Sevginin, bir insanın gözünü ne kadar kör edebileceğini biliyordum ama öz kızını satacak kadar haysiyet yitirmenin hiçbir açıklaması yoktu benim gözümde.

"Hesaba katamadığım şeyler de oldu," dedi Albert aynı titrek sesiyle konuşmasına devam ederken. "Sen ve Steve.. Hiçbir zaman tam anlamıyla MAİT'i kullanmama izin vermediniz ve bu örgütün canını sıktı. Yeni çalışanların bana sadakat yemini etmelerine rağmen size bilgi sızdırdıklarını çok geç öğrendim. Alya, Deha ve niceleri, teşkilat elimin arasından kayıp gidiyordu. Örgüt bunu fark ettiğinde, her şey daha kötü bir hal aldı. Benim kurduğum sistemi değil, seninkini istediler. Yeteneklerinizi, en çok da senin rasyonel ama bir o kadar korkusuz zekânı, zehirlerini, taktiklerini ve intikamcılığını kullanmak istediler. Bunu nasıl yapacağımızı düşünürken Nisan'a duyduğun aşk, yeni bir koz vermişti elimize."

Ciğerleri sökülürcesine öksürdü ve sorgu odasının kapısından Steve'in sesi yükseldi. İçeriye girmek için ortalığı ayağa kaldırıyordu. İçimizdeki en sakin adamı bile delirtmişti söyledikleri.

"İnci'den başka hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamadığım için bana yaptıkları teklifi kabul ettim. Nisan'ı onlara verirsem, İnci'ye sahip olabilecektim ve siz de Nisan için örgütle çalışmaya başlayacaktınız. Eninde sonunda güç merkezi değiştiğinde, bu işin içinden çıkabileceğinize inandım. Hatta öyle çok inandım ki, öz kızıma duyduğum sevgi bu inancın altında ezilip gitti. Çünkü yapamadığımı yalnızca siz yapabilirdiniz."

Bu inancının hâlâ ne kadar baskın olduğunu bilmeden söylüyordu her şeyi ve bu, durumu çok daha boktan yapmak için yeterliydi.

"Değdi mi?" Sorumla birlikte yüzü biraz daha buruştu ama cevap vermek yerine, hikâyenin kendi tarafını anlatmaya devam etti.

"Her şeyi öğrenip Nisan'ı gönderme kararı aldığınızda düşündüğünüz şey örgütü benim yönettiğimdi. Ortaklardan biri olduğumdu. Bu fikre daha çok inanmanızı sağladım. Örgütün diğer başlarını tek tek keserken onlardan kalanların benim olacağı

Ninova

fikriyle motive olduğuma inanmanızı istedim. Fark edemediğiniz tek şey de bu oldu zaten. Hiçbir zaman örgütü yönetmedim. O dinlediğin ses kaydındaki her şey doğru, Zehir. Ben sahte bir vezirden fazlası değildim."

Yüzüne indirdiğim ani yumrukla, Albert'ın peş para etmez bedeni arkadaki duvara savruldu. "Sen bir orospu çocuğundan fazlası değilsin! İnci, öz kızınızı satmak istediğini öğrendiğinde sana dönecek miydi? Motivasyonun bu muydu? Büyüdüğüne bile şahit olamadığı, ondan koparılıp alınan kadın..." Boğazıma oturan yumruya karşı sertçe yutkundum. "Kızını bir kez daha kaybetmeyi senin gibi ciğeri peş para etmez bir adam için kabul eder miydi sanıyorsun!"

Yakasından tutup dibine sindiği duvara sırtını yasladığımda, bu seferki yumruğumun hedefi çenesi oldu. Steve'in öfkesi aynı coşkusuyla bana bulaşmıştı ve durmanın ne kadar zor olduğunu şimdi çok daha iyi anlamıştım.

"Nisan'ın gittiği okulu, şehri ve ülkeyi neden ifşa etmedim sanıyorsun?! Beni İnci'yle görüştürdüklerinde, içeride bizimle birlikte ve sadece benim tarafıma bilgi sızdıran bir adamım vardı. İnci, eğer örgütün dediklerini yaparsam ve Nisan'ı onlara verirsem, bir yolunu bulup kendi canına kıyacağını söyledi. Bu görüşme bir sır olarak kaldı aramızda ve ben de başka bir plan yaptım. Örgüte beklemelerini, siz Nisan'ın ayak izini dahi silerken onu bulmanın imkânsız olduğunu ve bu zaman zarfında sizi oyalayabilecek yemleri önünüze atabileceğimizi söyledim. Jonathan, Andrew ve Oliver. Peşine düştüğünüz üç ortağı yoktan var ederek size altı sene yetecek kadar bir yem attık. Bu süreçte MAİT'i ele geçirmeye başladığınızı, her bir adamımın yerine sözde bana sadık olduğunu düşündüğünüz yüzlerce başka adamı yerleştirdiğinizi bilmeme rağmen sustum."

Boğazını tutup neredeyse nefessiz kalana kadar sıktığımda artık gözüm tamamen dönmüştü. "Bir tür iyilik yaptığını mı

düşünüyorsun? İsteseniz de Nisan'ı bulamazdınız, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Onu gözümden bile sakınırken altı sene sonra neden burnumun dibinden ayırmadığımı sanıyorsun? Neden şimdi tüm operasyonun içindeydi? Olacakların bir kısmını ön göremediğim doğru ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Ne elimde tuttuğum güç ne de Nisan. Önüme attığınız üç adam da aradan çekildiğinde, ne geçti örgütün eline? Ya da göğsüme yediğim kurşundan sonra? Maria mı? Amaç onun yerini bulmak mıydı? Şimdi de Maria ile mi beni tehdit edebileceğinizi düşünüyorsunuz?" Sert bir soluk verip şah damarına başparmağımla baskı yaptığımda, iki eliyle kollarımı sıkıca kavrayıp kurtulmak için debelenmeye başladı. "Özel adanın koordinatları elimde, Albert. Her ne kadar konum kodlarıyla oynanmış olsa da Alya'nın şifreyi çözmesi an meselesi. Cehennemin dibine de götürseler, Maria'yı bulacağım. Gerekirse oyunu, onların kurallarıyla oynayacağım. Kiminle karşı karşıya olduğunuzu bilmenize rağmen beni de MAİT'i de bu kadar hafif almış olamazsınız."

Boğazını saran elimi konuşabilmesi için gevşettiğim anda pis bir gülümsemeyle bana baktı. "Örgütü hâlâ hafife alıyorsun, evlat. En az senin kadar zeki bir adam var karşında. Sana sandığından çok daha benzeyen bir adam. Beni kolaylıkla alt edebileceğini o da biliyordu. Senin seneler sonra kendi ellerinle Nisan'ı buraya getireceğini ve açıkçası ekmeğine yağ süreceğini de. Şimdiyse, artık oyundaki veziri ben değilim. Tüm hamlelerini, senin piyonlarınla yapacak ve sen ne olduğunu dahi anlamayacaksın."

Cılız bedenini bırakıp ayağa kalktım. Canını almak çok kolay olurdu. Bir ölüden farkı yoktu zaten ama daha konuşacakları bitmemişti. Bana, tüm bunlara sebep olan o şerefsizin adını verecekti. "Kimi hafife alıyorum? Adını vermeden buradan ayrılamayacağını biliyorsun."

"Her koşulda öleceğimi de biliyorum. Ama işini kolaylaştırmayacağım. Çünkü ben kaybetsem de İnci hâlâ yaşıyor ve artık onu hayatta tutacak kişi ben değilim."

Botumu tüm gücümle bacağına geçirdiğimde kemiğin kırılma sesi sorgu odasını duvarlarında dolaştı. "Bana. Adını. Ver."

Albert konuşmayı bir kez daha reddettiğinde, bu ismi ağzından almanın şimdilik mümkün olmadığını biliyordum. Tek bir saniyemi daha bu şerefsizin yanında harcamaya niyetim yoktu. Öğrendiklerimin pek çoğu da iz sürmemiz için yeterliyken o ismi nasıl olsa elde edecektim. İç cebimden yanımdan hiç eksik etmediğim, yalnızca birkaç ay önce Nisan'a asılan barmenin üzerinde de kullandığım zehri çıkardım. Bunun dozu, ona göre biraz daha fazlaydı. Kalıcı hasar bırakacak türden bir zehirdi. Felcin ardından bacaklarından ya da kollarından biri veya herhangi başka bir uzvu işlevini yitirecekti.

Şırıngayı parmaklarımın arasında çevirirken gözleri kocaman açıldı. "Madem susmayı tercih ediyorsun, o zaman beş para etmez bedenini de susturalım."

"Son bir soru sormak istiyorum, Zehir," dediğinde, şırınga boynuna çok yakındı. "İnci'nin yerinde Nisan olsaydı, ne yapardın? Onun için öz evladını sen de gözden çıkarırdın."

Güçlü bir kahkaha atıp aptal suratına tükürdüm. "Ben, ailemi bu kadar basit adamlara yem edecek kadar aptal olmazdım. Ne karımı ne kızımı ne de inançlarımı."

Kelimeler dudaklarımı terk ettiği anda iğneyi boynuna sapladım. Damarlarına doğru akan sıvıyla birlikte bilinci de kayıp gitmeye başlamıştı çoktan. Gözleri kapanıp tüm bedeni kaskatı kesilene kadar ona baktım. Ölümle randevusuna biraz daha geç kalacaktı ama eninde sonunda, Azrail'iyle buluşacaktı. Daha fazla bu odanın pis havasını solumadan kapıya doğru yöneldim. Öğrendiklerimin yükü yeni bir ağırlık bindirmişti omzuma. Artık kaçışı olmayan bir geçmişin, önümüze attığı bir yıkım vardı. Kimleri kurtarabileceğimize ise, inancımız karar verecekti.

Odadan çıktığım anda bakışlarım Steve'i buldu. Kapının yanındaki duvara yaslanmış boş gözlerle etrafa bakıyordu.

Haykırışlarından, savurduğu küfürlerinden sonra onu sakinleştirmek herkes için zor olmuş gibiydi. Kaç kişinin savaş verdiğini görmek için üsteki tüm anlarımıza tek tek baktım. Her birinin yüzünde aynı soru, aynı nefret vardı. Bizim için ölmeye yemin etmiş ve adaletin peşini asla bırakmayacak en doğru insanları seçtiğimi biliyordum. Yine de Albert'ın söyledikleri kafamdaki planlara bir hançer gibi saplanmıştı.

Tüm hamlelerini, senin piyonlarınla yapacak...

"Annem yaşıyor." Steve'in sesiyle düşüncelerimi bir köşeye itip tekrar ona baktım. Hiç görmediğim kadar çaresiz ve yorgundu yüzü. En yakın dostum, can yoldaşım ve kardeşim gibi gördüğüm bu adam da babası tarafından ihanete uğramıştı. Albert'ın tek kurbanı, Nisan ya da İnci değildi.

Güçlü, herkesin duyduğundan emin olduğum inançlı bir sesle konuştum. "Anneni de... annemi de bulacağız, Steve. İkisini de kurtaracağız. Sana şeref sözü veriyorum."

En sonunda başını kaldırıp bana baktı. Buğulu gözlerinin ardında biriken yaşları tutmak için çok çabalıyordu. Ajanlarımızın önünde yıkıldığı ve duygularıyla savaştığı için kendinden nefret ederken ağlamanın onu zayıf kılacağını düşünüyordu. Steve her zaman en soğuk yüzlümüz ve en dik duvarımız olmuştu.

Elimi uzattığımda bir süre öylece baktı. Düştüğü yerden kalkması ve benimle omuz omuza savaşması gerektiğini hatırladığında parmaklarımı sıkıca kavradı. Yerden yavaşça kalkıp tekrar yüzüme bakarken bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Senelerdir, onca yaşadığımız şeye rağmen ilk kez ağlıyordu Steve. Ve bunu, buna en çok hakkı olduğu anda yapıyordu. İstediği desteği ona vermek için kollarımı sıkıca etrafına doladım. Yıkılamazdı, beni bu işte yalnız bırakamazdı. Eğer gücünü ve desteğini çekerse ben de bu işi başaramazdım. Her bir günahımız gibi her bir hamlemiz de ortaktı bizim.

Ninova

"Her birini tek tek avladığımızda, hayatları onları terk ederken hepsinin gözlerinin içine bakacağım," dedi Steve en sonunda.

Geri çekilip omzunu sıkıca kavradım. Aramızdaki inancın gücünü hiçbir şey yenemezdi. Örgütü korkutan ve bizi istemelerine sebep olan da buydu.

"Başaracağız, Kuzgun. Bizi yenebilecek tek akla yine biz sahibiz. Karşımızdaki kim olursa olsun."

Steve bir süre daha sessiz kaldı. Sırtını tekrar dikleştirip bakışlarını emirlerimizi bekleyen her bir ajanımızın üzerine dikti. Çok iyi bildiğim, motivasyonumuzu her zaman yükselten kelimelerini bir kez daha zikretmek için ağzını açtığında, üssün merdivenlerinden ayak sesleri yankılandı ve cümlesi başlayamadan yarıda kesildi.

Dünyamın yörüngesi, günlerdir hasret kaldığım ve uzanamadığım kadın bana doğru yürürken omuzlarımdaki yük biraz daha azalmıştı sanki. Sakin ama tedirgin adımlarını, zarif bedenini, yorgun da olsa dünyalara bedel güzel yüzünü incelerken iç çektim. Onsuz hayatta kalamazdım. Günlerdir ne o bana yaklaşmıştı ne de ben ona. Ne o izin vermişti derdine ortak olmama ne de ben ona. İkimiz de kendi içimizdeki kaosta kaybolurken sessizce iki yabancıya dönüşmüştük. Ancak buraya kadardı. Çünkü bizim, bizden ötemiz yoktu. Annesinin yaşadığını ona söylediğimde ne hissedeceğini bilmiyordum ama bu sefer, kendini kapatmasına izin vermeyecektin.

Ona sıkıca sarılmak için aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladım ama Nisan aniden durup elini kaldırdı. Kendimi görünmez bir duvara çarpmış gibi hissederken göğsüme bir ağrı girdi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim, onda rastlamadığım bir tükenmişlik vardı ve... acı çekiyordu. Fiziksel değil, ruhen canı yanıyordu. Zümrüt bakışları titrerken üzerindeki kapüşonlumun içine biraz daha gömülüp günlerdir hasretini çektiğim gözlerini yere indirdi.

"Konuşmamız gerekiyor, Zehir." Buz gibi sesinde, yüzündeki acıya benzer bir tını belirince beynimdeki damarlar tek tek atmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" dedim ona doğru çekingen bir adım atarak. Bir kez daha beni uzaklaştırmasına dayanabileceğimi sanmıyordum. Bu sefer ölmekten beter ederdi beni onsuzluk.

Güzel karımın yere diktiği gözleri tekrar benimkileri buldu. Parlak bakışlarından eser yoktu artık. Donuk, hissiz ve soğuktu. Göğsüme bir buz kitlesi yerleştirecek saplanan acıyı biraz daha derinlere itti.

"Nisan..."

"Evde..." Yutkunup sesini tekrar bulmadan önce derin bir nefes aldı. "Evde konuşmak istiyorum. Buradaki işin bittiyse, gidebilir miyiz?"

Kapüşonlunun ipleriyle oynarken ben hariç her yere bakıyordu. Sessizliğe bürünen saniyelerin ardından başımı çevirip yüzü tıpkı benimki gibi soru işaretleriyle çarpılan Steve'e döndüm. "Burayı halledebilirsin, değil mi? Gece ben kalacaktım ama..."

Steve sessiz bir onayla sözümü yarıda kesti ve Nisan'a doğru dönüp yüzünü çatılan kaşlarıyla inceledi. "Güzelim, sen iyi misin?"

"İyiyim, abi. Yalnızca Zehir'le konuşmak istiyorum."

Bir boklar döndüğünü anlayacak kadar çok şey görüp geçirmiş ve bu kadını sayısız defa sessizlik içinde incelemiştim. Yanlış bir şeyler, yolunda gitmeyen birtakım olgular vardı. Ne hislerim ne gördüğüm bu manzara beni asla yanıltmazdı.

"Alya ve Deha nerede, Nisan?" diye kısa bir soru yönelttiğimde, gözleri telaşla büyüdü. Bir şeyler saklıyordu.

"Alya bilgisayarını malikânede unuttuğu için onu almaya gittiler."

"Buraya onlarla gelmen gerekiyordu."

"Onlarla geldim zaten. Dediğim gibi, bilgisayarı alıp birazdan dönerler."

Alya bilgisayarını asla unutmazdı. Unutsa bile, geri dönüp almaz yanında taşıdığı yedek kodlarla gerekirse o bilgisayarı imha ederdi. Hiçbir ajanım, kendini ikinci bir riske atmazdı. Steve'le bunu sözsüz bakışlarla dile getirip tekrar Nisan'a döndük. Kuvvetli bir şüphe, düşüncelerime sızıp aklımdaki her bir mantıklı düşünceye saldırırken ona doğru bir adım daha attım. İnatçı ifadesi, sıktığı çenesi ve akmamak için direnen gözyaşları bana o eve girene kadar tek kelime etmeyeceğini açıkça söylüyordu. Her ne saklıyorsa ya da her ne olduysa canımı sıkacaktı.

Başımı öne doğru eğip ona sessiz bir onay verdim. Bu, aynı zamanda Steve için de bir *tetikte olun* uyarısıydı.

"Gidelim, Küçük Gölge."

22

GİTME(DİM)LİYİM

NİSAN

Yolculuk sessizdi, ikimizi de zincirlemişti aramızdaki görünmez uçurumun sert kayalıklarına. Gelecek olanı ve yaklaşan fırtınanın içerisine çekeceği ruhları hatırlatır gibi de kararmıştı hava. Beynimin içi öyle dolu düşüncelerim öyle karman çormandı ki, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Saatler önce yaşananlar, öğrendiklerim, gördüklerim... Her biri zihnimde ölümcül yaralar bırakmıştı.

Deha'nın kanlar içindeki bedeni, Alya'nın güçlü durmak için çabalarken acıyla dost olan bakışları, Greta'nın çaresizlikle büyüyen korkusu...

Ve *o adam*.

Yüzünün tamdık gelmesi keşke bir tesadüften ibaret olsaydı. Keşke her gün gördüğüm bir yüzün ölümcül bir yansıması

Ninova

olmasaydı. Keşke kim olduğunu anlamasaydım ve o malikânede, onu öldürebilecek kadar güçlü olabilseydim. Keşke yapmak zorunda olduğum şeyin sonuçları bu sefer alacağımız hasarı tamir edemeyecek kadar kötü olmasaydı.

Keşkeler de bir yere kadardı muhakkak. Üstelik sevdiğim adam, onları hayatımızdan silmeye kararlıydı.

Zehir'in yüzümü yakan bakışlarını ve varlığının üzerimde bıraktığı o kaçınılmaz gerçekliği durduğumuz her kırmızı ışıkta buram buram hissederken sessiz kalmaya devam ettim. Çünkü ne yapacağımı ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hoş, aslında her şey *netti*. Kafamdaki senaryo da kusursuzdu ama gücümü bir türlü toparlayamamıştım.

Bir insanın, sevdiklerini korumak için yapabileceklerinin haddi hesabı yoktu. Seneler önce Zehir de aynısını yapmıştı. Şimdi ben anlıyordum gerekirse bir kalbin kırılması gerektiğini ve o da anlayacaktı ne olursa olsun kırıkların her zaman göğsüne batabileceğini.

"Seni dinliyorum, Küçük Gölge," dedi arabayı aniden yolun sağ tarafına, sahilin yalnızca birkaç kaldırım ötesine çekerken. Başımı çevirdiğimde gözlerimin içine, en çok da ruhumun derinlerine baktı. Ağzımdan çıkacak hiçbir kelimeye inanmayacağını bile bile yorgun bir nefes verdim. Ciğerlerim yanıyordu, başımda geçmek bilmeyen bir ağrı vardı. Çaresizlik hiç bu kadar gerçeğe yaklaşmamış, göğsüme böylesine kızgın bir kor düşürmemişti.

"Konuşacak mısın? Kafanda kurduğun ya da korktuğun ne varsa her birinin çözümü olduğunu biliyorsun, değil mi?" Uzanıp elini yanağımda gezdirdiğinde kirpiklerim titreyerek kapandı. Sert parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşu bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştı. "Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını bilerek konuş, Nisan. Saatler önce telefonda yanıma gelmek istediğini söyledikten sonra ne değiştiyse, artık çözemeyeceğim bir şey olmadığını bilerek konuş benimle. Ve ağzından çıkan her

kelimenin kaçının yalan olduğunu, seni benim kadar iyi tanıyan kimse olmadığını da unutma. Ne sen o altı sene önceki genç kızsın ne de ben o çaresiz adamım."

Fakat bilmiyordu işte, ben artık çaresiz hisseden bir kadındım.

Sert sesindeki netlik aramızdaki havayı bir bıçak gibi kestiğinde nefesim boğazıma takıldı. İnanmayacağını zaten biliyordum. Ama o, *benim gördüklerimi* ya da ne pahasına olursa olsun canımı bile ortaya koyacağımı bilmiyordu. Sevdiğim herkesin ne halde olduğunu ve her birinin hayatını avuçlarımın içinde tuttuğumu bilmiyordu.

En ufak riskin bile aldıkları nefese mal olacağının, yanlış tek bir hamlemde herkesi kaybedebileceğimizin farkında değildi. O kadar iyi anlıyordum ki artık Zehir'i, beni seneler önce gönderirken hissettiği her şey iliklerime işlemişti sanki. Haklı olduğu bir konu vardı elbette, hiçbir şey eskisi gibi değildi ve muhtemelen olmayacaktı da. Karşımızdaki adamın kim olduğunu öğrendiğimden beri öyle değildi zaten. Bizi normalimiz, akıp giden bir hayatın rutinine ayak uyduramayacak kadar yaralıydı.

"Yalnızca iki, bilemedin üç saat vaktin var. Merak etme, peşine adam takmayacağım. İkinizin de çok sevdiği insanları kaybetme korkusu ve yanlış tek bir hamlenin hayatlarına mal olacağını bilmek senin için yeterli bir motivasyon olacaktır." demişti bana, malikâneden çıkıp Zehir'in yanına gitmeden hemen önce.

Arabanın içindeki boğucu havanın etkisinden kurtulmak için kapıyı açıp yavaşça indim. Tıpkı babamın nasıl bir adam olduğunu öğrendiğim gece olduğu gibi, yeni bir kaosa şahitlik edecekti bu sahil. *Basit bir kavga, tatlı bir barışma anı...* Ardından bizi bekleyen kıyamet. Kollarımı göğsümde bağlayıp dalgaların kıyıyla buluştuğu noktanın biraz gerisinde dikildim. Rüzgâr, bugünün tüm kasvetini taşır gibi biraz daha sert esiyordu. O bile farkındaydı sakin kalamayacak kadar büyük bir kaosa şahit olacağını.

"Söyleyeceklerimden korkmuyor musun?" dedim bakışlarımı yakamozdan, dalgaların narin parıltısından ayırmadan.

"Hayır, Nisan. Senden gelebilecek herhangi bir şeyden değil, yalnızca seni tekrar kaybetmekten korkuyorum." Yanımda aynı şekilde dikilirken başını eğip yüzüme baktı. "Lütfen konuş artık. Çünkü benim de söyleyeceklerim var ve cesaretimin çekip gitmesini istemiyorum. Sana bir daha hiçbir sırrın aramızda girmeyeceğine dair bir yemin ettim. Ama önce seni duymak istiyorum. Senin aklındakileri çözemezsem, bendekilerin hiçbir önemi kalmaz."

Senin aklındakileri çözemezsem, bendekilerin hiçbir önemi kalmaz.

Derin derin iç çekerken kalbim yine eğilmişti bana duyduğu bu büyük aşkın önünde. Kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım, ısrarcı bakışları benimkileri delip geçiyordu. Babam muhtemelen konuşmuştu ve belki de bugün duyduğum pek çok şeyi, Zehir de öğrenmişti. Ya da ikimizin de aklındakiler birbirinden bağımsız bambaşka sırlardan ibaretti.

"Emin olduğumu sandığım pek çok şey vardı ama sanırım yanıldım. Belki de tamir ettiğimiz hiçbir şeyi, aslında tam anlamıyla onaramamışızdır. Bize dair hiçbir şey net görünmüyor, Damian," dedim kısık bir sesle ama Zehir'in alaycı kahkahası dalgalara eşlik edercesine çağladığında, irkilerek yüzüne baktım.

"Bir şeylerin üzerini kapatmak için yalan söylemek sana yakışmıyor, Küçük Gölge."

"Sana da artık bana *Ma Vie* demiyor oluşun yakışmıyor. Ayrıca yalan söylemiyorum." Konudan kaçmaya çalışırken ve bir de zamanım giderek daralırken bile saçmalıyordum. Ama karşımdaki bal gözlü adam, beni kendimden bile iyi tanıyorken her şey çok daha zordu. Ona karşı taktığım her maskenin ardını görürdü çünkü.

"Konuyu saptırma, Nisan. Günlerdir birbirimizin yüzüne bakmıyoruz. Benden uzak kaldığını gördükçe, o kelimelerin seni bir

Ninova

şeylere zorluyormuşum gibi hissettirmesini istemedim. Çünkü uzun bir süredir bakışlarında yalnızca Nisan'ı görüyorum. Ya da benden uzak kalmak için çabalarken istemeden de olsa bana doğru çekilen Küçük Gölge'mi. Sana tekrar *hayatım* dediğimde, bakışlarında o kadını görmeyi bekledim sadece. Bana kendini, kalbini tüm güveniyle teslime eden Nisan'ı görmek istedim."

Titremesini durdurmak için dişlerimi altdudağıma sertçe geçirdim. Onu ve ona dair her şeyi o kadar çok *seviyordum* ki... Yaşamımla ölümümü, iki ayrı kefede taşıyan bir *adalet tanrısı* gibiydi. Ağırlığı yalnızca o dengeleyebiliyordu. Böyle bir konuda bile bu kadar ince düşünebilmesi beni mahvetmişti. Bu adamı nasıl kendi sonuna götüren ben olacaktım? Altı sene önce, o da aynı soruları sormuş muydu kendine? Beni hayatta tutabilmek için ikimizi de yıkıp paramparça ederken o da mı böyle hissetmişti? Ancak arada belirgin bir fark vardı. Onun koruması gereken kişi yalnızca bendim. Benim korumam gerekenlerse, *ailemiz* olarak gördüğümüz insanlardı.

"Bu tavrının ya da sakladığın her neyse o şeyin beni yıldıracağını, sana inanmamı sağlayacağını mı düşünüyorsun gerçekten? Sanki hiçbir zaman biz olmamışız gibi konuştuğunda arkama yaslanıp sessizce izleyebileceğimi mi düşünüyorsun? Üstelik saatler önce yanımda olmak istediğini söylemene rağmen? Bana güvenmezsen sürekli yerimizde sayarız, Nisan. İkimiz de bundan çok daha zekiyiz." Elini saçlarının arasından geçirip birkaç Fransızca küfür savurduğunda çoktan ağlamaya başlamıştım. "Sana benden bir daha gidemeyeceğini, artık gerekirse tüm dünyayı ayaklarına sermek için savaşacağımı söyledim! Ne yapmalıyım? Daha ne yapmalıyım güvenin ve affın için?" dedi çıldırmış gibi, sesi öfkesinin şiddetiyle bir bıçak gibi tekrar kesmişti aramızdaki havayı. "Öldürmek mi istiyorsun beni? Sikik yalanlarının arkasına sığınarak? Çünkü beni ancak yokluğun öldürebilir ve bunu çok iyi biliyorsun!"

Ninova

"Senin yokluğun da beni öldürmüştü!" diye patladım anıden "O kadar çok sevdim ki seni, herkesi gözden çıkarmayı düşünecek kadar! Seni, herkese tercih edecek kadar! Tüm doğrularımdan da geçmişimizden de... hatta bugün gördüğüm her şeyden şüphe edecek kadar!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve dizlerim beni taşımayı reddedercesine şiddetle titriyordu. Onun kadar maskem yoktu benim. Başım dik, ruhum karanlıkmış gibi rol yapıp bilinmez bir kadere adım atacak kadar soğukkanlı değildim. Benim silahım kusursuz neşem, yaralı ruhuma giydirdiğim kusursuzluk peleriniydi. Ben zırhımı maskelerle değil, bakışlarımla giyerdim.

Dizlerimin beni daha fazla taşıyamayacağını düşündüğüm anda kolları belime dolandı ve tıpkı tartışmamız gibi, dudakları şiddetle benimkilerin üzerine kapandı. Günler sonra ilk kez sıcak solukları benimkine karışıyordu. Günler sonra ilk kez, yaşamak ölüme yakın hissettirmiyordu. Dudaklarımız birbiri üzerinde tekrar hayat bulurken hissettiğimiz tüm o çaresizlik kaybolmuştu şimdi. Bir noktada ne o kalmıştı ne ben. Ne sırlar vardı ne geçmişin yükü. Ne geleceğin kaygısı yakıp geçiyordu bizi ne de bilinmezliğin sessiz çığlıkları. Yalnızca bize aitti her şey. Yine, yeniden.

Kollarımı boynuna sarıp ona daha sıkı sarıldığımda elleri baldırlarıma uzandı ve beni tek bir hareketle kucakladı. Bacaklarım beline dolanırken yavaşça yere çöküp öpüşmemize biraz daha umutla birlikte, yepyeni bir heyecan kazandırmıştı. Dili benimkiyle güç savaşına tutuştuğunda, ona daha çok sarılıp gözyaşlarımın bizi talan etmesine izin verdim. Her bir damla dudaklarımızın arasında kayboluyordu. Bozulması imkânsız bir yeminin andı gibi içtik birbirimizi. İlkmiş ve sonmuş gibi dakikalarca dudaklarımızın esiri olduk.

Zehir iki eliyle yüzümü kavrayıp öpüşmemizi biraz daha derinleştirdikten kısa bir süre sonra, dudaklarını çeneme kaydırdı. "Bana güveniyor musun, *Ma Vie*?" Sorusu ağzından bir nefesle

çıkmıştı. Elleri hala yüzümün iki yanında, benim kollarım da onun geniş omuzlarındaydı.

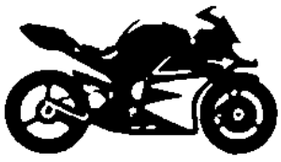
"Hayatımı avuçlarına bırakacak kadar," dedim hiç tereddüt etmeden. Bu dakikadan sonra birbirimize verdiğimiz sözden ne o cayardı ne de ben.

Artık sır yoktu.

Artık yalan yoktu.

Artık kadere boyun eğmek hiç yoktu.

"Güzel," dedi beni tekrar, sertçe öperek. "O zaman bana her şeyi anlatacaksın. Neler döndüğünü, tek tek anlatacaksın. Birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok, Küçük Gölge. Sözüm söz, mutlu sonun için her şeyi yapacağım."

1 saat sonra...

Evin bahçesine girdiğimizde, etrafta derin bir sessizlik vardı. Her zaman kapının yalnızca birkaç metre gerisinde bekleyen ve en az iki *MAİT* ajanının olduğu araba hâlâ oradaydı. İçinde birilerinin oturup oturmadığını görmek imkânsızdı ama ben boş olmadığını biliyordum... Bilmediğim tek şey, hayatta olup olmadıklarıydı. Zehir arabayı garaja çekip kontağı kapattıktan sonra bir süre öylece oturduk. Parmakları bacağımı bulup sıkıca kavrayana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

"Bana bir söz verdin ve tutacaksın, *Ma Vie*."

Başımı çevirip kararlı ifadesini, yüzünün sert hatlarını ve ona dair sevdiğim her şeyi inceledim. Görüntüsünü beynimin en çok kullandığım yerine sayısız kez kaydederken uzanıp yanağına hafifçe dokundum. Başını avcuma gömdü, gözleri yarı kapalıydı. Önce dudaklarına, ardından elimi çekip yanağına hafif bir öpücük

Ninova

bıraktım. Bugüne kadar ona verdiğim hiçbir öpücük hiç bu kadar muhtaç hissettirmemişti. "Sen de bana verdiğin sözü tutacaksın, infazcı ajan. Hayatta kalacaksın."

Durumun bombokluğuna rağmen dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi, binlerce derdi ve tasayı içinde taşıyan bakışları hınzır bir hal almıştı. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum ama kelimeler dudaklarından Fransızca döküldüğünde, göğsümdeki ağrı yerini aşkın ince ama bir o kadar da derin sızısına bıraktı.

*"Je n'ai pas l'intention de mourir sans te serrer à nouveau dans mes bras et te goûter à nouveau, ma vie."**

Yanaklarım kızarırken gözlerinin içine, tıpkı onun da yaptığı gibi ruhuna baktım. *"Seni seviyorum, Damian."* Dil seçimim Türkçe'ydi. İkimiz de birbirimizi, en çok kendi dilimizde anlar ve anlatırdık.

"Je T'aime, Ma Vie.

Söylenecek başka hiçbir şey yoktu. Birlikte arabadan indik, elimi onun iri avucuna bırakıp derin bir nefes çektim her saniye daha çok ağırlaşan göğsüme. İkimizin de duruşu bambaşka bir farkındalıkla değişip yüzümüze yeni bir maske yerleştiğinde, kapının kilidini açıp bizi en çok biz yapan yere adım attık.

Başta her şey sakindi ama içerideki tuhaflığın baskınlığı, attığımız her adımda biraz daha büyüyordu. Zehir holün ışığını açıp ceketini portmantoya astığında ben de ayakkabılarımı çıkardım. Sıradan bir akşamın, sıradan bir başlangıcından farksızdı her şey. Eksik olan tek şey Ares'ti. Normal şartlar altında sesimizi duyduğu an ayaklarımızın dibinde bitip etrafta koşturması gerekirdi. Patilerinin sesini, herkese ürkütücü ama benim kulağıma melodi gibi gelen homurtularını duymamak tuhaf bir histi.

Salonun hemen ilerisindeki mutfağımıza doğru yürürken Zehir de peşimden geldi. "Ares uyuyor sanırım, yoksa çoktan

* (fr.) Seni tekrar kollarıma alıp yeniden tadına bakmadan ölmeye niyetim yok, hayatım. (e.n.)

ayaklarımızın dibinde biterdi," dedi sıradan bir konuşma başlatarak. Geniş mutfak masasına geçip oturduğunda ona gülümsedim. Olması gerektiği gibi, klasik bir rahatlık vardı üzerimde. Bazı şeylerin zor olacağını düşünerek hata etmiştim. Çünkü tek motivasyonum varlığına değer verdiğim insanların tehlikede olması değildi, bu kusurlu ama kusursuz adamın yalnızca bana bakarak bile verdiği güçtü.

Kralın, kraliçesi gibi.

Şahın her zaman kendinden çok güvendiği veziri gibi.

"Muhtemelen. Sana sıcak bir kahve yapmamı ister misin? Yorgun görünüyorsun." Ona doğru uzanıp omzunu okşadım. Zehir başını eğip parmaklarımın üzerine öpücük bıraktığında, dudaklarını birbirine bastırıp duruşumu hiç bozmadan başımı yana doğru eğdim. "Elinden *zehir* olsa içeceğimi biliyorsun, Ma Vie."

Kesik bir nefesle gülümseyip sözlerindeki ironinin gerçekliğiyle sarsılmadan edemedim. Rol yapmak değil de işin bu kısmıydı en zor olanı. Korku büyük taarruzuna, zihnimin en düzgün düşünen yerlerine ardı arkası kesilmeyen saldırısına çoktan başlamıştı. Ama bu muharebeden ben sağ çıkacaktım. Çıkmak *zorundaydım.*

Titreyen ellerle kahveyi yaparken saatlerdir kapüşonlumun cebinde bekleyen minik zehir şişesini yavaşça çıkardım. Parmaklarım tıpkı ruhum gibi buz kesmişti. Sıvıyı kahvenin içine boşaltırken gözümden süzülen bir damla yaşı görmezden gelerek titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Aylar önce, bekârlığa veda partimde bana asılan barmen için kullandığı zehir de buydu.

"Yavaş yavaş işleyecek. Tıpkı planımız gibi..." demişti bana malikânedeki o tanıdık yüz, zehrin olduğu şırıngayı parmaklarımın arasına tutuştururken. O zaman da ellerim titremişti. Ancak korkunun büyük saldırısı, bu sefer çaresizlikten değildi. Bir şeylerin ters gitme ihtimali içimi yiyip bitiriyordu.

Ninova

Damian'ın bardağını önüne bıraktığımda, bana tebessüm edip elini hemen yanına çektiği sandalyeye vurup oturmamı istedi. Onu ikiletmedim ve sıcak bedeninin yakınlığını biraz daha hissetmek için yavaşça göğsüne doğru sokuldum. Birlikte kahve içtik, sıradan sohbetler ederken her konuşmamızın arasına birbirimize duyduğumuz aşkı karıştırıp hiçbir şey olmamış gibi güldük. Sanki işten dönmüşüz de tüm günün yorgunluğunu birer fincan kahveyle atarken sohbet ediyorduk. Bir anlığına, yalnızca birkaç saniyeliğine tüm bu olanları unuttuğumu bile fark etmiştim. Geçmişin yükü, tozlu raflara kaldırdığımız anılar, gözyaşları, açılan ve kapanmamak için ısrarla deşilen yaralar... Hepsi çekip gitmiş, cehennemimiz kendi ellerimizle yarattığımız o kusurlu cennete dönüşmüştü.

Birkaç dakika sonra, aşkı için gururuma bile kafa tuttuğum bu güzel adamın gözleri daha farklı bakıyordu. Nefes alışverişleri yavaşlarken sarsak adımlarla ayağa kalktı. Mutfak masasını terk edip salonun geniş alanına doğru ilerliyordu ama ayakları çoktan birbirine dolanmaya başlamıştı. Önce ayakları, ardından dizleri ve gövdesi, en sonunda da kollarının gücü onu terk etti ve o çok sevdiği zehir, darbesini tüm gücüyle indirdi. Ona doğru gitmek istedim ama Damian yere boylu boyunca uzanırken bakışları kısa bir itirazla benimkileri teğet geçip salonun girişine doğru kaydı.

Önce ayak sesleri duyuldu, ardından içeriye dolan bir düzine silahlı adamla birlikte kapıda *o* geçmişten gelen yüz belirdi. Duruşu, bakışı, kendinden emin tavrı ve çehresinin tanıdıklığı midemi bulandıracak kadar baskındı yine. Sert adımlarıyla salonu arşınlarken yüksek sesle bir alkış tuttumuş, bakışları yerde hareketsiz yatan ve gözleri şokla açılmış Zehir'e kaymıştı.

"Merhaba, Zehir," dedi buz gibi ama yine bir o kadar tanıdık sesiyle. Damian'ın başına gelip yüzüne bakmak için dizlerinin üzerine çöküğünde, ikisi arasındaki bu dehşet verici benzerlik yüzünden bir kez daha sarsıldım. Onu gördüğüm anda anlamıştım

fakat bazen, gözünle gördüğün bir şeyin gerçekliğine inanmak neredeyse insanın imkânsızlığa olan inancına kafa tutuyordu.

Üstelik bu kişi ölümünden emin olduğun biriyse.

Sevdiğin adamın birebir kopyası, *babasıysa...*

Damian'ı, Zehir yapan en büyük sebeplerden biri her zaman ailesi olmuştu. Annesinin gözlerinin önünde öldürüldüğünü görmüş, neredeyse kanında boğulmuştu henüz yedi yaşında küçük bir çocukken. Ama babası... onun cansız bedenini hiçbir zaman değmemişti bakışları.

"Ya da oğlum mu demeliyim? Sen hangisini istersen," dedi babası, inandığımız her şeyi bir kez daha yerle bir ederek.

Artık ben de dizlerimin üzerindeydim ama benim çöküşümün sebebi bambaşkaydı. Ona verdiğim sözün, büründüğüm rolün yalnızca küçük bir parçasıydı bu isyan. Alevlerin içinde dehşetle çığlık atan ruhumu görmezden gelip Zehir'le buraya gelmeden önce yaptığımız, belki de her şeyi baştan sona değiştirecek olan plan içindi. Ona söz verdiğim ve birbirimize ölüm getireceğini bilsek dahi gözü kapalı güvendiğimiz içindi.

Kalan tüm gücümle bakışlarımı Zehir'in kaskatı kesilmiş bedeninden çekip ona yönelttim. "Sana onu verirsem, sen de bana onları bırakacağını söylemiştin. Neredeler?" Vakit mühimdi, kaybedilemeyecek kadar hızlı olmamı istemişti benden.

"Güvendeler, Nisan," dedi Zehir'in babası ayağa kalkarken. "Endişe etme. Sana onlara hiçbir şey olmayacağına dair bir söz verdim ve emin ol tutuyorum. Ancak iş birliğin için bir hediyem olacak. Böyle bir anlaşmayı ve getirdiği başarıyı..." Duraksayıp Zehir'in hareketsiz yatan bedenine karanlık, zafer dolu gözlerle baktı. "Ne diyordum? Böyle bir başarıyı görmezden gelmek bana göre değil." Elini havaya kaldırıp kapıda bekleyen adamlarından birine işaret etti. "Kızıl olanı getirin."

Kızıl olan. Greta.

Hıçkırıkla karışık bir nefes ciğerlerimi yırtarak boğazımdan

Ninova

kaçtı. Adamın taşıdığı, bembeyaz olmuş narin ve baygın bedenim görmek içimdeki savaşa yeni bir cephe daha eklemişti. Adam en yakın dostumu sessizce koltuklardan birine bırakırken Zehir'in babası ayağa kalkmam için bana elini uzattı. Yanıma geldiğini fark etmemiştim bile.

Elini sertçe itip kendimden güç alarak ayağa kalktım. Bakışlarım tekrar sevdiğim adamı bulduğunda, bilinci yitip gitmek üzereydi. İfadesiz yüzüne rağmen bana gözleriyle tekrar tekrar söz verirken giderek küçüldüğümü, ruhumla birlikte paramparça olduğumu hissettim. Kirpikleri gözlerini örtüp zehrin etkisi tamamen vücuduna işleyene kadar bana bakmaya devam etti. Ona verdiğim sözü binlerce kez daha aldı benden. En sonunda, bilinci tamamen kayıp gitmeden önce kalbimin en derin ve en bize ait köşesinde, bakışlarından geçen o son kelimeler yankılandı.

"Senden gitmedim... Yalnızca şimdilik, gitmeliyim."

ZEHİR

Birkaç saat önce, Zehir ve Nisan sahildeyken...

"Bana güveniyor musun, Ma Vie?" Sorum ağzımdan bir nefesle çıkmıştı. Ellerim hâlâ biricik karımın yüzünü sıkıca kavrarken onun narin parmakları da omuzlarıma tutunuyordu. Elimde olsa tüm korkularını, tereddütlerini ve içten içe hissettiği o çaresiz güvensizliği tek bir kurşunla yok ederdim.

"Hayatımı avuçlarına bırakacak kadar." Her saniyemizin değerini anlar gibi hızla cevap vermişti.

Ninova

Başımı sallayıp ona doğru eğildim ve alnımı alnına yaslayıp gözyaşlarından kalan izleri dudaklarımla süpürüp aldım

"Güzel," dedim onu tekrar, sertçe öperek. "O zaman bana her şeyi anlatacaksın. Neler döndüğünü, tek tek anlatacaksın. Birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz şey yok, Küçük Gölge. Sözüm söz, mutlu sonun için her şeyi yapacağım."

Bakışlarındaki itiraz yerini teslimiyete bıraktığında anlatmaya en başından başladı. Malikânede benimle telefonu kapattıktan sonra eve yapılan baskından itibaren, her şeyi öyle büyük bir ızdırapla anlattı ki, sesimi bulup ona bir şeyler söyleyemedim.

Deha yaralıydı.

Alya, Greta ve Maria onun tutsağıydı.

MAİT'in tüm hatlarını, sahip olduğu gücü, yazılımlarını ve belki de pek çok operasyonunu senelerdir bozan adamın kim olduğunu Albert'a sorduğumda, yakında öğreneceğimi söylemişti. Her şeyin başındaki bu adam, tanımadığım biri değildi. Karımı, beni örgüte vermesi için sevdiğimiz insanlarla tehdit eden, öz annemi öldürüp manevi annemi kaçıran, Nisan'ın annesini yıllardır kendi amaçları için bir aracı olarak kullanan adam, beni en çok ben yapan insandı. En çok benzemek istediğim, ölümünden emin olduğum, çocukluğumun en büyük kâbuslarına kurban gitmiş adamdı.

Öz babamdı.

Ellerimi başımın arasına alıp Nisan'ın sıcak bedeninden uzaklaştım. Ne ara ayağa kalktığımı bile bilmiyordum. Nasıl olup da bu duruma düştüğümüzü, gafil avlanırken her şeyin nasıl başa bu kadar hızlı sarabildiğini anlayamıyordum.

Babam yaşıyordu.

Kadınları ve çocukları yaptığı pis işin aracısı olarak kullanan, kendi menfaati için herkesi kölesi ilan eden, masum ruhlara acı çektiren ve yaptığı uyuşturucu ticaretiyle insanları zehirleyen bir katildi. Öz oğlunu senelerce işkencelere ve istismara maruz

Ninova

bırakan bir caniydi. Bana zekâmın en büyük silahım olduğunu, her zehrin ölümcül olabileceği gibi panzehir de olabileceğini o öğretmişti. Bunun için miydi? Yaralarım tek tek sızlarken seneler sonra ilk defa tüm bedenimi bir korku esir aldı. Taşlar artık yerine oturuyordu. Küçükken bana söylediği her şey, öğretmek için çabaladığı tüm o dersler... Her biri, en başından beri planının parçasıydı.

Adımı bile ondan almıştım. Sevdiğim kadının sesinden duymaya en çok ihtiyacım olan adımı...

Damian King.

Sağduyum beni terk edip öfkenin kızıl denizi tüm limanlarımı alabora ederken yumruklarımı sıktım. Eğer sakin olmazsam, her şey biterdi. Benim sabrım ve Kuzgun'un keskin zekâsı olmadan üstesinden gelemezdim hiçbir şeyin. Steve'e en çok ihtiyacım olduğu zamanlardan birinin içerisindeydim. Ancak en yakın dostumu aramak, onun ellerinde tutsak olan herkesin canını tehlikeye atmaktan farksızdı. Böyle bir lüksüm yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Ama bu sefer çaresiz değildim. Çaresizlikle savaşmaktan, onun kılığına bürünmeyi öğrenmiştim.

Saymayı reddettiğim, sakinleşmek için her bir saniyesine tutunduğum sikik dakikaların ardından, dünyamın yörüngesine doğru döndüm. Zümrüt gözlü, güzel kadınım hâlâ yerde oturuyordu. Donuk bakışları bir umut, kaçış yolu, kurtuluş ve özgürlük ararken benimkilere ilişti.

Annesinin yaşadığını öğrenmiş miydi?

Onun yıkımı da benimki gibi sessiz miydi?

Tekrar yanına gidip önünde diz çökerken bakışları benimkileri bir saniye de olsa terk etmedi. Güzel yüzü ağlamaktan, rüzgârın sert dokunuşundan ve kederden çökmüştü. Narin görünse de bu kadar yükü taşımak ve gücünün her bir zerresiyle onlara karşı savaşmak tam da ona göreydi.

"Senin de bilmen gereken bir şey var, Ma Vie. En az benim

Ninova

öğrendiklerim kadar önemli." Kısacık zamanımızı değerlendirip ona bilmesi gereken her şeyi söylemeden planımı devreye sokamazdım.

Nisan bana doğru uzanıp kollarıma tutundu. Onu kendimle birlikte ayağa kaldırmak yerine yanına oturup vücudunu göğsüme yasladım. "Duymaya hazır mısın?" Yalnızca başını sallayıp zümrüt gözlerini denize çevirdi.

"Öldüğünü düşündüğümüz tek kişi o adam değil, Nisan." Yutkunup birkaç saniye daha olanları sindirmek için bekledim. "Annen yaşıyor. Babanı, annenin hayatıyla tehdit ederek kullanmış. Baban kendi ağzıyla itiraf etti. Sana malikânede bunu söylememe sebebi muhtemelen asla verdiği sözü tutmayacağı içindi."

Nisan kesik bir nefes verip yutkundu. Onca duyduğu şeyden sonra bu, onu en çok şaşırtması gereken şeydi ama donuk bakışları denizin giderek hiddetlenen dalgalarını hiç terk etmemişti. Titreyen elleriyle yüzünü ovuşturup başını iki yana salladı.

"Bir şekilde yaşadığını her zaman biliyordum. Hissediyordum. Ama bu saf kötülük... Yaşadıklarım ve öz babalarımızın bana, bize yaşattıkları. Annem, Zehir Annemin yaşadığını söylüyorsun. Hiç tanımadığım, sevgisinin nasıl hissettirdiğini bilmediğim annem!" diye haykırdı ilk önce, ardından derin bir hıçkırık sesi geldi. Başını göğsüme gömerek şiddetle, tıpkı altı sene önce ona gitmesini söylediğim gün olduğu gibi ağlamaya başladı. Hıçkırıkları arasından dökülen kelimelerin hepsi bir karmaşadan ibaretti.

"Neden, niye biz? Neden benim annem? Neden senin annen? Onu görebilecek miyim? Ona bir kez olsun bakabilecek miyim? Bizi kurtaracak mısın, Zehir? Bir şeylere gerçekten ne zaman şaşıracağız? Ben artık içimin öldüğünü hissediyorum. Öyle büyük bir yara var ki kalbimde, annemin yaşadığına ne sevinebiliyor ne de yeterince şaşırabiliyorum."

Sorularındaki, kendi kendine koyduğu tanılardaki anlamlar derindi. İkimiz de en güvendiğimiz insanlardan darbeler yemiş,

Ninova

en çok ihtiyacımız olan insanlardan da mahrum bırakılmıştık Annelerimizden. Madalyonun iki yüzü olmaktan çok, aynı hikâyelerin farklı yorumuyduk biz. Ve bu güzel kadın için, ülkeyi hırak dünyayı altüst etmeye hazırdım. Eğer o yaşamazsa, varlığımın hiçbir önemi yoktu. Her şeyini kaybeden bir çocuktan, her şeyi bir çift zümrüt göz olan bir adam yaratmıştım. Bir kez daha aynı kaybın çok daha büyüğüyle savaşamazdım.

"Hepsinin canını tek tek alacağım," dedim dakikalar sonra. "Sana anneni ve sevdiğin herkesi geri getireceğim. Ucunda ölüm dahi olsa, söz veriyorum. Kendi annemi koruma şansım olmadı ama seninkini kurtarmak için elimden gelenin çok daha fazlasını yapacağım. İstediğim tek şey, her zamanki gibi bana güvenirken aynı zamanda tüm kalbinle inanman. Başaracağıma, başaracağımıza inanman."

Onu tekrar kucağıma çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Söyleyeceklerimi çok iyi duymasına ihtiyacım vardı. "Bir plan yapacağız, Küçük Gölge. Güçlü olmana, pes etmemene ihtiyacım var. İnatçılığını ve tüm o yenilmez duruşunu tekrar göstermeni istiyorum. Damian'ın Küçük Gölge'si değil de Zehir'in Zümrüt Kraliçesi olarak, bu teşkilatın mihenk taşlarından biri olduğunu bilerek ayakta durmanı istiyorum. Çünkü aklımdan geçenler, planın işlemesi için gerekli olan her şey, sana ve Steve'e bağlı."

Burnunu çekip başını yavaşça salladı. Saçları kapüşonlusundan fırar etmiş, soğuk ve gözyaşlarından kızaran çehresinin etrafında kahverengi bir çerçeve oluşturmuştu. Darmadağınken bile gözlerimin gördüğü en kusursuz kadındı.

"Her şeyi yapmaya hazırım ama bu planın pek çok şeyinden hoşlanmayacağımı hissediyorum. O adam benden seni istedi, Zehir. Seni onlara teslim etmemi. Nasıl olacak?" diye sordu, sesi az öncekinden çok daha netti.

İtiraz edeceğini bile bile tüm kararlılığımla ona baktım. "Söylediğini yapacaksın, beni ona teslim edeceksin. Hem de senden

bunu yapmanı nasıl istediyse, o şekilde. Annen, Maria ve dostlarımız için. Lütfen bana güven."

Yüzünü saran ellerimin arasından çıkıp telaşlı adımlarla kucağımdan kalktı.

"Hayır." İki eliyle yüzünü silip başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Başka bir plan yaparız. Bir yolu vardır. Benden seni göz göre göre o caninin eline teslim etmemi isteyemezsin. Sana her şeyi bu yüzden anlatmadım! Çözümünün bu olduğunu söyleyemezsin bana!"

Aynı telaşla ayağa kalkıp kollarını sıkıca tuttum. Aklını kaybetmiş gibi başını hâlâ iki yana sallıyordu. "Bana bak, Nisan. Yüzüme bak!" Yüzünü kavrayıp dudaklarına sıkı bir öpücük bıraktım. Ardından alnını, yanaklarını, saçlarını öperek başını göğsüme yasladım. Kolları belime dolandığında yeniden ağlamaya başladı. "Benden... Seni zehirlememi istedi. Ölümcül olmayan bir zehirle, yalnızca seni bir süre etkisiz hale getirecek kadar."

Kürar zehri. Doğru miktarda kullanıldığında geçici, saf haliyle kullanıldığında kalıcı felce neden olan zehir. Kimsenin kullanmaya cesareti olmadığı ama işi bilen bir adamın elinde kusursuz sonuçlar veren zehir.

"Elinden zehir olsa içerim diye boşuna söylemedim, Ma Vie." Espri çabamı bana attığı kötü bir bakışla bertaraf ederken göğsüme de yumruğunu geçirdi. Hafifçe öksürüp tekrar ona sıkıca sarıldım. "Sadece bana güven. Bana inan. Sana her zaman, ne koşulda olursa olsun döneceğimi unutma. Seni bulamayacağım hiçbir yol yok."

İtirazı boğuktu ama kararımdan dönmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Başının tepesini öpüp kokusunu içime çektim. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Çok fazla değil, gitmemiz lazım." dedi sessiz bir teslimiyetle. Bana içten içe çok kızgındı ama o da biliyordu başka bir yolumuz olmadığını.

"Tamam. Az önce de söylediğim gibi, senden istediği her şeyi yapacaksın. En ufak bir hatamızda bu sadece sevdiğimiz insanların değil, bizim de hayatımıza mâl olur. MAİT, hiçbir zaman alenen çalışan bir teşkilat olmadı. Hiçbir ajanımız elini taşın altında koymadan, hayatını gerekirse tehlikenin tam ortasına atmadan çalışmaz. İnan bana güzelim, ne yaptığımı biliyorum."

Ellerimi sıkıca kavrayıp başını kaldırdı. Umudun kırıntıları önce onun zümrüt gözlerinde, hemen sonra da göğsümün tam ortasında filizlendi.

"Anlat bana, lütfen. Söyle. Ne yapacağız? Onunla gittiğinde ne yapacaksın? Annemi, Maria'yı, dostlarımızı nasıl kurtaracağız? Çok fazla yaşam avuçlarımızda, içlerine bir de kendininkini mi ekleyeceksin? Bu beni ne kadar bencil yaparsa yapsın..." Yutkunup yüzüme baktı. "Eğer bir seçim şansım olacaksa, herkesi gözden çıkarabilirim ama seni asla. Onlarla birlikte dönmeyeceksen gitmene izin vermeyeceğim."

O kadar aynı bencillikte seviyorduk ki birbirimizi, muhtaçlığımız trajikomikti.

Başımı yavaşça salladım. MAİT için, en çok da benim için imkânsız diye bir kelime yoktu. "İstediği tek kişi benim, Nisan. Yapabildiklerimi, yeteneklerimi, bana dair her şeyi istiyor Tüm bu yaşananların sebebi bir noktada benim... Çocukken bana bir gün onunla iyi bir ekip olacağımızı söylerdi." Alayla güldüm. "Ona bunun ne demek olduğunu göstereceğim. Orada, beni kendine bağlı tutabilmek için anneni, Maria'yı ve sevdiklerimizi kullanmaya devam edecek. İçlerinden birini bırakırsa şanslıyız. Sana verdiği sözü tutmayacak, Ma Vie. Kötülük maskesi hiçbir zaman iyilikle yer değiştirmez. Onlar beni götürdükten sonra senden istediğim tek şey, kısa bir süre bekleyip Steve'i araman. Ona her şeyi anlat ve üst düzey protokolü devreye soktuğumuzu gerektiğini söyle. Ne yapacağınızı, nasıl ilerleneceğini detaylı bir şekilde seninle paylaşacaktır. Ve sana söz veriyorum, onları da alıp ne şekilde olursa olsun döneceğim."

"Ya işe yaramazsa?" Bakışlarındaki umudu yok etmek için savaşan korkuyu görünce başımı şiddetle iki yana sallayıp alnına sıkı bir öpücük bıraktım.

"Yarayacak. Teşkilatın Kuzgun'u ve Zümrüt'ü olarak size ihtiyacım var Göreceksin, Mon Amour. Sana yemin ederim, bize bunları yaşatan herkesin leşini önüne atacağım. Huzuru, mutluluğu, dünyanın tüm kusursuzluğunu ayaklarına sereceğim. Yeter ki bana güven."

GÜNÜMÜZ, UYEDİNENİYA ADASI – RUSYA

Gözümü üzerinde yattığım soğuk zemine, yoğun bir havanın karanlığına açtım. Önce burnuma tanıdık gelen bir pas ve küf, ardından iğne gibi batan keskin bir çürük kokusu doldu. Olanları hatırlamak için beynimin sağlam kalan her bir hücresine tutunarak tekrar gözlerimi yumdum. Karmaşık zihnimi zorlarken ağrıyan göğsüme küfün kokusunu dolduran bir nefes aldım.

Her şey ani *flash* patlamalarıyla tek tek gözlerimin önünde canlanmaya başlamıştı. Maria'nın kaçırılması, Albert'ın itirafı, Nisan'ın yanıma gelişi, öldüğünü sandığım ama bir kâbus gibi hayatıma tekrar giren babam, içtiğim zehirle birlikte bilincimi yavaş yavaş kaybettiğim o an. Deha, Alya, Greta, Maria ve Nisan'ın annesi İnci... Hepsi ardı arkası kesilmeyen bir hızla zihnime üşüşürken tüm kaslarım gerildi.

Gözlerim hızla açıldığında tekrar hareket etmenin verdiği güçle doğruldum. Sağ kolumda keskin bir yanma hissi vardı ve derin bir acıyla sızlıyordu. Başımı eğip bakışlarımı koluma çevirdim, gözlerim karanlığın boğucu sisine yeni yeni alışmıştı. *Üç tane kesik.* Bileğimin iç tarafında, üç tane ne ince ne de ka-

Ninova

lın diyebileceğim kesikler vardı ve üzerine bir krem sürülmüştü. Ani bir farkındalık hissiyle birlikte neden her şeyin hem bu kadar tanıdık hem de bir o kadar yabancı geldiğini anlayarak dikkatle etrafa baktım.

Beni içine tıktıkları yer, yedi yaşındayken bırakıldığım hücreden başkası değildi.

Kolumdaki kesikler, küçük bir çocukken acısıyla ağlamamak için dişlerimi sıktığım kesiklerin aynısıydı.

Üzerine sürülen merhem, demir kapının girişine bırakılmış ekmek ve su... Her şey, en ince ayrıntısına kadar geçmişimin bir aynasıydı.

Anıların şiddetli saldırısıyla birlikte başımı ellerimin arasına gömerek sakinleşmek için derin nefesler aldım. Bu sefer, o kadar uzun sürmeyecekti. Bu sefer herkesi, her şeyi kökünden kazımadan ve gerekirse canımı ortaya koymadan bu işi bitirmeyecektim. Bu sefer hiçbir yara izimin üzerini örtmeyecektim. Hepsinin acısını, sevdiğim tüm o insanlar ve varlığıyla nefes aldığım tek kadın için çektiğimi hatırlayacaktım. Bu sefer hiçbir izden kaçmak yoktu.

"Demek uyandın," dedi tanıdık bir ses, kapıyı açıp içeri girdiğini duymamıştım. Ya da belki de hep orada, köşede bir yerde bekliyordu. "Çocukken de hep sessizdin. Yine aynı kuralı devam ettirecek misin?"

Başımı ellerimin arasından çekip ona doğru baktım. Çocukken burada gördüğüm her canavara bir takma isim vermiştim. Karşımdaki Tıknaz'dı, benimle en çok konuşmak isteyen ve susmanın canımı kurtarmama yetmeyeceğini söyleyen canavardı.

Burnumdan sağlam bir soluk verip sesli bir şekilde güldüm. "Hayır, bu sefer bana hep yapmamı söylediğin gibi sesimi çıkaracağım. Ama asıl soru şu..." Ayağa kalkıp kaslarımı gevşettim. "Sen aynı kuralı devam ettirebilecek misin?"

Tıknaz hücrenin tepe penceresinden az da olsa içeriye dolan ay ışığına doğru bir adım attı. Yaşlanmış, eskisinden çok daha pis

Ninova

bir adama dönüşmüştü. Değişmeyen tek şey görüntüsündeki aynı iğrençlik ve bakışlarındaki boş uyuşturucu bağımlılığıydı. Maddenin bu zaman kadar onu çoktan gebertmiş olması gerekiyordu. Ne yazık ki ölüm piyangosu, ona benim ellerimden çıkacaktı.

"Ne kuralıymış o?"

Ona doğru sağlam bir adım attığımda irkilerek geriledi. "Yemek getir, götür. Yaraları aç, aptal ve işe yaramayan boktan bir merhemle iyileştirmeye çalış kuralı. Senin ne kadar işe yaramaz bir orospu çocuğu olduğunu gösteren kural."

Yaydığı enerjinin korkuya bulanmış havası hücrenin dört bir yanını çoktan sarmıştı. Boğazını temizleme çabasının ardından, sırtını dikleştirip sahte bir özgüvenle başını kaldırdı. Dişleri hatırladığımdan çok daha sarıydı ve onu ellerimle boğarken bu görüntüyü aklımdan kazımak zor olacaktı.

"Bana zarar vermeye kalkarsan, ölürsün."

"Ölümden korktuğumu mu düşünüyorsun?" Bir adım daha yaklaşıp gebermek için fazlasıyla ideal görünen yüzüne tepeden bir bakış attım. "Beni hiç tanıyamamışsın."

Uzanıp boğazını yakaladım ve parmaklarım şah damarına baskı yaparken bakışlarımın hedefi boş ifadesiydi. Gözlerimin önünde pek çok hayatın kayıp gittiğine şahit olmuş, ölümün bir adamın bakışlarına nasıl da işlediğine binlerce kez tanıklık etmiştim. Ne var ki itiraf etmeliydim; bu, favorilerimde ilk üçe yerleşecek kadar tatmin eden türdendi.

Tıknaz'ın hantal bedeni elimin baskısıyla titrerken parmakları bileğimin etrafına dolandı. Yüzü morarmaya, gözleri çoktan geriye doğru kaymaya başlamıştı. Bu değersiz herifi önüme yem olarak attıklarını bilecek kadar örgütün sistemine hakimdin. Oyunlarına düşeceğimi düşünmüşlerdi ki ben de onlara tam şu anda istediklerini vermekle meşguldüm.

Satranç oynuyorsan eğer, önce karşıdakinin hamlesini tahmin edecek onun kurallarına göre taşlarını hareket ettireceksin.

Ninova

Kaybetmek istemiyorsan ilk önce piyonlarını, sonra da vezirlerini koru ki oyunu son saniyede bile göresin.

Maria'nın zihnimdeki kısık sesiyle birlikte parmaklarımın baskısını arttırdım. Tıknaz'ın faydasız direnişleri, geriye doğru kayan gözleriyle son bulduğunda işe yaramaz cesedini hiç vakit kaybetmeden hücrenin karşı duvarına fırlattım. Arkamı dönüp etrafı yeni bir gözle incelerken kapının hemen köşesindeki kameranın kırmızı ışığı gözüme takıldı. Bakışlarım tam o noktayı bulduğunda, başımı yana eğip gülümsedim.

"Seni bekliyorum, *Damian King*." Omuz silktim. "Ya da... Baba mı demeliyim? Madem tüm bu yaşananlar beni buraya tekrar çekmek ve yeteneklerimden faydalanmak içindi..." Kollarımı iki yana açıp birkaç adım geriye gittim. Bu bir güç gösterisi değil, onun beklediği türden bir meydan okumaydı. "Buradayım. Karşıma çıkma cesaretin varsa, şartları konuşalım."

Kameranın ışığı söndüğünde, nokta atışı yaptığımı biliyordum. Sadece birkaç dakika sonra demir kapı açıldı ve içeriye dört adamıyla birlikte babam olduğu için kendimden utandığım adam girdi.

"Tekrar merhaba, oğlum. Konuşmaya başlamadan önce, şu cesedi götürsünler. Ne dersin?" Eliyle bir işaret yaptı ve adamlardan iki tanesi Tıknaz'ın cansız, çöpten farksız bedenini kapıdan dışarı çıkardı. "Odadaki bazı değişiklikleri fark etmişsindir, yatak yok. Zaten ihtiyacın olacağını düşünmüyorum. Burada uzun süre kalmayacaksın," dedi eliyle siyah takımının ceketini düzeltirken.

Ona dair hatırladığım her şey aynı olduğu kadar çok da farklıydı. Kapıdan giren koridor ışığıyla onu incelemeye başladım. Yaşlı yüzündeki gergin ifade aynıyken bakışlarındaki şefkatin yerini tamamen ruhsuzluk almıştı. Duruşunda da pek bir değişiklik yoktu, yalnızca kötülüğüne çanak tutan ölü bir şerefsizin özgüveniyle dolmuştu.

Damian King.

Adımı aldığım adamın, adımdan nefret etmeme sebep olabileceğini hiç düşünmezdim. Aramızdaki tek benzerlik yalnızca isimden ibaret değildi; ona baktığımda, yirmi sene sonra nasıl görüneceğimi bilmek midemi bulandırıyordu. Fiziksel bir aynam olması dışında, beni ben yapan hiçbir şey bu adamın DNA'sına ait değildi. Karakterim tamamen beyaz sayılmazdı ama onunki kadar kire, çamura ve pisliğe bulanmamıştı. Benim ruhum, hiçbir zaman onunki kadar kararmamıştı.

Her şeyi bildiğini düşünürken hiçbir şey bilmediğini anlayan tek kişi Nisan değildi artık. Bu hikâyede hiçbir doğru, yanlışları silecek kadar çok değildi ve hiçbir yanlış, doğruları götürecek kadar güçlü değildi.

"Bunca sene, bunun için mi çabaladın? Beni iğrençliğine alet edip yapacağın tüm kötülüklerde payım olsun diye mi? Annemi bunun için mi öldürdün? Beni, henüz gerçek hayatın ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan küçük bir çocukken bu yüzden mi tüm bu pisliğin içine attın? İşkence gördüm, *baba.* İstismara uğradım." Otuz küsür yaşında, hayatın her rengiyle tanışmış bir adam da olsam sorulacak bir hesabım vardı. "Yalanların, caniliğin, kötülüğün sebebi bu muydu? Dostlarımı tutsak etmenin, annemi öldürüp sevdiğim kadını kullanmanın?"

Omuzlarını silkip elini şöyle bir sallayarak sözlerimi geçiştirdi. Beklediğim şey bir pişmanlık değil, kendince sahip olduğu ama onu asla haklı çıkarmayacak cevaplardı.

"Bunları detaylı konuşuruz. Bilmen gereken tek şey, hiçbir zaman MAİT'in sadık bir ajanı olmadığımdır, Zehir. Benim işim her zaman buydu ve annen, bana ihanet etti. Beni sözüm ona devletiniz için sattı. Onu bu imparatorluğun kraliçesi yapıp ileride bir gün her şeyi sana bırakacaktım. Sözde adaletinizin hiçbir önemi yok, oğlum. Seni her şeye dayanabilen, duygularından arınmış bir adam olarak yetiştirmek için uğraştım, o kadar. Ancak beklediğimden daha akıllıydın ve annene, onun adalet arayışıyla yanan

Ninova

ruhuna gerçekten çok benziyordun. Ne kadar kırmaya çalışırsam çalışayım, beni küçük bir çocukken bir şekilde alt edip elimden kurtuldun. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

"Ben de," dedim onu şaşırtacağımı bilerek. Onu şu an öldürebilirdim. Eğer buralarda bir yerde, tutsak ettiği onca insanın, sevdiklerimin ve onları korumak için yemin ettiğim insanların olmadığını bilsem hiç düşünmezdim. Ama hem onları kurtarmak zorundaydım hem de aldığı her nefes için yaşadığım karıma verdiğim sözü tutmalıydım; *hayatta kalmalıydım.*

"Sen de mi?" Cebinden bir puro çıkarıp yaktığında yüzünde eğlenir gibi bir ifade belirdi. "Hangi hataymış o tekrarlamayacağın?"

"Ölüm, *baba.*" Sesim olmasını istediğim kadar kinayeliydi. "Senin ölümün. Tıpkı az önceki Tıknaz canavarının ölümü gibi. Ama sana bu kadar hızlı bir ölüm sunmayacağım ve bu sefer, öldüğünden emin olmak için cesedini çürüyene kadar gözümün önünden ayırmayacağım."

Yüzü öfkenin pek çok ifadesine büründü, bakışları benimkilere denk olacak kadar boyu uzundu. Fiziken benzeyen tek şeyin yüzümüz olmadığını, pek çok açıdan birbirimizi andırdığımızı görmek vicdanıma men dev bir çelik yumruktan farksızdı. Ondan ama en çok da ona benzeyen her bir yanımdan ve bana verdiği isimden nefret ettim.

Bir elini kaldırıp parmağını yavaşça salladı. Şaşkın gözleri tanıdık bir hiddetle parlarken burnundan soluyordu. "Benimle düşman değil, gerçek bir baba oğul gibi olup bu dünyayı dize getirmen gerekiyordu. İlk büyük hatayı ben, ikinciyi de sen yaptın, Damian. Ba-"

"Zehir," dedim sözünü keserek. "Bana o siktiğimin ismiyle seslenme ayrıcalığına sahip değilsin. O ismi, özellikle senin ağzından duymak istemiyorum. Hataların bizi biz yaptığını söylerdin, benim en büyük hatam senin en büyük doğrundan bile

doğrudur. Bu yüzden seni, kendi pisliğinde boğmadan ölmeyeceğim. Anlıyor musun?" Ona doğru bir adım atıp az önce havada salladığı parmağını kırmamak için verdiğim savaş, bugüne kadar galip geldiğim her savaştan daha zordu.

Başını iki yana sallayıp ukala bir kahkaha attı. Kapıya yönelmeden önce köşedeki ekmekle suya bakıp hücreyi gözleriyle kısa bir an taramayı ihmal etmemişti. "Anlaşılan bir süre daha bu hücrede seni misafir edeceğim. Gerçekten şartlarını konuşmak istediğinde ve bu kendini beğenmiş, her şeyin en iyisini bilen tavrını bir kenara bıraktığında manevi anneni, biricik kayınvalideni ve dostlarını göreceksin, oğlum. Şimdi, seni bir süre daha anılarınla ve en çok ait olduğun yerle baş başa bırakıyorum."

Adamlarıyla birlikte hücreyi terk ettiğinde ardından kapanan demir kapıya tekme attım. Bir şeyleri kırıp dökememek ya da her birini tam şu an öldürememek kaynayan kanımı ateşe veriyordu.

Sakin ol, Zehir.

Senin sakinliğin hayat demek.

Gözlerimi kapatıp bir çift zümrüt bakışın beni sakinleştirmesine izin verdim. Yoksa kıyametin temelini kendi ellerimle atacak, bu paslı hücre hepsinin mezarı olana kadar durmayacaktım. Öyle büyük bir ateşle yakma hissi vardı ki içimde, cehennemi bile daha güvenli kılan türdendi.

Hücrenin köşesine oturup başım arkamdaki duvara yasladım. Düşünceler ardı arkası kesilmeyen bir fırtına bulutunun içinde oradan oraya savrulurken odaklanmak zordu. İstediğim tek şey, güzel karımın kokusunu içine çekip ömrümün sonuna kadar boynuyla omzunun arasındaki o narin yerde yaşamaktı.

Göğsüme ani bir ağrı saplandığında gözlerim hızla açıldı. Elimi kalbimin üzerine, Nisan'ın yara izini taşıyan dövmeme götürmemek için direndim. O dövme yalnızca Nisan'dan bir parçayı değil, aynı zamanda gerçek bir yaranın izini de taşıyordu. Derimin en kalın katmanının altına yerleştirilmiş bir çipin izini

örtüyordu.

Üst Düzey Protokol çipinin...

Yalnızca yönetimdeki MAİT ajanlarının, vücudunda kendi seçtiği bir bölgeye yerleştirilen bu çiplerin hepsi özel bir yazılımla çalışırdı. Çiplerden yalnızca güncel masa şeflerinin haberi vardı. Albert ve onunla çalışan hiç kimsenin, MAİT'in böyle bir teknoloji geliştirdiğinden haberi yoktu. Ve bizim masamızda, bu protokolün çiplerine yalnızca ben, Steve, Deha ile Alya sahipti.

Steve'in, planı çoktan devreye soktuğunu fark ederek bakışlarımı tekrar ışığı yanan kameraya diktim. Hücrenin içine yeterli miktarda karbonmonoksit dumanı dolmaya başladığında, tamamen onlara ait kapalı bir alandayken bile uyanık olmamdan korkmaları hoşuma gitmişti. Bu sefer bilincimi, bir bilinmezliğin içine değil de ince ince işleyen planımın getireceği zaferin hayaliyle yitirmeye başladım ve gözlerimi bir an olsun o kırmızı ışıktan ayırmadım.

Kazanmak bir seçimdi.

En çok da kaybetme lüksü olmayanlar için.

Özgürlük bir seçimdi.

En çok da onu sözleriyle büyütmek yerine yaşatmak isteyenler için.

Aşk bir seçimdi.

En çok da yaşama sebebi zümrüt gözlü bir kadın olanlar için...

DEVAM EDECEK.*

Ninova

Buşra Balçık, 5 Ağustos 1993 doğumlu bir aslan burcudur. Yazmaya, okumaya, çizmeye, hatta sanatın her alanına çocukluğundan beri büyük bir hayranlık duymaktadır. Sanat Tarihi okumasındaki en büyük sebeplerden biri de budur. Ancak sanatın sadece bu dalında kalmak istememiş ve kaleme aldığı eserlerini okurlarıyla buluşturmayı hedeflemiştir. Her bir kurgusuyla sizleri eğlenceli, karanlık, romantik ve tutku dolu dünyaların içine çekeceği için fazlasıyla heyecan duyuyor!

Deppworth

Deppworth

Deppworth

Ninova